BAYOND
1933
Curtis Brown, Limited, London
JOHN GALSWORTHY

TENEBRE

traducere de Iul. GIURGEA

Editura HERMES
Capertă de : D®RU JIPESCU

Biografie. *Cititorii care cunosc Forsyte Saga îşi pot face o idee, clară despre mediul din care provenea John Galsworthy f1867—1933).* ***El*** *se trăgea dintr-o familie burgheză înstărită, tatăl său fiind un mare avocat londonez. Galsworthy a învăţat la Harrow, apoi la universitatea din Oxford. A studiat dreptul şi in 1890 a intrat in avocatură, de care s-a ocupat insă puţin, deşi ulterior cunoaşterea legilor, a practicii judiciare i-a prins bine ca scriitor. După terminarea studiilor a călătorit timp de doi ani prin străinătate, colindînd diferite colţuri ale globului pămintesc, inclusiv Australia. Scriitorul avea 30 de ani cind a publicat prima sa nuvelă.*

„Din cele patru vînturi“ (Froarthe Four Winds, 1877). Ea a apărut sub pseudonimul John Sinjohn, cu care scriitorul a semnat citeva din primele sale opere. Nuvelele şi romanele scrise *la începutul activităţii sale literare au trecut complet neobservate. Galsworthy nu şi-a însuşit uşor meseria de scriitor. El a recunoscut că i-au trebuit*
4 ani pentru a stăpîni principiile tehnicii literare. „Insula fariseilor“, publicată în 1904, a atras pentru prima oară atenţia cititorilor asupra lui, iar romanul „Bogătaşul“ i-a cîştigat o largă popularitate.

Galsworthy a început să scrie şi drame. Timp de 20 de ani el a scris în medie, cîte un roman şi cîte o dramă pe an. Activitatea literară i-a adus multe şi felurite onoruri! O serie de universităţi engleze i-au decernat titlul de onoare, a fost ales preşedinte al societăţii literare P.E.N. Club, iar în 1932 i s-a decernat premiul Nobel pentru literatură.

Caracterizare generală. *In galeria marilor maeştri ai realismului critic din literatura engleză a secolului al XX-lea Galsworthy se distinge ca un artist care a creat remarcabile tablouri realiste de viaţă precum şi caractere tipice de neuitat. El a trecut printr-o mare şcoală de măiestrie, studiind modele străine, ll atrăgeau în deosebi realiştii francezi Flaubert şi Maupassant şi scriitorii ruşi — Turgheniev, L. Tolstoi şi Cehov. Galsworthy ii considera pe clasicii realismului rus ca fiind principalii săi dascăli. După el, sarcina literaturii este de a înfăţişa intr-o formă expresivă şi completă conflictele reale care se produc in viaţă, precum şi figuri tipice de oameni, într-unul dintre articolele sale despre dramă el scria că în faţa fiecărui scriitor serios se deschid 3 căi. Prima este aceea de a ex- pri?na în operele sale concepţiile răspîndite şi în general acceptate,* a *doua este opusul celei*

dinţii: scriitorul exprimă o părere care diferă de cea general acceptată, iar a *treia constă în faptul că scriitorul nu urmăreşte să exprime unele vederi sau altele, ci caută să reflecte „fenomenele vieţii şi caractere alese şi combinate intr-un anumit fel, dar nu denaturate de concepţia dramaturgului, descriind toate acestea fără teamă, simpatie sau prejudecăţi, şi lasînd publicul să extragă singur morala pe care natura o poate sugera[i]. Galsiaorthy însuşi a urmat nu numai in drame ci şi in romane, tocmai a treia dintre aceste metode. Scriitorul a acordat o deosebit de mare importanţă creării de caractere tipice : „în marile opere literare caracterele, sau, cel puţin unele dintre ele, trebuie să generalizeze şi să simbolizeze compartimente întregi ale firii omeneşti. ■•“. în romanele sale Galsworthy a reprodus viaţa societăţii burgheze din Anglia dintr-o perioadă de cotitură de la sfirşitul epocii victoriene pînă în deceniul al IlI-lea al secolului nostru. Artistul nu se mărgineşte să înfăţişeze viaţa socială, ci pătrunde adînc în sufletul fiecăruia dintre personaje, dezvăluie gîndurile şi sentimentele acestor oameni, motivele comportării lor. Ei apar în*

mijlocul unor conflicte de o mare tensiune dramatică : se hotărăsc destinele lor în viaţă, caracterul fiecăruia se manifestă în lupta pentru aspiraţie şi interesele sale. Unul dintre cele mai mari merite ale lui Galsworthy, maestru al literaturii realiste, a fost acela că a ştiut să prezinte socialul şi individualul din fiecare om ca pe o unitate indisolubilă a caracterului. Proclamînd principiul obiectivităţii descrierii artistice, Galsworthy nu era deloc indiferent faţă de fenomele şi de oamenii pe care îi descria. In fiecare operă a scriitorului se simte umanismul său : dragostea de om, atenţia încordată faţă de lumea spirituală a oamenilor, interesul profund pentru soarta lor, compasiunea faţă de suferinţă şi ura împotriva egoismului. Concepţiile social-politice ale scriitorului conţineau elemente de limitare burgheză. El considera că împărţirea societăţii în clase este o lege eternă a vieţii şi nu credea in posibilitatea transformării orînduirii sociale. Diferitele aprecieri făcute de Galsworthy în cursul vieţii sale asupra problemelor social-politice îl caracterizează ca un om cu concepţii burgheze conservatoare. Ca artist

însă, el a înţeles viaţa mult mai amplă şi mai profund decît atunci cînd a încercat să-şi formuleze vederile sociale. în creaţia lui, realismul ca metodă artistică a repurtat încă o victorie importantă asupra prejudecăţii lor politice ale scriitorului. El a creat opere care prin însemnătatea lor socială, datorită caracterului tipic şi veridicităţii descrierilor, depăşesc din punct de vedere artistic tot ceea ce au creat ceilalţi scriitori englezi contemporani cu el. Nu totul este egal ca valoare în vasta sa moştenire literară. Printre operele lui există şi lucruri relativ slabe, dar în cele mai bune creaţii el apare ca un mare maestru, care a îmbogăţit tradiţiile realiste ale literaturii engleze. Există la Galsworthy o trăsătură care-l deosebeşte radical de ceilalţi scriitori englezi de seamă la raţiunea cititorului în timp ce operele lui nu numai că trezesc idei, dar găsesc şi ecou în sufletul oamenilor. Cititorul se familiarizează cu lumea personajelor create de Galsworthy se bucură şi se întristează împreună cu el. In lirismul profund al scriitorului nu există nici o urmă de sentimenta-lism. El ştie să facă să vibreze coarda lirică a cititorului prin figurile

oamenilor, prin descrierea ambianţei şi îndeosebi prin tablourile din natură. însăşi tematica unei părţi însemnate a operelor lui Galsworthy este de aşa natură incit satira devine inevitabilă. El nu recurge însă la grotesc mulţumindu-se să înfăţişeze raporturile reale, un caracter, o situaţie tipică, şi cititorul simte sarcasmul ascuns şi ironia profundă a autorului, dincolo de a cărui imparţialitate aparentă se ascunde inima unui om pe care îl revoltă orice act de cruzime şi nedreptate în relaţiile dintre oameni. Galsworthy a fost un remarcabil maestru al stilului. Limba operelor sale este precisă, laconică şi expresivă. El detestă beţia de cuvinte : alegea cu grijă tocmai cuvintele şi expresiile care înfăţişau cititorului obiectul in modul cel mai concis şi totodată mai sugestiv. Limba lui prezintă particularităţile caracteristice ale vorbirii familiale actuale. Gafcwor- thy nu se temea nici de vulgarisme, nici de dialectisme, dar folosea cu măsură aceste elemente ale limbii. Ca model de stil i-au servit operele lui Flaubert şi Maupassant, şi el a căutat să transpună în literatura engleză realitatea, precizia şi expresivitatea flaubertiană.

Vila Rubein. In romanul „Vila Rubein" (Vila Rubein 1900) se pot vedea izvoarele temei centrale ale întregii creaţii a lui Galsworthy — conflictul dintre frumuseţe şi simţul de proprietate. Eroul acestei opere a cărei acţiune se petrece in Elveţia este tînărul pictor Harz, un răzvrătit care urăşte din adîncul sufletului burghezia. El se îndrăgosteşte de Charis, o fată care se trage dintr-o familie anglo-austriacă şi care, la fel ca şi el, se simte pe o descriere îndeajuns de amplă a societăţii burgheze. Cartea conţine multe elemente romantice insuficient de mature, dar în ea se simte orientarea critică a creaţiei linărului scriitor.

Insula fariseilor. Galswarthy apare ca un scriitor mai matur in romanul „Insula fariseilor" (The Insland Pharisees, 1909) aici romancierul s-a apropiat mai mult de rezultate şi a zugrăvit un interesant tablou al vieţii din societatea burghezo-aristocratică. In centrul romanului se află un tînăr din lumea.burgheză, Richard Shelton.

Insula fariseilor conţine un întreg complex de idei. Scriitorul şi-a consacrat tratării lor artistice principalele opere create de el in anii următori, dar sub raportul măestrei

artistice Galsworthy nu era încă format. Multe lucruri în roman au un caracter ilustrativ şi sint doar schiţate, fără a fi însă întrerupte în imagini vii.

Bogătaşul şi Conacul. Romanul „Bogătaşul" (The Man of Pro- perty, 1906) inaugurează perioada maturităţii artistice depline a lui Galsworthy. Această operă ulterior a format prima parte a trilogiei Forsyte Saga.

Dacă în romanul „Bogătaşul" autorul şi-a concentrat atenţia asupra criticii burgheze orăşeneşti, a acelor pături ale sale care s-au ridicat la începutul secolului al XlX-lea din mediul ţărănesc şi vieşteşugăresc în romanul „Conacul" (The Country House, 1907) el şi-a propus ca temă descrierea păturilor nobilimii care trăiau de mult după normele burgheze, dar păstrau cu sfinţenie vechile tra- ăiţii aristocratice.

Frăţie. In romanul „Frăţie[a] (Fratemity, 1909) Galswarthy zugrăveşte cu măiestria care-l caracterizează tablouri pline de contraste din viaţa burghezilor înstăriţi şi a oamenlor săraci. Totodată, el descrie oamenii care conştienţi de nedreptatea inegalităţii de clasă, vizează desfiinţarea ei.

Lupta. Dacă „Bogătaşul“ a reprezentat punctul culminant al criticii sociale în romanele lui Galsworthy, din dramele sale „Lupta[a] (Strife, 1909) se distinge prin faptul că dezvăluie cu cea mai mare ascuţime contradicţiile sociale din societatea burgheză engleză.

Familia Freeland. încă in timpul primului război mondial a fost publicat romanul „Familia Freeland“ (The Freelands — 1915), în care Galsworthy desprie satul englez.

Forsyte Saga şi o comedie modernă. Cea mai importantă creaţie artistică a lui Galsworthy o constituie monumentala serie de romane reprezentind istoria unei familii burgheze engleze — familia Forsyte. Bazele acestui ciclu au fost puse de romanul „Bogătaşul[u]. Galsworthy PQvesiea că atunci cînd a scris această operă nu a avut intenţia să o continue. La 3 ani după apariţia „Bogătaşuluiîn mintea scriitorului s-a înfiripat ideea unei nuvele despre ultimele zile ale unuia dintre personajele romanului — bătrînul Jolyon Forsyte dar abia in 1917 a scris el această povestire. In iulie 1918 Galsworthy a conceput continuarea „Bogătaşului„A fost cea mai fericită zi din întreaga mea viaţă de scriitor[u] — îşi amintea ulterior

scriitorul.

Prima trilogie, „Forsyte Saga" (The Forsyte Saga) se compune din romanele: „Bogătaşul" (The Man of Property, 1906), „încătuşaţi de lege[a] (In Chanceri, 1920) şi „De închiriat[a] (Toilet, 1921) A doua trilogie (O comedie modernă (A Modern Comedy) cuprinde romanele : „Maimuţa albă[a] (The White Monkey, 1924), „Lingura de argint(The Silver Spoon, 1926) şi „Cîntec de lebădă" (Swan Song 1928). Intre romanele din fiecare trilogie există „interludiiscurte nuvele care leagă între ele părţile trilogiei. In „Forsyte Saga" aceste interludii sint: „Vara tirzie a unui Forsyte" (The Indian Summer of a Forsyte, 1918) şi „Deşteptare" (Awakening 1920), iar în trilogia O comedie modernă — „Idilă mută" (A Silent Wooing 1927) şi „Trecătorii"[,r] (Passcrs — By, 1927). In afară de acestea Galsworthy a scris diferite povestiri despre membrii familiei Forsyte, povestiri care nu fac parte din nici una dintre trilogii: „La Bursa Forsyte[a] (On Forsyte Change, 1930) şi culegerea „Alde Forsyte, Pendyce şi alţii (Forsytes, Pendyces and Othes, 1935).

Seria romanelor despre familia Forsyte descrie viaţa Angliei burgheze începînd de la mijlocul deceniului al III-lea al secolului nostru.

Istoria acestei familii este prezentată de scriitor pe fondul întregii vieţi sociale a Angliei.

Galsworthy a creat o cronică artistică a unei întregi epoci din viaţa societăţii engleze. Nu este însă vorba de ilustrări beletristice ale istoriei social politice, ci de o mare operă de artă, in care măiestria scriitorului s-a manifestat in toată strălucirea şi diversitatea ei. El apare aici ca un fin psiholog, un cronicar al moravurilor, un gînditor social un cunoscător al artei şr un filozof. Relaţiile familiale şi legăturile de prietenie, interesele comerciale şi aspiraţiile creatoare, reacţiile faţă de marile evenimente politice şi ecourile senzaţiilor efemere ale zilei — toate acestea sint oglindite în romanele care alcătuiesc trilogiile Forsyte Saga şi O comedie modernă. Baza subiectului fiecăruia dintre romane o constituie evenimentele din viaţa personală a vreuneia dintre membri bamilei Forsyte, dar chiar dramele intime sînt prezentate de

scriitor în aşa fel încît năzuinţele şi frămîntările eroilor reflectă nu numai diferite însuşiri ale psihologiei individuale, ci şi trăsături care le sint caracteristice ca reprezentanţi ai unui anumit mediu şi ai unei anumite epoci.

Forsyte Saga şi O comedie modernă au fost create în decursul unei lungi perioade de timp, şi aceasta, firește, nu a putut să nu se rusfringă asupra operelor care formează această serie de romane. Galsworthy a scris primul roman „Bogătaşulîntr-o perioadă cind avea o atitudine foarte critică faţă de societatea burgheză. Această operă reprezintă, în general, o culme a realismului critic în întreaga creaţie a scriitorului. Toate romanele sale de mai tîrziu au fost scrise după terminarea primului război mondial, cind în concepţiile sale se produseseră schimbări vizibile, dar nici chiar în care au fost scrise romanele conţinînd cele mai puternice elemente de critică socială (Bogătaşul, Conacul, etc.). Galsworthy nu a atentat vreodată la bazele orinduirii capitaliste, ci a aspirat doar la înlăturarea contradicţiilor celor mai flagrante. Cînd însă,- in atmosfera crizei de după război, slăbirea bugheziei a devenit evidentă pentru el, poziţia scriitorului s-a schimbat.

Membrii familiei Forsyte din vechea generaţie a început să-i pară un model în concepţie cu noua generaţie de oameni din clasa burgheză. In ultimii ani ai vieţii Galsworthy s-a manifestat în literatură ca un apărător ăl burgheziei împotriva asaltului mişcărilor istorice care o ameninţa cu pieirea. Această evoluţie a concepţiilor scriitorului şi a atidudinii lui faţă de societate burgheză şi-a găsit o foarte clară expresie în Forsyte Saga'. Indiferent insă de concepţiile sale, Galsworthy s-a simţit obligat să scrie adevărul, chiar dacă acest adevăr era neplăcut pentru el personal.

De aceea, romanele sale conţin o reflectare artistică obiectivă a realităţii. Forsyte Saga şi O comedie modernă reprezintă epoca decăderii şi a descompunerii clasei burgheze. Ultimele romane sint
o elogie a prăbuşirii iremediabile a unei clase cîndva puternice.

A. Anixt — *Istoria literaturii Engleze* **Editura Ştiinţifică Bucureşti 1961 pag. 384 — 393.**

PARTEA tNTlIA

l

Charles Clare Winton se opri în faţa oficiului de stare Civilă St. George şi se uită după maşina care ducea pe fiica lui şi „scrip- carui“ cu care se măritase. Simţul lui extrem de pronunţat pentru înfăţişarea decorativă, îl determinase să nu se întoarcă acasă împreună cu dădaca Betty, singura martoră care participase la această căsătorie. Betty — o femeie grasă care plînsese tot timpul cit durase ceremonia — nu s-ar fi potrivit deloc, să meargă pe stradă alături de el, care era un bărbat zvelt şi drept, cu mişcări legănate şi energice, dar fără nici un fel de exagerare, caracteristice unui lăncier din vechea şcoală, cu toate că el se retrăsese din armată de şaisprezece ani împliniţi.

Biata Betty ! Se gîndi la ea cu simpatie, dar cam nemulţumit, căci 'n-ar fi trebuit să înceapă să plîngă tocmai în faţa intrării. Probabil acuma, după ce Gyp plecase pentru totdeauna, se simţea rătăcită şi singură, dar în orice caz nu atît de singură, pe cît era el de singur. Mîna stingă îmbrăcată în mănuşă albă — singura mină pe care o avea, căci dreapta îi fusese amputată din încheietură — frăminta mustăcioara căruntă care i se adunase în colţul gurii. In după amiaza aceasta tristă de februarie ieşise fără pardesiu, şi pentru a păstra simplitatea înfăţişării, aproape ruşinoase a acestei căsătorii, îmbrăcase un costum bleu-marin şi în cap avea o pălărie tare, în loc să fi îmbrăcat jacheta în rîndunică şi să fi pus jobenul. Instinctul de soldat şi de vînător înăscut, îl ferise de a manifesta vreo emoţie tocmai în această zi care era cea mai neagră din viaţa lui, dar pupilele ochilor lui căprui se contractau din cînd în cînd, privind drept înainte, apoi se dilatau iarăşi ca la un puternic zbucium lăuntric, şi luminile clipeau albe simţite în adîncul orbitelor. Avea un obraz mic, contractat, cu maxilare caracteristice, urechile fine, părul mult mai negru decît mustaţa, cu toate că înflorise pe la tîmple, o

faţă de bărbat energic, conştient de sine şi curajos. Din toată atitudinea lui se ghicea ceva dandy preocupat întotdeauna de anumite forme, dar pe deplin conştient că sint şi amănunte care înlrec aceste prevederi. Un bărbat care avea caracteristicile tipului desăvîrşit, dar mai avea, cu toate acestea, anumite însuşiri care nu sînt tipice. Un bărbat dintre aceia, în trecutul cărora se întîmplă de multe ori să întîlneşti cîte o tragedie.

In timp ce se îndrepta spre parc, coti pe Mount Street. Casa *mai exista* şi acuma, cu toate că multe se schimbaseră în strada aceasta, din după amiaza aceea de noiembrie, de acum douăzeci şi trei de ani, cînd se plimba prin ceaţă, întocmai ca un cîine rătăcit, alergînd de colo pînă colo, biciuit de chinurile sufletului şi ale trupului, aşteptînd să se nască Gyp, ca pe urmă în faţa intrării — a intrării pe unde el nu avea dreptul să intre niciodată, tocmai el care-şi închipuia că o iubeşte cum niciodată un bărbat n-a putut să iubească o femeie — să vină să-i spună că ea a murit, în timp ce năştea copilul, despre care numai el şi ea ştiau că este copilul lui. Ceasuri întregi se plimbase prin ceaţă, în sus pe stradă şi in jos, căci ştia că a fost apucată de chinurile facerii, şi la sfîrşitul actstei agonii, vine cineva să-i spună că e moartă. Dintre toate nenorocirile ce sint hărăzite bărbaţilor, fără îndoială cea mai mare este să iubească prea mult.

Ce stranie întîmplare, ca tocmai astăzi drumul lui să-l ducă din nou prin rfaţa acestei case, după această nouă înmormîntare. Ce nenorocire, că toamna trecută trebuise să se ducă din cauza unui atac de gută, tocmai la Wiesbaden. Tot nenoroc era şi faptul că Gyp trebuise să întîlnească aici pe secătura asta de Fiorsen, cu srripca lui fatală. Se gîndi că de acum cincisprezece ani, din ziua cînd Gyp se mutase în casa lui, nu se mai simţise niciodată atât de singur şi desnădăjduit ca astăzi. Mîine va pleca la Mildenham si nu 'SG va mai gîndi la nimica, decît la călărie. Fără Gyp... de aici înainte va trebui să trăiască fără Gyp. Un scripcar ! o secătură care m viaţa lui n-a încălecat niciodată... Apucă bastonul de cîrjă şi-l învîrti în aer, cu o violenţă de părea că ar fi vrut să despice pe cineva în două.

Clubul care era în apropiere de Hyde Park Corner nu i se păruse pînă acuma niciodată atît de pustiu. Datorită obişnuinţei, intră în camera de joc. Se întunecase aproape, şi lămpile erau aprinse, iar jucătorii de fiecare zi erau aşezaţi ca întotdeauna, sub lumina care se reflecta pe mesele lustruite în negru, pe spătarele scaunelor, pe cărţile care le aveau în mînă,

pe ceştile de ‘‘cafea aurite şi pe unghiile lustruite ale mîinilor care ţineau ţigările aprinse. Un camarad îl pofti să joace o partidă de pichet. Se aşează la masă complet indiferent. Jocul de whist în trei — un fel de bridge — nu-i fusese niciodată pe plac, căci îi făcea impresia de ceva mutilat, un joc în trei picioare. Jocul de poker era ceva pompos, dar pichetul; cu toate că nu mai e la modă, era după părerea lui singurul joc care merită să fie jucat şi mai păstra încă în oare- carc măsură un anumit stil. Avu carte bună şi se ridică de la masă cu un eiştig de cinci lire, pe care le-ar fi plătit bucuros, numai să poată scăpa de plictiseala pe care i-o pricinuia jocul. Pe unde or fi acuma ? Probabil trecuseră de New-bury ; Gyp stă pe canapea, faţa în fală cu suedezul acela cu ochii mierii, ca de pisică sălbatică. On:ul acesta avea ceva ascuns şi .straniu în toată făptura lui. Era convins că nu greşeşte... cunoştea ca nimeni altul valoarea unui om şi a unui cal. Dar, slavă Domnului, averea lui Gyp era plasată în cca mai bună siguranţă, pînă la ultima lăscaie. Se simţi dintr-o dată copleşit de un val de emoţie, un fior rece ca de gelozie, la gîndul că braţele acestui om ţin înlănţuit trupul fraged al fetei lui cu părul ca mătasa şi ochii catifelaţi — al acestei fete frumoase... cu trupul mlădiu.-, ca o rămurea de salcie, asemănătoare la chip cu aceea pe care el o iubise atît de vijelios.

Ieşi din sala de joc urmărit de privirile cunoştinţelor lui, căci era un bărbat caro inspira admiraţie — fără să poată preciza de ce anume — luturor celor care-1 cunoşteau. Alţi sportivi care erau tot atit de reputaţi ca şi el, făceau mai puţin zgomot cu apariţia lor. Probabil în trecutul lui era o trăsătură caracteristică, neobişnuită la oamenii de toate zilele.

După ce ieşi de la Club, apucă pe lîngă grilajul din Piccadilly şi se îndreptă spre Mury Street, din cartierul St. James, unde locuia într-o casă — de pe vremea cînd era tînăr — care era una dintre puţinele case rămase neatinse de nebunia dârîmării şi a. reclădirii, din cauza căreia — după părerea lui — jumătate Londra îşi pierduse cu totul caracterul specific pitoresc.

Un om tăcut, cu ochii catifelaţi şi negri, îmbrăcat într-o haină neagră, cu jiletcă de culoare verzuie, tricotată, cu pantaloni strimţi şi cu tălpici, veni să-i deschidă.

— Markey, astă seară nu mai plec de acasă. Soţia dumitale va trebui să-mi dea ceva de mîncare, indiferent ce ; nu am nici o preferinţă, zise VVinton.

Markey dete din cap, în semn că a înţeles, şi ochii lui

umbriţi de sprîncenele negre şi împreunate, care păreau că fac o singură linie dreaptă, înveliră pe stăpînul său iiitr-o; privire repede, .din cap pînă în picioare. Tot aşa dase din cap şi seara trecută, cînd soţia lui îi spusese că pentru stăpîn va fi o dureroasă lovitură nunta care se serbase în ziua aceea. Se retrase tăcut în camerele din fundul casei, şi după ce intră în bucătărie, făcu soţiei lui un semn cu capul spre ferestrele care dădeau în stradă şi cu mina spre camerele de la etaj, gesturi din care doamna Markey, o femeie şireată, înţelese numaidecît că va trebui să se ducă după cumpărături, deoarece stăpinul va lua masa acasă. După ce pleacă, Markey se aşează pe un scaun în faţa lui Betty, fosta dădacă a lui Gyp Femeia asta voluminoasă mai plîngea şi acuma. Valetul sta ca pe ace, căci spectacolul acesta i se părea insuportabil, mai ales că şi el se simţea îndemnat să înceapă să urle, ca un cîine bătut. După ce se uită cîteva clipe în tăcere la obrazul ei bucălat, scăldat în lacrimi, Betty dădu de cîteva ori din cap, şi stăpînindu-şi sughiţurile de plîns, încercă să se liniştească. Markey era un om care nu trebuia să risipească prea multe vorbe, pentru ca să-ţi impună respect.

Winton intră mai întîi în dormitorul fiicei sale şi examină în tăcere, fărmîntîndu-şi colţul de mustaţă, interiorul mătăsos şi pustiu, cu oglinda se mai reflecta de aici înainte. Pe urmă, trecu în camera lui şi se aşează într-un fotoliu din faţa focului, fără să mai aprindă lumina. Dacă s-ar fi uitat cineva la el, şi-ar fi închipuit că doarme ; dar moliciunea fotoliului şi focul care pîlpăia aproape, îl transportaseră departe în trecut. Ce îndemn neaşteptat îl făcuse să treacă tocmai astăzi prin faţa acestei case în care locuise *ea* odinioară !

In teorie nu există nici o afinitate şi nici un exemplu — cel puţin despre un bărbat — a cărui porniri să fie definitiv secate dintr-o singură iubire. In realitate însă există şi bărbaţi care sint mai mult sau mai puţin conştienţi de pornirile lor, temperamente liniştite şi pe deplin controlate, cărora nici prin gînd nu le-ar putea trece că natura ar fi în stare să le facă astfel de farse, sau ei să fie dispuşi să accepte un astfel de jug, ştiind dinainte că soarta le va fi definiv pecetluită. Cui i-ar fi putut trece prin minte in seara aceea de Decembrie, de acum douăzeci şi patru de ani, cînd intrase în sala Grantham unde se da 'balul anual al echipei de vînătoare Belvoir, că tocmai el ar fi bărbatul în stare să se îndrăgostească pînă peste urechi de femeia care-i va ieşi în cale ? Soldat entuziast, elegant şi

vînător de prima mină, ajunsese proverbial în regimentul său, din cauza indiferenţei pline de căutată curtoazie cu care trata toate femeile, ca pe orice lucru mărunt şi fără însemnătate din viaţa unui om — se oprise în faţa uşii clubului, fără să se simtă cîtuşi de puţin îndemnat să danseze, şi se uita la lumea care trecea pe lîngă el, cu un aer de completă indiferenţă, care nu părea de loc poză, căci nu era căutată. în aceeaşi clipă *ea* trecu pe lîngă el, şi lumea sufletului său se schimbă toaţă dintr-odată. I s-o fi părut, sau poate chiar cu adevărat în clipa aceea o radiere de lumină a sufletului ei, concentrată într-o singură privire, se ceruse spre el ? Un gest de alintare, o înclinare a capului, mişcările mlădioase ale trupului, felul în care-şi purta părul pieptănat pe spate, sau poate unda de parfum abia simţit, ca de floare ? Ce-1 putuse vrăji în clipa aceea ? Era soţia unui proprietar de ţară din partea locului, care avea şi o casă la Londra. Nu avea nici o scuză, căci nu era o femeie nedreptăţită ; se căsătorise de trei ani, o căsătorie ca multe altele, şi n-avea nici copii. Bărbatul ei era un om cumsecade şi amabil, cu cincisprezece ani mai bătrîn decît ea şi purta simptomele unei invalidităţi timpurii. Nici un fel de scuză ! Şi cu toate acestea, la o lună după noaptea aceea de bal, Winton şi femeia aceasta deveniră doi amanţi, nu numai cu gîndul ci şi cu trupul. Faptă, care cădea în afară de orice simţ de omenie şi cu totul potrivnică oricărei concepţii de onarabilitate pentru un ofiţer şi gentilom, aşa că se împacă imediat cu ea, fără să mai cîntărească argumentele pro şi contra, căci i se păruse de la început respingătoare. Chiar- din seara aceea presimţiră amîndoi că de aici înainte işi aparţin unul altuia. Amîndoi se gîndeau numai la posibilitatea de a fi mereu unul lingă altul. Dar în cazul acesta, de ce nu fugiseră împreună ? Căci el o implorase chiar de la început. Dar fără îndoială, dacă femeia aceasta ar fi trăit, după naşterea lui Gyp, ar fi plecat cu el. Pentru sufletul ei atît de sensibil însă ar fi fost prea mult, să se lupte cu gîndul că fapta ei ar putea distruge existenţa a doi bărbaţi dintr-odată. Moartea neaşteptată însă puse capăt zbu-cimului ei, înainte de a lua o decizie. Ea făcea parte dintre acele femei al căror devotament ar fi fost în stare să meargă mină în mină cu îndoielile care-i sfîşiau sufletul. De obicei acesta este genul cel mai fascinant de femeie ; capacitatea de a lua o hotărîre neaşteptată şi definitivă, răpeşte unei femei acea atmosferă de mister care o înconjură, împrumutîndu-i o aureolă de vis şi aventură. Cu toate acestea in vinele ei nu curgea decît pe sfert singe străin, graţie originei unei bunici. Winton însă era englez pînă în măduva oaselor, englez prin respectul faţă

de prejudecăţile şi convenţiile sociale, pe care n-ar fi fost în stare să le înfrîngă decît într-un moment de disperare nebănuită, cînd ar fi fost incapabil să se mai stăpînească. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să spună despre Winton că este un „original" — purta părul despărţit cu multă îngrijire de o cărare pe creştetul capului; ghetele din picioare ii luceau ca o glindă ; un om aspru şi tăcut care primeşte şi respectă cu sfinţenie regulile consacrate ale unei vieţi perfect ordonate. Cu toate acestea, în timpul acestei dragoste uită cu totul de lume şi de părerile pe care şi le-ar fi putut face despre el. Timp de un an de zile cit dură dragostea lor, ar fi fost gata în orice clipă sâ-şi rişte viaţa şi să-şi sacrifice cariera, pentru a putea fi o singură zi numai, în tovărăşia ei, dar cu toate acestea se ferise să-i scape vreun cuvînt sau chiar o privire cu care ar fi putut compromită pe cea care o iubea. Mersese cu minuţiozitatea atît de departe, pentru a o apăra de orice critică, încît consimţi ca ea să-şi ascundă pînă şi simptomele sarcinei, ceea ce pentru el era mai îngrozitor decît moartea. Ca orice jucător care a pierdut, plăti această datorie, pentru onoarea ei, dar gestul fusese cea mai mare bravură pe care o să- vîrşise în viaţă şi consecinţele ei îl mai dureau şi astăzi.

Tot în camera aceasta se întorsese şi în noaptea aceea, după ce aflase că a murit; o mobilase din nou, după gustul ei, aşa că, chiar astăzi scauncle din lemn de lămîi, micul birou în stil iacobean si candelabrele de aramă cu umbrare, canapeaua, totul avea o înfăţişare exotică de casă de burlac unde mai stăruia prezenţa ei. Pe masa de colo îl aştepta o scrisoare de rechemare la regiment, pentru serviciu activ. Dacă atunci ar fi fost în stare să-şi dea seama prin ce chinuri va trebui să treacă, înainte de a putea să-şi pună viaţa în joc, pe cîmpul de luptă, poate s-ar fi sinucis chiar în fotoliul acesta, aici în faţa căminului. Dar n-avusese norocul să moară şi să scape de chinuri, căci scurtul război la care participase, nu-i adusese decît decoraţii. După terminarea lui, îşi continuă viaţa de soldat, cu obrazul brăzdat de cîteva cute mai adinei şi rănile din inimă deschise ; vîna tigri şi mistreţi, juca polo, gonea călare în timpul vînătorilor de vulpi, mai îndrăzneţ ca niciodată ; dar cei din jurul lui nu puteau vedea nimic şi-i acordau toată admiraţia pe care ţi-o poate inspira îndrăzneala unui om care se joacă cu viaţa, fără să-i pese de ea. Vorbea mult mai puţin decît oricare dintre camarazii lui, şi nu vorbea niciodată despre femei, dar cu toate acestea nu avea reputaţie de gynecofob, cu toate că evita "femeile. După şase ani de serviciu în cadrele armatei din India şi Egipt, îşi pierdu mîna

dreaptă în timpul unei şarje contra dervişilor, şi trebui să-şi ceară pensionarea cu rangul de maior, la vîrsta de patruzeci şi patru de ani. Vreme îndelungată se revolta de cîte ori îşi aducea aminte de copil — propriul lui copil pe care-1 ura — ciăci din pricina acestui copil murise femeia pe care a iubit-o. Pe urmă sufletul lui trecu printr-o schimbare neaşteptată, şi trei ani la rînd, înainte de a se întoarce în Anglia, începu să trimită acasă tot felul de nimicuri pe care le cumpăra prin bazare, ca jucării pentru fetiţă. In schimb primea şi el cel puţin de două ori pe an cîte o scrisoare de la cel care se credea pe sine tatăl lui Gyp. La aceste scrisori răspundea întotdeauna. Omul acesta o iubise şi el, dar totuşi lui Winton nu i-ar fi trecut niciodată prin gînd că ar fi putut să procedeze altfel decît a procedat, deşi îşi dădea seama destul de limpede, de marele rău pe care i l-a făcut. Nu simţea remuşcări, ci numai o vagă sfială, ca pentru o datorie ce trebuie plătită. Dar care totuşi părea îmblînzită de convingerea că făcuse totul, pentru ca nimeni să nu bage de seamă zbuciumul prin care trecuse.

Cind într-un tîrziu se întoarse în Anglia, proprietarul veni să-l vadă. Bietul om se stingea încet de o boală nemiloasă. Winton trebui să se ducă din nou în casa aceea din Mount Street, dar se simţea cuprins de o emoţie, pentru stăpînirea căreia avea nevoie de mai mult curaj decit în timpul unei şarje de cavalerie. Dar pe chipul unui om care-şi are „inima la locul[11] ei, nu se poate vedea niciodată furtuna răscolită în fundul sufletului, aşa că putu să suporte revederea acestor camere unde o întîlnise pentru ultima dată în viaţă şi putu suporta cu răbdare şi pînă la capăt cele cîteva ceasuri pe care le petrecu la masă, împreună cu el, fără să se trădeze cu nimic. Pe Ghita, sau Gyp, cum se poreclise ea singură, nu o putu vedea, căci se culcase şi trebui să treacă o lună încheiată, pînă să se decidă să vină din nou în casa aceasta, la o oră cînd o putea vedeâ, dacă ar fi vrut. Se temea de simţirile adormite pe ‘care vederea acestui copil le-ar fi putut trezi într-însul. Cînd dădaca Betty o aduse în cameră, ca să vadă pe „domnul militar cu mina de piele“ care i-a trimis jucăriile acelea caraghioase, fetiţa se uită liniştită la el cu ochii ei căprui şi adînci. Avea şapte ani şi rochiţa de catifea cafenie abia-i ajungea pînă la genunchi, iar picioarele subţiri şi Ie aşezase unui în faţa celuilalt, exact ca o păsărică ; ovalul obrazului grav şi mirat avea culoarea caldă a fildeşului învechit, dar fără urmă de roşu, cel mult al buzelor care nu erau nici groase nici subţiri, şi pe obrazul stîng, aproape de colţul gurii, avea **o** gropiţă abia perceptibilă. Părul cu nuanţe calde de cafeniu închis, era prins cu **o** panglică

îngustă de culoare roşie, descope- rindu-i fruntea largă şi joasă, ceea ce contribuia şi mai mult la înfăţişarea ei gravă. Sprîncenele ei erau subţiri şi de culoare închisă, perfect arcuite, nasul mic şi drept, bărbiţa în perfect echilibru între forma rotundă şi cea ascuţită. Rămase nemişcată şi se uită drept la el, pînă cînd Winton începu să zîmbească. **In** clipa aceasta toată gravitatea întipărită pe obrazul ei păru că se topeşte, buzele i se întredeschiseră şi. privirile îi fugiră în largul camerei, ca bătaia unor aripi de flutur. Winton îşi simţi inima svîcnind in piept — aceasta era cu adevărat fetiţa celei pe care el **o** pierduse

— şi o întrebă pe un ton care i se păru că tremură de emoţie.

— Ce **faci,** Gyp ?

— **Iţi mulţumesc pentru jucăriile pe care mi le-ai trimis; mi-au plăcut.**

întinse mîna si apucă mînuţa fetei într-a lui. Winton simţi o mîngiiere, ca şi cînd un deget nevăzut i-ar fi pătruns în piept şi i-ar fi atins inima însîngerată. Domol, ca să n-o sperie, el ridică minuţa, apoi se pleacă puţin şi i-o sărută. Fie din cauză că recunoscu la copilul acesta o sensibilitate de care numai un copil poate fi capabil, fie datorită unei porniri mult mai profunde care chiar din această clipă îi uni definitiv, Gyp simţi pentru el o admiraţie irezistibilă, un fel de afecţiune neaşteptată din felul celora pe care copiii le nutresc de multe ori faţă de oameni la care nici nu te-ai gindi.

Din ziua aceea începu să se ducă la ei între orele două şi cinci, cînd ştia că proprietarul se odihneşte. După ce se plimba cu Gyp prin parc, fie'pe jos, fie că făceau echitaţie, se întorcea în camera ei — mai ales pe vreme ploioasă — şi începea să-i spună poveşti, în timp ce Betty cea grasă îl asculta hipnotizată, pe obrazul bun cu o expresie de îndoială şi de mirare. După timpul pe care-1 petreceau împreună, îi venea foarte greu să coboare în biroul proprietarului şi să stea cu el, fără să-şi spună nimica, ci să se privească tăcuţi şi să fumeze în completă linişte. Clipele acestea îi aduceau aminte de zilele zbuciumate din trecut, cînd trebuia să ducă o luptă titanică pentru a-şi stăpîni furtuna gîndurilor. Proprietarul îl primea cu un zîmbet de bună venire, nu vedea nimic şi nu bănuia nimic, dar îi era recunoscător pentru dragostea pe care o arăta fetiţei. Primăvara următoare muri şi Winton constată că-1 numise tutorele şi administratorul averii pe care *o* lăsase lui Gyp. De la moartea soţiei lui, proprietarul îşi încurcase afacerile de nu le mai da de urmă şi m[J]oşia era ipotecată pînă la extrema limită ;

cu toate acestea Winton acceptă însărcinarea defunctului, cu o satisfacţie aproape sălbatică, şi imediat după aceea îşi făcu planul, că pe Gyp o va păstra numai pentru el singur. Casa din Mount Streeet fu vîndută şi moşia din Lincolnshire o arendă. Pe fetiţă şi pe dădaca Betty le instală la proprietatea lui din Mildenham. Cu gîndul de a despărţi fetiţa de toate rudele defunctului, puse intenţionat în aplicare toate mijloacele de care dispunea, pentru a se face cît mai nesuferit celor care încercau să se apropie de el. Nu era nepoliticos, dar îi trata cu o răceală de gheaţă eare-i făcea să renunţe de a mai veni a doua oară în casa lui. Fiind el însuşi om bogat, nu putea fi vorba că motivele care îi dictează această atitudine, ar fi determinate de interes. Nu-i trebui mai mult de un an, pentru ca să o despartă definitiv de toţi ai ei, afară de dădaca Betty. Nu simţea nici un fel de remuşcare din cauza acestei atitudini, deoarece Gyp, exact ca şi el, nu părea deloc mulţumită, cînd erau departe unul de altul. La urmă de tot, decise ca toată lumea la Mildenham să trateze fata ca pe copilul lui. Markey fu cel dintîi care primi ordinul că de aici înainte Gyp se va numi domnişoara Winton. în ziua aceea cînd se întoarse de la vînătoare, Betty îl aştepta în birou. Pe faţa ei rotundă şi trandafirie se vedea întipărită o expresie de sfială şi încăpăţînare în acelaşi timp, iar şorţul alb era tot mototolit, din cauză că-1 frămîntase cu mîinile. Ochii ei albaştri, desnădăjduiţi, întîlniră privirile reci ale lui Winton.

— Aş vrea să vă vorbesc despre ceea ce mi-a spus Markey ; nu cred că o astfel de dispoziţie ar fi putut să fie pe placul defunctului meu stăpîn, zise femeia.

Luat pe neaşteptate, Winton se întoarse spre ea şi-i răspunse cu glasul sec :

— Adevărat ! Cu toate acestea vei avea bunătatea să te conformezi dorinţei mele.

Obrazul dolofan al dădacei se aprinse ca o pară :

— Da, domnule ; dar eu ştiu ce ştiu. N-am spus niciodată nimica, dar am ochi destul de buni care pot vedea. Dacă domnişoara Gyp va purta de aici înainte numele dumneavoastră, lumea va începe să vorbească, şi adorata mea stăpînă care a murit...

Văzînd scăpărările din privirea lui Winton, glasul îi muri în gît

— Vei avea amabilitatea să-ţi păstrezi părerile numai pentru dumneata. Dacă se va întîmpla ca vorbele sau faptele

dumitale, indiferent de caracterul lor, să servească lumii vreun pretext de vorbă — vei fi concediată şi pe Gyp nu o vei mai revedea niciodată. Pînă atunci te poftesc să te conformezi întru totul dispozi- ţiunilor luate de mine şi să iei la cunoştinţă că Gyp este fiica mea adoptivă.

Ii fusese frică de el întotdeauna, dar pînă astăzi nu văzuse niciodată aceste sclipiri în privirile lui şi nici nu-i vorbise pe tonul acesta. îşi plecă fruntea şi ieşi frămîntîndu-şi şorţul, abia stăpî- nindu-şi lacrimile. Winton se oprise în faţa ferestrei şi privea cum creşte întunericul de afară, în timp ce vîntul de apus purta vîrtejuri de frunze ofilite prin grădină, şi îşi savura cupa amară de ieftin triumf. Nu avusese nici un drept asupra moartei în veci iubite, care fusese mama copilului său. Dar va avea asupra copilului. Dacă lumea va începe să vorbească, n-are decît. Clipa aceasta însemna înfrîngerea tuturor măsurilor de prevedere de pînă acuma ; ea era victoria definitivă a instinctului şi pornirilor fireşti; pupilele ochilor i se contractară, în timp ce scurta întunericul nopţii de afară.

Cu toată victoria pe care o repurtase asupra rivalilor lui din sufletul lui Gyp, Winton avea totuşi un rival de a cărui putere poate abia acuma începea să-şi dea seama, in timp ce sta singur pe întuneric, în faţa focului şi se gîndea la plecarea ei şi la tot ce-a fost. Omul acesta care pînă acuma dusese o viaţă împărţită între săbii şi cai. se gîndise poate mai puţin decît oricare altul în situaţia lui, la importanţa pe care ar putea să o aibă muzica în viaţa unei fete. Ştia foarte bine că ea va trebui să înveţe scara muzicală şi melodii ca *In bordeiul din pădure* şi diverse cîntece. Fusese destul de prudent ca să nu asiste niciodată la lecţiile ei, şi nu putea bănui cu cîtă lăcomie absorbise Gyp tot ce putuse învăţa de la guvernanta ei, şi chiar mai mult decît ar fi fost aceasta în stare să o înveţe. Nu-şi dase niciodată seama de extazul cu care Gyp era în stare să asculte orice bucată de muzică — urătorii care veneau să cinte în noaptea de Crăciun şi imnurile care se cîntau în biserică, dar mai ales *Nune Dimittis* pe care-1 auzise în biserica satului ; nu o văzuse cum asculta cu respiraţia întretăiată, să prindă cintecul cornului vînătorilor care se pierdeau în ceaţa depărtărilor toamne' încărcate de ceaţă, şi pînă şi pe Markey valetul, care fluiera prin grădină melodii atît de suave.

Era capabil să înţeleagă pasiunea ei pentru cîini şi cai, căci poseda şi el aceeaşi pasiune şi o urmărea cu tot interesul cînd vedea că a prins cîte un bărzăune în căuşul palmelor, şi-l duce la ureche, ca să-l audă bîzîind, şi so uita cu drag la ea, cînd

rătăcea printre straturile de flori ale grădinii lor bătrîne, primăvara plină de liliac şi garoafe, de trandafiri roşii şi de micşunele în timpul verii, de dalii şi de floarea soarelui în toamnă, cu straturile ei nu tocmai îngrijite şi mereu năpădite de vegetaţia grăbită a buruieniler. Ascultau amîndoi la cintecul păsărelelor, dar cu toate acestea nu fu în stare să constate sau să înţeleagă extazul şi adoraţia ei pentru muzică. Era o fire puţin comunicativă, despre care nu ştiai niciodată dinainte ce va face în clipa următoare — întocmai ca ogarul pe care-1 avea, cînd zburdalnic şi neastîmpărat, ca un fluture, cînd adîncit în gînduri tot atît de negre ca şi noaptea. Orice cuvînt spus pe un ton mai ridicat, ar fi fost în stare să o rănească pînă în adîncul inimii. Mîndria şi descurajarea în sufletul ei erau două sentimente care se confundau între ele, îneît niciodată nu erai sigur căror motive se datorează accesul de tristeţe care îi întunecă privirile. Era o fire sensibilă şi plină de imaginaţie. Un gest făcut involuntar de cei din jurul ei, cu totul inofensiv, era suficient ca să e facă să-şi închipuie că nimeni nu o iubeşte, cu toate că **ea ar** fi f*st **gata**
să iubească pe toţi cei din jurul ei cu toată ardoarea. In astfel de cazuri se gîndea : „Puţin îmi pasă că nu mă iubeşte nimeni. N-am nevoie de niciunul dintre ei“. Dar foarte curînd totul se destrăma ca o ceaţă ca să devină din nou exuberantă şi veselă, pînă cînd iarăşi intervenea cîte ceva, cu totul nebănuit, şi o rănea profund. In fond însă toţi ai casei o iubeau şi o adorau. Dar ea făcea parte dintre fiinţele acelea delicate, care se nasc în lume cu epiderma prea subţire şi care — mai ales în timpul copilăriei — sufăr din cauză că cei din jurul lor au o piele prea groasă pentru a fi tot atit de sensibili.

Spre marea mulţumire a lui Winton, Gyp nu se simţea de loc intimidată cînd încăleca. îi luă cea mai bună guvernantă pe care o putu găsi : fiica unui amiral care îşi pierduse averea, şi mai tir/iu un profesor de muzică, — un cinic care se uita Ia ea cu mai multă admiraţie chiar decît ea la cl — şi venea pentru lecţii de două ori pe săptămînă, tocmai din Londra. Fata asta crescu întocmai ca o floare, încet, normal şi constant, fără să ‘mai treacă prin perioada de urîţenie şi stîngăcie, cum se întîmplă cu cele mai multe fete. Winton se uita de multe ori îneîntat la ea ; felul în care-şi purta capul plin de mîndrie, ochii minunaţi şi desăvîrşiţi ca formă clipirile lor fugare cu luciri de întuneric, linia gîtului, forma picioarelor ; toate acestea îi aminteau dureros de femeia pe care o iubise el altădată. Dar cu toată asemănarea dintre ea şi mama ei, Gyp se deosebea de ea şi ca înfăţişare şi în privinţa caracterului. Ai fi zis că fata asta

avea un retuş în plus, la desăvîrşirea formelor şi sensibilitatea sufletului, mai mult echilibru şi chiar mai multă graţie ; avea porniri mai variate, concepţia mai limpede, iar în gesturile ei blînde parcă întrevedea o nuanţă de scepticism pe care mama e* nu-1 avea.

Cu toate că era delicată, nu se simţea deloc epuizată de un efort şi ar fi fost în stare să alerge de dimineaţă pînă seara călare, în timpul vînătorilor, dar cînd se întorcea acasă, se întindea pe pielea de tigru din faţa căminului, căci nu rhai era în stare să urce scările pînă în camera ei. Viaţa la Mildenham era destul de monotonă, căci nu-i vizita nimeni, afară de tovarăşii de vînătoare ai lui Winton, dar şi aceştia erau puţini la număr, căci „dandysmul[u] lui spiritual îl făcea să nu suporte nobilimea rurală, şi soţiile acestora se speriau de curtoazia lui glacială, cînd se apropia de ele.

Se întîmplă exact cum prevăzuse Betty : lumea începu să clevetească ; lumea măruntă de la ţară, lacomă de ceva ce ar putea să-i pigmenteze plictiseala existenţei şi imaginaţia secătuită. Dar cu toate că bîrfelile nu ajunseră niciodată la cunoştinţa lui Winton, totuşi la Mildenham nu se mai arăta nici o femeie. Afară de rarele cunoştinţe pe care le făcuse în curtea bisericii, în timpul vînăto- rilor sau a curselor regionale. Gyp crescu mare, fără să fi legat vreo prietenie cu cineva de acelaşi sex cu ea. Această împrejurare o făcu să fie şi mai rezervată, întîrzie evoluţia naturală a instinctelor ei sexuale şi o făcu să simtă faţă de bărbaţi un dispreţ de care nu-şi dădea seama — mereu în jurul ei în aşteptarea unui surîs şi mereu înspăimîntaţi de o uşoară încruntare a sprîncenelor — să dorească în taină prietenia cu fete de seama ei, care o iubeau întotdeauna, dar prieteniile aceste tocmai din cauza caracterului lor trecător, o torturau ca nişte neliniştitoare dorinţi.

Educaţia ei morală şi intelectuală era o problemă căreia Winton nu-i da prea multă atenţie. Acesta era un subiect despre care niciodată nu-i plăcea să vorbească. Căuta să păstreze formele exterioare, cum ar fi de pildă asistarea la serviciul oficiat în biserică ; bunele maniere trebuia să le înveţe din exemple vii pe care i le da el însuşi cu purtarea lui, cît despre rest, totul rămînea în seama naturii. Judecata lui şi felul de a vedea lucrurile, nu erau lipsite de prudenţă. Gyp citea cu repeziciune şi lăcomie, dar reţinea foarte puţin din ceea ce citea ; şi cu toate că devoră în foarte scurt timp mica bibliotecă a lui Winton în care erau operele lui Byron, Whyte- Melville şi Cosmos-ul lui Humboldt, cărţile acestea aproape nu avură nici o influenţă asupra caracterului ei. încercările pe care le făcea

mica ei guvernantă, pentru a-i insufla aceeaşi convingere în domeniul credinţei, rămaseră fără nici un rezultat, iar silinţa pe care şi-o da pastorul pentru a-i face educaţia religioasă, fu catalogată de scepticismul instinctiv al lui Gyp în aceeaşi categorie cu interesul pe care i-1 arătau şi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoştea. Constată că pastorului îi face plăcere să-i spună „drăguţa mea“ şi să o bată pe umăr, şi că această plăcere era pentru el o răsplată destul de mare pentru osteneala pe care şi-o da cu ea.

Ascunsă în mijlocul acestei curţi bătrîne — unde numai grajdurile erau de dată mai recentă — la trei ceasuri de Londra şi la patruzeci şi cinci de kilometri de Wash, educaţia ei nu putea avea nimic modern. De două ori pe an Winton o lua cu el la Londra şi petreceau un timp în casa sorei lui nemăritate, Rosamunda, care locuia în Curzon Street. Săptâmînile pe care le petrecea în casa aceasta, contribuiau la dezvoltarea gustului lui Gyp pentru rochiile frumoase şi la deschiderea unor orizonturi noi şi molcomirea pasiunii pentru teatru şi muzică. Ii lipseau însă cu totul cele două distracţii esenţiale pentru o fată modernă : conversaţia şi sporturile în aer liber. Timpul de la cincisprezece pînă la nouăsprezece ani, Gyp îl trăi înainte de 1906, deci înainte de renaşterea socială, cînd lumea umbla bîjbîind, întocmai ca o muscă trezită de primele raze de soare din somnul iernii, cînd începe să bîzîie abia simţit la fereastră. Winton era conservator, mătuşa Rosamunda tot aşa şi toată lumea din jurul ei avea aceeaşi convingere. Singurul sentiment de seamă care animă copilăria ei, fu dragostea pe care i-o inspira Winton. Simţul înăscut pentru anumite forme îi determina pe amîndoi să fie cit se poate de prevăzători în manifestarea senzaţiilor lor intime, dar cu toate acestea cea mai mare plăcere pentru ea era să-şi poată petrece timpul împreună cu el, să-l îngrijească, să-l admire şi să-i atribuie toate calităţile, dar din cauză că nu se putea îmbrăca exact ca el şi nici nu putea vorbi pe acelaşi ton categoric cu care vorbea el, se mulţumea să dispreţuiască îmbrăcămintea şi glasul celorlalţi bărbaţi pe care-i cunoştea. Moştenise de la el calitatea de a se conforma obiceiurilor, dar în acelaşi timp şi pasiunea de a-şi concentra toată duioşia de care era capabilă, asupra unei singure fiinţe. Şi de vreme ce ea era singura care-i putea pricinui adevărată plăcere, îşi simţea sufletul încărcat de toată dragostea pentru el. Dragostea pentru cineva îi era tot atît de necesară, pe cit este de necesară florilor umezeala pe

care o absorb din pămînt, şi' dragostea cuiva pentru ea, însemna ceea ce înseamnă lumina de soare pentru floarea care vrea să înflorească. Plecările destul de dese ale lui Winton la oraş, în special la Newmarket şi alte localităţi mai apropiate, marcau în sufletul ei o depresiune, *întocmai* ca la un barometru care indică schimbarea temperaturii, şi nu revenea la normal decît atunci cînd ştia că se apropie întoarcerea acasă.

In orice caz din educaţia ei în timpul copilăriei, nu fu exclusă cultivarea sentimentului de caritate pentru săracii care trăiau în apropiere de moşia lor. Fără să fie cîtuşi de puţin preocupat de generos faţă de fermierii din apropierea lui, dar fără să se amestece în traiul pe care-1 duceau Astfel Gyp, care din fire era foarte rezervată şi nu se ducea nicăieri, fără să fie invitată, de cite ori se întîmplă să treacă prin sat, auzea oamenii spunîndu-i: „Poftim domnişoară Gyp, intraţi la noi, intraţi şi staţi puţin“ ; chipul ei senin şi atenţia cu care le asculta păsurile, determina chiar pe cei mai întunecaţi şi mai răi de suflet să-şi spună necazurile fără nici un fel de sfială, căci presimţeau că sint ascultaţi cu bunăvoinţa.

Astfel petrecu unsprezece ani în casa părintelui ei adoptiv, pînă cînd împlini vîrsta de nouăsprezece ani, iar Winton patruzeci şi cinci. In ziua aceea se duse, sub aripa ocrotitoare a micii guvernante, la Balul Vînătorilor. Rochia în care era îmbrăcată, îi venea de minune, dar nu era albă, cum se obişnuieşte pentru fetele care ies în lume pentru prima dată, ci era de *culoarea* păpuşoiului, ca şi cînd ar mai fi fost la baluri şi înainte de asta. Avea aceeaşi ele

ganţă în mişcări ca şi Winton, poate chiar o nuanţă mai accentuată, din cauza mlădierilor trupului tînăr de femeie. Cu părul bogat, tras în inele pe frunte, cu umerii pentru prima dată descoperiţi, cu ochii sclipitori şi mişcările calme şi indiferente — ca şi cînd ţi-ar fi dat să înţelegi că lumina care o râspîndea în jurul ei, mişcarea, privirile mirate, şoaptele şi admiraţia pe care o trezea între cei ce faţă. erau drepturi ce i se cuveneau prin naştere — părea chiar mai .frumoasă decît s-ar fi aşteptat însuşi Winton. La piept îşi prinse un bucheţel de toporaşi pe care i-1 adusese din Londra, căci ştia că-i place parfumul acestei flori. Cu mişcările suple şi delicate, probleme sociologice, W'inton avea din fire mîna largă şi sufletul îmbujorată de emoţie, fata aceasta cu fiecare mişcare pe care o făcea, îi aducea aminte de femeia pe care o întilnise el odinioară, -exact la un bal ca acesta. In felul în care-şi purta privirile pe deasupra celorlalţi care erau în sală, se vedea cît se'poate de limpede, ■că se simte, mîndru de ea.

Seara aceasta procură lui Gyp o mulţime de senzaţii, unele delicioase, alte confuze, altele penibile şi jignitoare. Ii plăcea ;-ă fie admirată. Dansa cu plăcere şi pasiune şi se simţea mîndră, ştiind că dansează bine şi că lumea o urmăreşte cu privirea. Cu toate -acestea refuză de două ori cavalerii care veniră să o invite la dans, din cauză că se simţea chinuită de remuşcări, văzînd pe guvernanta ei singură într-un colţ, fără să o bage nimeni în seamă, căci era fată bătrînă şi începuse să devină durdulie. Guvernanta rămase înspăimintată cînd o văzu că se încăpăţînează să stea timp de două dansuri împreună cu ea, fără să se mişte. La masă nu primi să se ducă cu nimeni, decît cu Winton. Iar cînd se întoarse în sala de bal, la braţul lui, auzi o femeie mai în vîrstă spunînd :

— Cum adică, dumneata nu ştiai ? Sigur, *el este* tatăl ei adevărat.

Un domn bătrîn îi răspunse :

— In cazul acesta totul se explică de la sine.

Nu le putu vedea privirile tăioase şi reci cu care o examinau, dar înţelese numaidecît că despre ce vorbesc. Exact în clipa aceasta se prezentă un cavaler şi o pofti la dans,

„— Sigur, *el* e tatăl ei adevărat[14].

Cuvintele acestea erau prea pline de semnificaţie pentru a putea fi uitate în mijlocul vîrtejului unui bal. Ii pricinuiră însă o zvîc- nire dureroasă, undeva în adîncul sufletului, mai mult o sfială, ca şi cînd o uşoară nelinişte i-ar fi tulburat gîndurile. Puţin după aceea însă interveni o altă senzaţie, neplăcută şi plină de dezamăgiri. După ce dansase cu un bărbat frumos, dar de două

ori mai în vîrstă decît ea, se retraseră să stea de vorbă în dosul palmierilor care erau în sala de alături. Abia se aşezară pe canapea, cînd bărbatul cu obrazul aprins de fierbinţeala dansului, făcu o mişcare neaşteptată, şi ' plecîndu-se spre ea, o sărută pc braţul gol, mai sus de cot. Nici dacă ar fi lovit-o, n-ar fi putut să rămină mai mirată şi mai jignită de gestul acesta. Inocenţa vîrstei o făcu să-şi închipuie, că bărbatul acesta nu şi-ar fi putut permite faţă de ea o astfel de libertate, decît datorită unor iuvinte ps care ca le-a pronunţat în mod inconştient şi pe care el le-a luat drept încurajare. Se ridică în picioare şi se uită o clipă la el, cu privirile încărcate de durere, apoi se cutremură ca de un fior şi se depărtă, uşoară. Se duse de-a dreptul la Winton. După chipul ei, întunecat şi gura strînsă, cu colţurile căzute, înţelese numaidecît că s-a întîmplat ceva ; ea însă nu vru să-i spună decît că este obosită şi ar prefera să plece acasă. Alături de guvernanta crodincioasă care toată scara nu scosese nici o vorbă, iar acuma devenise foarte gureşă, se urcă în maşină şi plecară de-a lungul nopţii îngheţate. Winton se aşezase lîngă şofer, şi trăgea fumuri lungi din ţigară. îşi ridicase guletul de la palton şi-şi trăsese căciula pe ochi, iar privirile iui agere ca două oţele străpungeau întunericul, în timp ce gîndurile răscoleau lacome : cine o fi îndrăznit să supere pe fata lui adorată ? Din fundul maşinii glasul stins al guvernantei ajungea pînă la el, iar Gyp sta în colţul ei învăluită de întuneric şi nu vedea nici n-auzea nimica, decît insulta care o biciuise.

Ceasuri întregi stătu trează prin întuneric, pînă cînd gîndurile începură să i se limpezească. Cuvintele acestea : „El e tatăl ei adevărat" şi gestul bărbatului care o sărutase pe braţul gol erau un fel de revelaţie a misterului dintre sexe, şi o întăriseră în convingerea, că în viaţa ei este ceva de care nu şi-a dat seama pînă acum. E adevărat că o fire atît de sensibilă ca a ei, ar fi fost peste putinţă să nu constate anumite manifestări la cei din jurul ei, dar ea refuzase pînă acum să se gîndească mai intens la aceste amănunte. Timpul cit trăise înainte de apariţia lui Winton, îi părea foarte tulbure — Bctty jucăriile ei şi rarele întrevederi cu un om bolnăvicios căruia îi zicea „Tăticul^. Dar cuvîntul acesta i se părea atit de fără nici un răsunet altăuri de cuvîntul „tată“ pe care i-1 adresa lui Winton. Nimeni nu-i vorbise despre mama ei niciodată, afară de Betty. In concepţiile ei nu exista nimic sacru, şi nici ceva ce ar fi putut distruge o credinţă, datorită unei revelaţii neaşteptate. Izolarea în care trăise pînă acuma, o făcuse să ignore cele mai elementare convenţii. întinsă pe patul ei în mijlocul întunericului suferea însă îngrozitor, dar suferinţa aceasta i se părea (ca »şi cind trupul i-ar fi fost sfîşiat de nişte ghimpi, şi nicidecum ca atunci
cînd simţi pumnalul care ţi-a străpuns inima. Se simţea rănită de gîndul că în toată fiinţa ei era ceva îndoielnic, provocator şi anormal, care dădea altora dreptul să o insulte. Aceste puţine ceasuri de veghe lăsară urme adinei în sufletul ei. Intr-un tîrziu adormi chinuită de gînduri tulburi, şi se trezi cu dorinţa nestăpînită de a afla adevărul. Toată dimineaţa stătu în casă şi cîntă la pian, refuzînd cu încăpăţînare sâ iasă, pînă cînd biata Betty începu să plîngă cu sughiţuri, iar guvernanta se refugie în lectura unui volum de Wordsworth. După ce se servi ceaiul, se duse în camera de lucru a Iui Winton ■— unde în realitate el nu lucra niciodată nimic ; o cameră modestă, cu fotolii de piele, plină de cărţi pe care el nu le citise niciodată, căci afară de Byron, de Mr. Jorrocks, cîteva tratate de hypologie şi cîteva romane de Whyte-Melville, el nu citea altceva ; pe pereţi erau gravuri ale celebrităţilor echitaţiei, sabia pe ..'are o purtase în timpul serviciului, fotografiile lui Gyp şi ale foştilor lui camarazi — în largul căreia nu existau decît două puncte luminoase : focul din cămin şi vasul de flori pe care Gyp nu uita niciodată să le împrospăteze.

Cînd intră cu paşi uşori, zveltă şi cu ochii castanii, mar! deschişi, cu chipul oval întunecat, ca de umbra unor gînduri negre, lui Winton i se păru că fata asta a devenit pe neaşteptate femeie. Toată ziua se frâmîntase ; din cauza dfagostei lui nemărginite pentru ea, se simţea stâpînit de o nelinişte care-1 înspăimînta. Ce se putuse întîmpla noaptea trecută — prima noapte cînd intrese în mijlocul societăţii lacome de indiscreţii şi dornice de birfeală. Se lăsă pe parchet şi se sprijini de genunchii lui. Nu-i vedea faţa şi nici nu o putea mîngîia, căci se aşezase pe partea dreaptă. încercă să-şi stăpînească glasul şi o întrebă :

— Ce-i dragă Gyp, eşti obosită ?

— Nu sînt.

— Puţintel.

— Deloc.

— Da !

— Balul de noaptea trecută a fost aşa cum ţi l-ai imaginat ?

Lemnele sfîrîiră în mijlocul flăcărilor din cămin, care tremurau agitate de vântul horsului; pe sub ferestre se auzea şuierul vin- tului pustiu de toamnă '— apoi o auzi întrebîndu-1 pe neaşteptate, atît de neaşteptat, îneît i se păru că i s-a tăiat respiraţia :

în cele cîteva clipe care se scurseră înainte de a-i da un răspuns care părea inevitabil, Winton avu timp suficient ca prin minte gîndurile să i se dezlănţuie ca o adevărată furtună. Un om cu o voinţă mai slabă decît a lui, simţindu-se luat prin surprindere, ar fi rămas in primul moment năucit, sau s-ar fi mulţumit să-i răspundă cu un „da“ sau un „nu“. Winton însă nu putea să răspundă la o astfel de întrebare, fără să se gindească la consecinţele pe care le va avea răspunsul său. Cea mai fierbinte dorinţă a vieţii lui, fusese ca ea să-l considere drept tatăl ei; dar în cazul cînd, după ce va asculta mărturisirea lui, îl va iubi mai puţin decît îl iubise pînă acuma, ce se va întîmpla ? Ce poate să înţeleagă o fată atît de tînără dintr-o astfel de dragoste şi cu ce mijloace ar putea el reuşi să o facă să înţeleagă numai adevărul adevărat din ceea ce a fost ? Ce va crede ea de aici înainte despre mama ei ? Dar moarta aceea adorată, cum va primi această mărturisire ? Ar fi oare de acord cu el într-o astfel de împrejurare ?

Trecu prin clipe groaznice. Dar fiica lui, care sta sprijinită de el şi cu faţa întoarsă, aştepta, fără să-i spună nici un cuvînt de îmbărbătare. Acuma, după ce bănuielile ei erau răscolite, ar fi fost peste putinţă să-i mai ascundă adevărul. îşi încleştă mîna pe braţul fotoliului şi-i răspunse :

— Da* Gyp, mama ta şi cu mine, ne-am iubit unul pe altul.

Simţi fiorul care-i cutremură trupul şi ar fi fost în stare să sacrifice orice, numai să-i poată vedea obrazul. Chiar în această clipă, ce putea ea să înţeleagă din durerea lui ? Dar acuma trebuia să meargă pînă la capăt, deci continuă :

— Ce te-a determinat să pui o astfel de întrebare ?

Gyp dete din cap şi murmură :

— Sînt mulţumită.

Dacă s-ar fi arătat mîhnită, consternată sau chiar mirată de cuvintele lui, dragostea Iui faţă de femeia aceea moartă, toată în- căpăţînarea desnădăjduită cu care s-a ascuns din faţa lumii, în timpul cit a trăit, s-ar fi revoltat şi ar fi omorît în sufletul lui dragostea pentru acest copil. Murmurul ei -de consimţire însă trezi într-insul dorinţa nestăvilită de a o face să se liniştească.

— Nimeni n-a ştiut de dragostea noastră, niciodată. A murit in ziua cînd tu te-ai născut. Pentru mine moartea aceasta a fost o lovitură crîncenă. Dacă s-a întîmplat ca tu să afli ceva pînă acuma, să ştii că toate acestea sînt simple bîrfeli, care vin din cauză că tu porţi numele meu. Despre mama ta lumea n-a vorbit

niciodată nimic râu. Dar e mai bine ca tu să cunoşti adevărul, căci acuma eşti destul de mare. In lume nu se întîlneşte decît foarte rar o dragoste cum a fost a noastră ; prin urmare nu ai nici un motiv să-ţi fie ruşine de dragostea noastră tăinuită.

Cu privirea mereu întoarsă în altă parte, îl întrebă cu glas încet :

— Nu mă simt de loc ruşinată. Spune-mi, semăn mult cu ea ?

— Da, şomerii ; jioate chiar mai mult decît aş fi îndrăznit eu să nădăjduiesc.

— Prin urmare nu mă iubeşti pentru mine singură ?

Nu-şi dădu seama decît foarte vag, de înţelesul adine al acestei întrebări, care dovedea profunda ei înţelegere şi puterea instinctivă de a pătrunde pînă în adîncul chestiunilor care o precupau, dovedea mîndria sensibilităţii ei şi dorinţa de a fi iubită, fără limită şi în mod absolut de cei care erau în apropierea ei. Se mulţumi să-i răspundă :

— Tu ce crezi ?

In clipa aceasta constată înspăimîntat că Gyp plîngea şi umărul ei sprijinit de genunchii lui se cutremura zguduit de suspine, cu toate sforţările pe care le făcea, ca să se stăpînească. Aproape n-o văzuse niciodată plîngind în timpul copilăriei ei zbuciumate, şi nu plîngea nici atunci cînd i se întîmplă să cadă şi să se lovească, din cauza neastîmpărului ei. Se mulţumi să-i pună mîna pe umăr, cu un gest de iningîiere, şi să-i spună :

Nu plînge, Gyp ; nu mai plînge !

Plînsul i se stinse tot atît de neaşteptat pe cît începuse ; se ridică în picioare, si dispăru pe uşă, înainte ca el să aibă timpul necesar să se ridice din fotoliu.

In acceaşi seară, în timpul mesei, Gyp era exact ca mai înainte. Ii fu peste putinţă, să constate vreo schimbare în glasul ei sau în purtare sau în felul în carc-1 sărută, cînd se duse să se culce. Clipa de care se temuse ani de-a rîndul, trecuse, fără să-i lase altceva decit
o uşoară sfială pe care o simte omul obişnuit să păstreze în taină un sentiment ascuns, după ce a trecut clipa grea a mărturisirii. Cită vreme taina vieţii lui nu fusese de nimeni ştiută, nu-1 supăra de loc, dar acuma după această mărturisire, se simţea profund rănit de fapta lui. Dar în ultimele douăzeci şi patru de ceasuri care trecuseră, Gyp lăsase copilăria ei foarte departe în urmă, şi începu să privească bărbaţii cu totul alţi ochi decît pînă acuma. începu să înţeleagă din această clipă, că dacă nu-i va place, să sufere din cauza ci, o vor face ei pe ea să sufere din cauza lor. Incidentul din seara aceea trezi în sufletul ei instinctele sexuale.

3

Cei doi ani care urmară după aceea, fură mult mai puţin grei de singurătate, dar îi petrecu în animaţie şi veselie mai mult sau mai puţin constantă. Mărturisirea pe care o făcuse, îndemnă pe Winton să încerce cu toate mijloacele să asigure fiicei lui o situaţie

socială fără nici un fel de echivoc. Pentru nimic în lume nu ar fi admis ca fetei lui să-i lipsească invitaţiile de -la toate distracţiile posibile. Sub aripa ocrotitoare a sorei lui, atît la Mildenham cît şi la Londra, obţinerea acestor invitaţii nu putea să întîmpine nici un fel de dificultate. Gyp era prea frumoasă, Winton prea rece şi cai mul de care da el dovadă, prea formidabil. Avea toate avan- tagiiio.

hi ziua cînd deveni majoră, erau la Londra şi o pofti *tot în* cam ora aceasta, unde se aşezase acuma în faţa focului, copleşit de iureşul dureros al amintirilor, ca să-i prezinte socotelile, în calitate de t Ui ore al averii pe care i-o administrase pînă acuma. Moştenirea care i-o lăsase tatăl ei — într-o stare vrednică de plins —

0 administrase cu atîta prudenţă, îneît acuma se cifra la aproape douăzeci de mii de lire sterline. Pînă acuma nu adusese nici o-dată vorba despre acest subiect penibil, căci el însuşi era om bogat şi ei nu-i lipsise nimica. Cînd îi explică în toate amănuntele şi-i arătă situaţia averii ei şi felul în care fusese investită, spuriîndu-i că de aici înainte va trebui să-şi deschidă un cont curent Ia bancă pe numele ei propriu, ea rămase în picioare în faţa lui şi se uită cu priviri tulburi la hîrtiile al căror conţinut bănuia că-1 înţelege, şi pe faţă i se întipări o expresie din care puteai ghici foarte uşor ndJnca tulburare a sufletului ei. Fără să ridice privirile spre el. i'l întrebă cu glasul stins :

—- Toţi banii aceştia sînt — de Ia el ?

— Nu se aşteptase la o astfel de întrebare.

— Nu toţi ; opt mii de lire erau ale mamei tale.

Ridică privirea şi se uită la el, apoi îi răspunse :

— Te rog, tată ; în cazul acesta eu nu voi primi restul...

W'inton se simţi înfiorat de o amară plăcere.

Ce se face cu banii aceştia, dacă ea refuză să-i primească ? I-ar fi fost peste putinţă ca în această clipă să poată răspunde la o astfel de întrebare. Dar refuzul acesta era o dovadă de caracter şi în felul acesta devenea fiica lui, mai mult decît fusese pînă acuma, şi da acestei clipe savoarea unei victorii definitive. Se apropie de fereastra de la care pîndise de atîtea ori sosirea mamei ei. De aici se vedea răscrucea străzilor pe unde trebuia să vină întotdeauna. 1 se părea că în clipa următoare va trebui să apară şi ea, uşor îmbujorată sub vălul care-i acoperea obrazul, cu ochii sclipitori şi palpitînd de nerăbdare, să o cuprindă în braţe. Se va opri în faţa lui şi-şi va ridica vălul. Se întoarse şi privi în largul camerei, flu-i venea să creadă că ea n-a venit. Pe urmă răspunse :

— Foarte bine, scumpa mea. In schimb însă cred că vei primi o sumă egală de bani de la mine. Cealaltă o vom pune deoparte, căci într-o bună zi s-ar putea să fie cuiva de folos.

Cînd îl auzi că-i spune „scumpa mea", cuvinte atit de neobiş-nuite la el şi pe care totuşi le pronunţa atît de calm, se aprinse la faţă şi ochii îi străluciră. Apoi îi trecu braţele în jurul gîtului.

La această epocă Gyp era extaziată de muzică, lua lecţii de pîan cu un domn Harmost, un bărbat cărunt, originar din Liege, cu obrazul de culoarea mahonului şi o digitaţie îngerească ; un om care o făcea să muncească din greu şi care-i spunea „mica mea prietenă*[4]. Aproape nu exista concert mai de seamă la care să nu fi asistat şi ea, şi cunoştea felul de a cînta al tuturor virtuoşilor celebri, dar deşi temperamentul ei o împiedica să cadă în extaz în faţa lor, îi cataloga totuşi pe fiecare în sufletul ei, bărbaţi şi femei pe o formă, iar cîteodată se întîmplă să-i întîlnească în casa mătuşii ei din Curzon Street.

Mătuşă Rosamunda era şi ea muzicantă, în măsura în care se obişnuieşte pentru o femeie din înalta societate, şi Gyp ţinea foarte mult la ea, căd închipuirea ei o implica într-o poveste de dragoste romantică pe care mătuşa o sacrificase din cauza mîndriei. Era o femeie înaltă şi frumoasă, cu un an mai mare decît Winton, cu chipul prelung şi aristocratic, cu ochii adinei albaştri, generoasă, cu maniere de gentilom, şi un glas tărăgănat, dar nu lipsit de mlă-

dieri. Iubea foarte mult pe Gyp, iar bănuiala că între ele două ar exista o legătură de rudenie foarte apropiată, rămase ascunsă cu toată discreţia în adîncul sufletului ei. Avea un suflet umanitar şi calmul acestei fete era de natură să o impresioneze, cum se întîmplă de multe ori cu femeile care poate s-ar simţi mult mai fericite, dacă s-ar fi născut bărbaţi. Fire exuberantă, obişnuită să se îmbrace în jachete lungi şi bluze cu guler înalt; purta baston cu cîrjă, o femeie care — ca şi fratele ei — avea „stil", dar cu toate acestea era dotată cu un simţ al umorului mult mai pronunţat, foarte preţios pentru o persoană care evoluează în cercuri artistice. S-ar fi putut spune că în casa ei, Gyp era silită să vadă atît partea ridicolă cit şi calităţile acestor fiinţe excepţionale, încununate de aureola lor de plete şi pline nu numai de muzică ci şi de exagerată încredere în ei înşişi.

Winton avu primul atac de gută mai serios, pe vremea cînd Gyp împlini douăzeci şi doi de ani, şi înspăimîntat că nu va fi în stare să încalece în ziua cînd se vor deschide vînătorile de toamnă plecă la Wiesbaden împreună cu ea şi valetul Markey. Luară un apartament în Wilhelm-strasse, de la ferestrele căruia se vedeau copacii parcului cu frunza care începuse să bată în arămiu. Cura fu lungă şi penibilă. Intoţită de tăcutul Markey, Gyp ieşea la călărie in fiecare zi prin pădurea Neroberg, călcînd dispoziţiile administraţiei care limita dreptul la echitaţie la anumite alee ; odată sau chiar de două ori pe zi se ducea să asculte concertele de la *Kurhaus,* fie însoţită de tatăl ei, fie singură.

Cînd auzi pe Fiorsen pentru prima dată cîntînd, era numai ea singură. Contrar celorlalţi viorişti pe care-i văzuse, era un tînăr înalt şi zvelt, cu mişcările foarte suple şi trupul ca o nuia. Era palid Ia faţă şi obrazul lui părea straniu, din cauza părului şi a mustăcioarei de culoarea aurului, închis, iar pe fălcile cu oasele foarte puternice avea o fulguială de barbete. Lui Gyp i se păru un tip imposibil de conceput ca artist, dar felul în care cînta o emoţiona profund şi mai mult decît se aşteptase. Avea o tehnică remarcabilă cu care-şi cizela senzaţiile reţinute, ce păreau încremenite de suflul îngheţat al clanului din fundul căruia se ridicau. Cînd se ridică furtuna de aplauze, ea nu făcu nici o mişcare ci rămase liniştită şi se uită la el. îşi trecu dosul mîinii peste fruntea înfierbîntată, ca să-şi ridice o şuviţă de păr, apoi cu un surîs care părea mai mult un rînjet, se pleeă în faţa asistenţei. Avea doi ochi ciudaţi. — verzi şi fosforescenţi ca ai unei pisici uriaşe, ochi care te sfredeleau şi fugeau de pe laturi şi te hipnotizau în acelaşi timp. Era omul cel mai ciudat şi cel mai înspăimîntător pe care-1 văzuse pînă acuma.

I se păru că se uită drept la ea, şi plecînd ochii în pămînt, începu să aplaude. Cînd se uită din nou la el, i se păru că obrazul artistului este luminat de extaz. Se înclină din nou, de astădată de-a dreptul spre ea, şi-şi ridică vioara la umăr. Un gînd absurd îi trecu prin minte : „Acuma cîntă numai pentru mine", gîndi ea. începu să cînte, fără acompaniament, o scurtă melodie care părea că-ţi topeşte sufletul. De astă dată nu ridică privirea, dar îşi dădu seama că artistul se pleacă enervat în faţa publicului şi iese.

în aceeaşi seară, în timpul mesei, spuse lui Winton :

— Tată, astăzi am auzit cîntînd un viorist extraordinar — Gustav Fiorsen. Ce fel de nume este acesta — suedez ?

Winton îi răspunse :

— Foarte probabil. Cum arăta ? în armata turcă am cunoscut un suedez, foarte cumsecade.

— Era înalt şi zvelt, cu faţa palidă, cu umerii obrazului repeziţi înainte şi fălcile scofîlcite, iar ochii îi erau verzi ca de pisică. Avea şi o fulguială aurie de barbete.

— Nu mai spune; e mai mult decît imposibil pentru a fi artist.

Gyp zîmbi în timp ce murmura :

— Da, asta a fost şi impresia mea.

A doua zi îl văzu în parc. Se aşezară aproape de statuia Iui Schiller ; Winton citea ziarul *The Times* a cărui sosire o aştepta cu o mulţumire ascunsă, de teamă ca Gyp să nu bage de seamă că el se plictiseşte, şi să-i strice plăcerea pe care i-o pricinuia această vilegiatură. In timp ce urmărea darea de seanţă despre o vinătoare din Newmarket, se uita din cînd în cînd pe furiş la fiica lui.

Niciodată nu i se păruse mai frumoasă, mai elegantă şi mai atrăgătoare, ca în mijlocul acestei lumi cosmopolite, adunate în această afurisită staţiune. Ea nu bănuia că el o urmăreşte, şi privirile ei limpezi se opreau stăruitoare asupra fiecărui trecător, asupra păsărilor care ciripeau, asupra dinilor, asupra jocului de lumină — în iarba stropită pe alee — care poleia tulpinele ulmilor, teii umbroşi şi plopii înalţi de pe malul apei. Doctorul din Mildenham pe eare-1 chemaseră odată, din cauza unei migrene tenace de care suferise, spunea despre organe, şi era. adevărat : nici un ochi omenesc nu avea facultatea să cuprindă şi. să reţină mai desăvîrşit tot ce trecea prin faţa ei, dintr-o singură privire. Clinilor le era foarte simpatică şi din cînd în cînd vedeai pe cîte unul'că se opreşte, ca şi cînd ar fi stat la îndoială, să-şi odihnească sau să nu-şi odihnească botul rece în palma mică a acestei fete străine. In clipa cînd ochii ei tocmai se despărţeau de un uriaş cîine danez, văzu pe Fiorsen trecînd, însoţit de un bărbat, mic de statură şi gras, îmbrăcat în nişte pantaloni deschişi, un veston strîns în talie. Trupul înalt şi zvelt al vioristului era închis într-o redingotă de culoare cenuşie care bătea în cafeniu ; în cap avea o pălărie de fetru lată în gadini, iar la butonieră o floare albă *;* purta ghete de lac, cu postav şi nasturi, iar la gît cravata îi era înnodată peste o cămaşă fină-albă ; o siluetă de căutată eleganţă. Ochii verzi ai artistului întîlniră pe ai ei şi făcu o mişcare instinctivă, ca şi cînd ar fi vrut să-şi ducă mina la pălărie.

„—[1] Mi se pare că şi-a adus aminte de mine". — gîndi ea.

Statura lui zveltă, cu capul plecat puţin înainte, cu umerii ridicaţi în sus, cu umbletul acela felin şi paşii largi, te făcea să te gîndeşti la un leopard sau altă jivină. Puse mîna pe braţul tovarăşului său, şi după ce-i spuse cîteva cuvinte în şoaptă, se opriră în loc şi se întoarseră. Il văzu că se uită la ea şi bănui numaidecît că s-a întors ca să o vadă mai de aproape. Dar în acelaşi timp simţi că tatăl ei o urmăreşte şi el cu privirea. Presimţirea că peste luminile verzi ale ochilor lui de pisică se va lăsa imediat perdeaua pleoapelor, în clipa cînd vor întîlni privirea lui — privirea unui englez dintr-o anumită clasă socială care nu se coboară niciodată

atît de jos încît să-ţi pună o întrebare mută. Trecură pe lîngă ei ; Gyp sinvţi pe Fiorsen că o arată tovarăşului său, cu o uşoară mişcare a capului, şi auzi pe cel gras rîzînd. Simţi că în sufletul ei s-a aprins ceva ca o luminiţă.

— Ce oameni caraghioşi se pot întilni pe aici !

— Acesta este vioristul despre care ţi-am vorbit — Fiorsen.

— Ei, nu mai spune. Dar se vedea cit de colo că el uitase complet.

Faptul că din toată asistenţa, Fiorsen îşi aducea aminte de ea, o făcu să se infioare de o subită vanitate, şi păru că nu se mai simte jignită de purtarea lui. Cu toate că tatăl ei îl -găsea caraghios îmbrăcat, ea era convinsă că accst costum îi vine foarte bine. îmbarcat după moda englezească nu ar fi arătat nici pe. departe atît de bine. In timpul celor două zile care i se păru că vede într-un rînd pe tînărul cel gras care era cu el, că o urmăreşte cu privirea.

Pe urmă, o anumită baronesă Maisen, prietenă cosmopolită a mătuşii Rosamunda, germană prin căsătorie, iar prin naştere jumătate olandeză, jumătate franceză, întreabă dacă a auzit pe cioristul suedez, Fiorsen cîntînd. Om(ul acesta ar fi cel mai bun viorist al epocii, dar... şi ridică privirea, clătinînd din cap cu înţeles. Văzind însă că gestul ei nu are nici o urmare, baronesa continuă pe acelaşi ton.

— O, muzicanţii aceştia. Omul acesta ar trebui salvat din vîrtejul propriilor sale porniri. Dacă nu se va opri cît de curind, va fi pierdut. Păcat de un talent atît de mare.

Gyp se uită Ia ea stăruitoare şi întrebă r

— Nu cumva s-a dedat la băutură ?

— *Pas mal !* Dar în afară dc băutură, *ma chere* mai este şi altceva.

Instinctul şi viaţa alături de Winton făcuse pe fata aceasta să fie mai presus de orice falsă pudicitate. Nu încerca niciodată să cunoască adîncurile vieţii, dar nu se speria nici de realităţile ei, iar baronesa pe carc o distra inocenţa fetei, continuă :

— Femeile. întotdeauna femeile *! Ce* păcat! 11 vor distruge. Singura lui salvare ar fi să-şi găsească o soţie ; dar pe femeia aceasta o plîng din tot sufletul ; *saprisli,* ce viaţă îngrozitoare o aşteaptă.

Gyp îi răspunse cu glasul liniştit :

— Credeţi că un bărbat de felul lui este capabil să iubească ?

Baronesa dădu ochii peste cap.

— Am văzut un astfel de bărbat, care ajunsese adevărat sclav. -Alerga în patru labe după o femeie care-1 înşela cu cine-i

ieşea în
cale. *On ne peut jarnais dire. Ma belle, il y a de chases que vous ne sărez pas encore.* Apoi o luă de mină : Cu toate acestea, un fapt e cert; cu ochi ca ai *dumilale* vei putea vedea foarte multe lucruri în viaţă.

Gyp îşi retrase mina şi clătină din cap ; ea nu credea in dragoste.

— O, dumneata vei scoate pe foarte mulţi din minţi, n-avea nici o grijă de asta, cum spuneţi dumneavoastră englezii. Ochii dumitale căprui, par predestinaţi pentru aşa ceva.

Unei fete tinere i se poate trece cu vederea, cînd ia drept compliment afirmaţii ca cele făcute de baronesă. Cuvintele acestea o încălziră ca o mîngîiere şi-şi simţea sufletul neobişnuit de uşurat şi mulţumit, exact cum şi-l simţea şi atunci cînd vedea că lumea se uită mirată la ea, în timpul plimbărilor pe care le făcea. Aerul îmbălsămat, exuberanţa stăpînilă a acestei staţiuni, muzica şi sentimentul că ea este un tip rar de femeie între oamenii aceştia greoi şi de altă rasă, o îmbăta şi — cum spunea baronesa — o făcea să se simtă *un peu foile.* Nu-şi mai putea stăpîni veselia. Totul i se părea în aceste clipe, *amuzant* sau *incintător.* Iar baronesa care era complet conştientă că fata are *chic* şi se simţea în mod sincer atrasă de frumuseţea ei, o prezenta tuturor celor care meritau să fie cunoscuţi, şi chiar şi altora.

Curiozitatea este o emoţie foarte puternică. Din ce un bărbat a făcut mai multe victime, cu atît mai preţioasă victimă devine el însuşi pentru o femeie. Ca să legi de tine pe cineva care a făcut atîtea victime în drumul lui. nu este altceva decît o dovadă că ai mai multă putere de seducţie, decît toate victimele care i-au ieşit în cale. Cuvintele baronesei confirmară convingerea lui Gyp că Fiorsen este un tip „imposibil", dar în acelaşi timp îi încurajară mulţumirea pe care o păstra ascunsă adînc in sufletul ei, că dintre toţi cîţi asistaseră la concerutul lui, ea era singura de care îşi mâi aducea aminte. Cîteva zile mai tirziu aceste cuvinte avură şi altă urmare. La început însă interveni ciudatul incident cu trandafirii.

Cam la o săptămînă după ce stătuse împreună cu Winton pe banca din apropierea statuiei lui Schiller, intoreîndu-se acasă de la plimbarea pe care o făcuse călare împreună cu Markey, găsi pe măsuţa de toaletă din camera ei un buchet de trandafiri *La France* şi *Gloire ds Dijon.* Buchetul nu avea nici o carto de vizită. Camerista care era germană, nu putu să-i spună altceva, decît că buchetul a fost adus de un băiat de la florărie, pentru „Frăulein Winton“. Bănui că trebuie să fie de la baronesă. în aceeaşi seară, la masă şi la concertul care urmă după aceea, îşi prinse la brîu un trandafir *La France* şi un *Gloire de Dijon* — un amestec îndrăzneţ

de trandafiriu şi galben — pe o toaletă de culoarea sidefului. Nu luară program, căci pentru Winton orice muzică era cam acelaşi lucru, iar Gyp ca însăşi, nu avea nevoie de nici un fel de program.

Cînd apăru Fiorsen, îşi simţi obrajii arzînd de nerăbdare. Cîntă Ia început un „Menuet[44] de Mozart, şi pe urmă „Sonata" lui Cesar Frank, şi cînd se întoarse ca să mulţumească publicului care-I primi cu ropote de aplauze, ţinea în mină un Gloire de Dijon şi un La France. Involuntar Gyp duse mina la trandafirii pe care-i avea prinşi la brîu. Ochii lui întîlniră pe ai ei, şi păru că se pleacă ceva mai mult. In timp ce cobora de pe estradă, duse florile la buze, iar Gyp lăsă braţul să-i cadă în lungul trupului, ca şi cînd ar fi inţepat-o ceva. Dacă ar desprinde trandafirii de la brîu şi i-ar lăsa să cadă pe parchet ? Tatăl ei ar putea să bage de seamă — ar vedea şi florile din mina lui Fiorsen — şi ar putea bănui ceva. Ar considera fapta aceasta drept o insultă la adresa fiicei lui. Fusese oare insultată ? Era peste putinţă să admită aşa ceva. Era mai curînd un compliment, pentru a-i aduce la cunoştinţă, că a cîntat numai pentru ea. Prin minte îi fulgeră cuvintele baronesei : „Omul acesta ar trebui salvat din vîrtejul propriilor sale porniri. Ce păcat, de un talent atît de mare !“ Era cu adevărat un mare talent. Un om care are darul să cînte în felul acesta, posedă ceva care merită să fie salvat. Plecară din sala de concert, după ultimul solo de vioară al lui Fiorsen. Gyp aşeză cu multă grijă cei doi trandafiri, între celelalte flori care erau în vasul plin cu apă

La trei zile după aceea se duse la baronesa Maisen care organizase o serată intimă. Il văzu numaidecît, alături de pian, împreună cu prietenul său cel gras, ascultind plictisit la cuvintele unei doamne vorbăreţe, şi privind neliniştit în jurul lui. Tot timpul acestei după amiezi, cu atmosfera apăsătoare şi în adîncul cerului cu scinteieri fugare, ca şi cînd s-ar fi pregătit de ploaie, Gyp se simţise deprimată şi era chinuită de dorul întoarcerii acasă. Acum însă se simţea emoţionată. Văzu pe bărbatul cel mic si gras că se îndreaptă spre baronesă, iar în clipa următoare aceasta veni cu el la braţ şi i-1 prezentă : Contele Rosek. Lui Gyp nu-i plăcu înfăţişarea acestui om ; ochii îi erau încadraţi de cearcăne negre, şi perfect stăpin pe orice mişcare o făcea, i se păru că purtarea lui era de curtoazie glacială : cu toate acestea avea o conversaţie plăcută şi foarte politicoasă, şi vorbea foarte bine englezeşte. După toate aparenţele era polonez de origine şi trăia la Londra, iar din domeniul muzicii cunoştea tot ce merita să fie cunoscut de un pasionat meloman. Probabil domnişoara Winton a ascultat pe prietenul lui, domnul Fiorsen, cîntînd, dar nu la Londra ? Nu-i aşa ? Foarte ciudat ; mai ales că în timpul ultimului sezon a stat

trei luni încheiate la Londra. Puţin jenată de ignoranţa ei, Gyp îi răspunse cu glasul calm :

— Da, dar eu am petrecut aproape toată vara trecută la ţară.

— A avut mare succes. Voi înccrca să-l iau din nou cu mine la Londra ; cred că e foarte util pentru cariera lui de muzicant. Ce părere aveţi despre felul lui de a cinta ?

Fără să vrea, căci ei îi era peste putinţă să facă o mărturisire confidenţială în faţa acestui om cu chipul de sfinx, Gyp murmură :

— O, este admirabil, asta nici nu se mai discută.

Dădu din cap în semn de aprobare, şi o întrebă pe neaşteptate, în timp ce pe buze îi tresări un zîmbet ciudat:

— Îmi daţi voie să vi-1 prezint ? Gustav Miss Winton.:

Gyp se întoarse. Fiorsen era exact la spatele lor, şi în timp ce se plecă în faţa ei, în privirile lui lucea o umilă adoraţie mută, pe care nu mai încerca să şi-o ascundă. Gyp văzu că polonezul zîmbeşte pentru a doua oară şi se pomeni că a rămas singură, în cadrul ferestrei, împreună cu Fiorsen. Cînd era aproape, nu-ţi făcea aceeaşi impresie de animal închis într-o cuşcă cu gratii. Fără îndoială era un bărbat elegant şi foarte îngrijit, în felul lui, iar din părul său poate din batista lui emana un parfum plăcut, pe care ea l-ar fi găsit îndoielnic, dacă ar fi fost englez. In degetul mic avea un inel de diamant care nu părea de loc de prost gust. Statura lui înaltă, obrazul osos, părul des, dar nu prea lung, vitalitatea lacomă pe care o trăda expresia de feminitate pe care ţi-o făcea de la distanţă. Era bărbat în toată puterea cuvîntului — poate în unele privinţe chiar prea pronunţat. Cu glasul sacadat şi subliniat de accentul său bizar, se întoarse spre ea şi-i spune :

— Miss Winton, aici vei fi pentru mine publicul, căci voi cînta pentru dumneata — numai pentru dumneata.

Gyp înccpu să rîdă.

— Rîdeţi de mine ; cu toate acestea n-ar trebui să rîdeţi. Cînt pentru dumneavoastră, pentru că vă admir. Vă admir grozav de mult. Vă rog să nu luaţi .gestul meu, cînd v-am trimis florile, drept o impertinenţă. A fost un semn de recunoştinţă pentru plăcerea pe care am simţit-o, cînd am văzut chipul dumneavoanstră printre ascultători.

Glasul începuse să-i tremure, şi plecînd ochii în jos, Gyp îi răspunse :

— A fost foarte amabil din partea dumitale. La rîndul meu trebuie să-ţi mulţumesc şi eu, pentru felul în care ai cîntat. Ai fost admirabil — nici mai mult nici mai puţin, decît admirabil.

Se aplecă din nou în faţa ei.

— După ce mă voi întoarce la Londra, veţi veni să mă

ascultaţi?

— Cred că toată lumea ar veni să te asculte, dacă ar avea posibilitatea.

II auzi că ride scurt şi dispreţuitor.

— Aici* am venit numai pentru bani ; nu pot suferi staţiunea aceasta. Mă plictisesc îngrozitor. în ziua aceea cînd v-am văzut pe banca din apropierea statuii, eraţi cu tatăl dumneavoastră ?

Gyp dete din cap. Nu uitase încă privirea plină de dispreţ a tatălui ei, din după amiaza aceea.

Fiorsen îşi trecu mîna peste obraz, ca şi cînd ax fi vrut să şteargă expresia lăsată de această amintire.

— Tatăl dumneavoastră este tipul caracteristic al englezului. Dar dumneata nu faci parte din nici o ţară, ci din toate, luate împreună.

Gyp se înclină cu ironie, uitîndu-se la el.

— Nu domnişoară ; mi-a fost peste putinţă să bănuiesc din ce ţară eşti — căci nu pari să fii nici de la miazănoapte, nici de la miazăzi. Am venit în casa aceasta în nădejde că te voi întîlni pe dumneata ; mă simt extrem de fericit. Miss Winton, sint sluga dumitale cea mai credincioasă.

Vorbea foarte repede, cu glasul aproape stins, cu o seriozitate profund emoţionantă care cu siguranţă nu putea să fie prefăcătorie. Apoi adăugă în şoaptă : „O, lumea aceasta care mă aşteaptă !“ şi după ce se plecă din nou în faţa ei, se depărtă. fără să mai spună nimica. Baronesa se apropie cu un nou invitat. De pe urma acestei întîlniri în sufletul ei se trezi o întrebare : „Oare tot aşa procedează faţă de toate femeile ?* Ar fi fost peste putinţă să creadă. Seriozitatea cu care-şi îngina cuvintele, şi privirile pline de adoraţie, pledau contra unei astfel de posibilităţi.

Fiind prea sensibilă pentru a se mărturisi cuiva, căci nu cunoştea pe nimeni, n-avu nici ocazie să discute cu cineva curioasele senzaţii de simpatie şi de silă care se alungau în sufletul ei, senzaţii care nu putea fi analizate, dar pe care le simţea împletindu-se şi tresârindu-i în adîncul fiinţei. Nu putea să fie iubire, nici cel puţin începutul unei iubiri ; era însă începutul primejdioasei curiozităţi pe care o simt copiii în faţa a ceva misterios, care nu poate fi ajuns cu mîna şi pînă la care totuşi ar putea ajunge, dacă ar avea îndrăzneală. La toate acestea se mai adăuga atracţia muzicii, atracţia cuvintelor baronesei care vorbea despre salvare — gîndul posibilităţii de a-1 salva care era cu totul puterea... Dar toate aceste gînduri şi sentimente, erau încă în faza embrionară. Probabil nu va avea ocazia să-l mai revadă niciodată. *Nu* ştia nici cel puţin dacă ea doreşte cu adevărat să-l mai revadă.

Gyp avea obiceiul să facă in fioeare zi o plimbare împreună cu

tatăl ei pînă la Kochbrunnen, unde ca şi ceilalţi bolnavi, trebuia să bea cu răbdare din apa termală, timp de douăzeci de minute în fiecare dimineaţă. In timp ce el se îmbiba în felul acesta de apă, ea se aşeza într-un colţ retras al grădinii şi începea să citească un roman în ediţia *Reclam,* ca în felul acesta să se obişnuiască cu limba germană.

Tot aşa se aşezase pe o bancă şi a doua zi după audiţia de la baroneasa von Maisen şi tocmai citea *Apele Primăverii* de Turgheniev cînd văzu pe contele Rosek apropiindu-se de ea în lungul cărării, în mînă cu un pahar de apă. îşi aduse aminte de zîmbetul cu care-i prezentase pe Fiorsen, şi căută să se ascundă în dosul umbrelei. Văzu pantofii de lac şi picioarele îmbrăcate în pantaloni, trecînd pe lingă ea, cu mişcările caracteristice omului care poartă **o** centură elastică. Simţi că antipatia ei faţă de omul acesta care uza de mijloace feminine pentru a-şi păstra silueta, devine şi mai adîncă. Cum se poate ca un bărbat să fie atît de efemeiat ? Şi cu toate acestea auzise despre el că este un bun călăreţ, că trage cu spada, şi că este foarte viguros. După ce trecu, de teamă să nu se întoarcă din nou. închise cartea şi plecă numaidecît. Statura ei însă şi mersul legănat, era atît de caracteristic, îneît era foarte uşor de recunoscut de la distanţă, poate chiar mult mai uşor decît şi-ar fi putut închipui.

Dimineaţa următoare, pe aceeaşi bancă, citea scena de la fereastră, dintre Gemma şi Sanin, cînd auzi glasul lui Fiorsen alături de ea :

— Miss Winton !

In mînă ţinea şi el un pahar de apă, şi în cealaltă pălăria.

— Adineaori am făcut cunoştinţă cu tatăl dumitale. îmi daţi voie să stau cîteva clipe ?

Gyp se retrase spre cealaltă margine a băncii, ca să-i facă loc.

— Ce carte citiţi ?

— *Apele Primăverii.*

— A, cel mai frumos roman care s-a scris vreodată. Unde aţi ajuns ?

— La scena dintre Gemma şi Sanin în timpul furtunii.

— Un moment. Va să zică mai aveţi pînă să faceţi cunoştinţă cu doamna Polozov. Ce creaţie ! Ce vîrstă aveţi domnişoară Winton ?

— Douăzeci şi doi de ani.

— Dacă n-ai fi *dumneata,* atit ar fi prea puţin pentru o fată, ca să poată înţelege această carte. Dar dumneata ai calitatea să înţelegi multe lucruri, datorită instinctului cu care eşti dotată. Care e numele dumitale — te rog iartă-mi această indiscreţie.

— Ghita.

— Ghita ? Nu mi se pare suficient de mlădios.

— Acasă îmi spun întotdeauna Gyp.

— Gyp — a, Gyp ! Da ; Gyp ?

Repetă numele acesta de cîteva ori, în mod cu totul impersonal, aşa că nu se supără deloc pe el.

— I-am spus tatălui dumitale că am avut onoarea să-ţi fiu prezentat. A fost cit se poate de politicos.

Gyp îi răspunse rece.

— Tata este întotdeauna politicos.

— Politicos şi rece, ca bulgării de gheaţă în care se bagă sticlele de şampanie, ca să se răcească. îmi închipui că s-a găsit cineva care să te informeze, că eu sînt un *mouvais* sujet. (Gyp dădu din cap, iar Fiorsen se uită stăruitor şi continuă) : E complet adevărat, dar aş putea deveni mai bun, mult mai bun.

Ar fi vrut să ridice ochii şi să se uite la el, dar se simţi apucată de un sentiment neaşteptat, şi nu fu în stare. Omul acesta avea o mare putere care emana din toată fiinţa lui, dar cu toate acestea puterea ei îl stăpînea. Dacă ar fi vrut, îl putea face scalvul ei, un cîine pe care-1 va purta de lanţ. N-avea decît să întindă mîna şi el va cădea în genunchi, ca să i-o sărute; să-i spună „haideu, şi ar fi în stare să meargă, oriunde l-ar fi dus. Dacă i-ar fi spus „fii cuminte“, nu i-ar mai fi ieşit din voie. Aceasta era prima senzaţie a puterii pe care putea să o exercite asupra altuia, şi sentimentul acesta o îmbăta. Gyp însă nu putea să aibă prea multă vreme, încredere în ea însăşi ; chiar clipele ei cele mai strălucitoare de triumf, erau umbrite de îndoială, şi Fiorsen parcă i-ar fi citit gîndurile, o rugă :

— Spune-mi să fac ceva — orice, domnişoară Winton, şi te voi asculta fără nici o împotrivire.

— Ei bine ; în cazul acesta întoarce-te numaidecît la Londra. Nu-ţi dai seama că aici te pierzi fără folos ?

— Miss Gyp, îmi ceri ceva care e peste putinţă — Miss Gyp !

— Te rog, nu-mi spune în felul acesta, cum mi-ar spune o slugă.

— Eu sînt sluga dumitale.

— Poate din cauza aceasta nu vrei să faci ceea ce-ţi cer ?

Gyp începu să rîdă.

— Eşti crudă cu mine.

Se simţi cuprins de revoltă :

— Nu voi pleca de lingă dumneata ; să nu-ţi închipui aşa ceva, apoi cu o mişcare grăbită, îi apucă mîna şi i-o sărută, şi în clipa următoare îi întoarse spatele şi se depărta.

Gyp râmase speriată şi mirată, uitîndu-se la mina pe care mai simţea încă arsura mustăţii lui ţepoase. Pe urmă începu să rîdă — un gest de om străin care-ţi sărută mîna — şi începu să citească, dar fără să-şi dea nici o silinţă să înţeleagă frazele pe care le parcurgea.

Niciodată nu s-a întîmplat ca o fată să suporte asiduităţi atît de stranii din partea unui adorator. Gyp nu pierdu nici pentru o clipă senzaţia că biciul e în mina ei, că e cea mai tare şi că ea întinde mina generoasă spre acela care are nevoie de ajutorul ei. dar cu toate acestea presimte că este incapabilă să evadeze din calea acestor asiduităţi. Vraja, in păiejenişul căreia îl prinsese pe el, începea să se întindă acuma şi în jurul ei. La început fusese cu totul sceptică, dar nu mai putu păstra aceeaşi atitudine. Părea întunecat şi prea mîhnit cînd nu-i zîmbea, dar prea neastîmpărat şi prea recunoscător, cînd ochii ei luminoşi se opreau asupra lui. Neliniştea privirilor lui, de obicei provocatoare sau furişe, se schimba în adoraţia sau dorinţa pe care nu mai era în stare să şi-o stăpînească, din clipa cînd ea apărea in faţa lui. Avea nenumărate ocazii să constate această metamorfoză. Oriunde s-ar fi dus, trebuia să fie şi el de faţă. Dacă se ducea la un concert, el o aştepta la o mică distanţă, de la intrare, ca să o poată vedea cînd va veni. Dacă se întimpla să intre într-o cofetărie, era mai mult decît sigură că imediat după aceea va apărea şi el. în fiecare după amiază o aştepta în apropierea aleei pe unde trebuia să treacă la echitaţie spre Neroberg.

Afară de întîlnirca din parcul de la Kochbrunnen, unde venea umil şi-i cerea voie să se aşeze pe bancă, alături de ea, niciodată nu încerca să se apropie, sau să o oprească în drum. şi se ferea cu toată grija, să nu o compromită. Probabil omul acesta presimţea că o altă atitudine faţă de o fată atît de sensibilă, ar fi fost primejdioasă. Dar afară de el mai erau şi alţi fluturi care roteau în orbita luminei răspîndite de Gyp, aşa că prezenţa lui nu putea să atragă in special atenţia acelor din apropierea lor. înţelegea ea oare situaţia reală ; nu presimţea că toate mijloacele ei de apărare erau prea şubrede ca să poată rezista pînă la urmă, şi că permiţîndu-i să se apropie de ea, îşi tăia de la început orice mijloace de retragere. In orice caz presimţirea aceasta era foarte tulbure. Situaţia aceasta nu-i servea decît să o facă să simtă şi mai intens plăcerea de viaţă, să simtă că este admirată şi apreciată în toate părţile şi să devină şi mai conştientă de facultatea care-i permitea să facă gesturi cu totuî nepermise altora.

Prezenţa lui o făcea să devină mai vioae. Indiferent de dispoziţia în care ar fi fost, era imposibil să te plictiseşti alături de el.

Intr-o dimineaţă începu să-i povestească amănunte din viaţa lui. Tatăl lui fusese un mic proprietar rural din Suedia ; mama lui ora fiica unui pictor. Ea îl învăţase să cîte la vioară, dar murise pe vremea cind el era băiat mic. La vîrsta de şaptesprezece ani s-a certat cu tatăl lui şi a plecat de acasă ; a trebuit să cînte din vioară pe străzile oraşului Stokholrn, ca să-şi poată cîştiga existenţa. Un artist celebru s-a întimplat ca într-o zi să dea peste el în mijlocul străzii şi din ziua aceea l-a luat în casa lui. Puţin după aceea tatăl lui care căzuse la patima beţiei, muri şi mica proprietate ii rămase lui. A vindut-o imedia't, ca să poată face „prostii“, cum spunea el, fără nici un fel de sfială.

— O, domnişoară Winton, am făcut în viaţa mea atîtea prostii, dar acestea nu înseamnă nimica pe lîngă prostiile pe care le voi face. din ziua cînd pe dumneata nu te voi mai putea vedea.

După ce făcu această tulburătoare declaraţie, se ridică de lîngă ea şi plecă. Ea zîmbise, auzindu-1 ce spune, din scepticism, din compătimire şi dintr-un sentiment pe care nu era în stare să-l înţeleagă de loc. Pe vremea aceea nu se mai putea înţelege nici pe ea însăşi.

Dar Winton ce putea înţelege din toate aoestea şi cît de departe mergeau prevederile lui în legătură cu ceea ce se întîmplă alături de el ? In realitate el se simţea alarmat. Dar cu toate acestea se temea să-şi mărturisească neliniştea, ca nu cumva să dramatizeze situaţia fără nici un motiv serios, căci altfel ar fi plecat cu ea de la Wisbaden cel puţin cu două săptămîni înainte de a-şi termina cura. Cunoştea destul de bine primele simptome ale pasiunii. Scripcarul acesta lung, cu mişcări lacome şi furişe ca ale lupului, cu faţa scofîlcită şi cu barbete (Doamne Sfinte), cu ochii lui mierii de pisică şi privirile lacome care se apropiau pe ascuns de Gyp, nu-i inspira deloc încredere. Fără îndoială, profundul dispreţ faţă de străini şi artişti, caracteristic englezului din. lumea bună, îl împiedicase să reacţioneze imediat. Ar fi fost peste putinţă, să ia lucrurile în serios. Cum ar fi posibil ca Gyp, fata aceasta atît de delicată, Gyp fata lui atît de perfectă, să capituleze, fie chiar în glumă, in faţa unui individ de teapa acestuia ? Nu se poate. In orice caz ea ar veni la el ca să-i ceară sfatul, dacă s-ar întîmplă să se simtă la o răscruce. îşi uită cu totul de sfiala plină de mister a fetelor de seama ei, de adoraţia lui mută faţă de ea, de dragostea ei faţă de el, care nu se manifestase niciodată în cuvinte. Afară de asta

ci nu vedea decît foarte puţin din ceea ce ar fi trebuit să vadă, dar chiar accst puţin ora mascat cu cea mai mare prudenţă de către Fiorsen aşa că privirile lui oricit de bănuitoare ar fi fost, nu puteau să distingă nimica. Afară de asta tot timpul pe care-1

petrecuseră: împreună, un intervenise nimic mai important, afară de episodul din preziua plecării lor, dar despre acesta el nu ştia nimic.

După amiaza aceea era liniştită şi tristă. Noaptea trecută plouase şi trunchiurile umede ale copacilor, frunzele ude, spulberate pe potecile parcului, îmbibau aerul cu un miros de vegetaţie veştedă, Gvp se simţea ca şi cînd în clipa aceasta veselia şi mulţumirea ar fi murit în sufletul ei. In timpul după amiezii, pînă cînd Winton plăti socotelile hotelului şi-şi făcu pregătirile de plecare, ea coborî în parcul băilor care mergea pînă departe în fundul văii. Cerul era cenuşiu şi copacii încremeniţi în nemişcarea lor plină de melancolie. Totul în jurul ei părea tăcut şi trist ; merse înainte pînă departe. ureînd o potecă desfundată de ploi, pe coastele unor dealuri din marginea satului vecin, şi aici ieşi în şosea, ca să se întoarcă acasă. De ce în viaţă totul trebuie să se termine atunci cînd nu doreşti ? Pentru prima dată se gîndi fără nici un entuziasm la Mil- denham şi la vînătorile care vor urma de aici înainte. Ar fi preferat să se oprească la Londra. în Capitală nu ar fi obligată să se despartă de muzică, de dans, de lume şi de plăcerea pe care o simţea, văzîndu-se apreciată. Aerul fu cutremurat de vuietul adine al unei batoze şi în clipa aceasta zgomotul surd, venit de departe i se părea că exprimă exact sentimentele ei. Un porumbel săgetai alb pe sub cerul de plumb; mestecenii cenuşii cu frunzele ruginite de toamnă se înfiorară de vînt şi scuturară o ciocăneală repede de picături reci. In jurul ei era numai linişte şi completă singurătate. Din dosul tufişului însă apărură tocmai în această clipă doi copii, a căror apariţie neaşteptată o făcu să tresară, şi apucară în josuî drumului. Ridică privirea, ca să-i poată vedea mai bine, şi simţi pe obraz înţepăturile ca de ace ale ploii. Se gîndi că-şi va strica rochia — era îmbrăcată într-o rochie de catifea de culoarea guşii porumeblului, una dintre rochiile ei preferate — căci ar fi fost peste putinţă să suporte umezeala. Se întoarse sub ramurile mestecenilor ca să se adăpostească. Ploaia va trece repede. Stins în depărtări, vuetul adînc al batozei ajungea pînă la ea şi o făcea să se simtă şi mai abătută. în clipa aceasta - din dosul tufelor de după care apăruseră copiii, se arătă chipul unui bărbat, şi se apropie cu paşi largi de locul unde era ea. Trecu şanţul dintr-un salt, şi sub bolta de mesteceni apăru Fiorsen, fără pălărie, palid şi înfierbîntat de alergătură. Probabil o urmărise şi urcase pe o potecă mult mai scurtă decît cea pe care venise ea, după ce trecuse dincoace de

pîrîu. înfăţişarea lui elegantă suferise foarte mult din cauza acestei escapade. Se uită la ea şi-i spuse cu respiraţia întretăiată :

— Va să zică aveai de gînd să pleci mîine, fără să-mi fi spus nimica ! Iţi închipuiai că vei putea să dispari, fără să-mi laşi vreun cuvînt. întotdeauna te porţi atît de crud cu oamenii ? Ei bine, tot <işa mă voi purta şi eu cu dumneata.

Căzu la picioarele ei, şi apucîndu-i cirgătoarea largă a rochiei, îşi acoperi obrazul cu ea. Gyp se uita la el şi tremura toată. Pe urmă îi înlănţui genunchii cu braţele :

— O, Gyp, te iubesc, — te iubesc — nu mă alunga de lîngă dumneata — lasă-mă să stau în apropierea, dumitale. Eu sînt cîinele dumitale — sînt sclavul care te va urma pretutindeni. Gyp — to iubesc.

Purtarea lui'o impresionă şi o îngrozi. In ultimii doi ani auzise bărbaţii spunîndu-i dc multe ori „te iubesc", dar niciodată pe un ton care să se ridice din fundul desnădejdii sufletului, niciodată în privirile lor nu se văzuse lucind dorinţa aceasta lacomă şi plină de adoraţie, nici nu simţise tremurul sfios al mîinilor care se apropiau rugătoare de ea. Fu incapabilă să-i spună ceva şi murmură cu glasul stins :

— Te rog, ridicâ-te !

Dar el nu se mişcă şi continuă pe acelaşi ton :

— Gyp, iubeşte-mă puţin — cît de puţin, Gyp. Fie-ţi milă, Gyp!

Prin mintea ei un gînd trecu, întocmai ca o scăpărare de fulger rătăcit în bezna întunericului : „în faţa cîtor femei a îngenunchiat în felul acesta ?“ în atitudinea lui de uitare era o întrupare a frumosului pe care ţi—1 dă duioşia sinceră, ridicată din adîncul sufletului, şi în faţa acesteia începu să nu se mai simtă inspăimîntată. El continuă să îngîne cu sfială şi glasul în şoaptă :

— Ştiu că sînt un fluşturatic, dar nu voi mai fi de aici înainte, dacă dumneata mă vei iubi. Pentru dumneata aş fi în stare să fac minuni. O, Gyp, dacă te-ai învoi mai tîrziu, să te măriţi cu mine. Nu acuma. Mai tîrziu, după ce te vei convinge că m-am schimbat. Gyp, frumoasă, adorată !

întinse încet braţele după ea şi îşi îngropă obrazul Ia pieptul ei. Fără să-şi dea seama limpede de gestul pe care-1 face, Gyp, îl mingîie părul şi repetă în şoaptă :

— Acum te rog, ridică-te.

Fiorsen se ridică în picioare şi murmură :

— Fie-ţi milă ; spune-mi ceva !

Dar ea nu se simţea în stare să-i spună nici o vorbă, ci-I privea cu ochii adinei şi tulburi. Apoi dintr-odată simţi că a cuprins-o in braţe şi o strlnge la piept. îşi încordă trupul din toate puterile şi se despărţi de el. In clipa următoare îl văzu că stă în faţa ei cu capul plecat, ruşinat, cu ochii închişi şi buzele tremurind. Prin inimă li

trecu din nou fiorul de milă pe care-1 mai simţise odată, şi zise :

— Nu ştiu ce să-ţi spun acuma ; poate mai tîrziu — mai tir— ziu, după ce mă voi întoarce în Anglia.

Se înclină în faţa ei şi-şi încrucişă braţele pe piept, ca pentru a o face să înţeleagă, că nu o mai ameninţă nici o primejdie. Pe urmă, după ce plecă de sub bolta mestecenilor, fără să mai ţină seamă de ploaie, el o urmă de la o mică distanţă, umil şi liniştit, ca şi cînd buzele ei niciodată nu ar fi fost siluite de violenţi» gurii lui.

După ce ajunse în camera ei, Gyp începu să-şi scoată rochia udă de ploaie, gindindu-se la ce a spus el şi ce i-a răspuns ea. Nu-i făgăduise nimic. Dar îi dase adresa, atît cea de la Londra, cit şi cea de la Mildenham. Dacă nu încerca anume să se gîndească la altceva, îi era peste putinţă să nu simtă atingerea mîinilor lui şi strînsoarea braţelor ; să nu-i vadă lucirile ochilor în clipa cînd o sărutase, şi din nou se simţi speriată şi emoţionată.

In seara aceea el trebuia să cînte la concert — ultimul ei concert. Niciodată nu cîntase cum cîntă în seara aceea, nici arta lui nu fusese mai vrăjită şi de un extaz mai frenetic. In timp ce-1 asculta, in sufletul ei se mişcă un gînd — un fel de presimţire a ceva ce nu mai putea fi evitat — că orice ar face de aici înainte, fie că va vrea, fie că nu, îi va fi peste putinţă să mai scape din puterea Iul.

5

Dar după ce se întoarse în Anglia, pierdu aproape cu totul această senzaţie. Foarte curînd Fiorsen va întilni altă femeie, despre care-şi va închipui că întruneşte toate calităţile ce spunea că le-a găsit la ea. Ar fi fost ridicul să-şi închipuie, că de drugul ei va înceta să ducă viaţa nebunească pe care o dusese pînă acuma, ş'i că ea ar putea să aibă vreo putere asupra lui. Dar in adincui sufletului ei stăruia îndoiala, şi-i era peste putinţă să creadă că ar fi posibil să se întîmple aşa ceva.

Winton, care acuma putea din nou să respire în toată voia, se grăbi să plece cu ea cît mai curînd la Mindenham. li cumpărase un alt cal. Se întoarseră exact la timp pentru a fi de faţă în timpul serbărilor toamnei. Pe urmă, vreme de cel puţin o săptămînă, plăcerea de a călări şi a se juca cu cîinii, o făcu să nu se mai gîndească la nimic altceva. Dar exact cîteva zile înainte de începerea serbărilor, începu să se simtă neliniştită şi chinuită de plictiseală. Pe deasupra localităţii Midenham se tîrau trîmbele negurilor toamnei şi vînturile iuţi începură să scuture cu putere cercevelele ferestrelor. Clinele ei de vînătoare, un ogar cafeniu,

foarte bătrîn, muri pe neaşteptate. Din cauza aceasta avu remuşcări, şi se gîndea că-1 lăsase prea mult singur, tocmai în timpul cînd i se apropia sfîrşitul. Se gindea la timpul greu, cînd ogarul acesta credincios o aşteptase să se întoarcă acasă — Betty avea darul să-i facă descrieri amănunţite despre zbuciumul emoţionant al bietului animal, căci sufletele simple au pasiunea descrierilor patetice — simţea că fusese nedreaptă faţă de el. Din cauza aceasta Gyp, care era o fire extrem de sensibilă şi impresionantă, aproape se îmbolnăvi, şi cîteva zile Winton nu mai ştia ce să facă cu ea ; tocmai din cauza asta imediat ce se simţi ceva mai bine, o trimise la mătuşa Rosamunda în oraş, decis să se resemneze la singurătate. De aici înainte nu va mai avea tovărăşia ei, dar dacă distracţiile îi vor face bine şi vor putea să-i readucă buna dispoziţie, el se va simţi foarte mulţumit. Cind se duse la Londra, trei zile după aceea, ca să-şi petreacă week-endul împreună cu ea. şi constată că este cu totul schimbată, putu să se despartă de ea cu sufletul uşurat.

A doua zi, după întoarcerea tatălui ei la Mildenham, Gyp primi de la Fiorsen o scrisoare, care fusese expediată de la Oficiul din Bury Street. îi spunea — în scrisoare — că s-a întors Ia Londra, şi că n-a uitat nici una dintre privirile pe care le-a îndreptat spre el şi nici un cuvînt din cele pe care i le-a spus. Nu va putea să-şi regăsească lniştea.pină în ziua cînd o va întîlni din TIOU. — „De multă vreme, cu mult înainte de a te vedea pentru prima dată — spunea el în scrisoare — mă simţeam un om pierdut — un om mort. Iţi sărut mîinile şi rămîn robul dumitale credincios — Gus- tav Fiorsen[44]. Cuvintele acestea care ar fi părut ridicole în gura oricărui alt bărbat, treziră din nou în sufletul lui Gyp senzaţia uceea tulbure de spaimă şi de plăcere, dincolo de care era convingerea că niciodată nu va fi în stare să scape de urmărirea lui.

Ii răspunse că mătuşa ei, va fi încîntată să-l primească, dacă ar vrea să vină, în orice zi între cinci şi şase, şi semnă „Ghita. Winton[44]. Pierdu foarte mult timp pentru ca să poată scrie aceste rînduri, de a căror întorsătură convenţională, rămase cît se poate do mulţumită. Era oare cu adevărat stăpînă pe ea însăşi — şi pe el ; capabilă să facă numai ceea ce vrea ? Ar fi fost peste putinţă să se mai îndoiască de asta, cînd se uita la cele cîteva rinduri complet indiferente pe care i le scrisese.

Nu era uşor ca sentimentele acestei fete să le poţi ghici după expresia feţei, şi chiar Winton nu reuşea întotdeauna. Pregăti pe mătuşa Rosamunda, încercînd să pară complet indiferentă, pentru vizita apropiată a lui Fiorsen. Cînd veni, el îşi dădu numaidecît seama că trebuie să fie cit se poate de prevăzător, şi nu se uita la Gyp decît atunci cînd era convins că nu-1 vede nimeni. Dar cînd

plecă, în clipa cînd se despărţea de ea, murmură abia simţit : „Nu în felul acesta — nu se poate în felul acesta ; va trebui să te văd cînd eşti numai singură — trebuie să te văd !“ Gyp zîmbi şi clătină din cap. Clocotul din adîncul sufletului ei însă începea să facă undă şi la suprafaţă.

In aceeaşi seară se adresă mătuşii Rosamunda, prefăcîndu-se complet indiferentă :

— Tatălui meu, nu-i place Fiorsen — ceea ce de altfel e foarte firesc, deoarece el nu poate aprecia arta lui.

Această observaţie discretă, făcu pe mătuşa Rosamunda — care în felul ei aprecia muzica — să nu pomenească despre vizita acestui intrus, în scrisoarea pe care o trimise cîteva zile mai tîrziu fratelui ei. Cele două săptămîni care urmară, Fiorsen veni aproape în fiecare zi, şi-şi aducea şi vioara cu el. Gyp îl acompania la pian, şi cu toate că privirile lui flămînde ca de fiară o făceau să nu se simtă la îndemînă în apropierea lui, presimţea că i-ar fi foarte greu să se obişnuiască fără el.

Dar cînd Winton apăru din nou în Bury Street, îşi dădu seama că a făcut o mare greşeală. Să mărturisească limpede şi chiar de la început că Fiorsen este la Londra, după ce nu pomenise despre el în nici una dintre scrisorile pe care i le trimisese ? Să nu-i spună nimica şi să-l lase ca să afle această ştire de la mătuşa Rosamunda *?* Se simţi îngrozită şi nu suflă o vorbă ci se mulţumi să-i spună că abia aşteaptă să poată galopa împreună. Winton consideră dorinţa ei drept cel mai bun augur şi o luă numaidecît cu el la Mildenham. Gyp avea o senzaţie stranie : exact ca omul care se simte uşurat, că a putut scăpa din mare primejdie, deşi este dinainte convins că o va căuta din nou. Locul de intîlnire al vînătorilor, pentru a doua zi, era destul de departe, dar ea instistă cu toate acestea să se ducă pînă acolo călare : în timpul acesta Pettance, un jokeu bătrîn care era în serviciul tatălui ei şi făcea slujbă de grăjdar ajutor la Mildenham, îi va aduce calul de schimb. Un vînt prielnic şi aromit bătea încetişor, iar deoărtările erau înecate de ploaia toamnei, şi după ce ieşiră în larg, W'inton şi Gyp se retraseră într-un colţ unde puteau să stea împreună. Reuşiră să se strecoare fără să-i bage nimeni în - seamă, căci vînătorii cu experienţă se obişnui seră să. urmeze de aproape călăreţul acesta — care avea o singură mînă şi era îmbrăcat într-o jachetă de culoare roşu şters, şi călărea o iapă neagră, cu coada împletită — din cauză că el era întotdeauna în locurile cele mai bune. Din umbra pădurii apăru un bătăiaş ; un tinăr ars de soare şi cu obrazul şfichiuit de vînturi, trecu pe lingă - ei în galop, şi aruncindu-le o privire, salută şi dispăru din nou în adincul hăţişului. De sub streaşină arămie se ridică o gaiţă şi după <e dete un ţipăt, se repezi în jos, şi dispăru în largul cîmpului : un

iepure cu blana pămîntie făcu un salt şi se topi între ierburile prăjite de soarele verii. Un stol de porumbei se ridică sus de tot şi se lasă în desişul unei păduri din apropiere. Din adîncul depărtat veneau chiotele rare ale bătâiaşilor şi se auzeau lătrăturile stinse a!e cîinilor care începuseră să răscolească prin cotloanele acoperite de ferigă si prin coclauri.

Cu mîna încleştată pe frîul calului Gyp respira adînc aerul proaspăt. Era rece şi aromit, iar cerul limpede-cenuşiu şi în largul lui norii destrămaţi pluteau uşori, ca un stol de zburătoare — prin înălţimi vîntul nu se simţea aproape de loc, şi chiar pe sub streaşina pădurii abia avea atita putere ca să poată desprinde frunzele fagilor şi cerilor pe care le pişcase bruma ce fusese cu două zile înainte. De ar avea norocul ca din partea aceasta să ţîşnească o vulpe, ca să poată deschide ei vînătoarea, numai singuri, cu haiticul de ciini după ci. Un cîine se apropie în goană domolită, ridicînd' capul cafeniu pătat de alb spre calul pe care era încălecat Winton. Pe urmă din adîncul pădurii se auzi sunetul cornului şi cîinele dispăru din nou în hăţişul des din apropiere.

Calul lui Gyp ciuli urechile. Un tînăr îmbrăcat în jachetă cenuşie, cu pantaloni bufanţi şi cizme înalte, apăru în marginea pădurii şi îşi îndreptă calul roib spre ei. Te pomeneşti că după el vor veni si ceilalţi ? Puţin enervată se uită la acest intrus care tocmai atunci îşi scoase pălăria şi, încercă să zîmbească. Zîmbetul lui plin de îndrăzneală, era însă contagios şi Gyp nu se putu stăpîni să nu-i zîmbească şi ea. Cine era omul acesta ? Arăta senin şi foarte mulţumit. Nu-şi aducea aminte să-l mai fi văzut pînă acum, dar cu toate acestea i se părea cunoscut — o faţă largă, simpatică şi complet rasă, părul buclat de culoare închisă, ochii neobişnuit de limpezi, cu priviri îndrăzneţe, vesele şi reci. Unde văzuse oare un om care să semene cu acesta ?

O exclamaţie uşoară a lui Winton o făcu să întoarcă privirea spre ele. O vulpe încerca să se strecoare nesimţită din mijlocul tufişului. Se uită la chipul tatălui ei. care i se părea încremenit ca de piatră. Nu văzu nici o mişcare şi nu simţi nici un fior, ca şi cind cal şi călăreţ ar fi fost turnaţi dintr-o bucată. De ce nu dăden chiotul de plecare ? în clipa următoare însă buzele lui se întredes- chiseră si chiotul clocoti ca un strigăt de triumf. Gyp aruncă un zimbet tînărului care avusese delicateţea să lase tatălui ei această plăcere, şi necunoscutul îi zîmbi din nou. Din pădure se buluciră cei mai aprigi din haiticul de cîini — apârînd unul după altul — pe urmă hăitaşii şi cei cu cornurile de vinătoare. De ce nu se urnea Winton ?

In clipa următoare, calul lui Winton făcu un salt şi Gyp se repezi pe urma lui Tînărul era pe partea stingă şi călărea o iapă

roaibă. Afară de ei trei, mai era un singur hăitaş şi un valet care ţinea seama dinilor. Calul lui Winton galopa vertiginos şi cind ajunse în apropiere de primul obstacol, întoarse capul şi strigă : „Domoleşte Gyp ; strînge frîul !“ Şe propti în scări, dar calul nici nu simţi ; n-avea nici o importanţă. In faţa ei erau trei talazuri acoperite de iarbă. Iar la cîţiva metri de ei săgeta o vulpe de toată frumuseţea. De fiecare dată cind simţea calul că se întinde să sară, se gîndea : „Splendid ! O, sînt atît de fericită !“ Nu există în lume un sentiment care să se poaţă compara cu acesta : in frunte cu tatăl ei, cu haiticul de cîini care goneau alături de tot grupul do vînători rămaşi departe în urmă — nici chiar plăcerea pe cure ţi-o poate procura muzica, nu se poate compara cu aceasta. Dacă ţi-ai putea petrece toată viaţa galopînd şi sărind peste obstacole. Calul acesta e adorabil, cu toate că din cînd, în cînd, apucă frîul in dinţi

Următorul gard îl trecu simultan cu tînărul al cărui cal părea că începe să-şi ia frîu liber. Tînărul îşi înfundase pălăria pe ceafă, iar faţa i se crispase puţin, dar cu toate acestea pe buze părea că-i mai joacă o umbră de zîmbet. Gyp se gîndi : „Se ţine bine în şea, mi se pare că este emoţionat. Nimeni nu este în stare să călărească atît de calm ca tata atît de admirabil[14]. Şi avea dreptate : W inton era un cavaler perfect. Haiticul cîinilor coti într-o parte. Acum erau alături de ei şi mergeau în acelaşi ritm. Ce goană ! Nu se putea să existe vulpe care să reziste la o astfel de goană.

Apoi dintr-o dată văzu vulpea alergînd în faţa ei, în cîmp deschis, fugind desnădâjduită, cu coada somoiog in vînt, şi o dorinţă îi tresări în suflet: „Nu te lăsa prinsă; hai repede, vulpe. Fugi in hăţiş şi dispari !“ Era oare adevărat că toate aceste fiinţe, cel puţin o sută la număr, cai, bărbaţi şi femei, şi cîini vînau pata aceea roşie care se ştergea în mijlocul cîmpului ; o vulpe mică şi speriată. Pe urmă veni un alt gînd şi încă unul, care se suprapuse celui dinţii şi făcu să adoarmă orice simţ de ruşine şi de milă, trezind intr-însa mîndria că zboară pe deasupra tuturor obstacolelor. In clipa următoare vulpea căzu grămadă la cîţiva metri departe de dinele care mergea în fruntea haiticului, şi ea se simţi uşurată. Asistase şi înainte de asta la spectacolul îngrozitor al morţii. Galopul însă fusese divin. Cu respiraţia întretăiată şi zîmbind fericită, se gîndi că poate

nu va mai avea suficient ca să-şi şteargă faţa asudată, înainte- de sosirea vînătorilor şi fără ca tînărul din apropierea lor să bage-de seamă.

II văzu că vorbeşte cu tatăl ei, şi cind se apropie, tînărul îşi-scoase pălăria şi o privi drept în faţă :

— Aţi galopat superb !

Glasul Iui sonor era plăcut la auz şi plin de mlădiere.

Gyp dete din cap şi răspunse :

— Poate vrei să vorbeşti despre calul meu cel nou, şi se în-trebă a doua oară : Unde am văzut oare, pe omul acesta ?

Urmară alte două alergări, dar nici una nu se putea compara cu primui galop. Nici pe tînărul acela nu-1 mai văzu, dar i se spuse- că este Summerhay, fiul lui Lady Summerhay, de la Widrington, o localitate situată Ia zece mile depărtare de Mildenham.

In timp ce ea şi Winton se întorceau tăcuţi, umblînd în trap uşor, prin tulbureala serii, Gyp se simţea fericită — saturată de aer~ şi de plăcerea zilei. încetul cu încetul cimpurile din jurul lor, clăile de fin, grajdurile şi ochiurile de apă se topeau înghiţite de- întuneric ; la fereştile caselor de la ţară se aprindeau lumini si in aer plutea un miros acru de lemn verde, aprins în vetre. Şi pentru, prima dată, în timpul acestei vinători, îşi aduse aminte de Fiorsen şi se gîndi la el cu dor. Ce plăcere ar fi pentru ea acuma, să-L audă cîntînd, în intimitatea salonului lor. în timp ce ea va sta întinsă pe canapeaua din faţa căminului în care pîlpîie despicăturile lemnului de cedru. Să-i cînte un menuet de Mozart sau chiar emoţionanta melodie de Poise pe care i-o cîntase prima dată cînd îl auzise, sau alte cîntece pe care i le cînta numai ei, fără nici un fel de acompaniament. Ar fi încheierea cea mai fericită a acestei zile fermecate. Pentru ca să fie desăvîrşită, mai lipsea căldura şi strălucirea — căldura muzicii şi suflul adoraţiei.

Oftă şi atinse calul uşor cu pintenii. Aici nu era nici o primejdie să se gîndească la muzică şi la Fiorsen, căci era atît de departe de el ; chiar se gîndi, că nu s-ar supăra de loc, dacă s-ar purta faţi ea din nou, cum se purtase în ziua aceea, sub mestecenii de la Wies- baden. Era adevărată plăcere să te simţi adorată. Calul ei pe care i-1 adusese jokeul şi pe care-1 avea de şase ani, începu să necheze,, ceea ce însemna că se apropie de casă. încă o cotitură, pe urmă aleea străjuită de fagi care duce pînă in faţa casei : casa lor veche, confortabilă şi întunecată, cu scările largi şi comode. Se simţea ostenită şi-i svîcnea tot trupul. Mîine va fi complet ţeapănă. în lumina caro bătea prin uşa larg deschisă, văzu pe bătrînul Markey aştep- tindu-i în prag ; în timp ce scotea din buzunar cîteva bucăţele de zahăr ca să le dea calului, îl auzi că se adresează tatălui ei:

— Domnul Fiorsen. Sir, un domn din Wiesbaden, doreşte să vă vadă.

îşi simţi inima tresărind. Ce va să zică asta ? De ce ti venit ? ■Cum a îndrăznit să facă un astfel de gest ? Cum se poate să o decepţioneze în felul acesta ? Pe urmă îşi aduse aminte că el nu **Ştia** nimica despre felul în caro ea încercase, să ascundă tatălui ei în- tîlnirile lor. Sosise clipa cînd toate se vor răzbuna. Se repezi de-a dreptul sus pe scări, şi auzi glasul lui Betty care o făcu să tresară : ,,Baia v-aşteaptă, Miss Gyp“. Intră numaidecît în baie, şi răspunse dădacei : „Adu-mi ceaiul aici“. Acum se simţea în siguranţă, şi prin aburul băii fierbinţi se putea gîndi în linişte la situaţia în care se .găsea.

Sosirea lui neaşteptată, nu putea să aibă decît o singură explicaţie : venise să o ceară în căsătorie. Se simţi mult mai liniştită. Va fi mai bine aşa. Nu va mai avea motive să se ascundă de tatăl ei. In cazul cfnd ea va refuza să se căsătorească cu Fiorsen, tatăl ei va avea posibilitatea să o protejeze contra lui. Gindul acesta o făcu să se cutremure. Era oare posibil ca fără să-şi dea seama de realitate, să fi mers atît de departe ? Fiorsen nu se va împăca niciodată cu un refuz, chiar dacă ar veni direct de la ea. Dar oare ea, se simţea cu adevărat îndemnată să-l refuze ?

Ii plăceau băile fierbinţi, dar niciodată pînă acuma nu intîrziase atît de mult în baie. In interiorul acesta strimt însă, viaţa era .foarte uşoară şi comodă, dar în clipa cînd va ieşi, va începe imediat să se complice. Intr-un tîrziu trebui să iasă din baie, căci Betty veni <cu ceaiul şi cu invitaţia din partea stăpînului care „pofteşte pe Miss Gyp să coboare în salon, imediat ce va fi gata[u].

6

Aruncă o privire spre faţa palidă a lui Gyp, pe urmă se întoarse .-spre Markey şi întrebă :

— Unde ai poftit pe domnul acesta ?

întrebuinţarea cuvlntului *acesta,* era singura dovadă de emoţia prin care trecea în această clipă. In timp ce traversa hallul, prin minte i se încrucişară o mulţime de gînduri extravagante. După ce ajunse în biroul lui, dete din cap cu destulă amabilitate şi aşteptă ca Fiorsen să vorbească. *Scripcarul* nu-şi scoasese blana cu care era îmbrăcat, şi în mînă îşi învîrtea pălăria de fetru. Cum de omul acesta nu este în stare să te privească drept în faţă, iar cînd te priveşte, îţi face impresia că vrea să te muşte ?

— Probabil nu ştiaţi, domnule maior Winton, că m-am întors la Londra ? întrebă el.

Va să zică Gyp se întilnise cu el, fără să-i spună nimica. Gindul acesta păru că-i îngheaţă sufletul şi i-1 umple de amărăciune. Se hotărî să nu o trădeze şi se mulţumi să se încline în faţa lui. Văzu că vizitatorul său se simte înspâimîntat de curtoazia lui rece, şi nu părea de loc dispus să-i întindă o mînă de ajutor, pentru ca să-şi poată stăpîni această spaimă.

Fiorsen, care începuse să se plimbe agitat prin cameră se opri şi-i spuse cu glasul sugrumat :

— Domnule maior Winton, fiica dumneavoastră este cea mai adorabilă fiinţă de pe pămînt. O iubesc cu toată desnădejdea sufletului. Sint un om de viitor. Viitorul artei mele depinde de faptul_ dacă veţi admite să se căsătorească cu mine. Am şi ceva bani. dar- afară de asta în vioara mea sînt ascunse toate comorile pe care ea şi le-ar putea dori.

Chipul lui Winton nu exprima decît un dispreţ de gheaţă. Faptul că secătura asta îndrăznea să vorbească despre fiica lui, punînd-o. în legătură cu chestiunile băneşti, era cea mai mare jignire pe car& i-o putea aduce. Fiorsen însă continuă :

— Ştiu că dumneavoastră nu mă puteţi suferi. Am văzut

chiar din clipa cea dinţii cînd v-am cunoscut. Dumneavoastră sînteţi uni gentleman englez (cuvintele acestea le pronunţă cu o nuanţă de- ironie), şi în faţa dumneavoastră eu nu însemn nimic. Dar totuşi în lumea mea eu sînt cineva. Nu sînt un simplu aventurier. Imî daţi voie să vă cer mîna fiicei dumneavoastră ? După ce pronunţă- aceste cuvinte, întinse mîinile în care ţinea pălăria spre el, ridicîncî braţele, în atitudine de rugă.

O clipă Winton avu senzaţia că omul acesta se zbuciumă îngrozitor, dar cu toate acestea îi răspunse foarte rece.

— Sint foarte obligat pentru faptul că mi te-ai adresat mat întii mie cu această cerere ; n-aş vrea să fiu nepoliticos cu dumneata, chiar la mine în casă ; cu toate acestea aş fi foarte mulţumit,, dacă ai avea bunătatea să te retragi imediat, şi să consideri ca absolută certitudine, că mă voi opune cererii dumitale din toate puterile şi cu toate mijloacele.

Durerea şi dezamăgirea care se oglindeau pe faţa lui Fiorsen, se schimbară cît ai clipi într-o expresie de mîndrie, de batjocură şi apoi de deznădejde.

— Domnule maior Winton ; dumneata ai iubit; trebuie să fi iubit pe mama ei. Eu sufăr groaznic...

Winton care se uita în flăcările focului, se întorsese din nou spre el şi-l privi :

— Domnul meu, eu nu am dreptul să dispun de sentimentele (fiicei mele ; va face cum îi va fi voia. Eu îţi declar pur şi simplu «că o căsătorie a ei cu dumneata, ar fi contrară planurilor şi convingerilor mele. Constat însă că nu ai avut nici cel puţin tactul să aştepţi consimţămîntul meu, pentru ca să-ţi permiţi purtarea pe •care ai avut-o. Eu te-am văzut destul de bine, cum dădeai fiicei •mele tîreoale, în timpul cît am fost la Wiesbaden, domnule Fiorsen.

Fiorsen îi răspunse cu un surîs sfios şi îngînă :

— Un nenorocit uzează de toate mijloacele pe care le are la îndemînă. îmi daţi voie să o văd ? Daţi-mi voie să o văd, cel puţin din depărtare.

Ea văzuse pe secătura asta, chiar contra voinţei lui, şi-şi ascunsese sentimentele faţă de el — tocmai faţă de *el* — toate sentimentele indiferent care ar fi fost acestea. Aşa că-i răspunse :

— Voi trimite să o cheme. In timpul acesta probabil vei dori să te serveşti cu un ceai sau cu un whiskey ?

Fiorsen clătină din cap, în semn de refuz şi trebui să mai treacă ■o jumătate de ceas în cea mai chinuitoare aşteptare. Winton, în costumul lui de vinătoare stropit de noroi, suportă acest chin mult mai uşor decît musafirul său. Suedezul, după ce încercă să imite liniştea amfitrionului său, renunţă la acest efort desnădăjduit şi făcu un gest enervat din mînă, pe urmă începu să se plimbe prin cameră cu paşi largi, se apropie de fereastră, dete perdelele la o parte şi se uită în noaptea de afară ; apoi se întoarse din nou. ho- tărît ,să înfrunte pe Winton, dar consternat de liniştea acestui om care se uita fără să clipească în lumina focului din cămin, se trînti într-un fotoliu şi se întoarse cu faţa spre perete. Din fire, Winton nil era un om crud, dar se bucura de zbuciumul prin care trecea în aceste clipe străinul care încerca să primejduiască fericirea fiicei lui. S-o primejduiască ? Era mai mult decît sigur că ea nu va primi să se căsătorească cu el. Totuşi, dacă ea nu va primi să se mărite cu el, atunci de ce-i ascunsese pînă acuma situaţia adevărată dintre er ? Şi din cauza asta începu să se zbuciume şi el.

Pe urmă apăru Gyp. Chipul ei surîzător însă era rigid, parcă ar fi aşteptat ceva. Se duse de-a dreptul la Fiorsen şi întinzîndu-i ' mîna, îi spuse cu glasul foarte calm :

—,Ce drăguţ din partea dumitale c’-ai venit!

Winton avu dureroasa senzaţie că în clipa aceasta nu mai

are ■ce căuta între ei. Ei bine, va încerca să vorbească limpede, căci prea avuseseră multe de ascuns pînă acum.

— Domnul Fiorsen ne-a făcut cinstea să vină să te ceară în căsătorie. I-am răspuns că astfel de lucruri le hotărăşti tu singură.

In orice *caz,* dacă primeşti propunerea lui, o vei face contra dorinţei mele ; cred că-ţi închipui eă altfel nici nu s'-ar putea.

In timp ce el vorbea, Gyp se aprinse şi mai mult la faţă, dar nu se uită nici la el nici la Fiorsen. Winton băgă de seamă că dantela personajului cu care, era îmbrăcată, se ridica şi se lăsa din cauza respiraţiei agitate. Ridică abia simţit din umeri, apoi se întoarse, parcă ar fi primit o lovitură neaşteptată drept în inimă, şi ieşi dirt cameră, fără să scoată nici o vorbă. Se vedea destul de limpede, că nu este în stare să-şi stăpînească nervii. Ca şi cînd dragostea el faţă de el n-ar fi valorat pentru ea mai mult decît străinul acesta. Presimţea însă că ar fi incapabil să-i pricinuiască vreo mîhnire,. deşi i-ar fi fost peste putinţă să mai trăiască fără tovărăşia ei. Chiar dacă s-ar căsători cu cel din urmă ticălos din lume, el nu o va părăsi niciodată, şi va dori întotdeauna apropierea şi dragostea ei. Pentru el fata asta reprezenta prea mult din prezent .şi chiar din trecut. Cu sufletul sfîşiat, ieşi din birou şi se duse în camera lui..

Cînd coborî la masă constată că Fiorsen a plecat. Pentru nimic în lume nu ar fi întrebat ce i-a spus, şi ce i-a răspuns ea, in timpul cît au stat singuri de vorbă. Prăpăstiile care se sapă între două suflete atît de mîndre, sînt greu de trecut. Cînd veni în camera Iui să-i spună noapte bună, chipurile lor erau ca două măşti de ceară.

Zilele care urmară după aceea, ea nu făcu nici un gest şi nu spuse nici o vorbă din care ar fi putut deduce că este hotărîtă să se împotrivească dorinţelor lui. Fiorsen părea că nici nu există* căci niciunul dintre ei nu-i pronunţă numele. Winton însă presimţea că ea era supărată şi mîhnită din pricina lui. într-o seară, după ce terminară masa, o întrebă foarte liniştit:

— Spune-mi sincer Gyp ; tu ţii la omul acesta ?

Gyp îi răspunse tot atît de liniştită :

— Dintr-un anumit punct de vedere, da !

— Crezi că atît este deajuns ?

— Tată, nici eu nu ştiu ce să zic.

Văzu că-i tremură buzele, şi Winton se simţi îmblînzit, cum i se întîmplă întotdeauna, cind ea era emoţionată. întinse braţul şl o luă de mînă, apoi adăugă :

— Nu voi sta niciodată în calea fericirii tale, Gyp. Dar aceasta* *trebuie* să fie fericire adevărată. în cazul acesta crezi că ar pute» să fie ? Eu mă îndoiesc. Probabil şti ce se spunea despre el la Wiesbaden ?

— Ştiu.

Nu bănuise că ea este informată. Simţi un junghi în inimă.

— Ceea ce s-a spus este destul de rău. Dar afară de asta, el nu face parte nici din lumea noastră.

'Gyp ridică privirea şi se uită la el.

— Tată, dumneata crezi cu adevărat că eu fac parte din „lumea noastră ?“

.Winton se ridică de pe scaun şi se apropie de fereastră. Dar «ea se luă după el şi-l apucă de braţ.

— N-am avut intenţia să te jignesc. Cu toate acestea este ade- ■vărat, spune drept. Eu nu fac parte din lumea bună. Din ziua în «care mi-ai spus ce a fost — demult — mi-am dat seama că eu nu aparţin cu adevărat acestor oameni. Mă simt mai aproape de el. Pentru mine muzica valorează mai mult decît orice.

Cu o mişcare convulsivă, Winton o strînse de mînă.

— Gyp, dacă tu nu vei fi fericită cu omul acesta, să ştii că eu -voi suferi îngrozitor.

— Bine tată, dar de ce să nu fiu fericită alături de el ?

— Dacă aş şti că vei fi, aş fi în stare să renunţ la orice. Dar mi-e peste putinţă să cred că ar fi posibil să fii. Draga mea. te implor, caută ca înainte de toate să te convingi de adevăr. Aş fi în stare să-i trag soţului tău un glonte, dacă nu se va purta bine '■cu tine.

Cînd să se ducă la culcare, îi spuse :

— Miine va trebui să pleci la Londra.

Fie că ştia dinainte câ nu se va putea împotrivi inevitabilului, fie că-şi închipuia câ dacă îl va vedea mai des, se va vindeca de dragostea ce o leagă de el — Winton nu i se mai împotrivi deloc.

Din nou începu aceeaşi ciudată asiduitate din partea lui faţă de ea. De Crăciun reuşi să-i obţină asentimentul ; era convinsă că «sa este stăpâna, nu sclavul — pisica nu pasărea căzută în laţ. Odată sau de două ori, Fiorsen se lăsă tîrit de patimă şi îndrăzneala min- gîierilor lui o jigni şi se retrase, speriată de teama celor ce o vor aştepta de aici înainte. Dar în general se simţea îneîntată şi îmbătată de muzică şi de dragoste, sentiment care nu era tulburat decît de amintirea profundei mîhniri pe care o pricinuia tatălui ei. La Mildenham nu se ducea decît rare ori, iar el chinuit de desnădejde îşi petrecea aproape tot timpul în singurătatea casei lui sau călărind, -şi lăsase pe Gyp cu totul în grija sorei lui. Cu toate că mătuşa Rosamunda era prinsă în vraja muzicii lui Fiorsen, împărtăşea pe deplin părerea fratelui ei, că omul acesta este ceva „imposibil[14]. Dar -orice ar fi spus ea, ar fi fost peste putinţă ca Gyp să se lase convinsă. I se părea ceva cu totul nou şi neaşteptat, să constate la această fată blindă şi sensibilă, o astfel de putere de voinţă. Obstacolele pe care le întimpina, o făceau să fie şi mai categorică în ho- tărîrea pe care o luase. Astfel optimismul înăscut al acestei femei o făcu să-şi

închipuie că Gyp va reuşi să îndrepte pe omul acesta pe drumul cel bun. La urma urmelor, el era chiar în felul acesta, de pe acuma, o celebritate.

Hotărîtă să se căsătorească în luna februarie, şi închiriară o= casă cu grădină, în cartierul Saint Jones Wood. Ultima lună care-i mai despărţea de acest eveniment, trecu întocmai ca şi alte luni,, în astfel de împrejurări, cu alergăturile obişnuite şi pline de emoţii, după cumpărături, mobile şi rochii, căci dacă nu ar fi aşa, cine ştie- cîte logodne s-ar strica, din cauza timpului greu care-ţi dă prilej să te răzgîndeşti şi să vezi situaţia mai limpede decît ţi se pare la început.

Astăzi se căsătorise. Lui Winton, pînă în ultimul moment, nu-i venea să creadă că aşa ceva ar fi posibil. Strînsese mîna soţului ei şi-şi dase toată silinţa, ca nimeni să nu-i poată ghici durerea şi amărăciunea, cu toate că era dinainte convins că nu va putea înşela pe cei din jurul lui, încercînd să pară mulţumit. Din fericire- nu se căsătoriseră la biserică, nu avură nici ospăţ de nuntă, nici invitaţi, nici felicitări şi nici un fel de ceremonie, ; altfel i-ar fi' fost peste putinţă să suporte desfăşurarea unei astfel de torturi. Nu trebui să suporte nici prezenţa sorei lui Rosamunda, căci tocmai atunci se întîmplă ca ea să fie gripată, şi nu putu să iasă din casă.

Sprijinit în spătarul vechiului său fotoliu Winton privea jocul: flăcărilor focurilor din cămin

La această oră trebuie să fie pe aproape de Torquay — matdeparte n-au putut ajunge. Muzica ! Cine şi-ar fi putut închipui că nişte sunete scoase din cîteva coarde şi o bucată de scîndurâ, vor fi în stare să i-o fure ? Da, trebuie să fi ajuns aproape de Torquay şi vor trage la hotel. De ani de zile buzele lui îngînară pentru, prima dată o rugăciune mută :

w— Doamne, fă-i parte de fericire ! Las-o să fie fericită !“ Pe urmă auzind pe Markey, valetul, că deschide uşa, închise- ochii, ca să-şi închipuie că doarme.

PARTEA A DOUA

i

Gvp se gîndea la rochia ei de catifea, culoarea sidefului. Numai rareori se întimpla, ca fete din societatea ei să se mărite fără „tămbălăir[1], cum spunea Wintoo ; şi sînt foarte puţine fete care să nu ducă cu ele, în compartimentul rezervat de clasa întîi, emoţiile pricinuite de plăcerea că timp de cîteva ceasuri au fost centrul de admiraţie al tuturor, care să nu fie preocupate de amintirea prietenelor lor, de discursurile care s-au ţinut, de cuvintele pronunţate în timpul ospăţului, amănunte care sînt tot atîtea subiecte de conversaţie cu soţul lor, într-un colţ al compartimentului, şi care te împiedică să te gîndeşti la altceva în timpul călătoriei.

Gyp însă nu avea la ce se gîndi, decît cel mult la rochia ei pe care o îmbrăcase în ziua aceea pentru prima dată, la chipul dezndâdăjduit al lui Botty pe care o lăsase zdrobită, sau la mutrele indiferente ale ofiţerului de stare civilă şi ale funcţionarilor care îndepliniseră formele. Aruncă o privire furişă tovarăşului ei de drum, îmbrăcat într-un costum bleu-marin şi aşezat pe canapeaua din faţă. Soţul ei ! Doamna Gustav Fiorsen Toată lumea îi va spune astfel, de aici înainte, dar pentru ea însăşi, va fi tot Ghita Winton. Cu numele acesta nou, nu se va putea obişnui niciodată. Şi fără să admită că se teme să-i întîlnească privirile ochilor, se simţea totuşi înspâimîntată, şi din cauza aceasta, se uita pe fereastră. O zi tristă şi apăsătoare; fără căldură, fără soare, fără muzică — apele Thamisei erau cenuşii ca plumbul, şi sălciile de pe maluri păreau pustiite.

Fără să bănuiască, îi simţi mîna încleştată pe a ei. Pînă acuma nu văzuse niciodată o astfel de expresie întipărită pe faţa lui — cel mult o dată sau de două ori, în timp ce cînta la vioară — ca şi cînd ar fi trădat un reflex al sufletului. Apoi dintr-odată se simţi în siguranţă. Dacă ar putea rămîne întotdeauna în această atitudine ! Mîna lui i se opri pe genunchi; pe faţă i se citi o uşoară modificare ; sufletul avu un uşor tremur ca şi cînd ar fi fost gata să dispară; buzele părură că i s-au mai îngroşat. Se ridică de la locul lui şi se aşeză lîngă ea. Un fior de mulţumire îi traversă trupul, cînd se gîndi că alături de compartimentul lor

era culuarui şi fără să se mai gîndească, începu să vorbeuscă despre casa lor. în timpul celor cîteva ceasuri pe care le petrecuseră pînă acuma împreună, el era exact ca un om hămesit de foame care încearcă să înghită grăbit cît mai multă mîncare ; acuma însă cînd era cu totul a lui, se purta exact ca un băiat abia scăpat din şcoală.

Se ridică de pe canapea, şi intinzînd braţul, luă din plasă vioara pe care o întrebuinţa în timpul exerciţiilor, şi după cc-i puse surdina, începu să cînte. în timp ce el sta cu faţa întoarsă, avu tot răgazul să se uite la el. Acum arăta mult mai bine, decît pe timpul cînd purta barbete. într-o zi îl apucase de ele şi-i spusese : „Ce bine ar fi dacă aripile acestea şi-ar putea lua zborul*'. A doua zi nu le mai văzu Dar nici astăzi nu era încă obişnuită cu chipul lui, exact cum nu se putuse împăca nici cu gîndul ca el să pună mîna pe ea.

Cînd ajunseră la Torquay, cerul era senin şi plin de stele. Aduse de vînt, aromele sărate ale mării, îi înveleau în undele lor. în timp ce trăsura se precipita în noapte ; departe luminiţele farului clipeau din celălalt capăt al[1] istmului care se întindea în mare, şi în largul micului port foiau tot soiul de bărci uşoare, ca un stol de păsări îmblînzite, pe sub perdeaua de albastru transparent a întunericului. După ce trăsura se opri şi intrară în hallul hotelului ea se strînse lîngă el şi-i şopti :

— Te rog, să nu le dai să înţeleagă cine sîntem.

O lăsă să treacă înaintea lui, şi-i răspunse :

— Nu vor înţelege nimic, dragă Gyp. Nici nu vor vedea nimica. Noi sîntem o pereche de vechi căsătoriţi care s-au plictisit demult unul de altul — o pereche de oameni care s-au săturat de plăcerile căsniciei.

In timpul mesei se distra — şi tot aşa şi ea, dar nu în aceeaşi măsură — prefăcindu-se indiferenţi unul faţă de altul. Dar din cînd în cînd, dacă se întîmplă ca un trecător cu totul inofensiv să se uite cu interes la ei, el îi arunca priviri furioase de dispreţ, îneît ea se simţea alarmată După ce bău puţin vin, în timp ce el bău mai mult decît i-ar fi trebuit, se termină şi cu farsa indiferenţei. începu să vorbească foarte volubil, să facă glume pe socoteala chelnerilor şi să imite gesturile şi atitudinile consumatorilor din jurul lor, şotii care la început o făcură să rîdă, dar în acelaşi timp să tremure de frică, nu cumva cei vizaţi să audă sau să observe ceva. Pe deasupra mesei la care mîncau, capetele lor se apropiaseră. Pe urmă ieşiră în sala de lectură a hotelului şi Fiorsen îi ceru să stea cu el şi să fumeze împreună. Ea nu fumase pînă acuma niciodată faţă de oameni străini, dar probabil el ar fi considerat refuzul ei drept o prefecătorie — prin urmare se gîndi

că de aici înainte va trebui să se poarte şi ea, ca cei din lumea In care intrase. Ridică draperiile de la o fereastră şi se opriră amîndoi alături, stînd în picioare şi în faţa lor marea se întindea albastră şi întunecată, sub cerul spuzit de stele, iar razele lunei tremurau printre ramurile sfişiate ale unui pin ce se vedea la capătul istmului, pe malul apei. Cu toate că Gyp avea un metru cincizeci şi cinci, el era mai înalt cu un cap decît ea. îl auzi oftînd :

— Ce noapte superbă, dragă Gyp !

Apoi dintr-o dată îşi dădu seama că ea nu cunoştea de loc pe omul acesta care era acum soţul ei. „Soţul ei“ — ce cuvînt straniu — şi lipsit de farmec. I se păru că este întocmai ca un copil care deschide uşa unei camere în care nu arde lumina, şi strîngîndu-1 de braţ, murmură :

— Priveşte ! O corabie cu pînze. Ce face noaptea în larg ?

în apartamentul lor era un pian, adevărată hodoroagă — niîine va trebui să ceară să le aducă altul. Mîine ! în cameră era cald şi el îşi scoase haina, ca să poată cînta. Una dintre mînecile cămăşii era sfişiată. Se gîndi cu un fel de mîndrie, că va trebui să i-o coasă. Gîndul acesta era ceva real şi palpabil. în cameră era un vas cu crini al căror miros greu so simţea plutind în jurul lor. Cîntă vreme de un ceas, şi Gyp îl asculta întinsă pe canapea, îmbrăcată într-un halat de culoare portocalie. Era obosită, dar nu-i era somn Ce bine ar fi fost, dacă ar fi copleşit-o somnul tocmai acuma, în colţul gurii i se săpase o cută tristă ; privirile ei adînci şi catifelate erau ca ale unui copil mîhnit, iar ochii lui nu se desprinseră nici o clipă de pe obrazul ei. într-un tîiziu se opri din cîntat şi aşeză vioara cu cutie.

— Gyp, du-te şi te culcă ; eşti obosită !

îl ascultă supusă şi ridicîndu-se de pe canapea, intră în dormitor. Cu sufletul răscolit de spaimă, începu să se dezbrace aproape de foc, făcînd mişcări grăbite, parcă ar fi alungat-o cineva din urmă, şi se băgă în pat. Se întinse, ca înfiorată de u,n suflu rece, sub cearceafurile de olandă, şi cu ochii pe jumătate închişi, îndreptaţi spre focul din cămin. Nu sa gîndea la nimica ci sta aşa, nemişcată. Uşa se auzi scrîşnind. închise ochii. I se părea că inima din piept a încetat cu totul să mai bată Oare mai avea inimă ? Rămase cu ochii închişi, pînă cînd nu se mai putut stăpîni. Flăcările focului din cămin pîlpîiră şi-l văzu întins jos, la picioarele patului ; nu-i vedea decît obrazul — un obraz care semăna cu chipul unui om pe care-1 văzuse undeva, dar nu-şi putea aduce aminte unde. Apoi dintr-o dată imaginea se limpezi — era chipul unui bărbat pe care-1 văzuse într-un tablou — un barbar căzut în genunchi în faţa Iphigeniei — într-o atitudine umilă cu privirile

arse de dorinţi nestăpînite, pierdut în adîncă admiraţie. încercă să-.şi.stăpîneascâ un hohot de plîns şi întinse mîna spre el.

2

Gyp era o fire prea mindră, pentru a se da numai în parte. Şi în primele zile ale căsniciei lor, oferi lui Fiorsen totul, afară de inima ei. I-ar fi dat bucuroasă şi inima, dar inimile nu pot fi stăpînite de voinţa nimănui, căci ele se dau singure'. Probabil, dacă pornirile lui sălbatice, domolite de stăpînirea unei frumuseţi atît de nemăsurate care era acuma în puterea lui, nu s-ar fi suprapus atît de complet omului de spirit, inima ei i-ar fi aparţinut definitiv, întocmai ca şi buzele arse de sărutări El bănuia că inima ei nu-i aparţine, şi minat de pornirile lui nestăpînite şi perversitatea masculină, încercă să o cucerească pe căi greşite, prin stăpî- - nirea simţurilor, în loc să caute să se apropie de sufletul ei.

Cu toate acestea Gyp nu se simţea nefericită, deşi avea senzaţia că încearcă mereu să întindă mîna după ceva care fuge tot mai departe. Cînd el începea să cînte şi-i vedea chipul transfigurat, se gîndea : „Acum sînt convinsă că voi putea să mă apropii de el“. Dar de pe chipul lui se ştergea numaidecît lumina fugară pe care o văzuse, şi odată cu ea, în sufletul ei se stingea şi senzaţia care o înfiorase o clipă numai.

Micul lor apartament era în partea cea mai extremă a hotelului, aşa că putea cînta fără să fie tulburat de cineva. Dimineţile, în timp ce el făcea exerciţii, ea cobora în grădina hotelului, care se întindea din terasă în terasă, pînă jos pe litoralul mării. înfăşurată într-o haină de blană, se aşeza pe o bancă, în mînă cu cîte o carte. Foarte curînd începu să cunoască fiecare tufă şi fiecare floare — mixandre, amestecate cu verbine şi lăuruscă, o floricică mică şi albă, foarte sfioasă, cu petale în formă de stea Cînd cerul era senin şi aerul liniştit, păsările începeau să cînte, lucrînd de zor la clădirea cuiburilor, şi în sufletul ei începu să simtă îndoită primăvară — primele miresme ale pămintului care se trezeşte şi ale vinturilor aromate care prevestesc apropierea primăverii — şi cele dintîi tresăriri nelămurite în adîncul sufletului, cînd primăvara e pe drum. Pescăruşi veniţi din larg roteau de multe ori pe deasupra ei şi scoteau ţipete ascuţite care semănau cu mieunatul pisicilor.

Nici nu-şi dete seamă de adînca schimbare care se operă în sufletul ei, în timpul acestor cîteva zile, nici de glasul adînc de orgă, care de aici înainte va face acompaniamentul muzicii uşoare din viaţa ei. Viaţa alături de Fiorsen o făcea să-şi deschidă ochii asupra multor amănunte — afară de firea

„bărbaţilor[1] — şi fatala capacitate de recepţiie cu care era înzestrată, o făcea să absoarbă în jnod constent principiile filozofici lui individuale. Era mereu revoltat contra inevitabilului pe care trebuia să-l accepte, dar ca.ma- jortatea artiştilor executanţi, nu sta să judece şi să cîntărească -argumentele, ci se repezea imediat la ripostă. Se simţea profund emoţionat în faţa unui apus de soare, a unei miresme aduse de vînt, a unui gest de mîngîiere neaşteptată, în faţa unui cerşetor sau a unui orb, şi se revolta cutremurat de dezgust cînd vedea un' bărbat cu picioarele şi nasul mare, sau de oroare în faţa unei femei cu pieptul ca o seîndură şi cu acre de mironosiţă. Cînd plecau împreună la plimbare, alerga nestăpînit sau se tîra ca un vierme; cînta şi rîdea, făcînd-o şi pe ea să rîdă, ca la jumătate de ceas după aceea să rămînă nemişcat şi cu ochii pironiţi în adîncul ca de prăpastie întunecată, încremenit şi zbuciumat pînă în fundul fiinţei, de cine ştie ce gînduri nelămurite care puseseră stăpînire pe sufletul lui. în mod cu totul nesimţit, înccpu să împărtăşească şi ea aceleaşi senzaţii, dar întotdeauna cu graţia şi cu atenţia care te face să nu-ţi uiţi de sentimentele şi susceptibilitatea celor din jurul tău

în clipele de extaz sentimentul se ferea întotdeauna să meargă prea departe, şi nu uita niciodată să-i arate cultul pe care-1 avea faţă de frumuseţea ei, şi datorită convingerii adinei că ea nu face parte din „lumea bună'" şi „respectabilă", convingere pe care încercase să o împărtăşească şi tatălui ei. Gyp reuşea să nu se simtă jignită de elanul lui Fiorsen. **In** alte privinţe însă atitudinea lui o jignea de multe ori. Nu se putu obişnui niciodată cu indiferenţa lui caracteristică, cu felul de a-şi bate joc de susceptibilitatea altora, cu dispreţul singeros cu care se uita la cei care-1 plictiseau cu prezenţa şi vorbele lor, şi nici cu felul lui de a face comentarii destul de perceptibile pe socoteala acestora, exact cum făcuse pe socoteala tatălui ei, în ziua cînd trecuse împreună cu contele Rosek prin faţa lor, în apropiere de statuia lui Schiller Ia Wiesbaden. Se cutremura cînd îl auzea făcînd astfel de observaţii, cu toate că erau de multe ori atît de caraghioase, incit îi venea să rîdă. Constată că el era nemulţumit de atitudinea ei în astfel de împrejurări, dar cu toate acestea continua să persevereze cu toată încăpăţînarea. **In**tr-un rînd plecă de lîngă el, ca să nu-1 mai audă, dar Fiorsen veni imediat şi întinzindu-se pe parchet la picioaele ei, întinse capul să-l inîngîie, ca o uriaşă pisică.

—Iartă-mă, Gyp dragă ; sînt nişte brute. Cine ar fi în stare să reziste, îndemnului de a-şi bate joc de ei ? Ar trebui să fii Gyp, ca să-i poţi privi indiferent.

Ce putea să facă altceva, decît să-l ierte. Dar într-o scară, la cîteva zile după aceea, în timpul mesei atitudinea lui întrecu orice măsură, aşa că-i răspunse :

— Nu, nu se poate. Mi-e peste putinţă să mai trec cu vederea. De astă dată tu ai fost bruta.

Faţa i se contractă de furie şi sărind în picioare, ieşi din cameră. Era pentru prima dată că încerca să lase **friu** liber adevăratelor lui sentmente, do faţă cu ea. Gyp se aşeză în faţa căminului şi rămase consternată, mai mult din cauza că-şi **dădea** seama cît de puţin **o** interesează că vorbele ei l-au jignit. în realitate ea **ar fi** trebuit să se simtă zdrobită după o astfel de scenă.

Dar cînd văzu că trecuse de zece şi el încă nu se întorsese, începu, să se alarmeze. I se părea că i-a trîntit în obrazi cuvinte extrem de grele. Cu toate acestea în adîncul sufletului ei nu simţea nici un fel de regret pentru ceea ce-i spusese. Acesta fu primul caz cînd lăsă friul liber părerilor ei, faţă de ceea ce Winton numea „purtare de lichea". Dacă Fiorsen ar fi fost englez, ar fi fost peste putinţă ca ea să fie cucerită de un individ care avea atît de puţin respect faţă de sentimentele oamenilor din jurul lui. Ce o făcuse deci, să se lase robită de omul acesta ? Firea lui stranie, pornirile sălbatice, pasiunea lui nestăpînită pentru ea, talentul lui ? Nimic nu putea să şteargă din sufletul ei profunda impresie pe care i-o lăsase arta lui. Elanul, murmurul stins, ca un oftat, care tresărea în timpul cînd cinta la vioară, îi evocau marea pe care o auzea în apropiere, zbuciumîndu-şi valurile furioase, repezite cu iureş în stîncile litoralului ; îi aducea aminte de tremurul neostenit al undelor poleite de soare şi de bătaia aripilor albe ale albatroşilor care zburau departe în largul ei ; de prăpăstiile pe care le lasă în urma lor valurile plecate la asalt împotriva zărilor şi liniştea plină de aşteptare a apelor care se domolesc o clipă, şi pornesc din nou să cucerească infinitul. Atît îi cerea ea, nimic mai mult ; nici îmbrăţişările, nici adoraţia, nici spiritele, nici graţia lui bizară şi felină nu puteau să o captiveze, ci numai pornirea sălbatică a sufletului său, în clipele cînd ţinea arcuşul în mînă şi avea senzaţia că sufletul lui întreg s-a concentrat în degetele care tresar în lungul corzilor, şi se cere să se înfrăţească cu sufletul ei. Dacă s-ar întoarce acuma, s-ar repezi în calea lui, i-ar încojura gîtul cu braţele, să-l strîngă la piept şi să se topească toată în fiinţa lui. Ce ar putea s-o oprească ? Aceasta era datoria ei ; dar oare nu era şi plăcerea ei în acelaşi

timp ? Se cutremură înfiorată. Un instinct adine pe care nu-1 putea diseca, ceva in fundul fiinţei ei, o făcea să se oprească Inspăimîntată
— un instinct nelămurit de apărare contra fatalităţii — înainte de a se prăbuşi, cum simţi in clipa cind eşti pe marginea unei prăpăstii şi curiozitatea irezistibilă te prinde în vîrtejul ei, o făcea să se apere contra dragostei, gata să pună stăpînire pe sufletul ei.

Trecu in dormitor. 1 se părea puţin straniu să se ducă la culcare, fără să ştie undo este acuma, ce face şi la ce se gîndeşte ; se aşează în faţa oglinzii şi începu să-şi perie părul, privind mirată la chipul palid, cu ochii adinei şi negri, care se uita la ea. Intr-un tîrziu murmură resemnată si chinuită de aşteptare :

— Nu se poate altfel ; mi-e indiferent că va veni, şi după ce se urcă în pat, stinse lumina. Se simţea deprimată şi singură ; in casă se stinsese focul. Pe urmă nu se mai gîndi la nimica şi adormi.

Visă că era într-un compartiment de tren, între Fiorsen şi tatăl ei, afară în largul mării, şi şuvoiul apei se urca tot mai sus, lacom şi neodihnit, vîjîind furios. Cînd se trezi, cum avea obiceiul, cu gîndurile complet limpezi, exact ca un cîine care păzeşte curtea, îşi dete seama că el cînta in camera de alături, din vioară ; dar Ia ce oră din noapte ? Stătu şi ascultă melodia nesigură şi încurcată. In două rînduri era gata să se dea jos din pat, dar de fiecare dată parcă ar fi fost un făcut, el se repezea furios şi melodia creştea tumultuoasă, aşa că se gîndi : „Nu. mi-e peste putinţă, să fac acest gest. Ca întotdeauna, omul acesta este incapabil în egoismul lui, să se gîndească la cei pe care-i trezeşte din somn. Procedează aşa cum îi dictează capriciile momentului, fără să se gîndească la altceva, afară de el". îşi acoperi urechile cu palmele mîinilor, ca să nu-1 mai audă, şi rămase nemişcată.

După ce-şi ridică palmele de pe urechi, constată că a încetat să mai cînte. Pe urmă îl auzi că se apropie şi se prefăcu adormită. Dimineaţa următoare el părea că a uitat de scena petrecută între ei. Gyp însă nu uitase şi ar fi dorit să ştie ce-a simţit el şi la ce ■s-a gindit şi unde a fost, după ce a părăsit camera, dar era prea mîndră ca să-l întrebe.

în prima săptămînă după plecare, scrisese tatălui ei două scrisori, dar după aceea nu-i mai scrise decît rare ori, cîte o carte poştală. La ce să-i mai spună cum îşi petrece timpul alături de un om, la care el nu era în stare să se gîndească ? Poate tatăl ei avusese dreptate ? Mindria ei s-ar fi simţit prea adine jignită, chiar dacă şi-ar fi făcut numai ei însăşi această mărturisire. Cu toate acestea începu să i se facă dor de Londra. Casa ei era întocmai ca o oază in mijlocul căreia i se refugiau toate gîndurile.

Probabil după ce se vor întoarce în casa lor şi vor putea face tot ce le trece prin minte, fără să se gîndească la ceea ce vor zice alţii, totul se va aranja de

la sine. El se va apuca din nou să lucreze serios, ea îi va sta intr-ajutor şi totul va fi altfel decît a fost pînă acuma. Casa ei cea nouă, şi grădina în care pomii vor înflori foarte curînd. Va avea cîinii şi pisicile ei, iar cînd tatăl ei va veni în oraş, vor face călărie împreună. Va veni mătuşa Rosamunda şi prietenii lor în vizită, vor da serate muzicale, probabil vor şi dansa — căci Fiorsen dansa superb. Pe urmă vor veni concertele lui — şi extazul de a se identifica pe de-a-ntregul cu succesele lui. Dar mai presus de toate, plăcerea de a face din casa ei un cămin aşa cum îl visase, un cămin rafinat în care forma şi culoarea să fie ceva cu totul nou. în adîncul sufletului Insă presimţea că planurile acestea pe care şi le *face,* nu puteau fi semne bune.

Deocamdată însă era cert că avea parte de neaşteptate plăceri, în timpul cît se plimba cu barca. Soarele era cald, chiar acuma la început de martie, şi boarea vînturilor destul de puternică pentru a umfla pînzele. EI se înţelegea admirabil cu „bătrînul murătură[44], cum îi ziceau stăpînului bărcii, căci se pricepea ca nimeni altul să trateze cu oamenii din lumea de jos.

în astfel de împrejurări Gyp trăia ceasuri pline de senzaţia romantică de aventură. Marea era albastră şi pe deasupra stîncilor şi pădurii care ascundea malurile, se tîra o ceaţă uşoară ca de vis. îşi uita de preznţa bătrînului marinar, şi o cuprindea cu braţul, iar ea se simţea mulţumită, căci îşi închipuia că este mai aproape de el sufleteşte. In timpul acestor cîteva săptămini îşi dete toată silinţa, ca să-l poată înţelege, căci se simţea chinuită de uşoara dezamăgire pe care i-o pricinuise. Nu se înspăimînta de schimbarea intervenită în relaţiile dintre ei după căsătorie ; cu toate că nu simţea pasiunea pe care o vedea la el, voluptatea lui nu o supăra de loc. Motivele nelinişiei ei erau mult mai adinei — presimţirea vagă a prăpastiei care-i despărţea şi veşnica teamă instinctivă, care sta la pîndă, nu cumva să-şi dea drumul pornirilor. Faptul că nu exista pentru el nici un fel de posibilitate ca să o înţeleagă, şi nici pentru ea ca să-l înţeleagă pe el. De ce oare privirile lui se opreau asupra ei, întrebătoare, dar fără să o poată vedea ? Ce-1 determina, să se întrerupă in mijlocul unei melodii, şi să atace cu toată furia cîte un cîntec melancolic şi necunoscut, sau să lase vioara din mînă ? De unde veneau ceasurile acelea de profundă mîhnire. după o erupţie nesăbuită de veselie ? Dar mai presus de orice, care erau visurile din cauza cărora faţa lui palidă se transfigura, la rare ocazii cînd făcea muzică ? Sau poate toate acestea nu erau decît o iluzie, şi în realitate el nu visa nimica. „Sufletului omului este întunecai, ca potecile pădurii neum.blate“ — dar numai pentru cei care nu ştiu ce este iubirea.

Intr-o dimineaţă veni să-i arate o scrisoare şi strigă mulţumit:

— Aha, Paul Rosek s-a dus să ne vadă casa, şi spune că e frumoasă ca un cuib de porumbei.

Amintirea acestui prieten al său, cu chipul enigmatic, cu faţa dulceagă şi priviri care păreau că au văzut şi ştiu prea multe, nu-i fusese niciodată plăcută. Il întrebă foarte liniştită :

— Spune-mi Gustav, care este motivul că tu tii la omul acesta ?

— o, e un om foarte util. Un mare cunoscător în muzică — şi în multe altele.

— Eu îl găsesc odios.

Fiorsen începu să rîdă.

— De ce tocmai odios, dragă Gyp ? E un foarte bun prieten. Afară de asta pe tine te admiră — te admiră foarte mult. *II dit qu'il a une technique merveilleu.se* cu femeile.

Gyp rîse şi ea, la rîndul t i.

— îmi face impresia unui broscoi.

— îi voi spune ce impresie ţi-a făcut. Va fi incîntat.

— **Dacă vei îndrăsni, să ştii...**

Sări în picioare şi o luă m braţe ; pc faţa lui se răspindi o expresie de regret atît de caraghioasă, încît ea se linişti numaidedt. Mai tîrziu se gîndi ia cuvintele acestea pe care le pronunţase, şi-i păru rău. Cu toate acestea era convinsă că Rosek era un şarpe şi un senzual plin de cinism. Pe urmă gîndul că Rosek s-a dus să spioneze în jurul casei lor, alungă această preocupare.

Peste trei zile plecară la Londra. în timp ce maşina care-i ducea, traversă Lord's Cricket, Gyp îşi strecură mîna într-a lui Fiorsen. Se simţea cutremurată de emoţie. în grădini mugurii pomilor începuseră să plesnească şi migdalii înfloriseră. Ieşiră în şosea. Cinci, şapte, nouă — teisprozece. încă două case. Ajunseră, cifra nouăsprezece se vedea albă pe portiţa verde închis a grădinii peste grilajul căreia se plecau ramurile încărcate de muguri ale unei tufe de liliac. Migdalul lor era şi el înflorit. Pe deasupra împrejmuirii se vedea casa joasă, cu obloanele verzi. Sări din maşină de-a dreptul în braţele lui Betty, care îi aştepta surîzătoare şi de sub fiecare braţ i se vedea repezit înainte cîte un căpuşor negru, cu urechile ascuţite şi ochii lucitori ca nişte mărgele.

— Betty ! Cît sînt de drăguţi !

— Un dar din partea maiorului Wintan draga mea — doamnă.

Imbrăţişă pe Betty şi luîndu-i căţeluşii din mînă, se repezi în goană **pe** aleea umbrită de bolta copacilor care se împreunau deasupra ei, în timp ce căţeluşii începură să scîncească şi să o lingă pe obraz şi **pe** urechi. Traversă holul de formă pătrată şi se duse de-a dreptul în salon unde se opri în faţa fereştii care se deschidea pînă în podele şi da spre o pajişte verde. De aici se

întoarse şi examină camera pe care o găsi foarte bine aranjată, doar că toate lucrurile erau puse exact acolo unde nu le-ar fi fost locul. Culorile mobilierului dc mahon şi lămîi se armonizau cu albul, mult mai bine decît ar fi putut să bănuiască. In grădină — grădina ei — perii străluceau în lumină, dar încă nu legaseră floare; în lungul peretelui erau narcise înflorite şi un singur boboc înflorit în tufa de magnolii. In timpul acesta ţinea mereu în braţe cei doi căţeluşi, a căror căldură pufoasă şi tînără simţea cum o cuprinde ca o alintare. Din salon urcă scara la etajul de sus. Ce plăcere să fii la tine acasă — să fii. Dar în aceeaşi clipă simţi pe cineva că se apropie şi o ridică în aer, şi fără să mai ţină seamă de situaţia în care se găseşte, întoarse capul ca el să-i poată ajunge buzele.

3

A doua zi dimineaţa, prima dimineaţă în casa ei, Gyp se trezi odată cu vrăbiile, sau cu pasărea care ciripeşte cea dintîi în zorii dimineţii, ca pe urmă glasul ei să fie acoperit de imnul tuturor cîntăreţilor grădinii. Tot neamul zburătoarelor din Londra părea că şi-a dat întîlnire în grădina ei, şi-şi aduse aminte de versurile unui vechi cintec :

Toată firea cu ai ei cîntăreti,
Bun sosit urează la ei:
Stoluri de vrăbii, gureşi sticleţi,
Celor doi tineri însurăţei.
Şi cioctrlia, straja din zori, îşi
urcă imnul pînă la nori.

Se întoarse şi se uită la Fiorsen. Dormea cu obrazul îngropat in pernă şi nu i se vedea decît ceafa, acoperită de părul des şi zbîrlit. Tresări înfiorată, ca şi cînd ar fi descoperit un bărbat străin care a dormit în patul ei. Era oare adevărat că omul acesta era al ei şi ea a lui — că ei doi îşi aparţin ? Casa aceasta era oare cu adevărat casa lor pe care trebuiau să o împartă împreună ? Totul i se părea acum altfel, mai serios şi mai tulburător în patul acesta nou şi permanent, în casa aceasta nouă şi definitivă. Se dădu jos din pat cu băgare de seamă, ca să nu-1 trezească şi se aşează la fereastră, ascunsă în dosul perdelelor. Lumina începea să se limpezească şi departe în zare, dincolo de copaci, se mai vedea poala rumenită de zori a cerului. Dacă nu ai fi auzit murmurul depărtat al oraşului care se trezea şi nu vedeai ceaţa care în fiecare dimineaţă înveleşte picioarele Londrei, ai fi crezut că eşti la ţară. In casa aceasta ea era stăpîna ; trebuia să conducă totul —

nimic să nu-i scape. Avea căţeluşii ei ! Ce mănîncă ei oare ?

Astfel începu ceasul cel dintîi, dintre nenumăratele ceasuri ale vieţii ei de aici înainte, plină de răspunderi. Era o fire care ar fi dorit să vadă totul in cea mai perfectă ordine, dar sensibilitatea ei n-ar fi admis să ceară ca alţii să facă ceva pentru ea, mai ales servitorii. De ce să înceapă să le facă viaţa insuportabilă ?

Fiorsen n-avea habar ce înseamnă viaţa ordonată. Tocmai din cauza asta era incapabil să precieze eforturile pe care le făcea ea în calitate de gospodină debutantă. La rîndul ei ea era prea mîndră ca să-i ceară ajutor şi probabil prea prudentă, căci ştia dinainte că el nu are darul să ajute pe alţii. Principiul lui era să trăiască, exact cum trăesc păsările în libertate. La rîndul ei, nici Gyp n-ar fi dorit altceva, dar era foarte greu să duci o astfel de viaţă, într-o casă cu trei servitori, în care se serveau cîteva mese, doi căţeluşi, şi fără nici o experienţă de felul cum ar trebui să te porţi cu fiecare în parte.

Nu se plinse nimănui de dificultăţile cu care avea de luptat. Faţă de Betty trebuia să procedeze cu multă prudenţă, deoarece femeia aceasta — suflet închis şi inaccesibil — admitea pe Fiorsen tot atît de puţin, pe cît de puţin admisese odinioară şi pe Winton. Grija ei cea mai mare însă era chiar tatăl ei. li era dor să-l vadă, dar gîndul unei întîlniri cu soţul ei o îngrozea. El sosi — cum făcea şi pe vremea cînd ea era fetiţă mică — la o oră cînd îşi închipuise că omul căruia fata lui îi aparţinea, va fi plecat de acasă. Se duse chiar ea să-i deschidă uşa de la intrare şi imediat ce apăru, îl luă în braţe, astfel ca ochii lui scrutători să nu-i poată cerceta expresia feţei. Pe urmă începu imediat să-i povestească despre cei doi căţeluşi pe care-i botezase Don şi Doff. Erau adorabili ; nu puteai feri nimic din calea lor, căci rodeau totul; papucii ei erau ferfeniţă ; în cîteva zile reuşiseră să descopere existenţa bufetului cu porţelanuri şi-şi făcuseră culcuşul într-însul. îl purtă peste tot şi-i arătă toată casa.

Vorbind fără întrerupere, îl duse la etaj pe urmă coborîră jos, ieşiră în grădină, trecură în birou, în camera de muzică, din aripa cea mai extremă a casei, unde era o ieşire spre grădină. Camera aceasta le plăcuse mai mult decît toate celelalte. Aici Fiorsen putea să facă exerciţii, fără să-l supere nimeni. Winton o urmă în toate părţile, şi numai rare ori făcea cîte o observaţie sfioasă. Cînd ajunseră în fundul grădinii, aproape de împrejmuirea care despărţea grădina vecină, o apucă de braţ şi o întrebă pe nerăsuflate :

— Ei, draga mea Gyp, haide spune, cum ai petrecut ?

— O, foarte bine, din anumite puncte de vedere, răspunse ea. fără să se întoarcă spre el, dar nici e] nu se uită la ea. Ia te uită

tată ; pisicile şi-au croit potecă pînă aici.

Winton îşi muşcă buzele şi se depărta de lîngă zidul grădinii. Amintirea omului acestuia îl rodea ca o otravă. Fata lui era hotărită să nu-i spună nimica, să păstreze aceeaşi atitudine indiferentă, cu care-şi închipuia că va putea să-l înşele — dar care pe el nu-1 înşela deloc.

— Ia te uită la macii mei ! Azi e zi de primăvară adevărată.

în jurul lor se auzea zumzet de albine. Frunzele tinere erau transparente şi prea mărunte ca să poată ţine umbră. Florile însînge- rate de mac, la mijloc cu flacăra portocalie a staminelor, păreau că prind lumina soarelui ca nişte cupe. Un vînt domol legăna ramurile pomilor şi în jurul lor se auzi susur de frunze pe care toamna le uitase. în iarba crudă, sus pe cer şi printre ramurile înflorite ale migdalului tremura cea dintîi lumină a primăverii. Gyp îşi împreună mîinile.

— Ce plăcere să simţi primăvara.

Iar Winton se gîndi : „S-a schimbat!“ I se părea că este mai suplă, mai vioaie, are privirile maai adinei şi obrajii mai rumeni, este mai gravă şi are surisul mai blînd.

Un glas se auzi alături de ei :

— O, ce plăcere.

Secătura asta se furişase întocmai ca o pisică, nesimţit şi fără să-l bănuească cineva că este aproape. Lui Winton i se păru că vede pe Gyp tresărind.

— Gustav, tata este de părere că în camera de muzică ar trebui să avem draperii negre la ferdstre.

Fiorsen făcu o reverenţă :

— Da, just; întocmai ca la un Club din Londra.

Lui Winton i se păru că în privirile fiicei lui se aprinde o lumină de rugă. Se sili să zîmbească şi declară :

— Pari foarte mulţumit aici. îmi pare bine că te văd. Gyp arată foarte bine.

Urmă din nou o reverenţă din acelea pe care el nu le putea suferi. O paiaţă. Nu va fi în stare niciodată, să înghită pe omul acesta, niciodată. Dar cu toate acestea îşi va da toată silinţa ca el să nu bage de seamă, căci nu trebuia să ştie nimeni ce crede despre el. Imediat co i se oferi ocazia să se retragă, plecă şi croinduşi drumul pe mijlocul acestei regiuni unde aproape nu cunoştea pe nimeni, afară de terenurile Lord’s Cricket, se întoarse acasă, chinuit tot drumul de grijă şi îndoială, ca pe urmă să ajungă la concluzia,

că va trebui să stea mereu aproape, pentru cazul cînd fetiţa lui va avea nevoie de el.

Nu trecuseră nici zece minute de la plecarea lui, cînd apăru şi mătuşa Rosamunda, sprijinită ca un gentleman într-un baston cu cirjă şi şchiopătmd, căci suferea şi ea de gută. Bătrîna doamnă nici nu-şi dase seamă cît de mult ţine la nepoata ci, pînă în ziua cînd se măritase. Abia aşteptase să se întoarcă, pentru ca să poată ieşi din nou cu ea în lume şi să facă senzaţie, cum făcuseră înainte. Şi în timp ce vorbea cu glasul trăgănat, nu încercă de loc să-şi ascundă aceste intenţii.

Gyp simţi că Fiorsen încercă să maimuţărească felul ci de a vorbi cu glasul trăgănat, şi simţi că-i ard urechile, ca de pară din cauza ruşinei. Cîteva minute încercă să abată atenţia mătuşii Rosamunda, vorbindu-i despre cei doi căţeluşi, despre obiceiurile pe care le aveau, despre mirosul, despre hrana şi felul în care-i hrăneşte. Mătuşa Rosamunda plecă pe neaşteptate şi destul de repede, iar Gyp se apropie de fereastra salonului şi mascîv pe care o purtase pînă acuma, îi căzu de pe faţă. Fiorsen se apropie de ea şi după ce-i trecu braţul în jurul mijlocului, oftă uşurat şi o întrebă :

— Oamenii aceştia cumsecade au de gînd să vină de multe ori pe la noi ?

Gyp se feri din calea lui.

— Dacă tu mă iubeşti, spune-mi ce te determină să jigneşti cu purtările tale pe ceilalţi care mă iubesc şi ei la rîndul lor ?

— Din cauză că sînt gelos ! Sînt gelos şi din pricina celor doi căţeluşi ai tăi.

— Asta înseamnă că vei încerca să-i baţi ?

— Fără îndoială, dacă voi constata că sînt mereu în jurul tău.

— Iţi închipui că eu mă voi putea simţi fericită, dacă tu jigneşti oamenii care vin în casa noastră, pentru că ţin la mine ?

Cea mai bună prietenă a ei — care-i venea în casă pentru prima dată, să o vadă cum s-a aranjat! Atitudinea lui era ceva ce nu se putea imagina. Fiorsen îi răspunse cu glasul sufocat :

— Tu nu mă iubeşti. Dacă m-ai iubi, aş simţi această iubire pe buiele tale. Aş vedea-o oglindindu-ţi-se în priviri. O. Gyp ; iubeşte-mă ! Trebuie să mă iubeşti ?

Felul lui de a porunci : „Iubeşte-mă şi supune-te dragostei mele", i se părea mai mult decît o glumă de prost gust. îşi simţi sufletul îngheţat. Cînd se întîmplă ca o femeie să nu refuze nimic unui bărbat pe care totuşi nu-1 iubeşte cu adevărat, înseamnă oă umbrele nemulţumirii încep să se întindă peste casa ei, oricît ar părea de luminoasă. Fiorsen presimţea că aşa trebuie să fie, dar

n-avea nici atîta voinţă ca să-şi stăpîncască pornirile, cită aveau cei doi căţeluşi ai lui Gyp.

Cu toate acestea primele săptămîni pe care le petrecu în casa ei, fură prea încărcate de diverse evenimente, pentru ca sâ mai aibă timp să se gîndească la îndoielile care o asaltau, sau să se lase pradă părerilor de rău. In luna mai se dădeau cîteva concerte de mare importanţă pentru ei. Gyp lăsă totul la o parte şi nu se mai gîndi la altceva decît la pregătirea lor. li consacra toată activitatea ci, fără nici o rezervă şi fără ezitare, parcă ar fi vrut să-i dea o recompensă pentru faptul, de care în mod instinctiv era mereu conştientă, că nu-i poate oferi inima ei. Era în stare să-l acompanieze la pian în fiecare zi, şi de dimineaţa pînă seara. Dimineaţa insă a via cîteva ceasuri libere, căci el nu se da jos din pat pînă la unsprezece şi nici nu începea exerciţiile pînă la amiază. în timpul acesta ea vedea de casă, da ordine servitorilor şi alerga după cumpărături — această pasiune şi poate singurul „sport“ al atîtor femei : goana după idealul rezultat din conflictul între gustul lor personal şi înclinările altora ; experienţa şi înclinările tale proprii puse faţă în faţă cu cele ale altora ; un fel de dorinţă secretă de a fi mereu mai frumoasă şi mai bine decît altele. Gyp nu pleca niciodată după cumpărături, fără să se simtă înfiorată de o uşoară emoţie. Nu putea suporta ca oameni străini să pună mîna pe ea, dar nici chiar această aversiune nu era în stare să-i tulbure plăcerea de a sta ceasuri întregi în faţa oglinzii, în timp ce vînzătoarele îşi plimbau mîinile în lungul trupului ei, netezind stofele şi prinzîndu-le în ace, spunîndu-i mereu „moddam“.

Uneori dimineţile pleca la călărie, împreună cu tatăl ei. Intr-o zi, după plimbare se opriră pe terasa hotelului din Richmond Park şi luară împreună cîte o gustare. La picioarele lor cîţiva pomi nu-şi scuturaseră floarea şi lumina soarelui poleia cu argint undele fluviului şi aurea primele frunze tinere ale stejarilor. Winton îşi fuma tihnit ţigara, în timp ce privirile lui coborau pe deasupra copacilor spre malul apei. Gyp îl întrebă cu glasul stins :

— Cu mama te-ai plimbat vreodată călare ?

— O singură dată, şi am făcut exact acelaşi drum ca şi astăzi; ea încălecase o mînză neagră, eu un roib.

în marginea tufelor din vîrful colinei, pe unde trecuseră azi dimineaţă, se vedea pe sine, descâlecînd şi oprindu-se alături de ea Gyp întinse mîna peste masă, spre el.

— Vorbeşte-mi despre ea. Era femeie frumoasă ?

— Da !

— Brună ? înaltă ?

— Semăna cu tine, Gyp. Puţin — foarte puţin (nu ştia cum să-

şi exprime gîndul) — parcă ar fi avut înfăţişarea de femeie străină mai mult decît o ai tu. Aşa mi se pare. Una dintre bunicile ei, probabil ştii şi tu, a fost italiancă.

— Cum s-a intîmplat că te-ai îndrăgostit de ea ? Aşa dintr-odată ?

— Tot atit de neaşteptat, pe cît de neaşteptat a venit acum soarele să mă prăjească pe niînă, răspunse el, şi retrăgîndu-şi braţul îşi puse mîna pe balustrada terasei.

Gyp îi răspunse, ca şi cînd ar fi vorbit singură :

— Da ; totuşi mi se parc că nu pot înţelege un astfel de sentiment — deocamdată nu-1 pot înţelege. Tot aşa s-a îndrăgostit şi ea de tine, de la prima vedere ?

— Omul c gata oricînd să creadă ceea ce-i convine — dar ea aşa mi-a spus întotdeauna.

— Şi cît timp a durat ?

— Un singur an.

— O tată ! Mi-e peste putinţă să mă gîndesc, că ea a murit din cauza mea — nu pot suporta un astfel de gînd.

Winton se ridică în picioare şi din tufele de alături o mierlă speriată îşi luă zborul. Gyp continuă cu glasul răspicat şi aspru :

— Eu n-aş vrea să am copii. Şi nu vreau — nu doresc să iubesc niciodată pe cineva, aşa cum a iubit ea. Mi-e frică de mine însămi.

Winton se uită la ea şi se întunecă la faţă, gîndindu-se la ce-a fost odată.

— Dragostea, zise el cu glasul stins, vine pe neaşteptate şi din clipa cînd te-a cuprins, eşti pierdut. Cînd îi simţi văpaia prâ- jinduţi sufletul şi trupul, o binecuvîntezi, chiar dacă ai şti că te va omorî.

Ajunse acasă puţin înainte de amiază. Făcu repede o baie şi după ce se îmbrăcă, trecu în camera de muzică. Pereţii erau tapetaţi cu o stofă groasă, cu luciri de aur ; la ferestre atîrnau perdele cenuşii ca argintul, iar canapeaua era învelită cu o stofă de brocard ţesută în aur şi argint; căminul pe care-1 aveau, era din aramă ciocănită pe nicovală. Un fel de interior în două tonalităţi de aur şi argint, cu excepţia unei uşoare fantezii: paravanul din dosul pianului, pe care erau zugrăviţi doi păuni cu cozile lucind ca petele de soare şi un vas persan în care era un buchet de flori, în diferite nuanţe de roşu.

Fiorsen sta în faţa ferestrei şi fuma. Nu se întoarse spre **ea** cînd o auzi că intră. Gyp se apropie de el şi întinzînd mîna, îl apucă de braţ.

— îmi pare foarte rău că am întirziat; dar este abia **douăspre**zece jumătate.

Chipul lui era întunccat, de parcă s-ar fi războit **cu toată** lumea :

— Păcat că te-ai mai deranjat să vii acasă. Sînt sigur că ai făcut o plimbare cît se poate de plăcută.

Cum adică : n-avea voie să iasă la plimbare cu tatăl ei ? Ce înseamnă gelozia aceasta nejustificată şi egoismul de care da dovadă în clipa aceasta ? Se aşează la pian, fără să mai spună nimic. Ea nu era făcută să suporte un act de nedreptate — şi afară de asta simţise că miroase a băutură. I se părea urît şi îngrozitor ca cineva să bea whiskey dimineaţa. Stătu nemişcată în faţa pianului şi aşteptă. Era sigură că indispoziţia lui va continua, pînă în clipa cînd se va apuca să cLnte, şi muzica i-o va risipi ca pe un fum ; pe urmă se va apropia de ea, şi după ce-i va pune mîinlle pe umeri, îi va simţi buzele fierbinţi pe ceafă. Cu astfel de purtări îi va fi peste putinţă să-l iubească. Apoi se întoarse]3e neaşteptate spre el:

— Ce anume nu-ţi place în purtarea mea ?

— Faptul că ai un tată.

Gyp începu să rîdă. Cum sta în faţa ei, făcea exact aceeaşi impresie ca un băiat mic şi supărat. Se întoarse repede spre ea, şi-i acoperi gura cu palma. Ridică ochii pe deasupra acestei mîni şi se uită la el, în timp ce inima în piept îi bătea furioasă făcînd *grand ccart,* cînd spre îndemnul părerilor de rău, cînd spre pornirea de revoltă. El îşi plecă ochii în faţa privirilor ei ; apoi ridică mina pe care i-o aşezase pe gură.

•— Vrei să începem ? întrebă ea.

— Nu ! răspunse el cu brutalitate, şi ieşi in grădină.

Era oare posibil ca ea însăşi să fi avut un rol în această penibilă scenă ? Rămase nemişcată în faţa pianului, cîntînd de nenumărate ori aceeaşi frază muzicală, mereu de la început, dar fără să-şi poată da seama ce anume a cîntat.

4

Rosek nu se arătase pînă acuma. Gyp se gîndea câ Fiorsen i-o fi spus poate părerea pe care o avea ea despre el, dar nu încercă să-l întrebe, căci ştia dinainte că soţul ei spune adevărul numai atunci cînd îi convine, nu şi atunci cînd adevărul devine penibil. In chestiuni de muzică şi artă însă, in mod implicit era de bună credinţă ; sinceritatea lui în acest domeniu devenea de-a dreptul înspăimântătoare, cind era enervat.

In timpul primului concert văzuse chipul antipatic al lui Rosek, aştzat cu două rînduri de fotolii în urma ei, pe partea cealaltă a sălii. Vorbea cu o fată a cărei faţă mică şi frumoasă era de o transparenţă opacă, întocmai ca un vas de alabastru. Cu ochii albaştrii ridicaţi spre el şi buzele întredeschise, făcea impresia că privirile îi rătăcesc în gol. Pînă şi rîsul stăpînit părea că se adresează nu cuvintelor lui, ci altuia. Cu toate acestea era atît do frumoasă, pârul blond atît de îngrijit pieptănat, obrazul palid cu trăsături atit de fine, gîtul atît de rotund şi alb, graţia mişcărilor atît de captivantă, îneît Gyp numai cu mare greutate îşi putu desprinde privirile de pe chipul ei, ca să se uite în altă parte. Era numai sin ."ură şi trepida la gîndul primelor senzaţii pe care le avusese la Wiesbaden. Va avea ocazie să guste o solemnă plăcere, gîndin- du-se că n contribuit şi ea la modelarea sunetelor care vor fermeca auditoriul din sală. Aşteptase acest concert cu atîta nerăbdare ! St;\ nemişcată şi mulţumită, fără să-şi dea seama de lumea care era in jurul ci.

Ca întotdeauna — cind se găsea în faţa unui auditoriu cu totul necunoscut, Fiorsen se simţea cît se poate de prost — atitudinea lui era rece, bănuitoare şi gata de atac; sta pe jumătate cu spatele la public şi degetele lui lungi pipăiau gîtul viorii, în timp ce însorea tonurile, iar privirile îi fugeau rătăcite şi speriate, ca ale unei pisici. Wiesbaden ! Nu ; aici nu mai era ca Ia Wiesbaden ! Iar în timpul cît el cîntă, nu mai simţi aceleaşi emoţii fae care le simţise atunci. îl auzise prea adeseori cîntind şi se familiarizase cu felul în care emitea tonurile ; ştia că pojarul şi melancolia lor atît do nobilă, emana numai din degetele, din urechea şi creierul arti.st.uiui, nu i se urca din suflet. Undele acestea do sunete nu o mai puteau smulge şi lua cu ele, ca să o facă să audă ca dintr-o altă lame, runetul clopotelor în zori de zi, nici să audă clipocitul molcom ai picăturilor de rouă <cum izvorăsc pe înserat, nici să simtă răcoarea vintului sau căldura soarelui bătîndu-i în obraz. Poezia şi txtnzul de altădată se stinseseră demult. Pîndea nerăbdătoare părţile slabe ale melodiei in timpul execuţiei, pasagiile la care asudaseră din greu şi el şi ea ; se simţea preocupată de pasagiile carc-i pricinuiseră cline de revoltă, de enervare şi de neaşteptate min- ciieri. Pe urmă i întîlni privirile. Ochii lui arătau, dar nu în totul, ca atunci la Wiesbaden. Acum însă pierduseră lumina aceea plină de adoraţie. Şi se gîndi : „E din vina mea, sau poate s-a schimbat, din cauză că aoum îi aparţin şi poate face din mine tot ce vrea“.

Aceasta era o nouă deziluzie, poate cea mai mare din cîte avusese pînă acuma. Dar se simţi împăcată de ropotul aplauzelor care se ridicară în jurul ei, şi copleşită de plăcerea succesului său. In pauză trecu în culise, el tocmai se întorcea de pe scenă unde-1

chemaseră aplauzele pentru ultima dată ; expresia de dispreţ şi de plictiseală îi dispăruse din priviri, şi luîndu-i mîna, i-o ridică la buze şi i-o sărută. Gyp murmură :

— Ai fost superb !

Iar el răspunse in şoaptă :

— Mă iubeşti Gyp ?

Ea dete din cap în semn de aprobare, şi în clipa aceasta îşi închipui că-1 iubeşte cu adevărat.

începu să vină lume ; între aceştia era şi bătrînul ei maestru, Monsieur Harmost care după un *merveilleux, tres for,* îi întoarse spatele şi începu să vorbească cu Gyp.

Va să zică se căsătorise cu Fiorsen. E extraordinar, cu adevărat extraordinar. Trebuie să i se pară ceva foarte straniu — nu este aşa ? Din cauza acestei căsătorii, va trebui să neglijeze muzica — ce păcat! Nu-i adevărat ? In cazul acesta va trebui să mai treacă pe la el; dar sigur ! In timp ce vorbea cu ea, degetele lui se jucau în lungul braţului ei, ca şi cînd s-ar fi plimbat pe claviatura unui pian, ca să-i încerce muşchii. Părea că i-a lipsit pînă acuma prezenţa elevei lui şi e mulţumit că o poate revedea, iar Gyp era incapabilă să reziste părerilor lui măgulitoare. Veni un alt val de lume, şi văzu pe Rosek stînd de vorbă cu soţul ei, iar fata aceea cu chipul de alabastru şi cu gura mereu întredeschisă, se uita la Fiorsen. O siluetă perfectă, o fată mică ; o faţă ca de porumbel, cu o gură adorabilă, care parcă ar fi aşteptat să-i dai ceva dulce. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani — cine o fi oare fata astaa ?

Auzi un glas :

— Ce mai faceţi, doamnă Fiorsen ? în sfîrşit, este un noroc neaşteptat, să vă pot vedea din nou.

Chiar dacă Gustav ar fi trădat-o, i-ar fi fost peste putinţă ca din masca pe care o purta chipul acestui om, să poată ghici ceva ; Rosek vorbea cu o suavitate fără pereche şi părea numai miere. Ce o fi avînd omul acesta îneît îi displace atît de profund. Gyp era o fire dotată cu instincte foarte susceptibile şi o inteligenţă naturală neintelectualizată, ale cărei presimţiri erau prea subtile pentru a fi înşelate.

întoarse capul în partea în care se uita Rosek şi văzu pe soţul ei că stă de vorbă cu fata aceea necunoscută care în clipa aceasta părea mai mult decît oricind că aşteaptă o bucăţică de zahăr.

— Nu este aşa doamnă Fiorsen, că şi dumneavoastră admiraţi pe această tînără dansatoare — Daphne Wing — fata asta va ajunge o celebritate. Parcă este o pasăre în zbor.

— E foarte frumoasă şi-mi închipui că dansează superb.

■— Vă rog să veniţi intr-o zi, ca să o vedeţi. Pînă acum nu a dansat în public.

— Sînteţi foarte amabil, vă mulţumesc, răspunse Gyp.

Pe urmă se gîndi : nu doresc să am nimic de a face cu dumneata. Nu ştiu ce m-a împiedicat să-ţi spun limpede, că nu pot suferi dansul.

Undeva se auzi zbîrnîind soneria şi publicul începu să se întoarcă în sală. Fata se apropie de ei.

— Miss Daphne Wing — doamna Fiorsen.

Gyp îi întinse mîna şi zîmbi. Domnişoara Daphne Wing zîmbi şi ea, apoi pe tonul omului al cărui accent a fost corectat de nenumărate ori, şi cu toată bunăvoinţa, se adresă doamnei Fiorsen :

— O, doamnă Fiorsen, cît de superb a cîntat soţul dumitale !

Gyp se simţi dezamăgită, nu atît din cauza frazei acestea formulate cu atîta îngrijire, dar cînd se uită la ea, rămase cu impresia că modulaţia gurii ei frumoase avea ceva straniu, întocmai ca atunci cînd te apropii de o floare şi constaţi că petalele sînt murdări to. Dădu din cap şi se duse la Fiorsen care tocmai se prepara să intre din nou în scenă. Se uita la ea sau la Daphne Wing ?

Cînd ajunseră pe culuar, Rosek se întoarse spre ea :

— Doamnă, vă rog să veniţi astăseară la mine, împreună cu **Gustav.** Miss Wing va dansa numai pentru noi. Fata asta vă admiră foarte mult, doamnă.

Ar fi avut poftă să-i trîntească în obraz cu brutalitate : „Mulţumefcc dar nu mă simt deloc îndemnată să primesc o astfel de invitaţie". Totuşi nu fu în stare decît să îngîne :

— Vă mulţumesc ; voi vorbi cu Gustav.

Ajunsă în sală, după ce se aşeză în fotoliu, îşi scoase batista şi se şterse pe obrazul pe care simţise respiraţia acestui om.

Pe estradă ieşise o tînără cîntăreaţă — tipul preferat al lui Gyp — cu părul blond roşcat, ochii mari albaştri, tocmai, contrariul a ceea ce era însăşi, şi cînta un cîntec straniu, ca mărturisirea unui suflet chinuit de dragoste, *Piscurile Munţilor Jura:*

Pe suflet stăpîn, al nopţii zăbrar ic...

Se simţi cutremurată de un fior care pir: dea adine în sufletul ei. Winton îi spusese : „Dragostea vine p.’ neaşteptate, şi din ciipa cînd te surprinde, eşti pierdut".

Nu, pentru nimic în lume! Tocmai ea care se născuse dintr- o- astfel de dragoste, nu dorea deloc să iubească pe cineva.

Melodia se termină. In sală se auzi un ropot sfios de apiau/e. Artista cîntase superb, unul dintre cele mai frumoase cîntcce din lume — poate fusese prea tragic, prea dureros, prea neaşteptat — sau poate nu fusese pe gustul celor din sală ? Lui Gyp ii păru rău de ea. Ar fi avut poftă să iasă din sală. Dar îi lipsea curajul şi

era prea bine crescută ca să poată face un astfel de gest. Va sîa pînă la sfîrşit şi va suporta seara aceasta în casa contelui Rosek. îşi alesese de bună voie acest fel de viaţă care fără îndoială nu-i va inspira niciodată certitudinea că a ajuns în siguranţă, ca o corabie rătăcită într-un port, şi nici că are un cămin al ei. Intrase de bună voie în cuşcă.

Pe drum pină la Rosek, reuşi să se ascundă de Fiorsen, ca să nu o vadă că o doare capul şi este abătută. Soţul ei era îmbătat de succesul serii şi nu-şi mai găsea locul de mulţumire. Tot drumul imită pe bătrînul ei profesor, idolatria admiratorilor lui, pe Rosek şi maca dansatoare cu gura întredeschisă. întinse braţul şi o cuprinse stringînd-o la piept, îşi plimbă nările agitate în lungul obrazului ei, ca şi cînd ar fi mirosit o floare.

Rosek ţinea apartamentul de la parter al unui vechi hotel din Russel SquLire. De cum treceai pragul, te simţeai învăluit de unda unui miros de tămîie; pe pereţii hallului întunecat erau cupe de alabastru aduse din Orient, în care ardea lumina electrică. Interiorul îţi făcea impresia că este sanctuarul unui colecţionar, îndrăgostit de negru : pereţii, canapelele, cadrele tablourilor, pînă şi o parte a mozaicurilor era neagră, cu sclipiri de aur, de fildeş şi de argint mat. Pe o masă mică, rotundă şi neagră, era un vas de aur în carcera un buchet de crini, catifelaţi şi cenuşii, ca nişte lame de argint ; pe un perete clipea stins masca de fildeş a unui faun şi din fundul unei adincituri întunecate a peretelui, silueta minusculă a unei dansatoare modelate în argint. Efectul era superb, dar macabru, ca interiorul unui cavou. Iar Gyp care se entuziasma în faţa oricărei inovaţii şi oricărei manifestări a frumosului, se simţea deprimată si dornică să iasă cît mai curînd la lumină şi la aer curat. Simţi o adevărată uşurare să se poată apropia de o fereastră cu draperiile negre şi să urmărească apusul soarelui care-şi cernea lumina de purpură pe deasupra copacilor din apropiere. Fu prezentată soţilor Gallant, un domn cu chipul măsliniu, cu aspect de cinic şi privirile inteligente ale ochilor maliţioşi, cu o soţie foarte voluminoasă cu ochii lacomi şi albaştri care te priveau stăruitori. Mica dansatoare dispăruse, ca să se îmbrace „cu nimic", spunea Rosek.

în timpul acesta el conduse pe Gyp, ca să-i arate curiozităţile din colecţia lui : scarabei, gravuri de Felicien Rops, măşti mortuare, gravuri chinezeşti, şi nişte flauturi foarte ciudate, dîndu-i să înţeleagă că le arată pentru prima dată oamenilor străini, fiind convins că ea singură este capabilă să le înţeleagă cu adevărat şi să le aprecieze. Dar rafinamentul vicios al acestui interior, în care nimic nu părea sfint, nici chiar sentimentele cele

mai intime, îi repugna şi se simţi scîrbitâ. Primul contact cu viaţa aceasta aurită de boem o făcea să se înfioare de scîrbă, căci din mijlocul ei era exclusă generozitatea, elanul şi luptele adevăratei vieţi cinstite de boem, exact cum este exclus gîndul răului din atmosfera pe care o respiră lumea din jurul unei reşedinţe episcopale. Nimeni însă n-ar fi putut bănui că nervii ei se crispaseră de oroare, ca la atingerea unui cadavru. în timp ce-i arăta cupele de albastru, Rosek îi puse uşor mîna pe braţul gol, pe urmă şi-o retrase, apăsînd-o încetişor cu vîrfurile degetelor, întocmai ca o pisică cînd se gudură. *Chestiune de tehnică!* Simţi o > pornire nebună, să izbucnească într-un hohot de rîs. El băgă numaidecît de seamă şi-i aruncă o privire furişă, pe urmă îşi trecu palma peste faţă şi în clipa următoare — ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic — era din nou ca mai înainte, cu aceeaşi mască de indiferenţă împietrită. Un omuleţ primejdios şi nimic mai mult !

După ce se întoarseră în *salon* — cum îi spunea el — găsiră pe dansatoarea Daphne Wing. îmbrăcată într-un kimono negru, din care faţa şi braţele ei păreau că seamănă şi mai mult cu alabastrul, decît semănau înainte. Era aşezată pe o canapea alături de Fiorsen. Imediat ce apărură, se ridică în picioare şi se apropie de Gyp.

— O doamnă Fiorsen — de ce-şi începea oare fata asta fiecare frază cu „0“ — camera aceasta este fermecătoare, nu-i aşa ? Parcă este anume indicată pentru dans. Nu am nevoie de nimic altceva decît de ceva galben şi roşu ca focul, pentru a obţine o perfectă armonie a culorilor, alături de negrul de aici.

Lasă kimonoul să-i lunece puţin de pe umeri, pentru ca Gyp să-i poată vedea toaleta — o tunică galbenă, încinsă cu o panglică — şi buzele i se întredeschiseră, ca pentru a-şi primi bucăţica de zahăr, drept recunoştinţă.

— Mi-e cam frică de Rosek, suflă ea cu sfială.

— De ce ?

— O, e un critic necruţător, dar procedează cu atîta blîndeţe şi se apropie cu paşi nesimţiţi, ca o pisică cînd vrea să te zgîrîie. Doamnă, sînt convinsă că soţul dumneavoastră cîntă superb. O, doamnă Fiorsen, sînteţi atît de frumoasă, poate nici nu ştiţi de asta ? Cu ce dans aţi prefera să încep ? Cu un vals de Chopin ?

— îmi place foarte mult Chopin.

— Atunci voi începe cu un vals. Voi dansa tot ce vrej dumneata, din cauză că te admir cu tot entuziasmul, şi sînt convinsă că eşti o femeie atît de duljce, cum nu se poate să mai fie alta. Da, doamnă, sînt convinsă de asta, şi soţul dumitale este atît de îndrăgostit de dumneata. Nu ştiţi că eu am studiat arta coregrafică timp de cinci ani, dar pînă acuma nu am dansat niciodată în faţa lumii ? Contele Rosek însă mă va susţine, şi voi

putea debuta foarte curînd. Vreţi să veniţi la primul meu spectacol ? Mama mi-a spus să fiu cu cea mai mare băgare de seamă, şi astă seară mi-a dat voie să vin aici, numai din cauză că sînteţi şi dumneavoastră de faţă. Vreţi să încep ?

Se apropie de Rosek :

— O, doamna Fiorsen doreşte să încep; vă rog un vals de Chopin. Valsul care începe aşa, şi fredonă cîteva tacte.

Gyp se aşează alături de Fiorsen, iar Rosek începu să cînte, cu ochii îndreptaţi spre fată, în timp ce gura lui austeră se destinse intr-un zîmbet dulceag. Domnişoara Daphne Wing sta cu mîinile împreunate pe piept, nemişcată, ca o statuie palidă de ceară, cu nuanţe de mahon. Aruncă pe canapea kimonoul în care era înfăşurată, şi în clipa aceasta Gyp tresări. Fata asta mică şi vulgară *ştia* să danseze. Fiecare mişcare a membrelor ei rotunde şi flexibile, trăda extazul geniului înnăscut, stăpînit cu toată severitatea de regulele unei discipline însuşite în timpul lungilor exerciţii. „O turturea în zbor". Nu mai avea aceeaşi privire pierdută de acum cîteva clipe, sau mai bine zis, privirile acelea pierdute păreau acum divine, exact privirea adecvată ritmului în care dansa. Gyp îşi simţi ochii înlăcrimaţi. Gesturile fetei erau exact ca bătăile de aripi ale unei păsări cînd se întinde şi se lasă să o ducă vîntul.

După ce termină dansul, veni şi se aşeză pe canapea alături de Gyp care-i strînse mîna, dar această mîngîiere se adresa artei, nu fetei acesteia înfierbîntate care sta cu buzele întredeschise, parcă şi-ar fi aşteptat bucăţica de zahăr, pentru felul în care a interpretat muzica lui Chopin.

— O, v-a plăcut ? Sînt foarte mulţumită. Mă duc să-mi îmbrac rochia cea roşie, vreţi ?

Imediat după plecarea ei, începură comentariile. Gallant, domnul cel negru şi cinic, spunea că felul ei de a dansa seamănă cu al unei dansatoare Napierkowska pe care o văzuse la Moscova, doar că-i lipsea pasiunea pe care nu ţi-o poate da decît dragostea; arta ei avea nevoie de elanul pasiunii. Fata aceasta ar trebui să se îndrăgostească de cineva. Dragoste! In aceeaşi clipă Gyp se văzu pe sine cu un ceas în urmă, in mijlocul sălii de concert, ascultînd pe fata aceea care cîntase cintecul izvorît din adînpul sufletului ei zdrobit de mîhnire :

Sărutul tău, iubito...
E şopot de proaspăt şi rece izvor I

Dragostea în casa aceasta cu pereţii plini de măştile faunilor în fildeş, cu canapelele moi şi dansatoare modelate în argint. Dragostea n-are ce căuta aici. Se simţi adînc înjosită. La urma urmei,

ce era ea însăşi, decît un instrument al plăcerilor unui bărbat ? Nici casa ei nu era decît exact ca şi cea în care se găseşte acuma. Daphne Wing apăru din nou. Gyp urmări expresia întipărită pe obrazul soţului ei, în timp ce fata dansa. I se păru... Era oare posibil să rămînă complet indiferentă, cu toate că vedea profunda tulburare zugrăvită pe faţa lui ? Dacă l-ar fi iubit, s-ar fi simţit adînc jignită văzîndu-i tremurul buzelor, dar ar fi înţeles şi probabil l-ar fi iertat. în situaţia în care se găsea, nici nu putea înţelege şi nioi nu avea de ce să ierte.

în aceeaşi noapte, glasul ei stins îi şopti la ureche :

— Ai prefera ca în această clipă eu să fiu fata aceea ?

— Fata aceea ? Pe ea aş înghiţi-o dintr-odată. Dar tu draga m?a Gyp, eşti ca o cupă din care aş vrea să beau necontenit, în veci.

Spunea oare adevărul ? Dacă l-ar fi iubit, cît de divină i s-ar fi părut muzica acestor cuvinte.

o

Incepînd din ziua aceea contactul dintre Gyp şi lumea bună care ducea viaţă de boem, deveni tot mai frecventă ; o fracţiune ciudată a societăţii unde mecenaţii artei stau umăr la umăr cu ariviştii muzicii, teatrului şi ai poeziei. Presimţea că ea nu face parte din această clasă de oameni, şi în fond nici chiar Fiorsen, căci el era prea sincer boem şi-şi bătea joc fără sfială de toate specimenele Rosek şi Gallant pe care-i întîlnea în mijlocul acestei lumi, exact cum îşi bătuse joc de Winton şi de mătuşa Rosamunda şi toată lumea lor. Viaţa alături de el făcea pe Gyp să se simtă tot mai departe de lumea aceea ortodoxă şi aleasă, din care făcuse parte înainte de a se căsători, dar căreia — din ziua cînd aflase secretul naşterii ei — presimţea că nu-i mai aparţine. în realitate ea era prea impresionabilă şi înzestrată cu un spirit critic prea dezvoltat, pentru a se putea supune fără cîrtire decretelor obişnuite ale unei vieţi convenţionale ; cu toate acestea nu ar fi fost niciodată în stare, ca din proprie iniţiativă să înfrîngă regulele sacre ale lumii în care trăia. Desrădăcinarea din mediul în care trăise pînă acuma, şi incapabilă de a prinde rădăcini noi în mediul în care fusese transplantată, în acelaşi timp neavînd nici un fel de legătură spirituală cu soţul ei, devenea din ce în ce mai singură. Nu se simţea cu adevărat fericită decît în timpul cînd era împreună cu Winton sau cele cîteva ceasuri cînd cînta la pian. Se mira în continuu de ceea ce făcuse şi ar fi dorit să găsească motivele profunde şi adevărate care să poată justifica o astfel de faptă. Dar din ce se străduia mai mult, din ce sentimentul îngrozitor că se găseşte închisă într-o cuşcă, se săpa tot mai adine

în sufletul ei. Afară de asta, nu tocmai de multă vreme, la neliniştea ei se adăugă încă un motiv, de astădată mult mai precis, care o făcea să se zbuciume.

îşi petrecea o mare parte a timpului in grădină, undo pomii îşi scuturaseră floarea, liliacul se ofilise şi saicimii începuseră să-şi plece ciorchinii albi şi grei, iar mierlele tăcuseră.

Winton constatase cu toată precizia, că între trei şi jumătate şi şase ar fi fost aproape peste putinţă să se întîlnească cu ginerele său, şi din cauza asta venea aproape în fiecare zi să bea o ceaşcă de ceai şi să fumeze în tihnă o ţigară stînd cu fiică-sa sub umbrarul din grădină. Se întîmplă ca să stea de vorbă cu Gyp, tocmai în ziua cînd Betty se apropie de ei şi le dădu o carte de vizită pe care erau imprimate cuvintele : „Miss Daphne Wing'\

— Te rog să o conduci în grădină, şi să ne aduci un ceainic proaspăt şi pesmeţi şi unt şi tot felul de dulceţuri — dragă Betty.

Betty, pe obraz cu aceeaşi expresie de mulţumire pe care o manifesta întotdeauna cînd o auzea spunîndu-i „dragă", se retrase sfioasă şi dispăru în lungul aleei, iar Gyp se întoarse să explice tatălui ei :

— Tată, aceasta este mica dansatoare despre care ţi-am vorbit. Vei avea ocazie să vezi ceva desăvîrşit. Dar va fii îmbrăcată. Ce păcat !

Era îmbrăcată cu adevărat. într-o rochie de culoare caldă ta fildeşul, cu un văl de muslină verde ca iarba şi o centură de frunze artificiale, în cap cu o pălărie făcută tot din frunze verzi, aşa că avea înfăţişarea unei nimfe apărute din fundul tufelor aleei. Cu toate că apariţia ei părea neaşteptată, era totuşi fermecătoare, şi ar fi fost peste putinţă ca o toaletă să-i poată masca perfecţiunea liniilor. Părea neobişnuit de emoţionată.

— O, doamnă Fiorsen, mi-am închipuit că nu te vei supura din cauza vizitei mele. Eram atît de nerăbdătoare să vin să te văd. Contele Rosek m-a sfătuit să vin în orice caz, fără nici o sfială. Totul este pregătit pentru debutul meu. O, ce mai faceţi ?

Cu gura întredeschisă şi ochii mari luminoşi, se aşează pe scaunul oferit de Winton, iar Gyp care-1 urmărea cu privirea, abia se putea stăpîni să nu rîdă ; tatăl ei şi Daphne Wing...

— Ai mai dansat acum de curînd în casa contelui Rosek ?

— O, da ; dumneavoastră — nu vi s-a spus sigur că da !

Un gînd fugar trecu prin mintea lui Gyp : „Va să zică Gustav a mai văzut-o şi nu mi-a pomenit nimic", dar adăugă numaidecît :

— Sigur că da. Am uitat cu totul. Cînd va fi debutul dumitale ?

— De vineri într-o săptămină, Octagon. E splendid, nu-i aşa ? Şi mi-au făcut condiţiuni foarte avantajoase. Aş dori foarte mult să asistaţi şi dumneavoastră, împreună cu domnul Fiorsen.

— Sigur că vom asista. Tatălui meu îi place deasemenea dansul, nu-i aşa tată ?

— Cînd e bine executat, răspunse Winton cu prudentă politeţe.

— O, eu dansez bine, nu-i aşa doamnă Fiorsen ? Vreau să spun că am muncit cu tragere de inimă de la vîrstă de treisprezece ani. Sînt îndrăgostită de această artă. îmi închipui despre dumneata doamnă Fiorsen, că trebuie să dansezi admirabil. Ai o siluetă de- săvîrşită. Pentru mine este o adevărată plăcere să vă văd umb]înd.

Gyp se roşi.

— Te rog domnişoară Wing, ia o bucată din prăjiturile acestea, căci sînt cu dulceaţă de zmeură.

Mica dansatoare luă una şi o băgă în gură.

— O, vă rog, nu-mi mai spuneţi domnişoară Wing; spune- ţi-mi simplu Daphne. Doamnă Fior... toată lumea îmi spune pe nume.

Se gîndi la obrazul pe care-1 va face tatăl ei în această clipă :

— E un nume foarte frumos. Nu vrei să mai iei o prăjitură ? Acestea sînt cu magiun de caise.

— Sînt delicioase. Ştii că prima rochie pe care o voi îmbrăca este toată numai flori de portocali; ideea mi-a dat-o domnul Fiorsen. Cred că v-a spus despre asta. Bănuesc chiar că ideea trebuie să vină de la dumneata, nu-i aşa ? (Gyp dete din cap). Contele Rosek afirmă că spectacolul este aşteptat cu nerăbdare, de toată lumea

— făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi aşteptat bucăţica de zahăr — credeţi că e sincer, cînd îmi spune aşa ceva ?

— Să sperăm că este.

— El susţine că eu sint ceva cu totul nou. Ar fi măgulitor clacă l-aş putea crede că spune adevărul. E un om de foarte mult gust; tot aşa şi domnul Fiorsen.

Gyp îşi dădu din nou seamă că dincolo de fumul de ţigară al tatălui ei, Winton se lupta ca să-şi păstreze calmul, şi se mulţumi să dea a doua oară din cap. Mica dansatoare înghiţi bomboana şi adăugă :

— O dovadă că s-a căsătorit cu dumneata.

Pe urmă simţind privirile lui Winton oprite asupra ei, se zăpăci şi încercă să îngîne :

— O, si ce frumos este aci la dumnevoastră ; te simţi ca la ţară. Dar eu va trebui să plec ; e ora cînd trebue să încep exerciţiile. E foarte important ca tocmai acuma să nu lipsesc de la nici o repetiţie.

Se ridică de pe scaun şi Winton se ridică şi el Gyp o surprinse uitîndu-se la braţul rigid al tatălui ei ; ochii i se lărgiră

şi o auzi murmurînd :

— O, sper, că... Restul cuvintelor ei însă nu mai ajunse pînă la ea.

Rămase nemişcată. Pe deasupra boschetelor de flori se auzea zumzet de albine, şi gîngurit de porumbei printre ramurile copacilor ; simţi căldura razelor de soare care-i bătea pe gcnunchi şi pe picioarele întinse, în ciorapii subţiri. De la bucătărie se auzea stins rîsul servitoarelor şi lătratul subţire al căţeluşilor ei, subliniat de strigătul depărtat al lăptarului care trecea cu cariola şi se pierdea la capătul străzii. Totul împrejur părea cufundat în tăcere şi linişte, numai în sufletul ei emoţiile neaşteptate se încrucişau confuze, stranii şi neaşteptate. Constatarea lipsei de sinceritate a soţului ei în această împrejurare, venise foarte repede, după cea mai nouă constatare pe care o făcuse : Declarase lui Winton că nu doreşte să aibă ccpii. Ea care ştia că mama ei murise din cauza naşterii, avea o aversiune faţă de o astfel de eventualitate. Cu toate acestea, acum era sigură că este însărcinată. Nu reuşise şi prevedea că nici de aici înainte nu va reuşi să realizeze între ea şi bărbatul ei acea legătură spirituală care face o femeie să aştepte maternitatea cu entuziasm. Se simţea prinsă în păinjenişul greşelii nebuneşti pe care
o comisese şi a speranţelor ei care erau mai mult un mijloc de a se amăgi singură. La cîteva luni după căsătorie, era convinsă că aceasta a ■ fost o mare greşeală şi că nu-i mai poate oferi nimic de aici înainte. Trebui să primească mai întîi lovitura brutală a unei întîmplări, pentru ca conştiinţa ei rătăcită şi dornică de mîngîieri, să se poată trezi. Decepţiile nu sînt'niciodată plăcute, atît cînd ţi le pricinuieşti singur, cît şi atunci cînd ţi le pricinuiesc alţii. Încercase
— ce anume — să salveze pe Fiorsen din ghi are le propriilor lui porniri. Un gest demn de toată lauda. Dar nu reuşise decît să se piardă pe ea însăşi. Se simţea-de pe acum prizonieră alături de bărbatul ei, iar copilul care trebuia să vină, o va înlănţui şi mai mult,
Pentru unele femei astfel de întîmplări contribue să le . liniştească nervii. Gyp însă nu făcea parte dintre acestea. Un gest de forţă trezea într-însa sentimentul revoltei.

Astfel în timp ce porumbeii gîngureau pe deasupra ei şi razele soarelui îi jucau pe picioare, trecu prin cele mai grele clipe ce-i fuseseră date să trăiască pînă acum. Mîndria însă îi veni în- tr-ajutor. Nu trebuia să ştie nimeni prin ce trece ea acuma ; în orice caz nu trebuia să - afle tatăl ei, care o prevenise în repetate rînduri. Va trebui să doarmă aşa cum şi-a aşternut, căci nu avea

încotro.

Cînd se întoarse, Winton îi spuse numaidecît:

— Gyp, eu nu o găsesc* deloc fascinată.

— Trăsăturile obrazului ei, sînt aproape desăvîrşite. Tu n-ai băgat de seamă ?

— Le găsesc vulgare.

— Just; dar în clipa cînd începe să danseze, .impresia aceasta dispare cu totul.

Winton se uită la ea cu ochii pe jumătate închişi :

— Ce părere are Fiorsen * despre ea ?

— Crezi că ar avea vreo părere despre ea? Eu habar nu am.

Ii simţi tensiunea muşchilor feţei şi ochii care o urmăreau bănuitori.

— Daphne Wing ! < Doamne Atotputemicule !

Cuvintele acestea erau grele de revoltă şi de neîncredere. Fiica lui în primejdie — din cauza unei femei ca asta.

După plecarea tatălui ei, Gyp rămase-nemişcată, pînă cînd soarele căzu în asfinţit şi răcoarea începu să se ridice din pămînt şi să răzbească prin rochiţa ei subţire. Se zice că-pentru a fi fericit, trebue să faci pe alţii să se simtă fericiţi. Va încerca şi ea. Oare Betty — aşa grasă şi cu picioarele înţepenite de reumatisme — s-o mai fi gîndind din cînd în cînd şi la ea însăşi ? Sau mătuşa Rosamunda, care era mereu în căutarea cîinilor fără stăpîn, a cailor şchiopi şi a muzicanţilor săraci ? Chiar tatăl ei, cu toate că părea desăvîrşit om de societate, nu era mereu • preocupat de gîndul de a trimite tot felul de ajutoare foştilor săi camarazi de regiment, de ea însăşi şi de tot ce ar fi putut să-i facă ei o plăcere? Să-iubeşti oamenii din jurul tău şi să încerci să-i faci fericiţi. E posibil oare ? Oamenii e foarte greu să-i iubeşti, căci ei nu sînt ca păsările, ca animalele sau ca florile pe care ţi se pare firesc să le iubeşti, fără să simţi niciun fel de greutate.

Se duse în camera ei şi începu să se îmbrace pentru masă. Care dintre rochiile ei i-o fi plăcînd lui mai mult ? Cea decoltată, de culoarea chihlimbarului, sau cea albă cu dantelă de culoarea ocru-

Iui ? Se decise pentru cea din urmă. Privindu-se în oglindă, se cutremură de un fior. Foarte curînd va deveni şi ea una dintre femeile al căror curaj de a se arăta în lume, o făcea.să se mire. De ce oare trebue să devii oribilă la vedere, pentru ca să poţi da viaţă unei noi existenţe ? Unele dintre femei sînt chiar foarte mindre de starea în care se găsesc într-o astfel de împrejurare. Dar nu va trece mult, şi ea nu va mai îndrăzni să se arate în faţa altora.

După ce termină cu îmbrăcatul, coborî la parter. .Fiorsen nu se întorsese. Stătu un timp la fereastră, pe urmă se duse să mă-

nînce singură. Cei doi căţeluşi stătură tot timpul lîngă ea, pe urmă chemă servitoarea să-i ducă şi se aşeză Ia pian. Betty care avea o slăbiciune pentru Chopin, se aşeză în dosul uşii i care despărţea salonul de camerele de serviciu, şi i se părea că vede „odorul" ei cum stă îmbrăcată în • rochie albă, în faţa pianului, cu cîte o făclie aprinsă de fiecare parte, în timp ce crinii din vasul de alături răs- pîndesc un miros suav. Cînd veni una dintre. servitoare mai aproape de uşă, ea o alungă numaidecît.

Se făcuse tîrziu. Servitoarele se duseseră la culcare. *Gyp* încetase demult să mai ţeînte şi se aşezase în faţa ferestrei ca să privească la bezna (întunericului) de afară. Era cald, atît de cald îneît aerul abia putea purta mireasma florilor de iasomie care erau înşirate în lungul peretelui. Pe cer nu se vedea nici o stea. Deasupra Londrei ei'au întotdeauna atît de puţine stele. Auzi ceva mişcînd şi se întoarse. O siluetă înaltă se văzu prin întunericul salonului de alături care era-cu uşa deschisă.

— Tu eşti Gustav ? întrebă ea speriată.

îl auzi spunînd ceva, dar nu putu înţelege ce anume. închise repede fereastra şi se duse la el. Lumina din hol îi cădea pe jumătate de obraz. Văzu că e livid, dar ochii îi străluceau şi pe mînecile hainei avea vărgi albe.

— Mica mea fantomă, bîlbîi el.

Gyp făcea cunoştinţă pentru prima dată mai de aproape cu beţia. Ce situaţie penibilă, dacă l-a văzut cineva în starea asta — ce grozăvie. Se întoarse repede şi dădu să se repeadă spre uşa care da în apartamentele servitorilor, ca să o încuie, dar el o apucă de umăr. Se opri încremenită, de teamă să nu facă vreun < zgomot, sau să cadă peste cap, şi cu cealaltă mînă o apucă de umărul celălalt, .sprijinindu-se de ea. Nu se sperie de loc, ci se gîndi : „Ce să fac acum ? Cum voi reuşi să-l duc sus, fără ca să-l vadă slugile ?“ Ridică privirea şi se uită la obrazul lui, care i se părea. patetic din cauza paloarei şi a ochilor care străluceau. Apoi îi spuse cu glasul stins :>

— Nu face nimic. Sprijineşte-te de mine : ne vom duce sus.

In clipa aceasta ii inspira nu dezgust, ci un fel de milă care

0 înspăimînta. li .trecu braţul în jurul mijlocului şi încerjtă să se apropie de scară. Numai de nu i-ar auzi cineva ; ce bine ar fi să-l poată duce pînă sus, fără să facă zgomot. Se plecă spre.el şi murmură :

— Nu spune nici o vorbă, sprijineşte-te de mine.

Păru că face un efort ; îşi ţuguie apoi buzele, cu o expresie care ar fi putut trece drept un caraghioslîc, dacă momentul nu ar fi fost atît de penibil.

Il apucă din toate puterile de.mijloc şi începu să urce scara. 1 se părea că e mult mai uşor decît şi-ar fi închipuit. Totul era să ajungă neobservaţi pe estradă, pe urmă de .aci vor intra în dormitor, şi au scăpat de orice primejdie. în sfîrşit ajunseră. Il întinse pe pat şi încuie uşa. Pe urmă Gyp începu.să tremure cu atîta violenţă îneît îşi auzea dinţii clănţănind. Ochii i se opriră asupra oglinzii care o reflecta întreagă. Dantela rochiei .era numai fâşii şi umerii roşii ca focul din cauza mîinilor lui care o strînseseră cu furie, ca să se sprijine. îşi aruncă pe umeri.un halat şi se întoarse din nou la el. Părea că e complet năucit şi cu multă greutate reuşi să-l ridice pe marginea patului, frămîntîndu-şi creierul, ce i-ar putea da, ca să-l trezească. îşi aduse aminte de sticluţă cu săruri. Cu siguranţă *că* asta îi va face bine. După ce-1. dezbrăcă şi-l văzu culcat, se opri la picioarele patului şi se uită la el. Sta întins şi cu ochii închişi ; prin urmare nu.o va putea vedea, dacă va da drumul deznădejdii stăpînite atîta vreme. Dar nu vru să plîngă. Nu-i mai rămînea altceva de făcut, decît să se culce şi ea. începu să se.dezbrace şi pe urmă stinse luminile. El dormea sforăind, din cauza beţiei. Cu ochii larg dcschişi, .privind prin întunericul camerei, Gyp începu să zîmbească. Se gîndea la toate femeile acelea despre care citise prin romane, care se lipeau sfios şi tremurînd de pieptul soţilor.lor, ca să le spună la ureche, că ar avea anume ceva „să le spună — să le aducă la cunoştinţă'[1] şi se vedea pe sine cu ochii plecaţi în pămînt şi-i venea să rîdă.

6

A doua zi dimineaţa, în timp ce .se uita la Fiorsen care dormea adînc, se gîndi că arată ca şi mine acum. Apoi pe neaşteptate îşi aduse aminte de seara trecută - : i se păru ciucl; t c ă prezenţa lui nu-i inspirase scîrbă şi nici acum nu părea să-i fie-

silă de el. Era ceva prea profund, un .sentiment prea firesc, pentru
ca să-i poată inspira dezgust. înregistra fără nici o părere de rău şi aceasta nouă manifestare a pornirilor Jui nesăbuite. .Afară de asta, cunoştea de multă vreme această slăbiciune a lui — nu se poate să bei coniac, fără ca acesta să-te trădeze.

Coborî încet din pat şi după ce-i adună ghetele şi hainele împrăştiate în largul camerei, ieşi cu ele în.cabinetul de toaletă. Aci ie ridică în lumină şi după ce le cercetă cu atenţie, începu să i le .scuture şi să i le • perie, apoi fără să facă cel mai mic zgomot, se strecură din nou în dormitor, în mînă cu un iac şi un fir de aţă, ca să-şi coase dantela sfîşiată. Nu trebuie să afle nimeni, ce s-a întîmplat; nici el însuşi nu trebuie .să afle. Pentru moment îşi uită cu totul de celălalt eveniment de importanţă mult mai gravă, dar foarte curînd îşi aduse aminte de el, cu spaimă*şi silă. Atita timp cit îl va*putea păstra în secret, nu va afla nimeni despre el
— în orice caz el va fi cel din urmă care va afla.

Dimineaţa trecu fără nimic deosebit, exact ica şi în celelalte zile, dar spre amiază, cînd intră în camera de muzică, băgă de seamă numaidecît că el plecase. Era gata să se.aşeze la masă, cînd veni subreta să anunţe pe contele Rosek. Gyp sări în picioare, speriată.

— Spune-i că domnul Fiorsen a plecat. Pe urmă . pofteşte-1 la masă si adu şi o sticlă de vin.

în timpul celor cîteva secunde care trecură pînă cînd să apară in *faţa* ei, avu aceeaşi emoţie, ca atunci cînd treci printr-o livadă unde paşte un taur împungaci.

Nici cel mai răuvoitor critic n-ar fi fost în stare să acuze pe Rosek de lipsă de tact. Credea că va găsi pe Gustav şi e foarte amabil din partea ei, că-1 invită la masă. Părea că a abandonat corsetul pe care-1 purta şi privirile insolente de pînă acum. Arăta ars de soare, ca şi cînd ar fi renunţat la viaţa pe care o.dusese pînă acum şi-şi petrecea vremea mai mult în aer liber şi la soare.

In i timpul conversaţiei evită subînţelesul cuvintelor cinice pe care le întrebuinţa, făcu elogiul căminului lor şi vorbi cu mult entuziasm despre muzică şi artă. Pînă acum Gyp nu-1 găsise niciodată atît de puţin antipatic, i După ce luară masa, ieşiră în grădină şi se duseră în camera de muzică, unde Rosek se aşează la pian. Degetele lui puternice şi flexibile ca nişte corzi .de oţel, aveau ;tiscările insinuante pe care nu ţi le poate da decît adevărata pasiune a nuanţei tonurilor. Gyp se aşează;pe canapea. Aci era departe de *el* şi putea să-l examineze în linişte, şi mirată. începu să cînte *Imagini pentru Copii* de Schumann. CuniiS-ar putea ca un om care cin ti bucăţi atît de idilice, să aibă intenţii

sinistre ? Aşteptă cîteva clipe, apoi îl întrebă :

— Conte Rosek !

— Da, doamnă ?

— Te rog să-mi spui, careta fost motivul că ai trimis pe Daphne Wing la mine ?

— Eu, doamnă ?

— Da !

Se întoarse cu scaun cu tot şi o privi drept în faţă.

— Pentru că mă întrebi, îţi .voi spune. Mi-am închipuit că va fi mai bine să afli că Fiorsen se întîlneşte destul de des cu ea.

îi dădu exact răspunsul pe care .bănuiesc că i-1 va da.

— Şi ce te face să-ţi închipui că acest amănunt m-ar putea supăra ?

Se ridică în picioare şi-i răspunse cu glasul liniştit. .

— Sint foarte mulţumit, că această chestiune vă lasă indiferentă.

— Ce te face să fii mulţumit.

La rîndul ei, se ridică şi ea în picioare. Cu toate că era abi^ 0 idee mai înaltă decît ea, Gyp îşi dete seama că sub hainele lui cu aspect de mondenitate, se ascund muşchi de oţel *şi din priviri 1 se desprindeau lumini ca de şarpe. îşi simţi inima că începe să zvîcnească furioasă. Se‘apropia de ea.

— Sînt mulţumit că aţi înţeles că pasiunea lui Gustav s-a terminat, că ce a fost... Se opri, căci îşi dădu seama .că a apucat un drum greşit, despre care nu ştia unde-1 va duce. Gyp începuse să zîmbească. îl;văzu că se aprinde la faţă, apoi continuă : Gustav are erupţii ca un vulcan, şi se stinge repede. Eu îl cunosc foarte bine şi-l cunosc de multă vreme. E deci mult mai bine. să-l cunoşti şi dumneata.

— De ce ?

Rosek îi răspunse cu dinţii, încleştaţi.

— Ca să nu-ţi mai pierzi timpul de pomană. .Pe dumneata teaşteaptă iubirea...

Gyp zîmbi din nou.

— Poate tot din iubire faţă de mine l-ai îmbătat şi noaptea trecută.

— Gyp !

Se întoarse şi se uită la el. Contele era între ea şi uşă.

— Dumneata nu l-ai iubit niciodată. Aceasta este singura mea scuză. Chiar aşa i-ai dat prea mult din sufletul dumitale — mai mult decît ar fi meritat. O, Doamne, sînt chinuit de amintirea dumitale ; sînt ca un ieşit din minţi.

Apoi dintr-odată se făcu palid la faţă, numai ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi. Gyp.se sperie, dar tocmai din cauză că începuse să-i fie frică de el, căuta să-şi păstreze calmul. Dară ar

putea ajunge dintr-un singur salt la mica uşă ,ce da spre aleea din grădină ? Simţea că omul acesta încearcă să-i frîngă rezistenţa, cu ajutorul intensităţii privirilor — un fel i de fixitate hipnotică — ştiind dinainte că prezenţa şi cuvintele lui au speriat-o.

Fără să fie sigură că s-a.mişcat din locul unde se oprise, părea totuşi câ se apropie de ea cu fiecare clipă. Fu stăpînită de oribila senzaţie că braţele lui i s-au .încolăcit în jurul mijlocului.

Făcu un efort supraomenesc, pentru ca să-şi poată desprinde privirile dintr-alc lui, şi fără să vrea, ochii i se*opriră pe pieptănătura contelui Rosek. Constată că părul lui fusese pieptănat la frizer care-i făcuse buclele cu .fierul ; aici nu mai încăpea nici un Jel de incertitudine. De pe buze îi scăpară aproape imperceptibile cuvintele de muşcătoare ironie :

— *O tehnică sublimă !*

Rosek clipi repede din ochi-de cîteva ori şi rămase cu gura căscată. Gyp traversă camera şi întinse mîna spre sonerie. **In** clipa aceasta toată spaima de adineaori, se topi. Fără isă mai spună o singură vorbă, contele ieşi în grădină şi-l văzu că se pierde pe alee. Fusese mai tare decît.el şi-l înfrînsese, datorită unui singur ■cuvînt, căruia nu poate să-i reziste nici cea mai violentă pasiune

— ridiculul. Era oare posibil ca omul acesta să.o înspăimînte şi să o stăpînească prin voinţa lui, chiar aici în casa proprie, în mijlocul servitorilor ei care ar fi sărit.la primul semnal de alarmă, ca să o apere?

în grădină era o după amiază, cea dintîi de adevărat mijloc de iunie, plină de adieri calde, de zumzet şi miresme.

Aşezată la umbră, în timp ce la picioarele ei cei doi căţeluşi se jucau. tăvăJindu-se şi lătrînd subţire, Gyp îşi frămînta creerul pentru a înţelege greutatea cuvîntului care-i redase siguranţa : avea senzaţia că în jurul ei se vălătuceşte un nor cald de ceaţă, din adîncul căruia o pîndesc primejdii nebănuite, <şi numai datorită mîn- driei şi puterii de voinţă, reuşi să-şi ascundă spaima şi să-şi stăpî- nearscrt lacrimile pe care i le pricinuia < această luptă surdă.

în dimineaţa acestei zile Fiorsen plecă de acasă, şi făfcu drumul Pe jos, pînă cînd întîlni o maşină. .După ce se urcă, porunci şoferului să meargă mai repede, fără să-î spună unde anume. Acesta -era un obicei pe care îl practicase.de fiecare dată, cînd se simţea cuprins de remuşcări. Legănatul maşinii îl făcea să se liniştească, iar în dimineaţa aceasta simţea nevoia

să-şi adune igînduriie şi să şi le limpezească. Faptul că se trezise în patul său, fără să-şi poată aduce aminte cum.a ajuns acolo, nu mai era pentru el o senzaţie nouâ.exact cum nu este pentru mulţi bărbaţi la vîrstă de douăzeci

şi opt de ani, dar era ceva cu totul nou, * de la căsătoria lui încoace. Poate s-ar fi simţit mult mai la îndemînă, daf:ă nu şi-ar fi adus aminte de .nimic. îşi aducea însă aminte de sine însuşi, cum se oprise în mijlocul salonului copleşit de întuneric, şi văzuse silueta ca de fantomă a soţiei lui, stînd in picioare alături de el. Se;simţea speriat oarecum, şi exact ca toţi ceilalţi oameni, cînd era speriat, nu se simţea deloc la îndemînă.

Dacă ea ar fi semănat cît de puţin cu alte femei în tovărăşia cărora a gustat pînă acum plăcerea, poate nu s-ar fi simţit;atît de umilit. Dacă ar fi fost ca ele, ar fi terminat demult cu ea. .Oricît ar fi încercat să se îmbete şi să se tăvălească în;noroi, Gyp rămî- noa acolo, în adîncul fiinţei lui. Forţa acestei femei rezida în indiferenţa pasivă a sentimentelor ei, şi acesta era secretul puterii pe care o avea asupra lui. In soţia lui presimţea acea misterioasă seninătate cu care natura înzestrează unele femei şi le.face capabile, ca atunci cînd admit să domolească pornirile unui bărbat, să nu participe, ci să-ţi scape printre degete, cu un surîs ca adierea imperceptibilă care înfioară pădurea şi cîmpurile în timpul zilei şi al nopţilor, acelaşi tremur nesimţit şi indiferent care înfioară florile, frunzele copacilor, unda izvoarelor, stîncile în lumină, cîntecul păsări lor, în timpul îmbrăţişării trecătoare dintre zile şi nopţi.

Privirile ochilor ei adinei şi negri îl vrăjiseră şi-l făceau **să** simtă o . sete pe care nu era în stare să şi-o domolească. El **era** o fire dintre acelea care, dacă **se** întîmplă să întîlnească dificultăţi în drumul lor, încearcă să-şi satisfacă dorinţa pe căi lăuntrice **şi** să-şi împace vanitatea jignită, cu excese — .un fel **de** copil **rău** năravit nîe cărui nebunii, îndrăzneli şi patos te revoltă, dar te incintă în aceiaşi timp. Dorise luna de pe cer, iar.acum cînd reuşise pa o obţină, nu mai ştia ce să facă cu ea, şi cu toate că era astăzi **era** iingă el, simţea totuşi că în fiecare clipă ca se depărtezză tot **mai** mult. încercările zadarnice **pe** care le făcuse, pentru ca să **cucereascâ** inima ci, îl scoteau aproape din minţi. Numai datorită exerciţiilor conţinu mai putea să-şi stăpînească pornirile. nebuneşti. Căci muncea din greu în fiecare zi, dar cu tonte acestea presimţea că din munca iui mai lipseşte ceva, pentru ca să poată obţine satisfacţia deplină. Avea toate calităţile pentru a reuşi, afară doar de suportul moral care ar fi putut — după.părerea lui — să-i asigure proeminenţa pe care o merita. De multe ori rămînea surprins **şi** nemulţumit, cind constata că un contemporan al .său, ocupă un ra:ig mult superior celui pe care-1 deţinea el.

în. timp ce maşina il ducea vertiginos,.începu să se gîndească i

Nu cumva aseară am făcut vre-un gest care ar putea să o jignească? Ar fi fost mult mai bine.ca să fi stat acum acasă, să-mi pot da limpede seama, la ce mă pot aştepta din partea ei“.

li veni să zîmbească : pentru ca să poată descoperi un adevăr neplăcut, ar fi avut nevoie de tenacitate, ori asta nu făcea parte din calităţile lui. Ca întotdeauna, aşa şi de .astădată, căută să găsească un ţap ispăşitor şi gîndurile i se opriră la Rosek. Ca orice temperament egoist şi robit de. slăbiciunea pentru femei, Fiorsen avea foarte puţini prieteni. între aceştia cel mai constant era Rosek. Cu toate acestea pînă şi el îi inspirase aceeaşi teamă .şi dispreţ, caracteristic oamenilor cu porniri nestăpînite, dar predestinaţi pentru un destin mai strălucit, cînd e.vorba de alţii mai puţin dotaţi decît ei, dar cu o putere de voinţă mult mai puternică decît a lor. Fiorsen se purta faţă de ;el exact cum s-ar purta un copil capricios faţă de dădaca lui; dar avea totuşi nevoie de prietenia protectoare a acestui om cu buzunarele întotdeauna pline.

— Fire-ar Paul afurisit, gîndi el. Fără îndoială el ştia — ştia chiar de la început că coniacul .lui se bea tot atît de uşor ca şi apa. Probabil a băgat imediat de seamă că voi face o prostie. Asta înseamnă câ el pune ceva ; la cale. Unde m-oi fi dus după ce am plecat din casa lui ? Cum am ajuns acasă ?Ce i-oi fi spus lui Gyp ? Dacă m-au văzut slugile, ea trebuie.să fie îngrozită de situaţia penibilă în care mă găsesc acuma.

Se simţi din nou cutremurat de groază. El nu o cunoştea; niciodată nu reuşise să pătrundă în adîncul gîndurilor sau sufletului ei; nu ştia.nimic despre viaţa ei intimă care se desfăşura nemărturisită şi pe ascuns. I se părea că această atitudine a ei nu este deloc loială, căci el nu se ascunsese. niciodată de ea. Era de o sinceritate neiimitată în toate manifestările lui, şi nu căuta să se ferească de ea. Ce s-a întîmplat oare seara trecută ? Camerista se uitase azi dimineaţă la el într-un fel cu totul neobişnuit. Apoi se ridică brusc şi porunci şoferului să-l ducă .în Bury Street, Saint James. Aici va afla cel puţin dacă Gyp s-a dus sau nu la tatăl ei. Era gata să se răzgîndească de mai multe ori, înainte ca maşina să ajungă la destinaţie, şi o sudoare rece îi apăru broboane pe frunte, în timp ce aştepta să i se deschidă uşa.

■— Doamna.Fiorsen este aici ?

— Nu, domnule.

— N-a venit astăzi deloc ?

— Nu, domnule.

Gîndul că ar trebui să dea o explicaţie pentru justificarea acestor întrebări, îl alungă numaidecît, şi după ce se.urcă din nou în maşină, porunci să-l ducă în Curzon Street. Dacă nu s-a dus

nici la mătuşa „asta .Rosamunda[11], atunci totul este în perfectă regulă

— în altă parte nu avea unde să se ducă. Nu era nici aici. Oftă uşurat şi simţi că ar trebui .să se ducă să mănînce ceva. Se va duce la Rosek să-i ceară bani, ca să plătească maşina, şi va mînca la el. Rosek era plecat.de acasă. Va trebui să se întoarcă, pentru ca să-şi poată plăti maşina. Şoferul parcă începuse să se uite chion- dorî.ş la el, ca şi cînd .ar fi simţit că banii pentru cursă sînt în primejdie.

Cind trecu pe sub pergola din grădină, întîlnî un om străin care ducea în mină un plic mare.

Gyp era aşezată în faţa biroului şi controla carnetul ei de cecuri. La intrarea lui nu se întoarse să vadă cine se apropie :

— Avem ceva de mîncare ?. întrebă el.

Ea întinse mîna după sonerie. Ii părea rău de situaţia penibilă în care se găsea. După ce-şi făcuse -atîtea reproşuri, se întorsese acasă, gata să o cuprindă în braţe şi să o roage : „Iartă-mă, mica mea Gyp; îmi pare foarte rău de ceea ce .am făcut".

Betty apăru în uşa camerei :

— Te rog, adu ceva de mîncare pentru domnul Fiorsen.

Auzi pe bătrîna dădacă gîfiind, în timp ce părăsea camera. Asta era o dovadă evidentă de antipatia mută pe care i-o purta. Se întoarse spre Gyp şi o întrebă enervat:

— Crezi că te-ar putea .interesa un soţ, care este gata să se sinucidă, dacă s-ar întîmplă să vină după ora mesei ?

Drept orice răspuns Gyp îi întinse carnetul de cecuri. Pe fila din faţa lui.putu descifra: „Messrs. 8ravers & Sandborn, croitori, acont primit L. st. 54. 3. 7“.

Fiorsen păli la faţă, ceea ce era o dovadă că se simte jignit.

— Tu ai plătit banii aceştia ? Cred i că-ţi dai seama că facturile mele nu sînt chestiuni de care să te ocupi tu.

— Cel care a venit cu factura mi-a spus, că.dacă nu va primi nici acum banii, te va urmări. Eu găsesc că e ruşinos să datorezi cuiva parale şi să nu-i plăteşti. Mai.ai multe datorii de felul acesteia ?

— **In** orice caz asta **nu** te interesează pe tine.

— Datoria mea este să conduc această casă şi să.plătesc slugile. Tocmai din cauza asta aş avea nevoie să cunosc situaţia adevărată în care mă găsesc. Eu nu am intenţia să mă îngrop în datorii.

Expresia ei era de o rigiditate cum nu o mai văzuse pînă acum. Această femeie era cu totul altă Gyp, decît cea pe care o văzuse el ieri — la ora cînd mai era încă în deplina posesiune a

facultăţilor lui şi putea vorbi cu ea. Această revoltă avu un efect itraniu asupra lui ; îşi simţea vanitatea jignită şi-i inspira o teamă neaşteptată, dar în acelaşi timp îi biciuia simţirile. îi răspunse cu glasul blînd :

— Banii ! Dă-i încolo de bani. Sărută-mă !

— E copilărie să vorbeşti în felul acesta despre bani. Voi cheltui tot venitul pe care-1 am, dar.nici un ban mai mult, şi nici na mă voi adresa tatei, ca să-mi dea, cînd nu voi mai avea.

Se trînti într-un fotoliu-şi începu să rîdă :

— Ho-ho-ho ! Ce virtute !

•— Nu virtute — mîndrie.

El ripostă supărat:

— Cu alte cuvinte tu nu ai încredere în mine. Nu adm iţi că sînt ■ în stare să cîştig orice sumă poftesc, şi oricînd — chiar mai mult decît ai tu ? N-ai avut niciodată încredere în mine.

— Cred că astăzi cî.ştigi exact atît cit vei fi în.stare să cîştigi şi de aici înainte, dar nimic mai mult decît atît.

—• Aşa crezi tu. Ei bine, află că eu nu am nevoie de banii tăi.

— Sîît!

Se întoarse şi văzu camerista în cadrul uşii deschise.

— Vă rog, domnule, şoferul cere să-i plătiţi taxa, în cazul, cînd nu mai aveţi nevoie de el ? Face doisprezece shilingi...

Fiorsen se uitat lung la ea, într-un fel care — cum spuneau servitoarele în limbajul lor — te face să te simţi, „prostit'*.

— Nu mai e nevoie să aştepte. P!ăteşte-i !•

Fata se uită la Gyp şi răspunse : „Da, domnule", apoi ieşi din cameră.

Fiorsen începu să rîdă. I se părea caraghios, ca acest incident să intervină exact la cîteva clipe după declaraţia pe care o făcuse.

— Asta cade de minune, Gyp, nu-i aşa ?

Chipul ei însă rămase indiferent, şi fiindcă ştia dinainte că ea e foarte susceptibilă în faţa situaţiilor comice, se simţi din nou înfiorat de spaimă. «Ceva se schimbase între ei. Da, între ei intervenise o schimbare profundă care-1 înspăimînta.

— Seara trecută te-am jignit ?

Dete din umeri şi te apropie de (fereastră. Se uită la ea încruntat, pe urmă se repezi furios şi ieşi în grădină. Peste cîteva clipe, din camera de<muzică, sunetele furioase ale viorii lui ajunseră pînă la ea.

Gyp îl asculta şi pe buze îi tremură un zîmbet amar. Acum intervin şi chestiunile băneşti, va să zică ! Ce importanţă mai avea acest amănunt. Acum şi aşa nu ar mai putea scăpa din încurcătura în care a intrat de bună < voie. Nu va putea scăpa nicio

dată. în noaptea aceasta se va apropia de ea şi o va săruta şi ea va trebui să se ■ arate că nu este supărată. Şi viaţa va continua în felul acesta, cu scenele penibile care se vor repeta în fiecare zi, la infinit. Ce putea să mai facă de aici - înainte : era greşeala ei. Scoase doisprezece shillingi din poşetă şi-i puse pe colţul biroului, ca să-i dea cameristei. Apoi pe neaşteptate o înfioră un gînd : Probabil se va plictisi de mine. Numai de aş avea norocul să se plictisească[1]^. Dar drumul pînă la .această răscruce era foarte lung, poate cel mai lung pe care-1 făcuse pînă acum în viaţă.

7

Cei care ştiu ce înseamnă vînturile adormite .în largul mărilor fără hotar, şi sînt obişnuiţi cu fîşîitul ca de fantome al pînzelor pe care nu le mai linfoaic vintul pe catarge, aşa că nădejdea de *a* ajunge într-un port se stinge cu fiecare zi ce vine, vor putea înţelege foarte uşor»viaţa care începu să o trăiască Gyp din ziua aceea. Dar calmul mărilor ajunge la un sfîrşit, fie cît de tîrziu, cîtă vreme o femeie tînără care nu are mai mult ide douăzeci şi trei de ani şi a făcut o greşeală căsătorindu-se — greşeală pentru care nimeni nu'este vinovat afară de ea însăşi — nu se putea aştepta la niciun sfîrşit care să aducă vreo schimbare, cel mult dacă ar fi fost o femeie din noua şcoală socială, ceea*ce nu era cazul cu ea. Fiind hotărîtă să nu recunoască în faţa nimănui că a făcut *o* greşeală, şi nici să nu spună nimănui că este însărcinată, continuă să se ascundă de toată lumea, pînă şi de Winton. Faţă de Fiorsen reuşi să se poarte ca şi înainte, incercînd să-i , facă viaţa în căsnicie cît mai uşoară şi mai plăcută : il acompania la pian in timpul exerciţiilor, îngrijea ca să aibă la masă mîncările preferate şi căutînd să-i satisfacă elanurile de dragoste. Ar fi fost absurd să pozeze în martiră. Zbuciumul ei pe care încerca să. şi-l ascundă, era moraliceşte mult mai profund; era aceeaşi senzaţie pe care o simţi'cînd îţi tai singur aripile.

Faţă de Rosek se purta ca şi cînd între ei n-ar fi intervenit niciodată scena aceea penibilă. Gîndul de a.cere bărbatului ei să o protejeze în clipele grele, era o eventualitate la care renunţase cu desăvîrşire, din noaptea cînd se întorsese acasă beat. Tatălui ei nu îndrăznea să-i spună nimic. Cu toate acestea era mereu la pîndâ, căci presimţea că Rosek nu o va putea ierta niciodată pentru umilinţa prin care-1 făcuse să treacă. Insinuările lui în legătură ru Daphne Wing căută să le «uite, ceea ce nu ar fi reuşit în cazul cînd ar fi iubit pe Fiorsen. Din mîndria ei personală făcu un ade-
vărat'idol, şi acestuia ii consacra un cult anume. Singur Winton,

dar probabil şi Betty, ar fi fost în stare să afirme că ea nu se simte fericită. Lipsa de răspundere a lui Fiorsen în chestiuni băneşti, nu putea să o preocupe din cale afară ; plătea ea singura cheltuielile casei, servitorii, mîncarea «şi rochiile ei, aşa că pînă acum reuşise să le facă faţă la toate ; de ceea ce făcea el în sfară de casă, nici nu se sinchise şi nici nu avea posibilitatea să-l oprească.

Vara trecu, şi se termină şi stagiunea concertelor, aşa că sosi vremea cînd ar fi fost peste putinţă -să mai stea la Londra. Pe Gyp. însă gîndul plecării o îngrozea. Prefera să stea în mica ei căsuţă. Tocmai din cauza asta .într-o noapte crezu că este necesar să mărturisească lui Fiorsen adevărul. Obrazul lui scofîlcit şi palid din cauza prea deselor nopţi albe la Londra, se aprinse dintr-o dată ; se ridică în picioare şi se uită cu atenţie la ea. Gyp făcu un gest involuntar.

— N-ai nevoie să mă priveşti de aproape. Ceea ce-ţi ispun eu este numai adevărul.

îşi duse mîinile la cap şi începu să protesteze :

— Nu am nevoie de.copil ; nu vreau ca mica mea Gyp să rămînă desfigurată. Apoi se apropie de ea înspăimîntat şi adăugă : Nu vreau copilul; mi-e groază de el. încearcă să-l eviţi.;

Gyp se simţi cuprinsă de aceeaşi senzaţie, ca în noaptea aceea cînd îl văzuse. beat, sprijinindu-se de pereţi — mai mult milă decît dispreţ faţă de purtarea lui ca de copil fără minte. Il luă de mină şi-i spuse :

— Nu face nimica Gustav. Pe tine nu.te va supăra cu nimic. Cînd voi începe să devin urîtă, voi lua pe Betty şi vom pleca împreună, pînă» cînd totul va trece.

Se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Nu. te. rog, nu, nu face asta. Adorata mea Gyp !

Gyp sta ca :de piatră şi sufletul într-însa era încremenit de spaimă, ca nu cumva să-i scape şi ei de pe buze cuvintele fatale :

— Bine, nu !

Ferestrele camerei erau deschise şi din noaptea de afară fluturii intrau atraşi de lumină. Unul se aşează pe o floare de hortensie care era în. tasă. Gyp se uită la gîza aceasta mică şi albă, cu trupul alb, minuscul şi pufos, al cărei cap de bufniţă în miniatură se vedea limpede în mijlocul petalelor albastre ; pe . urmă privirile ei coborîră asupra mozaicului de culoarea purpurei stinse şi asupra rochiei cu care era îmbrăcată; apoi dintr-o ■ dată în lumina palidă a candelabrului ce atîrna din tavan, din fundul sufletului ei se ridică întocmai ca un strigăt de revoltă al cultului ei pentru frumos, amintirea protestării lui : „Nu vreau...!“ Ya veni foarte curînd timpul cînd diformitatea fizică o va face urită, cînd va trebui să sufere chinuri, şi probabil va muri, aşa cum murise mama ei.

In seara aceea şi toată ziua următoare urmări pe Fiorsen cu toată atenţia, ca să vadă cum va reacţiona faţă de revelaţia pe care i-o făcuse ; căci după ce-şi dase seama, că nu-i rămîne altceva de făcut decît să se plece în faţa voinţei naturii, încercă în toate chipurile să evite tot ce i-ar fi putut aduce aminte de această eventualitate. Fu cit se poate de prevăzătoare faţă de el şi se feri să-i sugereze ideea plecării în vacanţă fără ea. Dar cînd îl văzu plecat la Ostende împreună cu Rosek — se simţi foarte mulţumită. In sfîrşit, putea să se mişte liberă în casa ei, fără să mai întîlnească în cale prezenţa lui stranie şi dezordonată. Cînd se deşteptă a doua zi dimineaţa după plecarea lui, în mijlocul unei complete tăceri, căută să se convingă pe sine însăşi că prezenţa lui îi lipseşte. In sufletul ei însă nu simţea nici golul nici părerile de rău pe care ar fi trebuit să le simtă : dimpotrivă, patul în care sta întinsă singură, i se părea plăcut şi răporos, căci nu o mai tulbura nimeni. Nu se dădu jos din pat pînă foarte tîrziu, şi era adevărată plăcere să stai întinsă, cu uşile şi ferestrele larg deschise, în timp ce amîndoi căţeluşii ieşeau şi intrau, să aţipeşti din cînd în cînd ca sâ fii trezită de gînguritul porumbeilor, sau uruitul depărtat al trasurilor, şi să te simţi din nou complet stăpînă pe trupul şi sufletul tău. Acum după ce-i spusese lui Fiorsen, nu mai avea nici un motiv să se ascundă de nimeni. Telefonă tatălui ei că este singură acasă.

Winton nu plecase din oraş. Intre cursele din Goodwood şi Doncaster nu mai era nici un eveniment al turfului care să-l poată interesa ; în timpul acestui sezon ar fi fost peste putinţă să iasă la călărit*, aşa că preferase să stea în capitală. Pentru el luna August era cea mai plăcută din tot timpul anului, pentru a sta în oraş ; clubul era deşert şi putea să stea ceasuri întregi în sălile răcoroase, fără riscul de a fi plictisit de cine ştie ce membru ursuz. Micul maestru de scrimă, domnul Bonacarte, avea destul timp liber
— şi Winton care ciştigase în mîna stingă aceeaşi agilitate pe care o avusese în mîna dreaptă care-i lipsea acuma — îşi putea permite din cînd în cînd cîte un asalt de spadă ; băile de aburi din Jermyn Street erau aproape goale, căci voluminoşii lor clienţi plecaseră, aşa că se putea repezi pînă la Covent Garden unde cumpăra cîte un pepene, şi se întorcea cu el la subţioară spre casă, fiind sigur că nu va putea întîlni în drum pe nimeni, decît cel mult cîte o prinţesă de cea mai joasă calitate de pe Piccadilly. In nopţile fierbinţi şi grele de zăduf, putea ieşi pe stradă să se plimbe.
sau în parc, să-şi fumeze tihnit ţigara, depăninclu-şi gîndurile tulburi sau aducîndu-şi aminte de ce a fost odată. Fu adevărată plăcere să afle că fiica lui era singură şi că scăpau pentru **cîtva timp** de prezenţa individului aceluia. Unde să o scoată la masă, in oraş ?

Doamna Markey era plecată în concediu. Ce-ar **fi** să se **ducă** la Blafard’s ? Nu prea era un restaurant luxos, dar avea săli **foarte** comode şi destul de răcoroase. **O va** duce **la Blafard’s.**

Cir.d Gyp ajunse în Bury Street, găsi pe tatăl ei tot atît de vesel şi nerăbdător ca un licean care pleacă definitiv de la şcoală. Ce frumoasă era, cu ochii aceia adînci şi negri care parcă zi m beau, cu toate că arăta palidă. Se apropie repede de maşina cu c;ire venise, ca să-i spună :

— Nu coborî; mergem să luăm masa împreună — la E’r.fard's

— Gyp, vom petrece toată seara amîndoi, are să fie superb.

Ce plăcere neaşteptată, să intre pe urma ei în restaurant ; cînd trecură prin sălile scunde şi tapetate în roşu, văzu **lumea de** la mese că întoarce capul şi se uită cu invidie după el : o adevărată senzaţie. Se **aşează** £u ea într-un colţ mai retras, alături **c'e o fe**reastră, de unde putea vedea lumea şi putea să **fie** văzută. Sc simţea fericit că îi poate oferi ocazia **să fie** admirată, de aceea **se aşează** aşa fel ca publicul să nu poată vedea tîmplele lui cărunte. Nu dorea să vadă spectacolul pe care-1 dădeau arvişti ce-şi sorbeau cupele de şampanie, cu chipurile scăldate în sudoare şi vorbind zgomotos, de aceea preferă să le întoarsă spatele. In seara aceasta retrăia o clipă depărtată, cînd exact în acest restaurant şi în locul acesta, venise să ia masa împreună cu mama ei. In seara aceea însă rolurile erau schimbate : privirile curioase ale publicului le înfruntase el, iar ea căuta să se ascundă din calea curiozităţii indiscrete. Despre acest amănunt însă nu pomeni lui Gyp nici o vorbă.

Ştirea pe care i-o dădu, o primi cu aceeaşi expresie pe care Gyp o cunoştea atît de bine — cu buzele strînse şi privirile pierdute în gol.

— Şi cînd anume ? întrebă el.

— In noiembrie.

Exact aceeaşi lună... întinse braţul peste masă şi apucînd-o de mînă, i-o strînse încetişor.

— Să nu-ţi fie frică, fetiţa mea. Eu sînt foarte mulţumit.

Gyp îşi încleştă degetele pe mîna lui şi murmură :

— Eu n-aş putea spune că sînt mulţumită ; dar cu toate acestea nu-mi va fi teamă de nimic ; îţi făgăduiesc să fiu foarte curioasă.

Ar fi fost peste putinţă ca imul să amăgească pe celălalt-. Dar amîndoi încercară să primească situaţia cu cea mai mare linişte

-posibilă. La urma urmelor acuma petreceau o seară împreună — cea dinţii de la căsătoria ei. Pe urmă o întrebă :

— Va să zică a plecat la Ostende ? şi în gînd adăugă : De la unul ca el nici nu te puteai aştepta la altceva, pe urmă evitară să mai vorbească despre Fiorsen şi discutară despre cai, despre Mil- denham — Gyp avea senzaţia că au trecut ani de zile de cînd n-a mai dat pe acolo — şi despre micile ei escapade. Pe urmă Gyp se uită la el cu ochii zîmfoitori şi-l întrebă :

— Tată, cum arătai tu pe vremea cînd erai copil ? Mătuşa Rosamunda spune că aveai momente de furie, cînd nimeni nu se putea apropia de tine. Mai spune că te urcai în toţi copacii, trăgeai cu praştia sau făceai năzbîtii, şi că pentru nimic în lume nu ai fi răspuns la o întrebare care nu-ţi convenea. Spune, nu ţi s-a întîmplat niciodată să te îndrăgostşti de guvernanta ta ?

Winton zîmbi.

Miss Huntley ! fata *aceea* cu părul castaniu buclat, cu ochii albaştri şi rochiile ei seducătoare.

— Ba da ; sigur că da. Doamne, cîtă vreme a trecut de atunci. Pe urmă tatăl meu a plecat în India şi nu s-a mai întors înapoi, căci a căzut în prima luptă dată contra afganilor răsculaţi. Cînd se întimpla să iubesc pe cineva, atunci iubeam cu adevărat. Eu însă nu eram atît de susceptibil ca tine şi nici atît de sensibil, dragă Gyp; nu eram deloc.

Se uită la ea cum urmărea mişunarea chelnerilor în jurul ei, fără să fixeze pe cineva anume, dar conştientă de tot ce se desfăşoară în apropierea lor, se gîndi :

— E cea mai frumoasă femeie pe care a purtat-o vreodată pămintul. Pe urmă o întrebă cu glas tare :

— Spune dragă, ce-ai prefera să facem acuma — să ne ducem la un teatru sau la un muzic hali ?

Gyp clătină din cap. E prea cald. N-ar fi mai bine să fafcă o plimbare cu maşina şi pe urmă să se oprească pe vreo bancă în parc ? Se făcuse noapte şi aerul părea mai proaspăt; prin mirosul de praf şi benzină se simţea adierea răcoroasă, desprinsă din frunzele copacilor din parcuri şi pieţe. Ca şi în seara aceea depărtată, Winton porunci şoferului :

— Knightsbridge Gate.

Atunci merseseră cu trăsura şi aerul rere al nopţii îi bătea din faţă ; acuma în*ă erau în maşină şi vîntul îi bătea din spate, suflîndu-le în ceafă. După cc coborîră din maşină, traversă Row şi trecură dincolo de I*ong Waier, pe sub ramurile copacilor de pe Alee. Aici Winton îşi scoase pardesiul şi după ce-1 întinse pe două scaune, se aşezară unul lîngă altul. Roua încă nu se ridicase din

pămînt şi frunzele copacilor păreau încremenite în aerul călduţ şi parfumat al serii. Printre copaci şi în iarbă se vedeau perechi de oameni ale căror siluete erau mult mai întunecate decît umbrele nopţii în care nu se auzea nici un murmur. Din ţigara lui Winton se ridicau rotocoale de fum : începuse să viseze cu ochii deschişi. Scrumul greu se desprinse şi căzu. Winton întinse mîna să-l prindă în palmă. în clipa aceasta glasul lui Gyp se auzi mur- murîndu-i la ureche.

— Cit este de delicişs, de cald şi de întuneric în jurul nostru.

Winton se cutremură de un fior.

— Splendid ! Dar mi s-a stins ţigara şi nu mai am nici un **chibrit.**

Gyp îşi strecură braţul sub al lui :

— Perechile acestea de îndrăgostiţi care stau pitiţi în fundul întunericului — îţi fac impresia că împrumută un fel de vrajă lucrurilor din jurul lor... nu ai aceeaşi senzaţie ?

O boare uşoară de vînt înfioră frunzele copacilor şi o clipă întunericul nopţii păru plin de şoapte; pe urmă vraja fu întreruptă de un hohot de rîs. Gyp se ridică în picioare.

— Tată, am început să simt umezeala din rouă. Nu vrei să ne mişcăm puţin ?

Vraja din jurul lor se destrămă ; noaptea deveni ca oricare altă noapte la Londra; parcul nu mai era altceva decît un teren acoperit de pajişte şi de pietrişul de pe alee ; iar umbrele din jurul lor, nişte vînzători de prăvălie şi fete de atelier.

8

Scrisorile pe care le primea de la Fiorsen erau foarte elocvente. Spunea că simte foarte mult absenţa ei, dar cu toate ajpestea se distra cum nu se poate mai strălucit. Avea nevoie de bani, şi totuşi nu sufla nici o vorbă despre cheltuielile pe care le face. Cu toate că fondul ei la bancă era aproape epuizat, îi trimise în mai multe rînduri cîte un mandat. Se simţea şi ea în vacanţă, şi se considera obligată să plătească pentru această plăcere neaşteptată. Căută un magazin unde să poată vinde cîteva bijuterii şi banii pe care-i obţinu pentru ele, i-i trimise lui. Banii aceştia îi puteau procura încă o săptămînă de libertate.

Intr-o seară se duse împreună cu Winton la Octagon, unde ■spectacolele de coregrafie ale lui Daphne Wing îşi continuau seria, îşi aduse aminte cît de încîntată fusese fata asta cînd văzuse grădina ei, şi-i trimise un bilet, ca să o poftească a doua zi la masă şi să petreacă o după amiază, stînd de vorbă.

Miss Daphne Wing veni, fără să se lase rugată, palidă şi fnfierbînlată de căldură, îmbrăcată într-o rochie de mătase Liberty,

în cap cu o pălărie simplă de paie. După cc luară masa, se aşezară în partea cea mai umbrită a grădinii, Gyp într-un fotoliu de trestie, iar Daphne Wing, pe pernele aşternute în iarbă. După ce termină cu exclamaţiile de teatrală admiraţie pentru tot ce vedea în jurul ei. Daphne începu să-şi descarce sufletul, fără' nici o sfială. Gyp care era cea mai atentă ascultătoare, savura noutatea acestei existenţe atît de deosebite de a ei.

— Bineînţeles, nu am intenţia* să mucegăiesc în casa părintească, imediat ce voi avea posibilitatea să plec ; dar cred că nu e bine să pleci în lume — aceasta .pra expresia ei preferată pe care o întrebuinţa destul de des — fără să ştii încotro te duici. în profesiunea aceasta trebuie să fii cît se poate de prudentă. Lumea îşi închipuie viaţa aceasta mult mai rea decît este în realitate ; tatăl meu îşi iese uneori din fire. Cu toate acestea doamnă Fiorsen, trebuie să ştii că e groaznic să fii condamnat să stai în casa părintească. Se găteşte foarte des carne de berbec — dumneata nu ştii ce înseamnă carnea de berbec — şi e îngrozitor să simţi mirosul acesta de seu, pe vreme de arşiţă, cum răzbeşte pînă în dormitor la tine. Pe urmă n-am nicăieri un loc unde să pot exersa. Mi-ar plăcea să am'un studio al meu.

„Ar fi admiriabil să pot găsi ceva pe chei, în partea aceasta, aproape de dumneavoastră. Ar fi ceva nemaiauzit. Nu ştii că am început să fac economfi, şi imediat ce voi avea două sute de lire grămadă; o şterg. Ceea ce-mi imaginez eu, este foarte drăguţ şi cred că ar putea să inspire pictorii şi muzicanţii. Nu am intenţia să rămîn un simplu „număr" de program şi să fac balet la infinit; vreau să devin ceva cu totul aparte. Dar mama se teme grozav din pricina mea şi-mi bate mereu capul, să mă păzesc de orice risc. Dacă voi asculta de ea, ar fi peste putinţă să mi se întîmple ceva, dar nici prea departe nu voi ajunge. O, doamnă Fiorsen, nici nu vă imaginaţi ce plăcere simte omul, să poată sta cu dumneata de vorbă, mai ales că dumneata eşti destul de tînără pentru ca să poţi înţelege ceea ce simt eu, şi sînt convinsă că nu te vei putea supăra niciodată din cauza felului meu de a vorbi. Uite ce, aş vrea să te întreb ceva relativ la bărbaţi : crezi că e mai bine să te măriţi, sau e mai bine să-ţi iei un amant ? Lumea spune că e peste putinţă să devii artistă desăvîrşită, fără să simţi pasiunea. Dar dacă te măriţi, asta înseamnă că trebuie să te întorci din nou la carnea de berbec, şi probabil voi avea copii, iar pe deasupra ai putea să dai şi peste un bărbat deochat. Uf! Dar pe de altă parte n-aş vrea nici să ajung o desfrînată. Eu nu pot suferi oamenii des- frînaţi — mi-e silă de ci. Dumneata ce zici ? Nu e aşa, că pare grozav de greu să te decizi fie într-un fel fie într-altul ?

Gyp îi răspunse în toată liniştea :

—■ Astfel de chestiuni se rezolvă de la sine. Nu e nevoie să te gindeşti la ele dinainte. Dacă aş fi în locul dumitale, eu aşa aş face.

Daphne Wing îşi îngropă bărbia în palme şi se uită la ea.

— Da ; tot aşa mi-am închipuit şi eu ; fireşte în actuala situaţie, aş avea posibilitatea să aleg fie una, fie cealaltă. Dar uite ce ; pe mine nu mă interesează deloc bărbaţii care nu sînt oameni distinşi. Şi sînt convinsă că nu mă voi putea îndrăgosti decît de un om foarte distins. Este exact aceeaşi situaţie ca şi a dumitale, prin urmare dumneata va trebui să mă înţelegi. Cred că domnul Fiorsen este un om foarte distins.

Razele soarelui pătrunseră prin perdeaua de umbră şi începură să joace pe peafa lui Gyp, acolo unde se termina gulerul bluzei. Continuă să se uite cu ochii gravi la Daphne Wing.

— Fireşte, dacă aş încerca să pun ■ mamei astfel de întrebări, cred că ar fi în stare să-şi iasă din minţi; cît despre tata, nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce ar fi in stare să facă. Dar în orice caz chestiunea este destul de importantă, nu e aşa ? S-ar putea să o scrînteşti chiar de la început, ori eu vreau să ajung cu orice preţ. Ador pur şi simplu cariera pe care mi-am ales-o. Nu vreau ca iubirea să stea în drumul carierei mele ; dimpotrivă, aş vrea să-mi fie un fel de suport, înţelegeţi ? Contele Rosek afirmă că dansul meu este lipsit de pasiune. Aş vrea să cunosc şi părerea dumitale şi să-mi spui dacă e adevărat. Pe dumneata *te-aş* crede.

Gyp clătină din cap.

— în astfel de chestiuni eu nu pot avea nici un fel de părere.

Daphne Wing ridică ochii spre ea, cu privirile încărcate de reproşuri.

— O, sînt convinsă că ai. Dacă aş fi bărbat, aş fi în stare să-mi pierd mintea din cauza dumitale. Am un nou dans în care mimez o nimfă urmărită de un faun. E foarte greu să-ţi închipui că eşti o nimfă, cînd ştii dinainte că faunul nu este altcineva, decît maestrul de balet. Crezi că pentru asta am nevoie de pasiune ? Să vezi, eu tot timpul am aerul că zbor, dar cred că impresia ar fi mult mai subtilă, dacă aş sugera spectatorului că doresc să fiu prinsă de faunul care mă urmăreşte. Nu eşti de aceeaşi părere ?

Gyp îi răspunse fără să se mai gîndească.

— Eu cred că nu poate să-ţi strice, dacă te-ai îndrăgosti de cineva.

Buzele domnişoarei Daphne se întredeschiseră puţin şi făcu ochii mari. Pe urmă-i răspunse :

— M-ai speriat cînd te-am auzit pronunţînd aceste cuvinte.

Mă priveai atît de — de intens.

De fapt în sufletul lui Gyp se aprinsese o flacără neaşteptată. Conversaţia aceasta prostească şi fără nici o noimă,. despre dragoste, o revolta. Pe ea n-o ispitea iubirea ; pînă acuma nu fusese îndrăgostită niciodată. In orice caz însă, indiferent de ceea ce înseamnă dragostea, nu-i plăcea niciodată să vorbească despre ea. Cum era oare posibil ca această fată de mahala, să răscolească în sufletul spectatorului atîtea emoţii, din clipa cînd se ridica pe vîrful picioarelor şi începea să pirueteze ?

— Ştii la ce mă gîndesc în clipa aceasta ? Ceva care mi-ar face o imensă plăcere, continuă Daphne Wing. Ca într-o noapte să dansez aici în mijlocul grădinii acesteia, numai pentru dumneata. Trebuie să fie o senzaţie divină să dansezi în aer liber; iarba aici este frumoasă şi bine îngrijită. Dar probabil servitorii dumneavoastră ar rămîne consternaţi. Camerele lor sînt in partea aceasta a grădinii ? — Gyp dădu din cap în semn negativ.. — Aş putea să dansez de partea cealaltă, în faţa ferestrei salonului. Dar ar trebui să fie o noapte cu lună. Aş putea veni în orice zi de duminică. Am un dans în care reprezint o floare de lotus — acesta ar fi admirabil şi s-ar potrivi aici. Pe urmă mai am un dans al razelor lunii, pe muzică de Chopin. Aş putea să-mi aduc costumele şi să mă schimb în camera de muzică, nu-i aşa ? Se ridică şi aşezîndu-şi picioarele sub ea, îşi împreună miinile şi se uita la Gyp ;

— îmi dai voie să vin ?

Dorinţa de a-i face plăcere, ciudăţenia acestei propuneri şi plăcerea sinceră pe care i-o procura fata aceasta, cînd începea să danseze, o determinară să răspundă :

— Foarte bine ; ne-am înţeles ; atunci duminica viitoare.

Daphne Wing sări în picioare şi făcînd un salt, se repezi la ea şi o sărută. Avea buzele catifelate şi mirosea a floare de portocali, cu toate acestea Gyp tresări înfiorată, căci avea oroare de astfel de manifestaţii intempestive. Daphne Wing plecă privirea ruşinată :

— Eşti atît de frumoasă, încît mi-a fost peste putinţă să mă stăpînesc, zise ea..

Gyp îi strînse mîna, cu un fel de părere de rău pentru gestul pe care-1 făcuse.

Intrară în casă ca să repete muzica pentru cele două dansuri, şi puţin după aceea Daphne Wing plecă, încărcată de bomboane şi cu sufletul plin de speranţe.

Duminica următoare sosi exact la orele opt seara, în mînă cu o mică valiză de pînză verde în care-şi aducea costumele. Părea destul de intimidata, dar o salată de raci, un pahar de vin şi cîteva piersici îi redeteră numaidccît curajul. Mîncă lacomă, fără

să se teamă că-şi va îngreuna mişcările în timpul dansului. După toate probabilităţile, ea nu ţinea seamă, dacă dansează pe nemîncate sau cu stomacul încărcat. Dar de fumat, nu vru să fumeze.

— Cred că asta nu poate să-mi facă bine ! — îngreunează respiraţia, declară ea.

După ce terminară masa, Gyp închise cei doi căţeluşi în odăiţa lor, căti se temea să nu sfîşie vălurile domnişoarei Wing sau să o muşte de picioare. Pe urmă trecură în salon şi stătură pe întuneric^ pentru ca să-şi poată da seama cînd lumina lunii va fi destul de limpede afară. Noaptea aceasta de sfîrşit de august era tot atît de fierbinte ca şi zilele de zăduf ale verii, şi atmosfera din jurul lor părea grea de nemişcare ; luna se urca încet pe cer şi razele ei de argint poleiau frunzişul des al copacilor. Vorbeau mai mult în şoaptă, pentru a da acestei aventuri o nuanţă şi mai romantică. După ce luna se ridică destul de sus, ieşiră în grădină şi se duseră în camera de muzică. Gyp aprinse luminările din sfeşnice.

— Crezi că vei putea să te serveşti de lumina aceasta ?

Domnişoara Daphne era pe jumătate dezbrăcată, în clipa cînd se întoarse spre ea.

— O, doamnă Fiorsen, mă simt atît de emoţionată. Dar să sperăm că voi reuşi să dansez frumos.

Gyp se întoarse în casă şi se aşează la pian, dar cu privirile urmărea orice mişcare din grădină. O formă albă şi transparentă flutură în largul grădinii, prin întuneric şi se opri departe, nemişcată, întocmai ca un snop de ramuri înflorite, şi aşteptă să se limpezească lumina. Gyp începu să cînte. Mai întîi o pastorală siciliană pe care o cîntă ciobanii cînd coboară cu turmele, pe coasta munţilor la vale ; melodia părea că vine de departe şi creşte pe măsură ce se apropie, ca pe urmă să se stingă din nou în adîncuri de văi. Luna se ridică pe deasupra copacilor; lumina ei inunda peretele casei, pe urmă se coborî şi înecă în spuzeală de argint toată pajiştea grădinii, pînă cînd ajunse la stratul tufelor de floarea soarelui care se întindea în lungul zidului grădinii, învelindu-1 într-o vrajă de aur care totuşi nu era aur.

Gyp începu să cînte melodia dansului. Umbra albă din fundul grădinii începu să se mişte. Razele lunii căděau acuma pe silueta fetei; sta cu braţele întinse, acoperită de văluri, întocmai ca o statuie într-aripată. Pe urmă se cutremură ca un fluture uriaş de noapte, lunecă în lungul pajiştei, făcînd salturi uşoare şi oprindu-se în vîrtejuri. Luna îi căděa acuma pe faţă şi-i poleia cu aur părul. In mijlocul acestei tăceri ţi se părea că prin grădina luminată, palidă în noapte, s-a rătăcit o fantomă care ar fi vrut să

iasă la larg, dar nu mai ştia pe unde să apuce.

— Sfinte Doamne ! Ce înseamnă asta ? E un înger ? se auzi un glas înecat de emoţie alături de Gyp.

Fiorsen se oprise în picioare în mijlocul salonului copleşit de întuneric şi se uita fascinat la fantoma din grădină. Fata se opri dintr-odată cu ochii ieşiţi din orbite, şi trupul înţepenit de emoţie şi spaimă. O clipă se uita la ei cu gura întredeschisă, apoi adunîn- du-şi vălurile, cîteva clipe i se văzuseră picioarele strălucind în lumina tremurată a lunii, dar fu înghiţită numaidecît de întuneric.

. La apariţia neaşteptată a soţului ei, Gyp ridică privirea si se uită la el, aşa că-1 mai putu vedea cum caută cu ochii lacomi fantoma nimfei care dispăruse. Faunul domnişoarei Daphne. Ia te uită ! pînă şi urechile îi erau ascuţite ca de ied. Pînă acuma nici nu băgase de seamă, cît de mult seamănă cu un faun, Ba da, mai făcuse într-un rînd această constatare : în noaptea nunţii lor. .Apoi îi spuse cu glasul liniştit :

— Daphne Wing îşi repetă ultimul dans. Va să zică te-ai întors. De ce nu mi-ai dat de ştire ? Te simţi bine — văd că arăţi splendid.

Fiorsen se plecă spre ea şi o sărută.

Dar chiar în clipa cînd buzele lor erau împreunate, Gyp mai mult simţi decît văzu, că ochii lui erau îndreptaţi lacomi spre largul grădinii, şi se gîndi :

— Acuma ar prefera să sărute pe fata aceea, în loc să mă sărute pe mine.

In timp ce ieşi să-şi ia bagajele rămase în trăsură, Gyp se strecură afară şi intră în camera de muzică.

Domnişoara Dophne era complet îmbrăcată şi-şi împacheta acum costumele în valiza ei verde. Cînd o simţi, ridică privirea sprea ea :

— O, s-a supărat ? Ce situaţie îngrozitoare, nu-i aşa ?

Gyp căută din toate puterile să-şi stăpînească rîsul :

— Cred că dumneata ai avea mai curînd motive să te superi.

— Dacă nu te-ai supărat dumneata, eu nu am nici un motiv să mă supăr. Ţi-a plăcut cum am dansat ?

— Ai fost încîntătoare. După ce vei termina — te rog vino in salon.

— O, vă rog, cred că va fi mult mai bine dacă mă voi întoarce acasă. Sînt într-o situaţie ridiculă.

— In cazul acesta, te rog, ieşi pe uşa aceasta ; vei ajunge de-a dreptul în aleea principală, şi după ce coteşti la dreapta, ajungi în şosea.

— 0, da, vă rog. Ar fi fost mult mai bine, dacă ar fi avut posibilitatea să vadă dansul de la început, căci aşa ar fi înţeles ceva dintr-însul. Ce-şi va închipui oare despre mine ?

Gyp zîmbi, fără să zică nimica şi-i deschise uşa care da în alee.

Cînd se întoarse, găsi pe Fiorsen în faţa ferestrei, uitîndu-se în grădină ; o fi aşteptat-o oare pe ea, sau se uita după nimfa care dispăruse ?

9

Lunile Septembrie şi Octombrie trecură. **In** timpul acesta se dădură mai multe concerte, dar fără prea mare succes. Noutatea pe care o reprezenta apariţia lui Fiorsen la început, părea acum răsuflată, iar felul lui de a cînta nu avea nici frăgezimea nici dulceaţa care plăcea marelui public. Se declarase un început de criză financiară, dar acest eveniment părea foarte depărtat şi ireal, alături de evenimentul pe care-1 aştepta Gyp, şi a cărui umbră începuse să o înveselească **în** spaimele ei. Nu se gîndi să prepare nici rufe şi nici nu făcu pregătiri de niciun fel. La ce să se gîndească la ceva de care poate nu va avea niciodată nevoie ? Cinta foarte mult pentru Fiorsen şi niciodată pentru ea însăşi, şi citea foarte mult — poezii, romane, biografii — pe care le absorbea şi le uita imediat. Datorită unei înţelegeri tacite, Winton şi mătuşa Rosamunda îşi petreceau după amiezile, cu rîndul, în casa ei. După ce pleca de la ea, Winton iua trenul şi se ducea la Mildenham ca să participe la curse sau la vînătorile de vulpi, iar în dimineaţa zilei următoare se întorcea tocmai ia timp, pentru a nu lipsi de la vizita obişnuită pe care o datora lui Gyp. în clipele acestea îi era peste putinţă să se gîndească să o lase singură, pradă temerilor ei, fără să aibă o zi întreagă pe nimeni alături de ea, şi fără să aibă putinţa să-şi fixeze gîndurile chinuite de temeri asupra vreunui subiect.

Betty asistase la naşterea stăplnei sale. Ea nu avusese niciodată copii, şi fiind din fire înzestrată cu toată duioşia unei mame, era firesc să se bucure de apropiata naştere a unui copil, şi înconjura pe „frumoasa[11] ei de toate atenţiile la care poate nu s-ar fi gîndit, în cazul cînd ar fi fost vorba despre propria ei fiică. Cînd vezi că în grădină se scutură bujorii, ţi se pare că e ceva din rînduiala firească a lucrurilor; dar cînd vezi că încep să se ofilească şi crinii, te simţi apucat de tristeţe. Cealaltă femeie care-şi ducea viaţa singură, mătuşa Rosamunda, tocmai antiteza

dădacei Betty — fiinţă cu sufletul chinuit de nelinişte, de obligaţiunile sociale pe care şi le îndeplinea cu toată seninătatea, care suferea din cauza vîrstei şi a indigestiei, de care le lua pe toate acestea mai mult în glumă — era şi ea speriată în măsura în care poate să fie o fiinţă care nu admite spaima la alţii şi care caută să-şi ascundă propriile spaime în cîteva cuvinte de spirit.

Dar dintre toţi cei care se învîrteau acum în jurul lui Gyp, singur Fiorsen era cel care oferea spectacolul cel mai interesant. Nu-şi da nici cea mai mică osteneală, ca să-şi ascundă adevărata stare sufletească. Atitudinea lui era ca şi a unui adevărat primitiv. Ar fi vrut ca Gyp să fie şi acuma aşa cum fusese înainte de asta. Gîndul că de aci înainte va fi peste putinţă să mai devină ceea ce a fost, îl făcea să abuzeze de alcool şi să se întoarcă acasă, abia ceva mai puţin ameţit decît se întorsese prima dată. Gyp trebuia să-i ajute foarte adeseori, ca să se urce în pat. De cîteva ori Fiorsen se simţi atît de rău, încît nu îndrăsni să se întoarcă acasă toată noaptea. Gyp găsi pretextul de scuză în faţa oamenilor casei, că în zilele cînd este obligat să întîrzie prea mult din cauza concertelor, doarme Ia contele Rosek, ca să nu o mai trezească pe ea din somn. Nu putu ghici însă niciodată, dacă slugile cred sau nu cred ceea ce le spunea ea. Nici pe el nu-1 întrebă niciodată unde se duce şi unde doarme — era prea mîndră şi se gîndea că poate nu are nici dreptul să-l întrebe.

Era conştientă că starea asta lipsită de estetică şi deformarea 3a care era condamnată, nu mai avea nici o putere asupra unui om atit de susceptibil faţă de frumos, şi lipsit de sentimentul indulgenţei, faţă de orice manifestare a uritului în natură. Cît despre un sentiment mai profund pe care l-ar fi avut faţă de ea — oare mai era acum posibil şi aşa ceva ? In orice caz însă el nu renunţase la nimica şi nici nu se sacrificase cîtuşi de puţin de dragul ei. Dacă ea ar fi iubit, ar fi fost în stare să sacrifice orice, pentru dragostea ei... dar ea nu va putea iubi niciodată. Cu toate acestea părea că el este chinuit de temeri din cauza ei. Era o adevărată enigmă. Dar foarte curind ea nu va mai avea nevoie să încerce să descifreze întunericul sufletului acestui om, căci sfîrşitul definitiv era foarte aproape şi nu va mai trebui să se gîndească la nimica ; presimţea adeseori că va muri şi în starea sufletească în care era acuma, avea momente cînd era foarte mulţumită de apropierea morţii. Viaţa o înşelase, căci nu-i oferise nimica, sau mai bine zis, ea însăşi îşi înşelase viaţa. Era oare posibil să nu fi trecut mai mult de un an din ziua aceea splendidă, cînd împreună cu tatăl ei şi tînărul acela cu zîmbetul nestăpînit galopaseră în fruntea grupului de vînători, ca **pe**

urmă seara să se întoarcă acasă şi să găsească pe Fiorsen, ca o fantomă căzută din cer, înfăşurat în blană şi aşteptînd in mijlocul salonului, ca să o ceară în căsătorie ? O dorinţă nestăpînită de a se întoarce la Mildenham, se ridică în sufletul ei, ca să poată rămîne singură, numai cu Winton şi cu Betty.

Nu stătu mult pe gînduri, şi plecă la începutul lunii noiembrie.

După plecarea ei, Fiorsen se purtă exact ca un copil obosit, cînd refuză să se ducă la culcare. Nu putea suporta viaţa departe de ea, dar totuşi făcu un chef monstru, chiar în seara plecării ei. A doua zi dimineaţa pe la cinci se trezi „„în suflet cu un sloi de ghiaţă“, cum îi spunea în scrisoarea pe care o primise de la el, „cu o senzaţie groaznică şi m-am plimbat ceasuri întregi prin cameră“ (în realitate cel mult jumătate ceas). „Cum voi putea suporta gindul să stau depare de tine, tocmai acuma ? Mă simt pierut“. O zi după aceea se simţi .tocmai în Paris, alături de contele Rosek. „Mi-a fost peste putinţă să mai suport vederea grădinii, a străzilor şi a camerei noastre pustii. După ce mă voi întoarce, voi sta la Rosek, iar în ziua cînd ţi se va apropia ceasul, voi fi lîngă tine“. Dar după ce citi lui Winton scrisoarea aceasta, îl rugă numaidecît :

— Tată, să nu trimiţi după el, căd nu vreau să-l văd pe aici.

Scrisorile acestea sfîrşiră prin a alunga din sufletul lui Gyp şi ultima rază de nădejde că în fiinţa acestui om ar putea să palpite ceva măreţ şi nespus de frumos, ca şi accentele sublime pe care Ic scotea din vioara lui. Cu toate acestea presimţea că scrisorile lui, dintr-un anumit punct de vedere erau sincere, patetice şi uneori chiar pline de sentiment.

La Mildenham începu să vadă cu totul altfel lucrurile din jurul ei; acum simţea în sufletul ei dorinţa de a trăi, pentru viaţa care palpita într-însa. Dorinţa aceasta se trezi în ziua cînd intră pentru prima oară în camera în ere îşi petrecuse primii ani ai copilăriei, unde totul rămăsese aşa cum a fost pe vremea cînd nu avea mai mult de opt ani; casa aceea roşie de păpuşi, cu un perete mobil, ca să i se poată vedea etajele, era tot acolo ; jaluzelele vechi care de sute de ori o făcuseră să tresară, cînd le auzea închizindu-se, paravanul din faţa căminului, dincoace de care se întindea pe covor, cu bărbia sprijinită în palme, şi citea „Poveştile lui Grimm sau „Alice în Ţara Minunilor" şi istoria Angliei, toate erau aşa cum fuseseră odinioară. Tot în camera aceasta şi printre lucrurile acestea, va creşte şi copilul ei, şi se gîndi să-şi aştepte ceasurile de chinuri în camera accasta, nu în camera în care dormise pe vremuri, cînd era fată. In camera

aceasta se va simţi în linişte şi siguranţă. După ce stătu la Mildenham o săptămînă, porunci lui Betty să-i aducă toate lucrurile în camera aceasta.

In toată casa nu era nimeni care să fie atît de liniştit pe cît era ea însăşi. Betty se pomenea din cînd în cînd că începe să plîngă, fără să ştie de ce. Doamna Markey nu gătise pînă acum nici-odntă mîncări atît de proaste, iar soţul ei parcă ar fi uitat cu totul să mai vorbească. Winton era întocmai ca o fantomă care nu-şi mai găseşte odihnă. Glasul lui întotdeauna măsurat şi calm, trăda destul de limpede neliniştea ascunsă care-1 chinuia. Gyp se simţea încîn- tată de grija pe care i-o purtau cu foţii. Se aşeza în faţa căminului şi privea cu ochii adînci şi întunecaţi la flăcările focului, fără să clipească, întocmai ca o bufniţă prin noapte, şi se întreba cum va putea răsplăti sbuciumul pe care-1 pricinueşte tatălui ei, pe care puţin a lipsit să nu-1 omoare, chiar din prima zi cînd se născuse.

10

Din ziua cînd se anunţă sosirea infirmierei, Winton nu mai ieşi la vînătoare. Nu pleca şi nu lipsea de acasă niciodată mai mult de jumătate de oră. Cu toată neîncrederea ce-o avea faţă de doctori, totuşi în fiecare dimineaţă sta de vorbă cu bătrînul doctor care îngrijise pe Gyp contra amigdalitei, a vărsatului şi altor boli de care suferise pe vremea cînd era mică.' Bătrînul Rivershaw era un straniu specimen de doctor din alte vremuri. Mirosea de departe a cauciuc de impermeabil, avea obrazul roşu şi însîngerat, cu o chelie încununată de părul cănit şi ochii cenuşii şi injectaţi. Era mic de statură şi astmatic, îi plăcea un pahar de vin bun, priza tutun, citea *The Times,* vorbea cu glasul răguşit şi umbla cu o cariolă foarte mică, trasă de o gloabă bătrînă. Omul acesta însă avea o îndemînare plină de viclenie care înlăturase multe boli şi se bucura de mare faimă, în calitate de mamoş. In fiecare zi, exact la orele douăsprezece, se auzea uruitul cariolei lui care se apropia. Winton se ridica numaidecît în picioare, se apropia de un dulap şi scotea carafa cu vinul de Porto, cutioara cu pesmeţi şi un pahar. Cînd apărea doctorul. îl întreba grăbit :

— Ei, haide doctore, spune-mi cum se simte ?

— Bine, foarte bine.

— Nici un motiv de îngrijorare ?

Fără să-şi desprindă privirile de pe carafa de vin, doctorul murmura :

— Starea inimii este excelentă ; funcţiunile organice — hîm — în sfîrşit, niciun motiv de alarmă. Evoluţia normală.

— Nu iei un pahar de vin, doctore ?

Pe chipul doctorului se zugrăvea o expresie de mulţumire neaşteptată.

— Afară e cam rece — mde — n-ar strica, şi-şi ştergea nasul cu batista lui enormă, de coloare roşie-purpurie.

In timp ce se uita la el, pînă cînd să bea paharul, Winton întreba :

— Pe dumneata te putem găsi acasă la orice ceas, nu-i aşa ?

— N-aveţi nici o grijă, domnul meu. Mica Gyp este o veche prietenă a mea. Sunt la ordinele ei, la orice oră din zi şi din noapte ! N-aveţi nici o grijă din cauza asta.

Winton simţea în suflet o uşurare care ţinea cel puţin un sfert de ceas, după ce auzea uruitul -cariolei pierzîndu-se în depărtare şi se destrămau ultimele mirosuri lăsate de vizita doctorului în camera lui.

La cererea lui Gyp, nimeni din casă nu-i spuse de clipa cînd trebuiau să înceapă durerile facerii. La cea dinţii criză, după ce Gyp adormi, el tocmai se urca la etaj, ca din întîmplare, şi întîlni infirmiera — o femeie voinică şi ciolănoasă, care era obişnuită cu „încurcăturile" pricinuite de neliniştea bărbaţilor în astfel de împrejurări, şi era gata să-i ţină o lecţie. Cînd îi văzu chipul descompus de grijă, se apropie de el şi se mulţumi să-i spună în şoaptă :

— A început; să nu ai nici o grijă ; deocamdată nu sufere. Vom trimite numaidecît după doctor. E plină de curaj. Apoi adăugă, cu un sentiment neobişnuit de milă şi respect : Să n-aveţi nicio grijă, domnule !

— Dacă ar vrea să mă vadă, indiferent la ce oră, mă găsiţi în birou. Te rog, uşuraţi-i pe cit se poate, chinurile prin care* va trebui să treacă.

Infirmiera se întoarse îngîndurată în camera lui Gyp care o întrebă numaidecît :

— Am auzit pe cineva vorbind: era tata? Aş fi preferat să nu afle nimica...

— Nu face nimica, dragă doamnă.

— Spune-mi, cît timp trebuie să treacă, pînă cînd să reînceapă durerile ? Aş vrea să vină, ca să vorbesc cu el.

Infirmiera întinse mîna şi o mîngîie pe frunte :

— Vei avea destul timp, ca să vorbeşti cu el, după ce totul va trece şi te vei simţi mai uşurată. Bărbaţii sînt întotdeauna speriaţi.

Gyp se uită la ea şi zise .liniştită.

— Uite ce mama mea a murit în ziua cînd m-a născut pe mine.

Infirmiera încercă să netezească cearşafurile în jurul ei.

— Asta,nu face nimica... vreau să spun că o astfel de intîmplare nu poate avea nici un fel de legătură cu situaţia dumitale de acuma. Pe urmă se întoarse, şi văzînd pe Gyp că zîmbeşte, se gîndi : „Mare proastă mai sînt“.

— In orice caz, dacă se va întîmplă să nu mă mai trezesc, dorinţa mea tfste să fiu incinerată. Nu uita de asta, soră dragă, lli-ar fi peste putinţă să vorbesc despre aşa ceva cu tatăl meu, tocmai în această clipă, căci s-ar speria fără nici un motiv.

Infirmiera se gîndi : „Aşa ceva nu se poate fără ca dorinţa să fie formulată în scris; în orice caz cred că e mult mai bine să-i făgăduiesc. E o fantezie neaşteptată, cu toate că nu este un tempera- men morbid". Pe urmă adăugă cu glasul ridicat:

— Foarte bine, draga mea. In orice caz nu ai motive să te gîn- deşti nici pe departe la aşa ceva.

— Mi-e ruşine de starea în care mă aflu şi din cauza căreia trebuie să mi se dea atîtea îngrijiri care fac pe ai mei să tremure de ce mi s-ar putea întîmplă.

Infirmiera care se învîrtea mereu în jurul patului, murmură :

— Dumneata nici nu bănuieşti, că motivele de îngrijorare pe care le dai celor din jurul dumitale, nici nu se compară cu cele pe care le pricinuiesc alte femei. Ai să vezi că totul va merge cum nu se poate mai bine. Pe urmă se gîndi : „Foarte ciudat; pînă acuma nu a scos nicio vorbă despre bărbatul ei. Acesta nu este un semn bun, la o femeie de felul ei — este prea sensibilă şi cînd te uiţi la ea, te simţi emoţionată[14].

Gyp se uită la ea şi murmură :

— Aş vrea să văd pe tata, te rog; dar cît se poate de repede.

Infirmiera îi aruncă o privire grăbită, apoi ieşi din cameră.

Gyp îşi încleştase mîinile pe cearşafurile patului. Noembrie ! Pămintul e acoperit de ghindă şi de frunze moarte — în aer se simte o piclă, amestecată cu miros de pămînt reavăn. în toate părţile prin iarbă e plin de ghindă. Se vedea pe sine îmbrăcată în rochia de catifea castanie, plimbîndu-se prin luminişuri, cu cîinele ei de vină- toare pe care-1 ducea legat, şi simţea sub picioare pîrîitul ghindei şi fîşîitul frunzelor pe care vintul toamnei le smulgea din copaci şi le aşternea în faţa ei. Cine fusese cel care văzînd-o în costumul acesta, spusese despre ea că are înfăţişarea unei mici bufniţe înţelepte ? Se simţi cutremurată în tot trupul; durerile începeau din nou. Din prag se auzi glasul stins al lui Winton :

— Sînt aici, fetiţa mea.

— Am vrut să te întreb ce faci; eu mă simt destul de bine ; să n-ai nici o grijă.

Obrazul tot, îi era leoarcă de sudoare, în clipa cînd o sărută.

In lungul culoarului i se păru că surîsul ei, ca ceva materializat, merge în faţa lui — surîsul care încercase să se menţină, pînă cind el nu-1 va mai putea vedea că se stinge într-o crispare dureroasă. Dar după ce ajunse în biroul lui, începu să se sbuciume ; ar fi fost gata să facă orice,numai să poată lua asupra lui chinurile prin care trecea ca acuma.

Scrî.şnitul roţilor cariolei pe prundul grădinii, puse capăt plimbării iui neostenite in largul camerei. Ieşi în hali şi se uită la doctorul care intra — dar uitase cu totul că bătrînul acesta n-avea de unde cunoaşte motivele temerilor prin care trecea el în aceste clipc. Pe urmă se întoarse din nou în biroul său. Un vînt furios se ridicase de la apus şi aducea vîrtejuri de frunze ude pe care le izbea in ferestrele casei. Tot în faţa acestor ferestre se oprise şi în seara aceea, singur în mijlocul întunericului, cînd venise Fiorsen ca să o ceară în căsătorie, anul trecut. De ce nu s-a repezit oare la el, să-l lege burduf, şi pe urmă să fi fugit cu Gyp undeva — în India, Japonia — în sfîrşit oriunde, numai să nu fie aproape de el ? Ea nu iubise niciodată pe scripcarul acesta ; nu-1 iubise niciodată cu adevărat. Ce monstruoizitate ! O adîncă amărăciune i se ridică din suflet şi geamătul de durere restăpînită clocoti în largul camerei. Se întoarse şi se apropie de biblioteca în care erau puţinele cărţi pe care le citea. întinse mîna şi scoase un volum : *Viaţa Generalului Lee* Ii puse la Ioc şi scoase altul, un roman de Whyte-Melville : *Om de nimica.* O carte tristă, cu sfîrşitul şi mai trist. îi scăpă din mină şi răbufni pe parchet. Se gîndi îngrozit, la ceea ce va deveni viaţa lui de aci înainte, în cazul cînd pentru a doua oară ar trebui să suporte pierderea a tot ce-i este mai drag in viaţă. Ea nu trebuie să moară! Dar în cazul cînd va muri, lui nu-i mai rămîne... In vremuri străvechi, cînd se întîmpla să moară un bărbat, îl îngropau împreună cu calul şi cîinele lui, ca şi cînd ar fi ajuns toţi trei împreună la capătul cursei pe care au făcut-o prin viaţă. Acelaş lucru s-ar putea întîmpla şi astăzi. Eventualitatea aceasta îl făcu să se simtă mai uşurat. Se aşeză în fotoliu şi rămase multă vreme copleşit de gînduri şi aproape inconştient, privind la flăcările din cămin. Pe urmă se simţi din nou asaltat de chinuitoarele temeri. De ce nu vine cineva, să-i aducă o veste — indiferent ce veste, căci ar fi mai bună decît tăcerea de cimitir care se leagănă în jurul Iui. Uşa de la intrare se auzi închizîndu-se. Vuiet de roţi pe pietrişul aleei ? Ce poate să fie ? în uşa biroului se arătă Markey, în mînă cu o tavă de argint pe care erau două cărţi de vizită.

— Lady Summerhay ; domnul Bryan Summerhay.- Le-am spups că stăpînul nu este acasă.

Winton aprobă din cap.

— N-aţi luat încă masa, domnule.

— Cit e ceasul ?

— Patru după amiază.

— Adu-mi blana şi o sticlă de vin de Porto ; pe urmă să vii să aţiţi focul. Orice ştire vei afla, mi-o vei aduce aici în birou.

Markey dete din cap.

Cine a mai auzit să sta înfăşurat în blană, în faţa focului, şi pe o zi ca asta, cînd nici n-ai putea afirma că afară e frig. Se spune câ' dincolo de moarte mai este o viaţă. El însă nu simţise pînă acuma niciodată, că *ea* ar mai trăi şi dincolo. Viaţa *ei* se perpetua în Gyp. Dar în această clipă Gyp... Se ridică din fotoliu şi trase draperiile peste ferestre.

Era şapte seara, cînd doctorul cobor! de la etaj. Winton era tot in faţa căminului, nemişcat şi înfăşurat în blană. Se ridică puţin şi privi în largul camerei.

Chipul doctorului se încreţi şi pleoapele coborîră peste ochii lui mari şi bulbucaţi, acoperindu-i numai pe jumătate ; acesta era un fel al lui special de a zîmbi.

— A mers bine, zise el. Cit se poate de bine — o fetiţă. Fără nici o complicaţie.

Buzele lui Winton se întredeschiseră şi dădu să ridice mîna ; în clipa următoare însă puterea obişnuinţei care-1 stăpînise o viaţă întreagă, îl făcu să se oprească, şi rămase nemişcat.

— Nu iei un pahar cie Porto, doctore ?

în timp ce ducea paharul la gură, doctorul păru că murmură numai pentru sine : „Hîm... cincizeci şi doi... mai bine mi-ai da din cel de la şaizeci şi opt, ca să simt şi eu că mi-ai dat“.

Puţin după aceea Winton ieşi din cameră şi se duse la etaj. Dar de cum pătrunse în prima cameră, se simţi din nou cuprins de spaimă : „Naşterea a mers foarte bine, cît se poate de bine, dar la urmă a murit de epuizare !“ Scîncetul subţirel şi slab care se auzea din apropiere, nu putu să-i redea liniştea. Pe el nu-1 interesa gîza aceasta nouă care-şi făcea intrarea în viaţă. în aceeaşi clipă simţi pe Betty alături de el. Bătrîna plîngea cu sughiţuri şi îngîna ceva :

— Ce este, femeie ? Isprăveşte odată !

— E atît de drăguţă — mitica de ea — atît de drăguţă !

O dădu cu violenţă Ia o parte şi se uită prin uşa întredeschisă. Gyp sta liniştită şi palidă ; ochii ei negri şi adînci priveau cu lăcomie copilul care era alături de ea. Părea transfigurată la faţă. Nu băgă de seamă pe Winton care sta nemişcat, ca de piatră, în timp ce din dosul unui paravan se auzea un zgomot nesimţit pe care-1 făcea infirmiera care-şi

vedea liniştită de treburile ei. Era pentru prima dată în viaţă cînd putea şi el să vadă o mamă, cu copilul nou născut alături de ea. Expresia obrazului ei în extaz i se părea ceva extraordinar, tocmai ea care niciodată nu spusese că-i plac copiiî, şi declarse limpede de atîtea ori, că nu ar vrea să aibă copii. Trecui pragul camerei. O văzu că face o uşoară mişcare spre copil şi ochiii i se luminează de un zîmbet. Winton se uită la mogîldeaţa înfăşurată în scutece, alături de ea, pe urmă se plecă şi sârutîndu-i mîna, se întoarse şi ieşi din cameră pe vîrful picioarelor, ca să nu facă nici ui* sgomot.

La masă bău şampanie şi ar fi avut poftă să îmbrăţişeze pe toată lumea. Urmărind fumul care se desprindea din ţigară, se gîndi : Să trimit individului acestuia o telegramă. La urma urmelor şi el e om — şi poate sufere, aşa cum suferise el însuşi acum două ceasuri. De ce să nu-i dea de ştire... Se aşează la masă şi scrise pe o hirtie :

„Totul în regulă. O fetiţă, Winton[11], şi dete ordin, să plece un rîndaş, chiar in aceeaşi seară şi s-o predea Oficiului Telegrafic.

La orele zece cînd încercă să se strecoare din nou în camera ei, găsi pe Gyp adomită.

11

A doua zi după amiază, cînd se întorcea de la plimbarea pe care o făcuse călare, cea dintîi după mai multe zile de zbucium, Winton întîlni o trăsură de la gară care se întorcea goală din faţa porţii lui, şi simţi o uşoară dezamăgire.

Blana şi pălăria lată în gardini care-1 întîmpină în hali, îl făcu să înţeleagă numaidecît ce-1 aşteaptă.

— Domnul Fiorsen, vă rog : s-a urcat la etaj, să vadă pe dcamna.

— A adus cu el şi bagaje ?

— Un singur geamantan, domnule.

— Atunci să-i pregăteşti o cameră.

Va trebui să ia masa *tete-ă-tote* cu acest individ.

Gyp petrecu cea mai neaştepată dimineaţă pe care o trăise pînă acuma. Mişcarea buzelor fetiţei îi pricinuia cea mai stranie senzaţie, în timp ce o alăpta ; era ca şi cînd s-ar fi topit toată în fiinţa ei şi o căldură şi dorinţă fără hotar o îndemna să o strîngă Ia piept, s-o ascundă în adîncul trupului ei şi să o apere. Uitîndu-se la ea, era insă perfect conştientă de aspectul comic şi estetic al situaţiei. Fiica ei era o mică fiinţă ciudată, cu un smoc de păr negru pe frunte şi ceva mai puţin graţioasă decît o pisicuţă de aceeaşi vîrstă cu ea. Degetele ei subţiri şi trandafirii, ascunse în podul palmei, cu unghiile infinitezimal de mici, articulaţiile

microscopice ale degetelor de la picioare, ochii adînci şi negri cînd se deschideau, liniştea ei incomparabilă cînd dormea, forţa cu care apuca sînul cînd sugea, toate acestea erau amănunte ce i se păreau miraculoase în simplitatea şi

noutatea lor. **In** afară de asta îi era foarte recunoscătoare, că nici nu o omorîse, nici nu o făcuse să sufere prea mult — un, fel de- recunoştinţă pentru că datorită ei avusese posibilitatea să-şi facă perfect datoria în calitate de mamă — cum îi spusese infirmiera — tocmai ea care avusese atît de puţină încredere în ea însăşi. Instinctiv- începea să-şi dea seamă că acesta era copilul ei, numai al ei, care-i aparţinea şi care făcea parte numai din fiinţa ei, nu şi din a lui. Nici ea n-ar fi putut să-şi explice cum ajunsese la această concluzie, cel mult dacă ar fi invocat liniştea şi ochii adînci cu care te privea. De la. unu pînă la trei dormiră amîndouă, respirînd îndelung şi în acelaş» ritm. Se trezi apoi şi văzu infirmiera stînd în picioare în faţa patului*, ca atunci cînd voia să-i spună ceva.

— Dragă doamnă, a venit cineva care doreşte să vă vadă.

Gyp se gîndi : „E el ! El trebuie să fie. Ce să fac“. Pe faţa ei; parcă s-ar fi reflectat aceste gînduri, căci infirmiera adăuga numai-- decît :

— Crezi că te simţi suficient de bine, pentru ca să-l poţi primi ?■

■— Da, dar să nu vii cu el decît peste cinci minute, te rog.

Gîndurile ei rătăceau acuma foarte departe, şi avea nevoie să-mai treacă timp, ca să-l poată primi ; trebuia să-şi analizeze sentimentele, să vadă ce schimbare a provocat fiinţa aceasta de lîngă ea în relaţiile dintre ei doi. Fiinţa aceasta mică era şi a lui. Nu... jiu era; a lui. El nu o dorise niciodată, iar acuma după ce trecuse prin toate chinurile, era a ei — a lui n-a fost niciodată. Pe urmă îi trecu prirs» minte gîndul plin de amărăciune : Da, dar eu m-am căsătorit cu efc

— eu am hotărît de bună voie să mă căsătoresc. Siuaţia aceasta nu se mai poate schimba. Se simţea îndemnată să strige infirmierei : „Dă-1 afară ; nu vreau să-l văd !“ încleşta gura şi cuvintele repezite- din adînc, îi muriră în gît, apoi îi spuse cu glasul liniştit:

— Acuma poate veni.

In primul moment se uită la costumul cu care era îmbrăcat * un costm de culoare cenuşie închisă, cu vărgi ceva mni luminoase, pe- care i-1 alesese ea ; cravata dc la git era în formă c'e fluture, nu ca. cele pe care le leagă marinarii, părul îi lucea mai mult ca de obicei:

— parcă abia atunci ar fi ieşit de ia bărbier — şi la Umple părea că a început să încărunţească. Apoi se simţi dinir-odată, parcă ar fi. cuprins-o o uşoară emoţie, cînd îi văzu tot obrazul tremurînd. Se apropie repede, pe vîrful picioarelor, şi cînd ajunse alături de

pat,., se lăsă în genunchi şi apucînd-o de mînă, i-o întoarse cu palma în. sus şi-şi lipi obrazul de ea. Mustaţa retezată scurt o gidila în palmă ; pe degete simţi nasul lui turtit şi buzele lui umede murmurau cuvinte neînţelese. Gyp îşi dete seamă că Fiorsen încerca în această.
clipă să-şi îngroape în palma ei toate remuşcările, probabil şi toate excesele pe care le făcuse din ziua cind ea era plecată, aci îşi îngropa toate temerile care-1 cutremurau şi emoţia de a o vedea atit de palidă şi de nemişcată. Peste o clipă cînd va ridica privirea, va fi cu totul altul. „De ce nu-1 pot iubi ? se întrebă ea. Omul acesta are ceva întrînsul care merită să fie iubit. De ce nu-1 pot iubi“ ?

Privirile lui se opriră asupra fetiţei şi-l văzu că începe să zîmbească înveselit.

— O, draga mea Gyp, cît este de caraghioasă. O-ho-ho-ho ! pe urmă ochiul i se contractă cu încetul de scîrbă. Gyp văzuse şi ea partea caraghioasă din înfăţişarea fetiţei; obrăjorul ei mic şi roşu, cele cîteva fire de păr negru de pe tîmple şi de pe frunte, gura ţugiată şi invizibilă aproape, dar cu toate acestea văzuse întrinsa şi întruparea unei minuni, şi toată revolta ei de altădată, se trezi din cauza lipsei acesteia de tact din partea lui. Fetiţa ei nu era caraghioasă şi nu era urîtă, 6au chiar dacă ar fi fost, ea încâ nu era în situaţia morală să poată suporta cu indiferenţă astfel de calificative. Fiorsen întinse degetul şi o mîngîie pe obraz.

— Este o fetiţă adevărată — sigur că este. Domnişoara Fiorsen... tici-tîeî-tîc !

Fetiţa începu să se mişte. în clipa aceasta Gyp se gîndea :

„— Dacă l-aş iubi, mi-ar fi complet indiferent să-l aud bătîndu-şi joc de copilul meu. Ar fi cu totul altccva“. Pe urmă adăugă pe şoptite : Nu o trezi, şi în aceeaşi clipă îi simţi privirile oprite asupra ei, şi era convinsă că el se întrebă : „Cît va trebui să treacă, pînă cînd voi putea să te string din nou în braţe“, în aceeaşi clipă avu senzaţia că se îneacă, ceea ce nu simţise niciodată pînă acuma. Cînd deschise din nou ochii, văzu infirmiera că stă plecată asupra patului şi-i dă să miroase ceva dintr-o sticluţă, apoi murmură : „Doamne, cît sînt de proastă...“ Fiorsen plecase.

Văzînd-o că deschide ochii, infirmiera îşi retrase mîna în care avea sticluţa cu amoniac şi-i şopti :

— Acuma te rog să încerci să dormi, şi se retrase fără zgomot în dosul paravanului. Ca majoritatea temperamentelor robuste, încercă să-şi descarce asupra altora nemulţumirile pe care şi le pricinuia ea însăşi. Gyp însă nu putea dormi ; se uită la

fetiţa adormită şi începu să examineze desenul tapetului de pe perete, încercînd să găsească la intervale păsărică ascunsă în mijlocul frunzişului verde — cîte o pasăre în fiecare patrat alternativ, aşa că tot între patru păsărele puteai găsi cîte una singură. Şi pasărea aceasta avea pene verzi şi galbene, şi ciocul roşu.

După ce-1 scoaseră afară din camera bolnavei, asigurîndu-i că iu e vorba decît de un uşor leşin trecător, Fiorsen începu să coboare

scara chinuit de deznădejde. Casa aceasta întunecată în care el era un străin pe care nimeni nu-1 vedea cu ochi buni, i se părea insuportabilă. Nu dorea nimic din tot ce vedea în jurul lui, decît pe Gyp, dar ea leşinase imediat ce pusese mîna pe ea. Deschise o uşă pe care o întîlni în cale. Un pian ! Salonul. Uf ! Şi foc n-au făcut — ce mizerie ! Se opri pe coridor şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot. în casă mai stăruia o lumină cenuşie, dar în hallul de la spatele lui era beznă de întuneric. Ce viaţă duc engiejii aceştia — mai rău decît iernile în casa lui de la ţară din Suedia, unde cel puţin ardeau focuri în toate camerele. Se simţi cuprins de revoltă. Să-şi petreacă noaptea în casa aceasta şi să fie condamnat să înfrunte privirile tatălui ei. Să petreacă aci o noapte ca asta. Gyp nu mai era Gyp a lui, cea de altădată, întinsă acolo sus în pat şi alături cu copilul acela, într-o casă atît de ostilă. Se strecură cu paşi nesimţiţi pînă la intrare. Văzu blana şi pălăria atîrnate în cuer. Se îmbrăcă. Unde era geamantanul lui, căci nu-1 vedea nicăieri. N-are importanţă. Vor putea să i-1 trimită, li va scrie — şi-i va spune că leşinul ei l-a îngrozit — că nu poate să mai rămînă în casa aceasta unde prezenţa lui ar putea să o facă să leşine din nou, nici -să se ascundă aci, atît de aproape de ea şi totuşi atît de .departe. Ea va înţelege. Apoi dintr-odată se simţi înfiorat de o dorinţă nestăpînită. O dorea din toată fiinţa lui. Ar fi vrut să o privească şi să o sărute, ca să simtă că este din nou a lui. Deschise uşa şi ieşind în stradă, se de- părtă cu paşi grăbiţi, cu sufletul sfîşiat de amărăciune şi chinuit de scîrbă. Tot drumul pe mijlocul întunericului adînc, pînă la gară şi în compartimentul de tren care-1 ducea spre capitală, fu chinuit de această dureroasă mîhnire. Abia după ce ajunse în mijlocul străzilor iuminate ale Londrei şi în casa lui Rosek, reuşi să se mai liniştească puţin. în timpul mesei şi după aceea, nu mai simţi nimic, pe urmă fu cuprins din nou de vîrtejul chinuitor al gîndurilor, pînă cînd somnul cu tenebrele şi visurile lui puseră definitiv stăpînire pe el.

12

La început covalescenţa lui Gyp părea că merge foarte repede» ceea ce făcu pe tatăl ei să se simtă cit se poate de mulţumit. Infirmiera spunea că era foarte bine făcută, ceea ce ajută extrem de mult în astfel de cazuri.

Se dădu jos din pat chiar înainte de Crăciun, iar în prima zi cînd veni, bătrînul doctor îi spuse — ca o plăcută surpriză pentru praznic, că dacă vrea, de aci înainte se va putea întoarce acasă cînd pofteşte.

In după amiaza aceea nu se simţi tocmai bine, iar ziua următoare

nu mai coborî din camera ei. N-avea nimic deosebit, decît că se simţea extrem de sfirşită; parcă singură conştiinţa că pentru a se întoarce acasă nu mai lipsea decît hotărirea ce trebuia să o ia singură, ar fi fost prea mult pentru puterile ei. Dar de vreme ce nimeni nu cunoştea sentimentele ei intime, toată lumea rămase mirată, afară de Winton. Fu oprită imediat de a mai alăpta copilul.

Numai spre mijlocul lunii ianuarie, îndrăsni să spună tatălui ei :

— Va trebui să mă întorc acasă.

Cuvîntul acesta „acasâ", i se păru dureros, dar se mulţumi să-i răspundă.

— Bine dragă Gyp; cînd vrei să pleci ?

— Casa este gata preparată. Cred că ar fi bine să plec chiar mîine. El stă şi acuma la Rosek. Nu-i voi trimite* vorbă. Două sau trei zile, cit voi fi singură în casă, vor fi binecuvenite, pentru ca să-mi pot instala copilul.

Nu făcu însă nici o încercare pentru a ghici sentimentele fiicei sale faţă de Fiorsen, căci le cunoştea destul de bine.

A doua zl plecară şi ajunseră la Londra pe la orele două ju mătate. Instalarea lui Betty şi a fetiţei în camera de oaspeţi care acuma trebuia să devină camera lor, îi epuizară primul elan de eitfergie. începuse să se însereze, cînd Gyp care nu-şi dezbrăcase încă blana, luă cheia de la camera de muzică şi traversînd grădina, se duse să vadă ce mai este pe acolo, de zece săptămîni de cînd lipsea de acasă. Grădina era pustiită de gerul iernii şi nimic nu-ţi mai putea aduce aminte de noaptea aceea caldă de vară, cînd Daphne Wing izvorîse din întuneric şi dansase în lumina de lună. Crengile pustii ale *pomilor* se profilau pe cerul cenuşiu şi întunecat — iar împrejur nu se vedea nici o fioare şi nici nu se auzea ciripit de păsărele. întoarse capul şi se uită la casa ei. Părea rece şi albă, dar în camera ei ardea lumina şi tot aşa în camera copilului, iar cineva lăsa perdelele la ferestre. Frunzele copacilor se scuturaseră, aşa că putea vedea casele pe cealaltă margine de drum, fiecare altfel, ca formă şi culoare, cum se fac de obicei casele la Londra. începu să simtă frigul şi apucă repede pe alee. Sub fereastra camerei de muzică se formaseră patru ţurloaie de ghiaţă sub streaşină ; întinse mîna şi rupse unul. înăuntru se vedea că arde focul, căci pe sub perdelele care nu erau complet trase clipea un pîlpîit de flacără. Probabil Ellen se gîndise să aerisească şi să facă focul. Dar în aceeaşi clipă se opri încremenită. Prin ţesătura perdelelor coborîte, văzu două siluete, una lîngă alta, pe canapea. I se păru că totul începe să se învîrtească în jurul ei. Pe urmă se simţi cuprinsă ca de o linişte de moarte şi se uită cu atenţie la cei dinăuntru. Era el şi Daphne Wing.

Ii trecuse braţul în jurul gîtului, iar fata îşi repezise capul pe spate, şi cu gura întredeschisă, cu privirile în extaz, sta ca hipnotizată şi se uita la el, într-o atitudine de adoraţie.

Gyp ridică braţul şi cîteva clipe îl ţinu oprit în aer, gata să bată în fereastră, dar pe urmă se răsgîndi şi se întoarse din drum. Se simţea scîrbită şi consternată de ceea ce văzuse.

Niciodată nici el nici ea, nu vor afla că au fost în stare să o rănească atît de adînc. Vor fi în siguranţă, căci ea nu le va face niciodată vreo scenă, aşa că vor putea trăi liniştiţi în cuibul lor. Traversă grădina cu iarba încărcată de brumă, apoi trecu prin salonul întunecat şi se urcă în camera ei. Aici încuie uşa şi se aşează în faţa căminului. Mîndria rănită făcea ravagii în sufletul ei. Fără să-şi dea seamă, îşi băgă batista în gură şi începu să o sfîşie. O dureau ochii din cauza vîlvătaiei din cămin, dar nu se gîndi să şi-i umbrească cu mîna.

Ce s-ar fi întîmplat acuma, dacă eă l-ar fi iubit. îşi luă batista de la gură şi constată că era pătată de sînge. Se depărtă de focul care prea dogorea, şi rămase liniştită, pe buze cu un zîmbet. Ochii fetei aceleia, ca ochii unui cîine, ridicaţi spre stăpînul său — fata aceea care căutase să se apropie de ea în toate chipurile şi care-i spunea tot felul de vorbe linguşitoare ! Dorise un „om distins[14] şi acuma reuşise să pună mîna pe el. Sări în picioare şi se examină în oglindă. In propria ei casă... De ce n-au venit aici, în camera asta ? De ce nu chiar de faţă cu ea ? încă nu se împlinise anul de la căsătoria lor. I se părea caraghios, extrem de caraghis. Pe urmă prin minte îi trecu cel dinţii gînd liniştit: „Sînt liberă".

Gîndul acesta însă părea că nu are nici un efect asupra furtunei care bîntuia în sufletul ei, căci se simţea prea înjosită. Se apropie din nou de foc. Ce o făcuse să se oprească şi să nu bată la fereastră ? Ar fi văzut chipul fetei aceleia, cum se face cenuşiu din cauza spaimei. Să-l vadă pe el prins într-o capcană, în camera aceasta pe care ea încercase să o facă frumoasă pentru el, în care cîntase de atîtea ori pentru el şi atîtea ceasuri la rînd. De cînd o întrebuinţează oare pentru întîlnirile lor tainice, furişîndu-se înăuntru pe din dos, ca să nu-i vadă slugile ? Poate chiar înainte de plecarea ei de acasă, cînd se dusese la Mildenham pentru ca să. aştepte naşterea fetiţei. O luptă surdă se încinse între instinctul el de mamă şi mîndria rănită — oare de aci înainte va simţi că fetiţa este numai a ei, sau o va scăpa din suflet ca pe ceva la care nu te mai poţi gîndi decît cu ură şi dispreţ ?

Se strînse şi mai mult alături de foc, îngheţată şi cuprinsă de o scîrbă pe care nu o mai putea stăpîni, în timp ce se gîndea :

— Dacă nu voi da de ştire servitoarelor că sunt aci în cameră,

se vor duce să mă caute, şi în cazul acesta vor vedea şi ele ceea ce am văzut eu.

Se întrebă dacă a închis fereastra de la salon, după ce a intrat în casă. întinse braţul şi sună, pe urmă se duse să descuie uşa. Camerista apăru numaidecît.

— Ellen, te rog du-te şi închide ferestrele de la salon ; spune lui Betty că probabil am răcit în timpul călătoriei. Mă duc să mă culc. întreab-o dacă se poate ocupa numai singură de fetiţă.

Fata se uită la ea cu interes şi simpatie, dar fără sâ se trădeze că ea ar fi bănuit ceva.

— Da, doamnă ; vă voi aduce o sticlă cu apă fierbinte. Nu vreţi să faceţi o baie caldă, şi cît ai clipi să vă aduc şi un ceai fierbinte ?

Gyp dete din cap. Să-i aducă tot ce vrea. Dar după ce plecă fata, se gîndi :

— Un ceai fierbinte ; cum ar putea să fie altfel, decît fierbinte ?

Fata se întoarse cu ceaiul ; era o fire afectuoasă .şi admira pe Gyp, luîndu-i partea în această căsnicie din care se părea că lipseşte înţelegerea. Doamna era prea bună pentru el care era un străin

— care mai avea şi astfel de purtări. Cît despre maniere — nu avea niciun fel de manieră. De aci nu poate să iasă nimic bine. — Cel puţin ea era convinsă de asta.

— Am dat drumul apei, doamnă. Nu vreţi să-i pun şi puţin muştar ?

Se duse să caute muştarul şi după ce intră în bucătărie, spuse :

— Stăpîna aceasta a noastră are ceva care te face să te înduioşezi cînd te uiţi la ea.

Bucătăreasa întinse acordeonul, căci singura ei pasiune era să cînte la acordeon, şi-i răspunse :

— Ea ştie să-şi ascundă supărările şi nu le revarsă nici nu le mărturiseşte nimănui. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu are glasul plîngăreţ ca mătuşa ei ; de cîte ori o aud, îmi vine să-i răspund : Ia nu te mai face băbuţo, căci mai poţi duce la tăvăleală.

Pe urmă întinse din nou acordeonul cît era de lung şi începu să cînte cu multă băgare de seamă, mai mult pentru ea *Home, Siveet Home.*

Gyp se întinsese în baie şi melodia aceasta se urca pînă la ea în intermitenţe line, ca un bîzîit depărtat de muşte care-şi caulă drumul să iasă la larg. Apa caldă, mirosul pişcăcios al muştarului şi frînturile acestea depărtate de melodie mulcomiră violenţa gîndurilor ei răscolite. Fără îndoială, într-o bună zi va iubi şi ea. I

se părea straniu ca un astfel de gînd să-i poată trece prin minte tocmai în aceste clipe. Da, într-o bună zi va fi surprinsă de viitoarea dragostei. Prin faţa ei flutură imaginea lui Daphne Wing cu privirile în extaz şi braţele înfiorate de emoţie. îşi simţi inima zvîcnind repede, într-un amestec de mîhnire şi de admiraţie. De ce să se supere pe ei
— cînd ea nici nu-1 iubea cel puţin ? Sunetul ca un bîzîit de muşte uriaşe, deveni mai profund, ca o vibraţie de sticlă sub bătaia aripilor. Ispitită de pasiunea melodiei, bucătăreasa începuse să se acompanieze, şi o frază a cîntecului îşi făcu loc şi se urcă pînă la ea : **Cît de umil bordeiul** să **fie,**

Rămine lăcaşul de bucurie...

13

In noaptea aceea Gyp dormi, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat şi ca şi cînd pentru ea n-ar mai fi existat nici un fel de viitor. Dar cînd se trezi, deznădejdea puse din nou stăpînire pe ea. Mîndria o determina să nu arate ce este dincolo de masca pe care şi-o pusese pe obraz şi să-şi continue ca şi pînă acum viaţa începută, dar lupta care se încinsese în sufletul ei între instinctul de mamă şi pornirile de revoltă, se desfăşura înainte, tot atît de crîncenă. Se îngrozea la gîndul că va trebui să-şi revadă copilul.

Pe la amiază se dete jos din pat şi coborî la parter. Nu-şi putuse da scama de violenţa luptei încinse în sufletul ei, din cauza copilului lui, decît în clipa cînd trecu prin faţa uşii de la camera fetiţei. Dacă nu ar fi oprit-o să o alăpteze, lupta aceasta poate niciodată nu ar fi putut interveni. Simţea un junghi în inimă, dar un demon o» îndemnă să treacă înainte, fără să intre. începu să se învîrtească prin camerele de la parter, pe urmă se apucă să şteargă porţelanurile şi să aranjeze cărţile prin care servitoarele, după ce scuturaseră prin cameră, le puseseră în bibliotecă cu excesivă minuţiozitate, aşa că primele volume ale operelor lui Dickens şi Thackeray urmau unul după altul în raftul de sus, iar cele următoare în raftul cel mai de jos. In timpul acesta se gîndea fără încetare : „Ce mă interesează pe mine dezordinea din casa aceasta ? Nu este casa mea. Nici nu va putea fi niciodată a mea".

La masă nu bău decît o ceaşcă de bulion, ca pentru a confirma indirect invenţia cu răceala ei improvizată. Pe urmă se aşeză la birou, ca să scrie ceva. Trebuia să se hotărască intr*un fel sau altul. Dar nu-i tecea nimic prin minte — nici un cuvînt — nici cel puţin felul in care ar trebui să-i înceapă scrisoarea. Camerista îi aduse
o scrisoare de la mătuşa Rosamunda şi pe cei doi căţeluşi care

înce

1
2
0

pură să latre cu frenezie, pentru a se întrece să ajungă mai repede la stăpina lor, şi din cauza asta se încăierară. Gyp se lăsă In genunchi, ca să-i despartă, dar în aceeaşi clipă le simţi limbile umede lepâindu-i pe obraji. Mîngîierile lor neaşteptate topiră sloiul de gheaţă care se închegase în jurul sufletului ei, şi simţi o dorinţă irezistibilă de a-şi vedea copilul. începu să urce scara, urmată de cei doi căţeluşi.

In aceeaşi seară Gyp îi trimise o carte poştală :

„— Ne-am întors".

Nu o va primi decît pe la unsprezece, după ce se va trezi; şi Îndemnată de instinct să-şi acorde cea mai îndelungă posibilitate pentru a se linişti, îşi petrecu toată dimineaţa alergînd după cumpărături şi împotrivindu-se să se gîndească la ceva. Se întoarse pe vremea ceaiului şi se duse de-a dreptul în camera fetiţei. Fiorsen - se întorsese, şi după ce-şi luase vioara, trecuse în camera de muzică.

Gyp avea nevoie de toată stăpînirea de sine. Foarte curînd fata .aceea va trebui să apară la celălalt capăt al aleei întunecate, poate chiar în clipa aceasta degetele ei fragile bat la uşă, iar el îi des- •ohide şi murmură abia simţit: „Nu se poate; s-a întors". Fata va **Tămînea** încremenită de spaimă ! Pe urmă un schimb de şoapte :grăbite — pentru a-i indica un alt loc unde se vor putea întîlni de aci înainte ! Gură în gură, şi aceeaşi privire de extaz, reflectată pe obrazul ei, pînă în clipa cînd se va îndepărta de uşa care s-a închis, ca apoi, dezamăgită, să dispară în lungul aleei întunecate. Iar el se va trînti pe canapeaua aceea de brocard cu nuanţe de argint şi aur şi va începe să-şi frămîne mustaţa enervat, cu privirile

— priviri ca le pisică — îndreptate asupra focului din cămin. Puţin •după aceea probabil vioara lui va vibra de aceleaşi accente sublime .şi chinuite, plînsul lacrimilor şi vaietul vîntului, care odinioară o prinseseră şi pe ea în vraja lor.

— Dragă Betty, deschide fereastra — numai cîteva clipe — ■căci e prea cald aici.

Acorduri de melodii care se ridică şi se coboară. De ce această muzică are darul să te incînte, chiar atunci cînd glasul ei acoperă

0 insultă. Pe urmă se gîndi: „Probabil mă aşteaptă să cobor şi să intru din nou în camera aceea, ca să cînt acompaniamentul. Dar nu voi coborî, nu voi mai coborî de aci înainte niciodată".

Se duse în camera ei şi după ce-şi schimbă repede rochia, intră în salon. Pe consola căminului era o ciobăniţă de porţelan care-i atrase atenţia numaidecît. O cumpărase de vreo trei ani, poate chiar mai demult, cînd venise pentru prima dată la Londra şi viaţa

1 se **păruse un cotillon** fără **sfîrşit, pe** care-1 conducea ea **însăşi. In** clipa aceasta însă statuia părea că este un simbol rece şi indiferent din altă lume, fără profunzimi şi fără umbre, o lume în care nu exista fericire.

Nu trecu prea mult şi-l auzi că bate la fereastra salonului. De ce oare obrazele celor care te privesc printr-o fereastră din fundul întunericului, ţi se par întotdeauna lacome — flămînde şi parcă vor să te implore să le dai din ceea ce ai tu şi lor le lipseşte ? In timp cc descuia uşa, se gîndi: „Ce-i voi spune acuma ?“ Ardoarea privirilor, a glasului, tremurul mîinilor lui i se păreau atît de caraghioase ; dar şi mai caraghioasă şi falsă i se părea privirea lui dezamăgită, cînd o auzi că-i spune :

— Te rog, fii cu toată băgarea de seamă, căci eu nu sînt încă refăcută şi abia mă ţin pe picioare. Ai petrecut bine la contele Rosek ? Apoi fără să vrea, de Jpe buze îi scăpară cuvintele : Cred că ai simţit lipsa camerei de muzică.

O clipă privirile lui tremurară speriate, pe urmă începu să se plimbe cu paşi largi prin salon :

— Mi-a lipsit! Totul mi-a lipsit din ce văd aici ! Gyp, am fost atît de nenorocit. Nici nu-ţi poţi imagina cît am fost de nenorocit. Da, nenorocit, cum nu se poate să fie om pe pămînt. Şi de fiecare dată cînd repeta acest cuvînt, glasul parcă lua un accent mai vesel. Pe urmă se lăsă în genunchi în faţa ei şi braţele lui enorme i se încolăciră în jurul trupului. O, Gyp! De astăzi înainte voi fi cu totul altă fiinţă, decît eram înainte.

Gyp continua să zîmbe[1]ască. Nu putea face altceva decît să suporte acest elan de entuziasm prefăcut, sau să întrerupă cataracta lui cu o simplă lovitură de pumnal. In clipa cînd braţele Iui se desprinseră de pe trupul ei, se ridică numaidecît în picioare şi-i spuse :

— Ştii că avem un copil în casă ?

— Ah da, copilul! Am uitat cu totul. Hai să mergem sus, să-l vedem.

— Du-te singur, îi răspunse Gyp.

In aceeaşi clipă i se păru cu-i aude gîndurile materializate, cum se deapănă : „Dacă mă voi duce, probabil se va purta mai drăguţ cu mine“, şi-l văzu că se întoarce şi iese din cameră.

Ea rămase cu ochii închişi, şi în minte i se trezi imaginea canapelei din camera de muzică, şi fata aceea cu gura întredeschisă şi braţele tremurînd ca frunzele înfiorate de vînt. Pe urmă se apropie de pian şi începu să cînte o mazurkă.

în aceeaşi seară luară masa în oraş şi se duseră la *Povestirile lui Hoffman.* Procedînd în felul acesta, putea să mai amîne cîteva ceasuri hotărîrea care trebuia luată. In timp ce se întorceau acasă cu maşina, se retrase într-un colţ ferindu-se din calea lui, sub pre-

text să nu-i strice rochia, dacă o va cuprinde cu braţul. In două rînduri era pe punctul să-i strige în obraz : „Eu nu sînt Daphne Wing !" Dar mîndria îi sugrumă de fiecare dată cuvintele în gît, înainte de a le pronunţa. Totuşi, ce alt pretext ar fi putut invoca, pentru ca să-l alunge din camera ei ?

Dar cînd se opri în faţa oglinzii ca să se dezbrace, şi-l văzu stînd în spatele ei — se furişase în cameră cu paşi nesimţiţi ca de pisică — tot sîngele îi năvăli în obraz şi nu se putu stăpîni să nu-i spună :

— Nu, Gustav, dacă ai nevoie de o tovarăşă, du-te în camera de muzică şi o vei găsi.

Se retrase pînă la picioarele patului ei şi se uită speriat la ea ; iar Gyp rămase în faţa oglinzii şi continuă foarte liniştită să-şi scoată acele din păr ; în oglindă îl putea vedea cum îi tremură capul şi mîinile, chinuit ca de o dureroasă suferinţă. Pe urmă rămase foarte mirată cînd îl văzu că iese din cameră. In aceeaşi clipă simţi că plăcerea ei de a fi liberă începe să se tulbure de senzaţia unei uşoare remuşcări. Stătu multă vreme întinsă în pat, urmărind cu ochii treji jocul flăcărilor focului, reflectat cînd mai palid cînd mai aprins, pe albul tavanului, în timp ce prin minte i se încrucişau melodiile din *Povestirile lui Hoffman* şi creierul îi era torturat de tot felu de gînduri care se roteau ca un vîrtej. După ce într-un tîrziu reuşi să adoarmă, începu să viseze că în jurul ei s-a adunat un stol de porumbei cărora le dă de mîncare, şi între aceştia era şi Daphne Wing. Tresări speriată şi se trezi buimăcită de somn. în lumina focului care ardea în cămin, văzu pe Fiorsen chircit la picioarele patului — ca şi în noaptea nunţii lor — pe obraz cu aceeaşi expresie de înfometare şi cu un braţ întins spre ea. înainte de ce ar fi fost în stare să spună ceva, îi auzi glasul:

— O, Gyp, tu nu poţi înţelege. Toate acestea sînt fără nici un fel de importanţă — eu nu te doresc decît pe tine. Sînt un dobitoc care nu-şi poate stăpîni pornirile. Gîndeşte-te ! E atîta timp de cînd ai plecat de lîngă mine.

Gyp îi răspunse răstită :

— Eu n-am vrut să am copii.

— E adevărat, n-ai vrut; dar acum cînd îl ai, te simţi fericită. Să nu fii fără suflet, draga mea Gvpi însăşi firea ta te-a predestinat să fii miloasă cu cei din jurul tău. Cît despre fata aceea — totul s-a terminat, ţi-o jur şi-ţi făgăduiesc că nu va mai fi nimic, nici de aci înainte.

Gyp se gîndi: „ De ce vine la mine şi scînceşte în felul acesta ? Omul acesta nu are nici un fel de mîndrie, nici un fel de demnitate ?''

— Cum se poate să făgăduieşti aşa ceva ? Pe fata aceea ai făcut-o să te iubească. I-am văzut faţa cum se uită la tine.

— Ai văzut-o ?

— Da !

— Este o dobitoacă. Nu ţin la ea nici atîta cît aş ţine la unghia degetului tău mic. Prin urmare ce importanţă mai poate avea cineva, cînd nu te mai interesează deloc ? Nu trupul, ci sufletul singur, este cel care rămîne totdeauna credincios.

— Are mare importanţă, atunci cînd purtarea ta face pe alţii să se simtă nenorociţi, răspunse Gyp.

— Tu te-ai simţit nenorocită, draga mea ?

In glasul lui tremura o rază de speranţă ; Gyp însă îi răspunse, mirată de întrebarea pe care i-o pusese :

— Eu ? Nu — aici e vorba de ea.

— Ea ? A fost o simplă aventură — aşa e viaţa. N-avea nici o grijă că nu-i va face nici un rău.

— Sigur că nu; nimic nu poate face nimănui vreun rău, din moment ce ţie poate să-ţi facă plăcere fapta pe care ai săvîrşit-o.

După riposta ei plină de amărăciune, tăcu multă vreme şi din cînd în cînd tăcerea aceasta fu subliniată de cîte un lung oftat. „Nu trupul, ci sufletul singur, este cel care rămîne întotdeauna credincios !“ Dar la urma urmelor el n-a fost oare faţă de ea mai credincios decît i-a fost ea lui, decît va fi în stare să-i fie de aci înainte — ea care nu-1 iubea şi care niciodată nu l-a iubit ? Ce drept avea ea să discute cu el această temă, ea care se măritase cu el din vanitate, din — dar nici ea nu ştia precis din mai ce anume ?

In aceeaşi clipă îl auzi implorînd-o :

— Gyp ! kiria-r .i :

Oftă şi întoarse faţa în altă parte.

îşi îngropă obrazul în perna ei. îl auzi respirînd adînc, parcă ar fi fost cutremurat de suspine, şi în mijlocul acestei desnădăjduite pustietăţi, se simţi pe neaşteptate cuprinsă de un fel de milă. Ce importanţă putea să mai aibă acum ? Se întoarse spre el şi-i spuse cu glasul încet :

— Bine, te iert!

14

Gyp nu crezuse nici un moment că Daphne Wing este o simplă aventură care făcea parte din amintirile trecutului. Firea ei sceptică o făcea să-şi închipuie că tot ceea ce Fiorsen îşi punea, cu toată sinceritatea, că ar avea de gînd să facă, se deosebea foarte mult de ceea ce ar fi fost în stare să facă, îndemnat de impulsul momentului care i-ar scoate în cale posibilităţile, menite anume să-l ispitească.

După întoarcerea ei în capitală contele Rosek începu din nou

să vină să o viziteze, dar proceda cu prudenţă, ca să mai repete greşeala pe care o făcuse la început, totuşi fără să reuşească să-şi ascundă adevăratele intenţii faţă de ea. Cu toate că stăpînirea lui de sine era atît de puternică, pe cît de neputincioasă era a lui Fiorsen, presimţi din primul moment că omul acesta nu a renunţat la planurile lui de a o urmări, şi tocmai din cauza asta, da toate ocaziile domnişoarei Daphne Wing să-şi petreacă timpul în tovărăşia soţului ei, în nădejdea că o va putea cuceri. Mîndria însă o feri să scape vreo mărturisire în faţa lui. Dar afară de asta la ce i-ar fi folosit să vorbească despre fata asta cu el ? Ar minţi amîndoi — Rosek din pricina eşuării evidente a primului atac pe care l-a dat contra ei ; Fiorsen din cauză că temperamentul lui nu suporta gîndul că va trebui să sufere, mărturisind adevărul.

Fiind hotărîtă să suporte în tăcere, trăia de pe o zi pe alta, fără să se gîndească la viitor, şi fără să se preocupe în general de ceva în mod mai intens. Se consacră eu totul fetiţei. Urmărind-o cu toată atenţia şi în fiecare clipă, strîngînd-o la piept şi simţind-o vie alături de trupul ei, reuşi să se transpună într-o stare de hipnoză, caracteristică fiecărei mame. Fetiţa însă dormea enorm de mult şi partea cea mai mare a timpului cît era trează o petrecea împreună cu Betty. Ceasurile acestea erau foarte grele. Dacă se întîmplă să citească, gîndurile îi alergau numaidecât hoinare. în camera de muzică nu mai avea ce să caute şi nici nu mai intrase acolo din ziua fatalei descoperiri pe care o făcuse. încercările mătuşii Rosamunda, do a o scoate în lume, rămăseră infructuoase, şi tatăl ei, cu toate că venea şi acum să o vadă. nu întîrzia niciodată prea mult, de teamă sâ nu se întîlnească cu Fiorsen. Astfel că începu să se refugieze tot mai mult în lumea ei muzicală, şi într-o dimineaţă, după ce dezgropase cîteva compoziţii de pe vremea cînd era fată, luă o hotărîre definitivă. în aceeaşi după amiază plecă de acasă, hotărîtă să înfrunte gerul lunii februarie.

Monsieur Eduard Harmost locuia parterul unei case din Mary- lebone Road. Elevii şi-i primea într-o cameră mare din fundul casei, cile cărei ferești se deschideau asupra unei grădiniţe înegrite de funinginea cărbunelui. Valon de origine şi temperament plin de viaţă, îmbătrînea foarte încet şi mai păstra încă într-un colţ al inimii o anumită duioşie faţă de femei şi un entuziasm pentru tot ce e nou şi chiar pentru noutatea în muzică.

In clipa cînd Gyp intră în camera aceasta de care îşi aducea atît de bine aminte, îl găsi la masă, cu degetele îngălbenite, trecute prin părul cărunt şi zbîrlit. Cînd o auzi intrînd, ridică privirea şi se uită îndelung la ea :

— Aha, exclamă el, mica mea prietenă ! S-a întors din nou. Apoi se ridică de pe scaun 'şi apropiindu-se de cămin, luă de pe consolă un bucheţel de viorele de Parma pe care i-1 adusese

ultima elevă , din ziua aceea, şi i-1 întinse. — Ia-], te rog ia-1 ! Ai uitat mult din ceea- ce ai învăţat ? Haide ! şi apucînd-o de braţ, deasupra cotului, o conduse mai mult cu sila pînă în faţa pianului. — Scoa- te-ţi blana. Aşează-te pe scaun !

In timp ce Gyp se dezbrăca, el o fixă cu ochii castanii şi bulbucaţi, de sub adîncul întunecat al sprîncenelor stufoase. Era îmbrăcată într-o bluză „colibri" — cum îi zicea Fiorsen — cu reflexe de aur şi trandafiriu şters, o serie întreagă de culori calde şi blînde. ■Monsieur Harmost parcă ar fi vrut să o soarbă, şi se uita la ea cu regretul caracteristic al oamenilor bătrîni care-şi dau seama că nu le-a mai rămas prea mult timp ca să mai jŞoată admira frumosul.

— Cîntă-mi *Carnavalul,* zise el. Vom vedea imediat cum stăm.

Gyp începu să cînte. El dădu din cap şi începu să bată tactul cu vîrful degetelor pe dinţi, dădu ochii peste cap de i se văzu partea albă a globului, ceea ce însemna nici mai mult nici mai puţin, dacă s-ar fi exprimat in cuvinte : Asta ar trebui cîntată cu totul altfel". Intr-un rînd păru că murmură ceva. După ce termină, se aşează pe banchetă alături de ea, şi luîndu-i mîinile într-ale lui, îi examină degetele :

— Da, da ! Ai pierdut mult din talentul dumitale. în timpul cît ai cîntat acompaniamentul pentru scripcarul acela. Trop *sympathique !* Dar coloana vertebrală, coloana vertebrală — este defectă. Va trebui să-i facem unele corecturi. Patru ore de exerciţiu zilnic, timp de şase săptămîni — şi vom reveni iarăşi acolo unde eram odată.

— Monsieur Hrmost, eu am un copil, o fetiţă.

— Ce fel ! Asta e tragic. Gyp clătină din cap în semn de protest

— Ţi-e dragă ? O fetiţă ! Face gălăgie ?

— Foarte puţină.

— Mon Dieu ! Totuşi, ai rămas tot frumoasă. Asta este ceva. Dar ce vei face acum cu fetiţa ? Poţi să scapi de ea pentru un timp ? Aici este vorba de un talent care se găseşte în mare primejdie. Un scripcar şi o fetiţă ! *C'est beaucoup! C'est trop!*

Gyp începu să zîmbească. Şi Monsieur Harmost al cărui exterior nepretenţios ascundea multă sensibilitate, o mîngîie pe mînă.

— Ai crescut şi ai devenit foarte serioasă, mica mea prietenă, zise el grav. Nu face nimic ; încă nu e timpul pierdut. Dar un copil *!* In sfîrşit, curaj ! Toate se vor îndrepta.

Gyp întoarse privirea, ca să nu-i vadă tremurul buzelor. Fumul de tutun turcesc care se îmbibase în# toate lucrurile din cameră, în vechile cărţi şi caietele de note, un miros specific al persona-

lităţii profesorului Harmost, vechile perdele cafenii, grădiniţa piinâ de funingine, cu potecile ei croite de pisicile casei şi singurul copac chircit, privirile blînde ale ochilor căprii ai lui Monsieur Harmost — toate acestea îi aduceau aminte de timpurile fericite de altădată, cînd venea în fiecare săptămînă plină de veselie şi entuziasm, cînd sta de vorbă cu bătrînul ei maestru care-i încălzea sufletul cu muzica şi erupţiile lui de violentă admiraţie, cînd se simţea incîniată închipuindu-şi că singură prezenţa ei în casa aceasta este de ajuns ca să-i facă pe amîndoi să se simtă fericiţi şi să guste senzaţia că într-o bună zi ea va ajunge o mare artistă.

Glasul blînd şi insinuant al lui Monsieur Hrmost se auzi ca un ecou adînc :

— Haide, nu face nimic ; singură vîrsta este iremediabilă. Ai făcut foarte bine, fetiţa mea, că ai venit. Dacă viaţa pe care o duci nu este aceea pe care ai visat-o, vei reuşi să uiţi foarte curînd. In muzică găsim singura consolare şi singurul loc unde ne aşteaptă refugiul. La urma urmelor, mica mea prietenă — nici chiar o soţie şi nici un soţ nu va fi în stare să ni le ia. Pe noi ne mai aşteaptă şi de aci înainte, multe ceasuri de profundă mulţumire artistică.

Din sufletul celor care sînt în slujba artei cu tot devotamentul, emană un fel de putere fascinatoare. Cînd plecă din casa maestrului Harmost, se simţi din nou prinsă în vraja pasiunii lui pentru muzică. Va recurge la această justiţie poetică pe care se întemeiază întreagă homeopatia, şi va încerca să-şi vindece rănile sufletului tocmai cu ajutorul muzicii care îi înveninase viaţa. Toate ceasurile pe care le va avea de aci înainte, le va dedica muzicii, începu să ia cîte două lecţii pe săptămînă, cu toate că cheltuiala aceasta o înspăimînta, căci situaţia ei financiară începuse să-i dea tot mai mult de gîndit. Acasă făcea exerciţii ceasuri întregi şi muncea din greu la compoziţie. Termină cîteva cîntece pe care le avea începute şi studie toată primăvara şi vara următoare, schiţînd multe lucruri cu totul noi. Monsieur Harmost era foarte îngăduitor cu ea, căci ştia dinainte că o critică necruţătoare i-ar ucide entuziasmul, întocmai cum gerul tîrziu ucide florile timpurii. Afară de asta compoziţiile ei aveau o anumită frăgezime şi o notă distinctă personală.

— Ce zice soţul dumitale de bucăţile acestea ? întrebă el într-un rind.

— **Lui nu i le arăt.**

Nu i le dăduse niciodată ; se temea de violenţa lui, cînd era enervat de ceva — un singur cuvînt ironic din partea lui ar fi fost in stare să-i spulbere credinţa pe care o avea in ea însăşi, care era de altfel o plantă foare fragilă. Singurul om, în afară de maestrul ei, căruia îi vorbise despre eforturile pe care le făcea —

fapt destul de straniu — era tocmai contele Rosek. Intr-o zi o surprinsese copiind într-un caiet o bucată muzicală. Entuziasmul cu care-i vorbise despre acest „capriciu" fusese cît se poate de sincer, aşa că-i cîntă cîteva bucăţi în semn de recunoştinţă pentru aprecierea lui, pe urmă îi cîntă şi un cîntec pentru voce. Din ziua aceea începu să simtă pentru el o vagă prietenie, şi să-i pară puţin rău de el, cînd îl vedea palid, ireproşabil, enigmatic, rătăcind printre mobilele salonului sau prin grădină, fără să poată ajunge cu nici un pas mai aproape de realizarea dorinţelor lui. Nu o mai asediase cu declaraţiile lui de dragoste, dar presimţea că e gata să se repeadă, la cel mai mic semn de slăbiciune din partea ei. Chipul lui de piatră şi răbdarea de care da dovadă, erau impresionante. I-ar fi fost peste putinţă să-i fie complet antipatic un astfel de om care-i arăta atîta admiraţie. încercă să se informeze de la el ce datorii are Fiorsen. Erau sume de sute de lire. în afară de ceea ce datora chiar lui Rosek. Cum de a putut să se îngroape în datorii ? Ce făcea cu banii pe care-i cîştiga ? Onorariile pe care le cîştigase vara trecută fuseseră destul de mari. I-a cheltuit cu fata aceea sau poate şi cu alte femei ?

Observînd pe Fiorsen de aproape, constată la el o schimbare, un fel de moleşire, ca şi cînd ceva s-ar fi rupt într-însul, întocmai ca la un ceasornic pe care-1 întorci distrat, şi nu-ţi dai seama că-1 întorci la infinit, căci din lipsă de atenţie i-ai rupt spirala. Cu toate acestea acum lucra mai din greu decît lucrase înainte. La capătul celălalt al grădinii, îl putea auzi repetând de nenumărate ori acelaşi pasaj dintr-o bucată muzicală, ca şi cînd i-ar fi fost peste putinţă să se simtă mulţumit de felul cum l-a executat. Muzica lui insă îşi pierduse focul şi elanul; suna dogit şi plină de dezamăgire, ca şi cînd şi-ar fi zis : „La ce-mi mai poate folosi acum ?“ Se schimbase şi la obraz. Bănuia şi era convinsă că începuse să bea pe ascuns. Vina acestei ratări i se putea reproşa ei însăşi ? fetei aceleia ? sau poate se datora viciului ereditar, moştenit de la un înaintaş care fusese beţiv înveterat ?

Gyp nu îndrăzni să formuleze niciodată aceste întrebări. Dacă I-ar fi întrebat ceva, ar fi dat loc cel mult la discuţiuni interminabile, şi inutile lamentaţii din partea ei că nu-1 va putea iubi niciodată ; ar fi provocat afirmaţiuni fără nici un folos în legătură cu fata şi tăgăduieli de tot felul care n-ar fi putut să mai folosească la nimic. Situaţia era fără nici o posibilitate de îndreptare.

Era foarte irascibil şi părea că nu vede cu ochi buni lecţiile ei de muzică, la care făcea aluzii cît se poate de răutăcioase. Presimţea că el le considera ca ceva venit de la un amator şi din cauza aceasta le dispreţuieşte. De multe ori se supăra şi din cauza timpului în care se ocupa de fetiţă. Atitudinea lui însuşi faţă de

această fiinţă era ceva cu totul caracteristic. Intra în camera ei — ceea ce făcea pe biata Betty să rămînă înspăimîntată — şi o lua în braţe ca să se joace cu ea timp de zece minute, pe urmă o punea înalpoi ia leagăn şi se uita la ea întunecat, sau începea să rîdă ca un bezmetic şi ieşea din cameră tot atît de grăbit pe cît venise. Uneori ve'n^a cînd era şi Gyp în cameră, şi după ce se uita la ea cîtva timp. fără să spună nimic, o determina şi pe ea să iasă din cameră, odată cu el.

Ea suferea perpetuu din cauză că-şi dădea seama că este incapabilă să-l iubească, dar suferea şi mai mult, văzînd că în loc să-I poată salva, îl împingea ea însăşi în prăpastie — şi ca supremă ironie a soartei — se vedea determinată să cedeze tot mai mult capriciilor lui. Dar această supunere care o făcea să se simtă cu fiecare zi tot mai departe sufleteşte de omul acesta, o obliga la eforturi care erau mai presus de puterile ei. Era o fire care îndura pînă în clipa cînd ceva se frîngea într-însa — întocmai cum s-ar frînge coarda unui mecanism — şi pe urmă se termina definitiv.

Primăvara şi vara care urmară fură pentru ea întocmai ca nişte zile nesfîrşită de secetă şi pîrjol, cînd norii grei de ploaie înconjură zarea la mari depărtări, îngrămădindu-se mereu şi apropiindu-se nesimţit, ca la urmă de tot să izbucnească furtuna şi să înece grădina.

15

Vara propriu zisă nu începu în anul acela decît în ziua da zece iulie. Timpul favorabil se menţinuse îndelung, cu vînturi uşoare de la răsărit şi miază noapte ; apoi dintr-odată se schimbă şi veni o 'ploaie care ţinu aproape două sâptămîni ; pe urmă soarele se arătă din nou pe cer, cald şi legănat de o boare uşoară de cînt care purta miresme de tei înflorit. In umbra copacilor de la cealaltă extremitate a grădinii, era Betty care cosea ceva şi supraveghea fetiţa care dormea. Gyp se oprise în faţa unui strat de măzărică — lujere subţiri şi crude, ale căror tridente verzi şi transparente se întindeau pe cîrceii lucioşi ca nişte antene ale unor insecte invizibile.

Pe prundul aleei se auziră paşi care o făcură să întoarcă priviră şi să vadă pe Rosek ieşind din salon. Se opri in faţa ei şi o salută :

— Gustav încă nu s-a trezit. M-am gîndit să vorbesc mai întli cu dumneata. Am putea sta în linişte de vorbă ?

Gyp ezită cîteva clipe apoi îşi scoase mănuşile de grădină şi întrebă :

— Aici în grădină ? Sau vrei să trecem în salon ?

— Ar fi mai Bine în salon, vă rog.

Puţin emoţionată, apucă înainte pe alee şi după ce intră în salon, se aşează pe un scaun de unde putea vedea pe Betty cu fetiţa. Rosek rămase în picioare nemişcat — dulceaţa gravă a liniei buzelor lui şi eleganţa ireproşabilă a atitudinii, treziră într-insa un fel de admiraţie involuntară.

— Ce s-a întîmplat ?

— Din nenorocire, o afacere foarte neplăcută. Trebuie luate imediate măsuri. Am încercat să aranjez lucrurile, dar creditorii nu vor să mai aştepte. Ameninţă cu sechestrarea casei şi scoaterea lucrurilor în vînzare.

Gyp se simţi profund jignită şi nu se putu stâpîni să nu protesteze.

— Aproape tot ce este in casa asta imi aparţine mie.

Rosek clătină din cap :

— Contractul de închiriere este pe numele lui şi dumneata îi eşti soţie. Creditorii sînt în dreptul lor şi pot executa vînzarea. Mie mi-e peste putinţă să-l mai ajut — în orice caz în momentul de faţă nu l-aş putea ajuta.

— Fireşte — că nu ! Dumneata n-ar fi trebuit să-l ajuţi niciodată. Mi-e peste putinţă să suport gîndul acesta. La cît se cifrează datoriile pe care le are ?

— Ia vreo mie trei sute de lire sterline. Evident, nu este o sumă exorbitantă. Dar afară de asta mai este ceva...

— Mai rău decît atît ?

Rosek plecă privirea în pămint.

— Probabil dumneata te gîndeşti şi de astă-dată că eu caut să profit de situaţie. Dar mi-ar fi peste putinţă, ca tocmai acum să suport acest gînd din partea dumitale.

Gyp clătină din cap în semn de protest:

— Nu ; te rog, spune-mi tot.

— Este unul cu numele Wagge, un antreprenor de pompe funebre — tatăl unei persoane pe care dumneata o cunoşti.

— Daphne Wing ?

— Da. A rămas insârcinată. Au silit-o să spună adevărul. Asta înseamnă pentru ea rezilierea tuturor contractelor de angajament — şi atîtea alte dezavantaje ; cred că este uşor de imaginat. .

Gyp întrebă cu glasul stins :

—- Nu poţi să-mi explici, ce ar putea face acest domn Wagge ?

— Este un tip furios — şi un om de teapa lui e foarte primejdios cînd este apucat de furie. Va fi nevoie de o importantă sumă de bani — probabil chiar de o vărsare de sînge. (In clipa următoare se apropie de ea, dintr-o singură mişcare, ca de fulger).

Gyp, se împlineşte anul, din ziua cînd te-am prevenit ce te aşteaptă. Atunci nu m-ai crezut. Ţi-am spus, de asemenea, că te iubesc. Astăzi te iubesc de sute de ori mai mult decît te iubeam pe vremea aceea. Nu te mişca de pe scaun ! Mă duc sus, la Gustav !

Se întoarse în loc şi se depărta, iar Gyp îşi'închipui că pleacă cu adevărat; dar se opri şi se întoarse, apropiindu-se pînă în dreptul ferestrei. Erpresia feţei lui părea atît de chinută, îneît aproape i se făcu milă de el. Probabil în clipa aceasta înţelese gîndul ei, căci se repezi la ea şi încercă să o sărute, dar se zbătu şi buzele lui nu o putură atinge decît pe gît. Ii dădu drumul tot atît de neaşteptat pe cît se repezise la ea, şi după ce se plecă adînc, ieşi din cameră.

Cu dosul palmei Gyp îşi şterse de pe gît urma umedă a buzelor lui şi se întrebă năucită-:

— Ce am făcut eu, ca să merit să fiu tratată în felul acesta ? Ce am făcut ?

Apoi se simţi cuprinsă de un val de revoltă contra tuturor bărbaţilor. Se apropie de micul ei birou şi scoţînd carnetul, citi: Daphne Wing, — Frankland Street, Fulham. Apoi desprinse poşeta care era agăţată de spătarul scaunului pe care şezuse, şi puse întrinsa carnetul de cecuri. In clipa următoare, mişeîndu-se cu cea mai mare băgare de seamă, ca să nu facă nici un zgomot, traversă hallul şi luîndu-şi umbrela, ieşi in stradă.

Se îndreptă cu paşi grăbiţi spre Backer Street. Ieşise fără mănuşi şi trebui să intre în primul magazin pe care-1 întîlni în cale, ca să-şi cumpere o pereche. In timp ce le încerca, îşi uită pentru cîteva clipe gîndurile care o preocupau, dar imediat ce ajunse în stradă, începură să o chinuiască din nou. Şi era o zi atît de frumoasă — soarele strălucea şi cerul era albastru, iar în depărtări se vedeau tîrîndu-se norii albi şi moi; de pe imperiala omnibusului care o ducea, putea urmări în tihnă seninul întins deasupra ei. îşi aduse aminte de bărbatul care o sărutase pe braţ la primul ei bal. Acum venise acesta. In revolta ei se împletea un fel de solidaritate şi de milă faţă de fata asta — fata asta caraghioasă care aştepta mereu cu gura căscată să-i dai o bomboană, şi care ajunsese intr-o 6tare atit de penibilă, din cauza greşelilor bărbatului ei. în Fulham se dădu jos la primul colţ de stradă şi intră în uliţa îngustă străjuită de case mărunte şi cenuşii pe care le urmări pînă cînd găsi numărul pe care-1 căuta. Cînd ajunse in faţa scării care se vedea că abia atunci fusese spălată, era gata să se întoarcă şi să o rupă la fugă. Ce putea să caute ea în casa asta ?

O servitoare murdară şi prost îmbrăcată veni dc-i deschise. Berbec ! Mirosul fripturii de'berbec o lovi, ca o undă caidâ in

obraz
— exact cum spusese fata în ziua aceea.

— Acasă este domnişoara Daphne Wing ?

— Da ; domnişoara Daisy este acasă. Ai venit s-o vezi ? Cum îţi zice ?

Apoi după ce deschise una dintre cele două uşi de culoare cafenie care erau în faţa ei, adăugă :

— Ia-ţi un scaun, pînă o aduc.

Se opri in mijlocul sufrageriei acesteia de mahala şi încercă să-şi stăpînească aversiunea. Masa de care-şi sprijinise mîna, era acoperită de o muşama roşie, probabil ca să împiedice seul de oaie **că** pătrundă pînă Ia lemn. Pe bufetul de mahon de lîngă perete se vedea un serviciu cu cele două sticluţe cu oţet şi untdelemn şi o farfurie verde, plină de mere roşii. Un paravan încadrat în trestie de bambus şi zugrăvit cu margarete galbene şi albe, era aşezat in faţa căminului în care se vedea un snop de turbă de culoarc roşcată. Scaunele erau tapisate cu piele de marochin roşu, draperiile de la ferestre erau roşii cafenii, iar pe pereţii de culoare verde erati ci- teva gravuri de Landseer. Juxtapunerea acestor tonalităţi de verde şi roşu contribuiau şi ele la mihnirea care o chinuia. Apoi dintr-o- dată privirile i se opriră asupra unui vas minuscul dc porţelan albastru închis. Era aşezat pe consola căminului, deasupra unui piedestal, şi era gol. In mijlocul acestei camere în care plutea mirosul pestilenţial al fripturii de berbec, vasul acesta părea rătăcit din altă lume. Pe«acesta îl adusese în casa aceasta Daphne Wing — nu Daisy Wagge. Acest simbol de frumuseţe oprimată o emoţiorcă şi-i aduse aminte de ponosul plin de mîhnire al fetei din ziua aceea cînd în mijlocul grădinii încercase să-şi descarce sufletul In faţa ei, cu aproape un an în urmă. Ce superb porţelan adus din depărtatul Orirent ! Oare cum de-1 lăsaseră să-şi găsească şi el un loc în mijlocul acestei camere vulgare !

Auzi un oftat uşor şi se întoarse. Sprijinită cu spatele de uşâ, Daphne Wing aştepta, palidă şi speriată. Gyp se gîndi : „Trebuie să fi suferit îngrozitor", apoi îi întinse mîna.

Daphne Wing murmură. înecată de suspine : „O, doamnă Fiorsen !ª şi se plecă asupra miinii ei întinse şi i-o sărută. Gyp constată că mănuşile ei noi erau umede de lacrimi. Fata se sprijini din nou cu spatele de uşă. Gyp fu apucată pentru a doua oară de revoltă contra bărbaţilor, şi de milă faţă de fata aceasta care era tovarăşa ei de suferinţă şi care foarte curînd va trebui să treacă prin aceleaşi chinuri prin care trecuse şi ea.

— Haide, linişteşte-te, nu face nimic, zise ea cu glasul blînd. Dar ce facem noi acum ?

Daphne W'ing ridică palmele mîinilor şi-şi acoperi obrazul palid, apoi începu să plîngă cu sughiţuri, mute dar atît de chinuitoare,încît Gyp trebui să lupte din toate puterile, ca să nu înceapă şi ea să plîngă. Spectacolul pe care-1 vedea, era neagra deznădejde a unei fiinţe căreia i se luase orice posibilitate şi orice putere, dar mai presus de toate, orice dragoste — lacrimile acestea izvorau din fundul sufletului ei, la vederea simpatiei pe care i-o arăta. Se simţea cutremurată de revoltă contra lui Fiorsen care luase fata aceasta ca pe un mijloc de plăcere şi după ce se săturase de ea, o aruncase ca pe o otreapă. Parcă-1 vedea cum a încercat să o incinte pentru a-şi satisface plăcerile biciuite de dorinţi, pe urmă să se sature şi să o părăsească în voia soartei, să se descurce singură din nebunia care a apucat-o. întinse braţul cu sfială şi o mîngîie pe umerii care i se cutremurau de suspine. Fata se uită la ea şi îngînă cu glasul înecat :

— O, doamnă Fiorsen, îl iubesc atît de mult ! Un rîs chinuitor o înfiorâ şi o făcu să se cutremure din creştet pînă în tălpi. Daphne Wing băgă numaidecît de seamă şi continuă : — Ştiu — e îngrozitor să te glndeşti la toate acestea — dar totuşi ceea ce vă spun este adevărat — iar acum el — şi din nou fu apucată de plînsul acela liniştit şi spasmodic, iar Gyp întinse a doua oară mina şi o mîngîie pe umeri. Iar cu dumneavoastră m-am purtat atît de îngrozitor. O, doamnă Fiorsen, te rog iartâ-mă !

— Lasă... nu face nimic ! Nu mai plînge ; haide nu mai plînge !

Pe încetul suspinele ei se liniştiră, dar şi-acum sta cu capul plecat în pămînt şi cu obrazul îngropat în palme. In camera aceasta verde şi roşie prin largul căreia se legănă mirosul stătut al fripturii de berbec...

Intr-un tîrziu îşi descoperi o parte a chipului palid şi se uitâ la Gyp ; buzele ei nu mai erau întredeschise ca înainte, cind parcă ar fi aşteptat să-i dai o bomboană, şi murmură cu sfială :

— El te-a iubit tot timpul numai pe dumneata — pe nimeni alta nu poate iubi. Dar dumneata nu-1 iubeşti — şi mi se pare atît de ciudat. O, doamnă Fiorsen, dacă cel puţin l-aş putea vedea. Nu mi-a spus niciodată **să** mă întorc la el, şi n-am mai îndrăznit **să** mă duc. Nu l-am mai văzut de trei săptămîni ; din ziua în care i-am spus adevărul asupra situaţiei în care mă găsesc. O, ce să fac eu acum ?

Lui Gyp ii era milă de ea. dar în aceeaşi clipă se simţi revoltată, la gîndul că o femeie este în stare să se tîrască in faţa unui bărbat care a părăsit-o. Daphne Wing continuă resemnată :

— Eu nu am nici un fel de mîndrie. Nu mă interesează ce ar fi în stare să-mi facă sau să-mi spună, numai să-l pot vedea.

Revolta care o răscolise înainte făcu iarăşi loc milei :

— Cît mai ai pînă naşti ?

— Trei luni.

Trei luni — pe care trebuie să le petreacă în starea asta de neagră deznădejde !

— Aş fi în stare să fac un gest disperat. Acum cind nu mai pot să dansez şi toţi ştiu, e ceva îngrozitor. Dacă l-aş putea vedea, nu mi-ar mai păsa de nimic. Dar ştiu dinainte că el nu vrea să mă mai vadă. O, doamnă Fiorsen, ce mult aş dori să fiu moartă ; te rog să mă crezi.

Lui Gyp îi scăpă un oftat şi plecindu-se spre fată, o sărută pe frunte. Simţi din nou oceeaşi undă de floare de portocali ridicîndu-se din trupul sau din părul ei. ca în ziua cînd o întrebase dacă e bine sau nu să iubească pe cineva ; în seara aceea cînd apăruse de sub bolta copacilor, ca un fluture de noapte, şi rotise în lumina de lună fîlfîind ca o umbră albă, pe urma propriei' umbre care fugea îna intea ei. Ca să schimbe vorba, Gyp întinse braţul spre vasul.de porţelan de pe consola căminului şi întrebă :

— Pe acesta sînt sigură că dumneata l-ai adus aici ?

Fata ii răspunse cu o grabă impresionantă :

— O,, vă place vasul ? Vă rog să-l luaţi. Mi l-a dat contele Rosek. O, mi se pare că aud pe tata. Probabil va intra aici in cameră.

Gyp auzi un bărbat tuşind, ca să-şi dreagă glasul, pe urmă fîşîitul unei umbrele pe care cineva o aşeza in cuier ; fata **.se** chirci în colţul bufetului. Uşa se deschise şi intră domnul Wagge. Un bărbat scund şi gros, îmbrăcat intr-o jachetă neagră şi cu o bărbuţă căruntă, care se opri şi se uită la ele. Arăta exact ceea ce era cu adevărat, un englez care primise reforma, bea sherry şi mînca friptură de berbec, şi care reuşise să-şi croiască un drum al lui în viaţă. Trăsăturile feţei lui erau grosolane ca şi trupul,

colorate de o înaintată ciroză ; o fire lipsită de răutate, cu toată minia care i **se** aprindea in ochii mici şi rotunzi ca de purcel. Cu glasul răstit, deşi temperat in oarecare măsură de amabilitatea inerentă profesiunii, întrebă :

— Da ; cu cine am onoarea ?

— Doamna Fiorsen.

I se auzea respiraţia şuierătoare şi după ce aduse un scaun, adăugă :

— Poftiţi, luaţi loc.

Gyp clătină din cap.

Amabilitatea care se oglindea pe chipul domnului Wagge părea că se luptă, cu violenţa unui alt sentiment mult mai primitiv. Scoase o batistă mare, cu marginea îndoliată şi după ce-şi suflă nasul, şi-o trecu peste obraz, ca să se şteargă de năduşeală, apoi se întoarse spre fiica sa :

— Du-te sus.

Fata se întoarse numaidecît şi ieşi din cameră. Domnul Wagge îşi drese glasul cu o violenţă care denota nişte plămîni foarte puternici.

— Tmi daţi voie să vă întreb, cărei împrejurări datorez această onoare ?

— Am venit să văd pe fiica dumneavoastră.

Ochii lui mici ca două mărgele se plimbară de la obrazul ei pînă la patofii din picioare, pe urmă se opriră pe lanţul ce-1 **avea** la ceasornic, trecură la miinile pe care şi le freca fără încetare una de alta, coborîră din nou şi trecură pe pieptul ei, fără să îndrăznească să se ridice mai sus. Sfiala aceasta nu **se** putea ca Gyp să nu **o** baqe de seamă. Aproape că-i auzea depănîndu-şi firul gîndurilor : rCum să discut astfel de lucruri cu o femeie atît de simpatică, soţia ticălosului care mi-a necinstit fiica ? Este o situaţie eît se poate de delicată". Pe urmă îi auzi glasul răguşit:

— Este o afacere neplăcută, ma'am. Nu ştiu ce să zic. Credeţi- mă că nu ştiu. E neplăcut; foarte neplăcut... V

Gyp îi răspunse cu glasul liniştit:

— Fiica dumneavoastră se simte grozav de nenorocită ; ori aceasta nu se poate să-i facă bine în situaţia în care se găseşte.

Trupul greoi al domnului Wagge păru că se umflă.

— Iertaţi-mă, ma'am, îngină el, dar nu mă pot stăpîni să nu vă spun că soţul dumneavoastră este un ticălos. îmi pare rău că trebuie sâ fiu nepoliticos, dar n-am ce face. Dacă ar fi aci de faţă. nu ştiu dacă aş fi în stare să mă stăpînesc — vă rog să mă credeţi. Apoi probabil interpretînd drept un gest de simpatie mişcarea' **pe** care o făcu Gyp, continuă să debiteze pe un ton cît se poate de

stăpînit : E foarte delicat să vorbeşti despre aşa ceva in faţa unei doamne, mai ales cind şi ca a fost jignită, dar fiecare om îşi are susceptibilităţile lui. Eu am spus chiar de la început că dansul acesta înseamnă să te pui împotriva providenţei, dar femeile n-au nici atîta minte cită într-un cap de găină. Mama ei ţinea morţiş. O carieră, mai e vorbă ! Frumoasă carieră, n-am ce zice. Ce să vă spun ma'am : sint furios. Dacă licheaua asta îmi va cădea în mînă, îi voi face de petrecanie — eu nu mai sînt, tînăr, dar cu toate acestea, mă va ţine minte. Dumneavoastră, eu nu ştiu ce să vă spun. Tocmai fiica mea să se poarte în felul acesta ! Sînt profund jignit. Pe urmă se poate prea bine ca numele ei să fie tîrît în noroi. Să vă spun limpede, eu am tras nădejdea că dumneavoastră nu veţi afla nimic despre întîmplarea asta. La urma urmei fata şi-a luat pedeapsa pentru ceea ce a făcut. Pe urmă tribunalele acestea care se ocupă de divorţuri — nu sînt ceva care să fie demn de oameni care se respectă. Afară de asta, să nu vă supăraţi, eu n-aş accepta ca fiica mea să se mărite cu o astfel de lichea, chiar dacă dumneavoastră aţi cere divorţul. Nu doamnă ; e mai bine ca necinstea în care a fost tîrită să rămînă fără nici o urmare.

Gyp ridică privirea şi răspunse :

— Despre necinstea ei nu va afla nim'enî nimic, domnule Wagge, cel mult dacă dumneata vei spune cuiva. Dacă o veţi trimite pe Daphne — Daisy — de acasă, ca să stea liniştită, pînă cînd totul va trece, nimeni nu va putea afla de cele întîmplate.

Domnul Wagge rămase cu gura căscată şi respiraţia şuierătoare se putea auzi din uliţă :

— Asta înseamnă, ma'arh, că dumneavoastră nu veţi intenta acţiunea de divorţ ?

Gyp coborî privirea în pămînt.

Domnul Wagge tăcu şi pe chipul lui se văzu o tresărire abia simţită.

— De, zise el într-un tîrziu, este mai mult decît merită purtarea ei ; dar in acelaşi timp nu voi încerca să vă ascund, că hotărîrea dumneavoastră este şi pentru mine o uşurare. Trebuie să vă mai spun că pentru o doamnă tînără ca dumneavoastră, şi frumoasă, această hotărîre dovedeşte că aveţi un suflet cu adevărat creştinesc. Gyp clătină din nou din cap. — Da, doamnă ! Eu care sînt destul de bătrîn, pentru ca să pot fi tatăl dumneavoastră — şi un cm evlavios, pot să-mi dau seama de asta.

întinse mîna spre ea şi Gyp îşi puse mîna înmănuşată într-a lui.

Domnul Wagge se ridică în picioare întristat şi cîteva clipe îşi frccă miinile în tăcere.

— Eu sînt un om casnic, declară el pe neaşteptate. Un om casnic care a dus întotdeauna o viaţă demnă ; niciodată nu aş fost în stare să-mi închipui că aşa ceva s-ar putea întîmplă în familia mea. Pentru mine a fost — dar mi-e peste putinţă să vă fac să înţelegeţi ce înseamnă pentru mine această lovitură.

Gyp îşi luă umbrela. Presimţea că trebuie să iasă din casa asta, căci dintr-un moment într-altul omul acesta putea pronunţa un cuvînt pe care ea nu va fi în stare să-l suporte — afară de asta mirosul fripturii de berbec devenea tot mai puternic.

— îmi pare foarte rău, zise ea din nou. La revedere, şi se îndreptă spre ieşire. Ii auzi respiraţia şuierătoare în timp ce o conducea spre uşă, ca sâ i-o deschidă ; trecu în faţa ei şi cînd puse mina pe clanţă, ochii lui ca de purcel se ridicară cu sfială spre ea.

— Doamnă, declară el, sînt foarte fericit că mi-a fost dat privilegiul să vă cunosc, şi să-mi daţi voie să vă spun că puteţi fi sigură de toată simpatia mea cea mai entuziastă. Bună ziua !

Gyp respiră adine. Ii ardeau obrajii ; simţea nevoia să se apere dc lumina zilei şi-şi deschise umbrela. Dar chipul palid al fetei apăru din nou în faţa ei şi-i auzi glasul sfîşietor :

— O, doamnă Fiorsen, aş prefera să mor, căci altceva nu mi-a mai rămas !

16

îşi continuă drumul pe jos, sub scutul umbrelei, căutînd în mod inconştient să nu se depărteze de sub ramurile copacilor. Gîndurile i se învălurau ca purtate de vînt : Daphne Wing cu spatele sprijinit de uşă, domnul Wagge cu obrazul plin de pete de ficat şi aprins de revolta stăpînită, snopul de turbă uscată în cămin, vasul albastru de porţelan, asaltul lui Rosek contra ei, fetiţa ei adormită în cărucior sub famurile copacilor din grădină.

Ajunse în Kensington Gardens şi se aşeză pe o bancă. Era aproape de amiază ; dădacele, căţeii, cărucioarele de copii, domni în virstâ — toţi se întorceau grăbiţi la masă. Toţi se uitau din fugă la femeia aceasta frumoasă care n-avea nîci-o treabă şi era singură, şi încercau să ghicească ce-o fi avînd — poate are picioarele paralizate sau altă meteahnă, care să i se treacă cu vederea, pentru chipul ei atît de frumos. Gyp nu vedea pe nimeni, afară de cîte un ciine care se apropia să o amuşine. Trecu multă vreme de cînd încerca anume sâ pară insensibilă pentru tot ce vede în jurul ei şi refuzase să privească realitatea

în faţă ; dar în clipa aceasta digul era rupt şi valurile furioase ale vieţii o duceau cu ele. „Un proces[44]. Cei care se fereau să-şi mărturisească popriile amărăciuni, chiar celor care stau mai aproape de ei sufleteşte, nu se gîndesc niciodată să-şi expună în public mîhnirea ; în orice caz lui Gyp ar fi fost poşte putinţă .să-i treacă prin minte un astfel de gind. Zimbi cu amărăciune şi sc gîndi : „în orice caz eu nu sînt mai puţin vrednică de plins dccît ea. Să zicem că l-aş iubi şi eu ? Nu, niciodată — eu nu vreau să iubcsc niciodată — pe nimeni. Femeile care iubeso sînt predestinate să sufere prea mult în viaţă“.

Trecu multă vreme pînă să-şi aducă aminte că la orele trei după amiază trebuie să fie la Monsieur Harmost. Tîrziu, după orele două, se ridică de pe bancă şi traversă pajiştea dintre aleile parcului. Atmosfera ora plină de zumzetul albinelor şi al gîzelor, de gînguriuî porumbeilor, de susurul abia simţit al frunzelor şi de mireasma florilor de tei care se legăna sub cerul albastru, pătat ici colo de nori ■ albi care treceau încet şi se pierdeau în zare. De ce să se simtă nefericită ? Un prepelicar cu capul mare şi părul de pe frunte aspru ca o perie se ţinea furiş de ea, închipuindu-şi că va arunca în apă umbrela ce o avea în mînă, ca el să i-o aducă înapoi, căci mintea lui canină ar fi fost peste putinţă să conceapă că cineva ar duce un obiect în mină şi pentru alte motive.

Monsieur Harmost aştepta nerăbdător în mijlocul camerei, care deşi era cu ferestrele deschise, totuşi mai păstra încă mirosul de tutun.

— Credeam că nu vei mai veni, zise el. Eşti palidă. Poate din cauza căldurii ? Sau te-a supărat cineva, mica mea prietenă. Gyp clătină din cap. Ba da, dar dumneata nu spui nimănui niciodată. Te închizi cum se închid florile după apusul soarelui. La vîrstă dumitale. draga mea fetiţă, omul trebuie să-şi descarce sufletul**;** **o** mihnire ascunsă este pentru muzică tot atît de neprielnică, pe cît este pentru stomac vîntul care bate de la răsărit. Haide, spune-mi ce supărări ai ? De mult mă pregăteam să te întreb. In viaţă nu sîntem tineri decît o singură dată şi aş vrea să te ştiu fericită.

Va fi oare pentru ea o uşurare dacă va încerca să-şi descarce sufletul ? Ochii lui adînci şi cafenii se uitau la ea întrebători, întocmai ca ochii unui cîine credincios. N-ar fi vrut să jignească încrederea şi dragostea unui om atît de cumsecade. Dar cu toate acestea ar fi fost peste putinţă să-i spună adevărul.

Monsieur Harmost se aşează la pian. întinse mîinile spre cla-

viatură şi se întoarse să se uite la ea.

— Poate nu ştii că sînt îndrăgostit de dumneata. Oamenii bă- trlni se pot îndrăgosti şi ei, dar ştiu foarte bine că dragostea lor nu are nici un rost şi tocmai din pricina aceasta pot fi suportaţi. Totuşi ne place să constatăm că putem fi de folos tinereţii şi frumuseţii ; sentimentul acesta ne încălzeşte sufletul. Povesteşte-mi pricina mîhnirii dumitale. Aşteptă cîteva clipe, apoi adăugă cu glasul schimbat: Bine, draga mea; atunci să ne întoarcem la muzica noastră.

Avea obiceiul să se aşeze la pian alături de ea, dar astăzi rămase în picioare, cu vădita intenţie de a fi cît se poate de sever. Şi Gyp, fie din pricina enervării neobişnuite, fie din pricină că nu mincase nimic de azi dimneaţă, cîntă de astă dată mai bine decît cintase pînă acum, mazurka lui Chopin în *la diez,* acest cîntec revoluţionar care înainte de asta i se păruse inaccesibil. După ce termină, Monsieur Harmost îi luă mîna şi i-o sărută. Ii simţi barba aspră înţepînd-o pe mînă şi ridicînd obrazul spre el. oftă mulţumită. Alături de el se auzi un glas batjocoritor :

— Bravo !

Fiorsen se oprise în cadrul uşii.

— Felicitările mele *madame !* Doream demult să vă văd sub vraja inspiraţiei maestrului dumneavoastră.

Gyp îşi simţi inima bătînd in piept ca un ciocan. Monsieur Harmost nu se mişcase din loc, ci se uita la el consternat.

Sărutîndu-şi dosul mînii, Fiorsen continuă cu glasul înveninat.

— Hodorogul acesta bătrîn. Ptiu... halal amant!

Gyp văzu pe bătrînul maestru că începe să tremure din tot trupul, şi sărind în picioare, ţipă revoltată :

— Eşti o brută !

Pe urmă se auzi glasul moşneagului :

— înainte de a pleca monsieur, te rog să-mi dai o explicaţie .pentru purtarea dumitale tîmpită.

In loc de răspuns, Fiorsen îi ameninţă cu pumnul şi murmurînd ceva neînţeles, dispăru. Auziră uşa de la intrare trintindu-se cu violenţă. Gyp se ridică de la pian şi apropiindu-se de fereastră, se uită în grădiniţa din dosul casei. Pînă şi aici se furişase vara. Frunzele copăcelului chircit luceau în lumină şi la rădăcina lui, o pisicuţă neagră, la gît cu o fundă albastră, îşi făcea toaleta. Dintr-o stradă apropiată se auzea glasul unui vînzător care striga căp- fual Presimţea că la spatele ei monsieur Harmost rămăsese in picioare, cu mîna dusă la gură, şi-şi simţi sufletul răscolit de furtuna părerilor de rău şi a revoltei. Să insulţi un moşneag atît de cumsecade şi de inofensiv ! Asta era culmea jigiiirilor pe care i le adusese soţul ei. Pe asta nu i-o va putea ierta niciodată. **O insultase** şi pînă acum, mai mult decît ar fi fost în stare să-i

treacă **cu ve**derea. Se întoarse spre bătrînul maestru şi îi luă manile într-ale **ei.**

— îmi pare enorm de rău. La revedere, dragă monsieur Harmost ; mă întorc vineri. Şi înainte ca bătrînul să poată face vreun gest de protestare, ieşi pe uşă.

Abia ajunsese pe trotuarul din faţă, cînd simţi că a apucat-o cineva de braţ şi întorcîndu-se văzu că este Fiorsen. îşi **desfăcu** braţul din mîna lui şi începu să umble mai repede. **Nu** cumva **avea** de gînd să-i facă o scenă aici în mijlocul străzii ? El se **repezi din** nou şi o apucă de braţ. **Se** întoarse spre el şi-i spuse cu **glasul de** gheaţă :

— Te rog. nu-mi face scene pe stradă şi nu mă mai urmări în felul acesta. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vei avea destul **timp** — acasă.

Pe urmă îşi văzu de drum indiferentă. El însă continuă să vină pe urma ei, la o mică distanţă. Făcu semn şi opri cea dintîi trăsură pe care o întîlni în drum.

Văzu pc Fiorsen că se repede în goană, dar era prea tîrziu, pentru ca să o mai poată ajunge. Se opri în mijlocul trotuarului, cu faţa palidă ca de mort, umbrită de gardina largă a pălăriei. Dar ea era prea mîhnită si prea revoltată, ca să se mai gîndească la el.

Era hotărîtă să se ducă **la** tatăl ei. Nu se va mai **întoarce la** Fiorsen ; dar cum să scoată pe Betty şi fetiţa din casă ? **Era aproape** sigură că Winton era la Club. Se plecă spre vizitiu şi-i **spuse :**

— Te rog să opreşti în Hyde Park Corner f

Patronul care o cunoştea, ieşi din boxa lui şi strigă unui băiat!

— Maiorul Winton — dar la iuţeală ! apoi se apropie **de ea** şi după ce-i oferi un scaun, îi dete ziarul *The Times.*

Gyp aşteptă cu ziarul pe genunchi, şi văzu ca prin **vis un** domn bătrîn care se retrase sfios intr-un colţ ; un fecior cu cravata albă trecu, în mînă cu o tavă pe care era serviciul de ceai ; cîteva pălării agăţate în cuier ; barul de culoare verde şi trei domni **care** se opriseră în faţa Iui. Unul înalt gras, cu vestă albă **şi ochelari, îşi** scoase pălăria de paie pe care o avea în cap şi se **aşează aşa fel** ca să o poată vedea ; pesemne o găsise pe gustul lui. **Pe urmă apăru** tatăl ei şi statura lui, ceva mai precisă decît umbrele tulburi **ale** celor trei, se apropie de ea ; nerăbdătoare să părăsească o clipă **mai** devreme sanctuarul acela masculin, ieşi în calea lui şi-l opri **în capul** scării care ducea la garderobă.

— Tată, vreau să vorbesc cu dumneata.

Se întoarse repede spre ea şi o cercetă cu privirea, pa urmă işi luă pălăria şi o urmă spre ieşire. După ce se urcară in maşină, o apucă de mînă şi se uită la ea.

— Haide draga mea, spune.

— Vreau **să** mă întorc la dumneata. Nu **mă** mai pot duce **acasă** să continui viaţa pe care am dus-o pînă acum. Ani ajun:> **la** capătul puterilor.

O strînse uşor de mînă, ca pentru a o opri să mai spună ceva Gyp însă adăugă :

— Dar va trebui să-mi iau fetiţa ; mă îngrozesc la gîndul că omul acesta ar fi în stare să o oprească, pentru ca să mă determine să mă întorc la el.

— O fi acum acasă ?

— Nu ştiu. In orice caz nu i-am spus că am de gînd să-1 părăsesc.

Winton se uită la ceas.

— Fetiţa iese la plimbare împreună cu dădaca, pe la această ®ră ?

— Da, după ce serveşte ceaiul. Căci e mai răcoare.

— Ia cazul acesta eu îmi voi continua drumul cu maşina asta. Tu te dai jos şi prepari camera pentru fetiţă. Nu te frăminta ţi nu te mişca de acasă, pînă cînd mă întorc eu.

Ce frumos din partea lui, că s-a ferit să-i pună vreo întrebare !

Maşina se opri la intrarea casei din Bury Street. El o întrebă foarte liniştit.

— Vrei să-ţi aduc şi căţeluşii ?

— O, da — te rog ; el nu ţine la ei deloc.

— Foarte bine. Cred că vom mai avea timp deajuns, să-ţi poţi cumpăra lucrurile de care vei avea nevoie, chiar după întoarcerea mea. Astăzi nu am nimic de riscat. Spune doamnei Markey să-ţi servească ceaiul.

Gyp urmări maşina cu privirea şi văzu pe tatăl ei că-i face semn cu mîna, pe urmă dispărură ; oftă adînc, parte uşurată parte de spaimă, şi întinzînd braţul, sună la intrare.

17

După ce ajunse în St. James Street, maiorul Wintcn ordonă şoferului să conducă maşina cît se poate de repede. -Obrazul lui ars de soare se rumenise puţin; sub pleoapele pe jumătate închise, ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi, şi gura îi era încleştată ; avea exact aceeaşi atitudine, ca la vînătoare, In momentul cină aş'epta să apară vulpea. Va fi prudenţi — şi nu va ataca pe

faţa. Pentru asta va avea timp şi mai tîrziu — dacă va fi nevoie. Nervii Iui erau mai tari decît a multor oameni de seama lui, şi era înzestrat cu încâpăţînarea caracteristică unor anumiţi indivizi care pot deveni formidabili adversari, în cazuri de lovituri mărunte. Cînd ajunse în faţa casei lui Fiorsen, spuse şoferului sâ aştepte, se dădu jos, şi sună la intrare ; apoi, în glas cu un tremui piin de haz, pentru farsa pe care o juca, întrebă :

— Doamna- Fiorsen este acasă ?

— Nu s-a întors încă, domnule maior; dar domnul Fiorsen este acasă.

— A, dar fetiţa ?

— Este acasă.

— Voi intra să o văd. Este în grădină ?

— Da. domnule.

— Sunt si căţeluşii cu ea ?

— Da, domnule. Doriţi să vă servesc un ceai, vă rog ?

— Nu, mulţumesc. (Ca să-şi poată pune planul de răpire în aplicare fără să dea loc la comentarii şi nici să nu bănuiască nimeni că Gyp a uneltit împreună cu el, adăugă). Cel mult după ce se va întoarce doamna Fiorsen.

în timp ce traversa grădina, bagă de seamă că Fiorsen îl urmărea de la fereastra sufrageriei. Fetiţa era la celălalt capăt al grădinii şi cei doi căţeluşi se repeziră, hăpăind furioşi spre el, pînă cînd îl simţiră cine este. Winton se apropie de cărucior, ţi după ce salută pe Betty, se uită Ia nepoată-sa. Era acoperită eu o perdea de muslin, ca să o apere de muşte, şi era trează. Ochii mari, solemni / şi castanii, se îndreptară spre el şi-l cercetară serioşi, aproape ca ochii lui Gyp. începu să se joace cu ea şi făcu o mişcare, aşa fel ca să determine pe Betty să se întoarcă spre casă cu spatele.

— Ain venit cu o vorbă din partea stăpînei dumitale, Betty. Adimă-ţi minţile şi bagă de seamă ce-ţi spun : nu te uita împrejurul dumitale ci ascultă la mine. Ea este în Bury Street şi va rămîne acolo ; a cerut să te aduc pe dumneata cu fetiţa şi căţeluşii. Bătrîna zgîii ochii şi rămase cu gura căscată. Winton lăsă braţul pe marginea căruciorului. — Nu-ţi pierde capul. Ieşi din curte cu căruciorul, cum faci iîntotdeauna. Este ceasul cînd plecaţi la plimbare ; şi mă vei aştepta la colţul străzii care dă în Regent Park. Eu voi veni cu maşina şi vă iau cu mine. Nu te emoţiona; nu lua cu dumneata nimica şi procedează exact aşa cum procedai şi înainte, cînd ieşeaţi la * plimbare. M-ai înţeles ?

Femeile bătrine, mai ales cînd sînt dădace de copii mici, nu prea au obiceiul să execute astfel de ordine, fără sâ ceară vreo lămurire. Văzind-o că începe să respire şuerător şi pieptul enorm **i** se agită, adăugă repede :

— Betty, încearcă să te stăpînească şi păstrenză-ţi calmul ; Gyp are nevoie de dumneata. în maşină îţi voi da toate explicaţiile.

— Da, domnule, Mititica de ea. Dar ce facem cu schimburile pentru noapte ale fetiţei ? Şi cele ale domnişoarei Gyp ?

Winton simţea că Fiorsen n-a plecat de la fereastră ci continuă să-i urmărească fiecare mişcare ; tocmai de aceea încearcă sâ facă fetiţei cîteva ghiumbuşlucuri.

— Nu-ţi face gînduri din pricina asta. Imediat ce mă vei vedea că apar în faţa ferestrei salonului, dumneata îţi faci pregătirile de plecare. Drept înainte, Betty ; nu te uita nici la stînga nici la dreapta ; eu îţi voi acoperi retragerea. Să nu decepţionezi pe Gyp tocmai acuma. Adună-ţi tot curagiul şi fii liniştită.

— Am înţeles, domnule, zise Betty şi oftă greu, pe urmă îşi strînse panglica de la bonetă. Winton salută şi-şi continuă drumul spre intrarea casei. Privirile îi lunecau în toate părţile prin grădină, ca şi cînd ar fi examinat straturile de flori, dar constată că Fiorsen s-a retras de la fereastră, şi intrînd în salon, de-a lungul terasei, trecu repede în hali. O clipă înainte de a deschide uşa de la sufragerie, se opri şi ascultă. Fiorsen se plimba prin cameră, îşi opri privirea rătăcită asupra lui W'inton care-1 întrebă :

— Ce mai faci ? Gyp nu s-a întors ?

— Nu.

Răspunsul acesta negativ, făcu pe Winton să se simtă chinuit de remuşcări. Groaznic să te gîndeşti că Gyp îl va părăsi dar în clipa următoare sufletul lui se împietri din nou. Omul acesta era o lichea ordinară.

— Fetiţa arată foarte bine.

Fiorsen începu din nou să se plimbe prin cameră.

— Unde este Gyp ? Aş vrea să vorbesc cu ea.

— încă nu e tocmai tîrziu.

Apoi dintr-odată se simţi scîrbit de prefăcătoria aceasta. Să ia fetiţa — să ducă pe Gyp în siguranţă — cu asta era de acord. Dar i-ar fi fost peste putinţă să se prefacă şi de aci înainte, că nu ştie nimic. Se întoarse în loc#şi ieşi în hali. Nu mai putea suporta scena asta. Oare femeia aceea plecase ? Se întoarse în salon. O văzu că trece de colţul casei ; peste cinci minute va ajunge la cotitura aleei. Se opri şi aşteptă. Numai de nu ar intra inidvidul acesta în salon. Dincolo de peretele care despărţea sa-
Ionul, îi auzea paşii neosteniţi, plimbîndu-se **în lungul sufrageriei.** Cît de mult durează un minut! Nu trecuseră mai **mult de trei** minute, cînd uşa de la sufragerie se deschise şi **Fiorsen trecu in** hali şi se opri în faţa intrării. Ce o fi avînd oare, de **s-a oprit aci,** parcă ar sta la pîndă ? Apoi dintr-odată Winton îl **auzi oftînd** îndurerat — tot aşa oftase şi el odinioară, foarte demult, **cînd nu-şi** mai putea stăpîni enervarea, şi asculta

svon de paşi, **cu sufletul** chinuit de teamă şi dorinţi. Nu cumva licheaua aceasta **Iubea cu** adevărat ? Se simţi revoltat să mai stea în casa asta şi **să-l spio**neze ce face ; se apropie deci de ieşire şi declară :

— Nu pot s-o mai aştept. La revedere ! Cuvintele: „Spun* lui Gyp c-o îmbrăţişez[1]*, îi muriră în gît.

— La revedere, răspunse Fiorsen cu glasul stins.

Winton trecu pe sub pergolă şi parcă vedea pe cel **care rămăsese** nemişcat în urma lui, oprit în cadrul uşii **întredeschise,** cu chipul chinuit de aşteptare şi palid ca o umbră. Betty **nu se** vedea nicăieri ; probabil ajunsese la cotitura drumului. **Misiunea** lui fusese dusă la bun sfîrşit, dar nu simţea **niciun fel de mulţumire** de felul cum şi-o îndeplinise. **Dincolo de colţul străzii** ajunse pe cele două fugare şi le luă în maşină, **pe urmă cu căru**ciorul legat pe imperiala maşinii, plecă **în goană. Avea de gînd** să se explice cu Betty imediat ce **o** va lua lîngă el **în maşina,** dar nu-i spuse decît atîta :

— Mîine vom pleca toţi la Mildenham.

Iar Betty oare se temuse de **el,** chiar din **ziua cînd cu atîţia** ani în urmă **îl** întîlnise pentru prima dată **în viaţă, se întoarse şi** se uită 'la profilul lui întunecat, dar nu **îndrâsni să mai întrebe** nimic. Winton **se** opri la un oficiu poştal şi **expedie următoarea**
telegramă :

„Gyp şi fetiţa sînt cu mine — urmează scrisoare. — **Winton".**

îşi simţi conştiinţa mai liniştită ; în orice caz **trebuia să-i tele**grafieze, căci altfel Fiorsen s-ar fi alarmat **şi s-ar fi adresat po**liţiei. Restul mai poate aştepta, pînă cînd va vorbi **cu Gyp.**

Dar se făcu foarte tîrziu, pînă cînd ei putură să stea liniştiţi de vorbă.

Aşezaţi în faţa fereştilor deschise, lîngă cele două **ghiveciuri** de hortensii pe care Markey le cumpărase din proprie iniţiativă, ca o dovadă **a** mulţumirii pe care i-o pricinuia prezenţa ei — Gyp începu să-i povestească. Nu-i ascunse nimica, în **timp ce-£** mărturisi durerosul fiasco al căsătoriei pe care o **contractase** de bună voie. Cînd ajunse **la** scena cu Daphne Wing şi **episodul** din camera de muzică, prin întuneric văzu ochiul de **jar** din **ţieara** lui Winton agitîndu-se furios. In casa ei — în propria ei casă. Dar chiar după o astfel de scenă — continuase să trăiască împreună cu el, sub acelaşi acoperiş. El n-o întrerupse niciun moment, dar tăcerea lui de piatră o înspăimînta.

Cînd ajunse la incidentele întîmplate în ziua aceea, avu un moment de ezitare. Să-i spună şi despre Rosek ? Dar sinceritatea ei fu mai tare decît sfiala şi Winton nu făcu nicio mişcare. După ce

termină, tatăl ei se ridică încet şi apropiindu-se de fereastră, stinse ţigara pe canatul din partea exterioară ; apoi întorcîndu-se spre ea şi văzînd-o întinsă în fotoliu, ca şi cînd ar fi fost epuizată de efortul pe care l-a făcut, se uită pe fereastră şi oftă : „Doamne — Dumnezeule !“

Era tocmai timpul care preceda ieşirea publicului de la spectacole şi liniştea intermitentă a străzilor Londrei nu era tulburată decît de ţipetele stridente şi înveninate ale cîte unei femei ameţite de băutură care se certa cu bărbatul, în timp ce se întorceau acasă, amîndoi pe două cărări, sau scîrţîitul strident al unui viorist ambulant care căuta să-şi cîştige hrana pentru a doua zi. Scîrţîitul acesta stins în depărtare irita pe Winton, căci îi aducea aminte de cei doi străini care trataseră atît de abominabil pe fiica lui. Ce plăcere ar fi să-i poată prinde în faţa spadei lui sau a pistolului — ca să-i înveţe minte. Glasul ei îi spulberă gîndurile negre :

— Tată, aş vrea să-i plătesc datoriile. Pe urmă situaţia ar fi exact ca atunci cînd m-am măritat cu el.

Lui Winton îi scăpa un murmur de protest; el nu era de părere că trebuie să mai toarne ulei pe foc.

— Afară de asta aş vrea să fiu asigurată, că fata asta nu va duce nici un fel de lipsă, pînă cînd va scăpa de greaua încercare prin earer trece acuma. Poate aş putea face apel la o parte din banii ceilalţi — în cazul cînd capitalul meu este plasat pe termen care nu poate fi denunţat.

El nu era deloc contra acestei propuneri, dar supărarea îl făcu făcu să ezite ; după părerea lui, banii nu aveau ce căuta alături de răzbunare.

— Aş vrea să mă simt, ca şi cînd nu aş fi acceptat niciodată să mă căsătoresc cu el. Cine ştie — probabil şi datoriile acestea le-a făcut din cauză că m-am căsătorit cu el — şi aş vrea să-mi simt conştiinţa liniştită.

întinsă în fotoliul acesta vechi, cu faţa ridicată în sus, învelită de timbra serii — semăna atît de mult cu ea. îşi simţi sufletul inundat **de** o imensă mulţumire. Reuşise să o aducă din nou la **el.**

In fiecare zi dormitorul lui Fiorsen era — cum spunea servitoarea „curat coteţ de porci" — pînă cînd pleca de acasâ şi puteau să scuture. Avea un talent special de a le face toate val vîrtej, încît îţi făcea impresia că în patul lui au dormit trei oameni dintr-odată, nu unul singur. Hainele, ghetele, periile, lucruri aruncate în toate părţile, ziare, romane franţuzeşti şi mucurile de ţigări

— nimic nu era la locul lui, şi fumul stătut de ţigară îneca pe toţi cei care trebuiau să intre în camera lui, să-i aducă ceaiul sau apă caldă pentru bărbierit. în dimineaţa aceea, cînd servitoarea intră

în camera lui, ca să-i anunţe sosirea lui Rosek, stase multă vreme întins pe spate, privind visător la fumul care se desprindea din ţigară şi la cele patru muşte care zburau în lumina razei de soare, strecurate printre obloanele verzi, coborîte peste ferestre. Ceasul de trîndăvie pe care-1 petrecea în felul acesta, reprezenta momentele lui de inspiraţie, cînd îşi putea da seama mai bine decît oricînd de forma muzicală şi simţea mijloacele care-i dădeau posibilitatea să o exprime. De multă vreme se simţise mereu plictisit şi obosit, dar în dimineaţa aceasta, creierul lui era limpede şi gîndurile îi vibrau în starea aceea de subconştient cînd emoţiile încep să prindă formă şi ideile să-şi găsească mijlocul de exprimare. Cînd auzi că bate la uşă şi-l anunţă : „A venit contele Rosek şi vrea să vă vorbească", se gîndi :

— Ce mai vrea acuma ?

Un temperament impulsiv, cînd este pus în contact cu unul mai calm şi stăpîn pe toate pornirile lui, devine numaidecît irasbil.

O fi venit pentru bani, sau a venit din cauza fetei aceleia ! Fata aceea — ce bine ar fi, dacă n-ar mai exista. O fiinţă blinda care se ţine de tine ca un scai. Pe urmă un copil! Doamne, cît fusese de nebun — cît fusese de prost. Mai întîi cu Gyp — pe urmă şi cu asta. încercase să scape de ea. Ar fi fost mult mai uşor să scapi de o piatră de moară care te striveşte, decît de ea. Se ţinea de el cu desnădejde. Avusese toată răbdarea faţă de ea — fusese bun şi blînd, dar cum era să mai continui, cînd te simţi sătul de ceva pînă în gît. Eu nu dorea decît pe Gyp, numai pe soţia lui. Dar tocmai acuma, cînd reuşise să-şi uite pentru un ceas două, de toate supărările, şi se simţise mulţumit — vine secătura asta şi se postează în faţa lui cu chipul acesta de sfinx.

— Bună ziua, Paul; ia loc. Ce te aduce pe la mine ?

Rosek îşi aprinse o ţigară. Paloarea obrazului său făcu chiar pe Fiorsen să-l privească mirat.

— Gustav, cred că ar fi foarte cuminte, dacă te-ai păzi de domnul Wagge; iar a fost pe la mine. După cele ce mi-a spus şi oe-am văzut, nu pare să fie un om cu inima numai lapte şi miere.

Fiorsen sc ridică într-un cot.

— Mai dă-1 dracului pe domnul Wagge ! Dar ce-ţi închipui că aş putea eu face ?

— Dragul meu, eu nu sunt avocat, dar bănuiesc că îţi poate pricinui multe nemulţumiri — şi să nu uiţi că fata este foarte tînără.

Fiorsen întoarse faţa spre el şi adăugă :

— Ce te-a determinat să-mi arunci în braţe pe afurisita asta de fată ?

— Dragul meu prieten, eu cred că tu greşeşti. Nu ţi-am aruncat-o eu.

— Ba da ! Dar aş vrea să ştiu ce urmăreşti ? Tu nu faci nici odată nimica, fără să urmăreşti un scop anume. Ştii foarte bine că tu eşti cel care mi-a scos-o în cale. Haide spune ; ce urmăreşti ?

— Mi se pare, că ţie îţi place să te distrezi, dacă nu mă înşel.

Fiorsen se răsti la el :

— Ascultă ici; eu m-am săturat de prietenia cu tine — eu nu te-am cunoscut niciodată cine eşti tu în fond. Acum s-a terminat totul între noi şi de aci înainte te rog să mă laşi în pace.

Rosek începu să zîmbească.

— Ascultă dragul meu. Prieteniile nu se termină în felul acesta. Afară de asta, tu-mi datorezi o mie de lire sterline.

— Bine ; îţi voi da banii înapoi. Soţia mea îmi va împrumuta această sumă.

— O; adevărat; ţine atît de mult la tine ? Eu credeam că nu ţine decît la lecţiile ei de muzică.

Fiorsen se repezi înainte şi-şi adună genunchii sub bărbie, apoi murmură printre dinţii încleştaţi :

— Ieşi afară de aci ! îţi voi plăti mia de Lire şi am terminat!

Rosek nu se sinchisi de ce spune, şi-i răspunse, mereu zîmbind :

— Nu fj prost Gustav ! Cu vioara la umăr. pari si tu un bărbat. Dar — fără vioară, nu eşti decît un copil. Stai binişor dragă prietene, şi gîndeşte-te la domnul Wagge. Cred totuşi că ar fi mai bine să vii la mine acasă şi să stăm de vorbă. Pînă una alta, la revedere. Şi linişteşte-te ! Apoi scutură scrumul din ţigară în tava care era alături de Fiorsen şi ieşi din cameră.

Fiorsen îşi duse mîna la frunte. Fire-ar afurisiţi să fie — împreună cu tatăl fetei, cu Rosek şi toţi oeilalţi rechini. Ieşi pe coridor. Casa părea adormită. Rosek plecase — bine că a sscăpat de el. Strigă pe Gyp. Nu primi nici un răspuns. Intră îij camera ei care era foarte cochetă şi mirosea a toporaşi. Se uită în grădină. In cealaltă parte se vedea căruciorul fetiţei şi dădaca. Nici urmă de Gyp. Nu era acasă niciodată, cînd avea nevoie de ea. Wagge ! Se cutremură ca de friguri, şi întorcîndu-se în dormitor, scoase dintr-un dulap care era închis, o sticlă de coniac şi trase un gît. Se simţi mai liniştii ; închise dulapul la loc şi începu să se îmbrace.

Trecînd spre camera de muzică, se opri să se joace cîteva clipe cu feiţţa. Uneori i se părea că este o fiinţă adorabilă, cu ochii mari şi negri care semănau atît de mult cu ai lui Gyp. Altădată îi era silă de înfăţişarea ei transparentă ca de rimă. în dimineaţa aceasta, în timp ce se uita la ea, îşi aduse aminte pe neşteptate de cealaltă care trebuia să vină — şi faţa i se strîmbă într-un rînjet. Văzînd mutra îngrozită a dădacei care se uita la el

cum se strîmbă la fetiţă, începu să rîdă cu hohote, şi se îndreptă spre sala de muzică.

In timp ce-şi acorda viora, îşi aduse aminte că a trecut atîta vreme de cînd Gyp n-a'mai intrat în camera asta, şi purtarea ei i se părea extrem de nedreaptă din acest punct de vedere. Ca şi cînd nenorocita aceea de fată ar putea să aibă vreo importanţă pentru relaţiile dintre cei doi. Gyp nu-1 iubise niciodată, nu-i oferise -niciodată ceea ce ar fi dorit el şi nici nu-i astîmpărase setea care-1 ardea nestinsă, cînd o vedea aproape de el. Tocmai aci era pricina neînţelegerii dintre ei. N-a întîlnit pînă acuma nici o fe;- meie care să-l lase atît de nesatisfăcut. Se plictisea de ele întotdeauna, înainte ca ele să se plictisească de el. Soţia lui nu i-a dat nimica. Femeia aceasta nu avea inimă, sau dacă avea, atunci si-o dase în altă parte ? Ce spunea Paul despre lecţiile ei de muzică. Apoi îşi aduse aminte pe neaşteptate, că el nu ştie nimica, absolut nimica, nici unde se duce, nici ce face. Lecţii de muzică ? Ieşea aproape în fiecare zi şi lipsea ceasuri întregi. Unde se ducea ? Alerga în braţele altui bărbat ? Lăsă vioara din mînă şi se simţi cuprins de o neaşteptată dispoziţie. La urma urmelor de ce nu ? Furtuna instinctelor sexuale, trezită de bănuiala care se poate cuibări în suflete ca al lui Fiorsen, fac ca gelozia să fie îngrozitor de dureroasă. Se cutremură din tot trupul. Dar aducîndu-şi aminte de mîndria ei, de candoarea ei sinceră care se vedea şi dincolo de indiferenţa cu care se purta faţă de el, simţi că toate temerile lui se liniştesc. Nu, Gyp nu se poate să facă aşa ceva.

Se îndreptă spre măsuţa pe care era o mică sticluţă, şi-şi turnă cîteva picături de coniac într-un pahar şi le bău. Se simţi din nou liniştit. începu să facă exerciţii. Luă o partitură din concertul de vioară al lui Brahms şi-] cîntă de mai multe ori la rînd. Constată că de fiecare dată cînta exact ca la început; nu se putea concentra. Gîndul acesta il îngrozea, ca atingerea unui cadavru. Lecţii de muzică ! De ce lua aceste lecţii ? Pierdere de timp şi de bani — căci nu va reuşi niciodată să devină altceva decît amatoare. Astăzi s-o fi dus tot acolo ? Trecuse de amiază. Probabil s-a întors.

Reveni în casă. Nu era nici un semn din .care ar fi putut deduce că s-a întors. Camerista veni să-l întrebe dacă poate să dea la masă. Nu ! Doamna a spus că se va întoaroe ? N-a spus nimica. Intră în sufragerie şi după ce mîncă un pesmet, bău un whiskey cu sifon. Se mai linişti puţin. După ce reveni în salon, se aşează la biroul lui Gyp. Cît era de curat! Pe calendar era însemnată o cruce în ziua de Miercuri şi una în ziua de Vineri. De ce ? Lecţii de muzică ? întinse mîna spre un raft şi scoase un carnet cu adrese. „H — Harmost, 305 A, Marylebone Road“ şi alături de adresă o mică notă cu creionul : „3 p. m.“.

Trei după amiază. Va să zică aceasta era ora. Privirile i se

opriră asupra unei vechi gravuri colorate care reprezenta o Bacehantă, învelită de văluri verzi, agitînd o tamburină spre un Cupidon complet gol, care sta cu o tolbă de săgeţi şi cu arcul în mînă .şi se uita în sus la ea. O întoarse şi pe dosul ei văzu o inscripţie cu scrisul tremurat şi nesigur : „Micei mele prietene. — E. H.“ Fiorsen se apropie de pian şi după ce-1 deschise, începu să cînte, privind pierdut în faţa lui şi fără să-şi dea seama ce cîntă. Un mare artist ? în timpul din urmă se gîndise de multe ori, că i-ar păsa foarte puţin, dacă nu ar mai pune deloc mîna pe vioară niciodată. Se săturase să mai stea nemişcat în faţa unei mări de capete care nu-i spuneau nimica şi să vadă mutrele acestea de tîmpiţi bătînd din palme. Se săturase de monotonia asta chinuitoare.

Se ridică de la pian şi intra în sufragerie, unde mai bău puţin coniac. Gyp nu-1 putea suferi cind începea să bea. Ei bine — în cazul acesta nu trebuia să lipsească mereu de acasă, la lecţii de muzică. Lecţii de muzică ! Era aproape trei. Se va aduce să vadă ce face ea anume — şi se va oferi să o conducă acasă. O atenţie. Poate îi va face şi ei plăcere. Va fi mult mai bine, decît să aştepte aci. pînă cînd se va decide să se întoarcă şi să apară înaintea lui, cu chipul ei nedescifrat ca de sfinx. Mai trase un gît de coniac, pe urmă-şi luă pălăria şi plecă. Se ţinu pe partea unde era umbră şi ajunse în faţa casei pe care o căuta, aproape ameţit. O servitoare veni să-i deschidă uşa.

— Eu sînt domnul Fiorsen. Doamna Fiorsen este aici ?

— Da, domnule ; vă rog aşteptaţi cîteva clipe.

De ce s-o fi uitînd la el în felul acesta ? Nesuferită fată. Cît de nesuferiţi sînt oamenii. După plecarea fetei, deschise din nou uşa sălii de aşteptare şi ascultă.

Chopin ! Mazurka în *la diez.* Foarte bine î O fi Gyp; nu se poate ? Admirabil! Ieşi din cameră şi înaintă pe coridor, atras de melodia care se auzea, şi puse încetişor mîna pe clanţa uşii. Muzica se stinse. Deschise uşa.

După un ceas şi jumătate de la plecarea lui Winton, Fiorsen sta şi acuma tot acolo, în faţa uşii de la intrare. Gelozia, aprinsă de aburul băuturii, care-1 făcuse să insulte nu numai pe soţia lui ci şi pe Monsieur Harmost se liniştise, chiar din clipa cînd în stradă Gyp se întorsese spre el şi-i vorbise pe tonul acela care-1 făcuse să se simtă înfiorat ca de un suflu de gheaţă ; din clipa aceea începuse să-i fie teamă de ceva şi teama aceasta creştea cu fiecare clipă care trecea. Il va ierta oare ? Pentru el care făcea orice gest numai sub impulsul clipei trecătoare, aşa că rareori îşi mai aducea aminte după aceea, ce a făcut şi pe cine a jignit, stăpînirea de sine a lui Gyp i se părea ceva misterios şi înspăimîntător.

Undo s-o fi dus ? De ce nu se întoarce acasă ? Spaima lui era ca o piatră care se prăvăleşte pe coastele unui munte, şi pe măsură ce coboară la vale, merge tot mai repede. Dar dacă nu se mai întoarce acasă ? Va trebui să se întoarcă — fetiţa era aci — fetiţa lor — nu se poate să o lase singură.

Pentru prima dată se gîndi la fetiţa lui cu mulţumire nefăţărită. Se depărta de uşă şi după ce se duse să mai bea un pahar de coniac, ca să-şi facă puţină inimă, se trinti pe canapeaua din salon. In timp ce sta aci întins şi simţea coniacul încălzindu-i măruntaiele, se gîndi : „Astăzi voi începe o pagină nouă în cartea vieţii; voi renunţa la băutură, voi renunţa la tot, pe fetiţă o trimitem undeva la ţară şi pe Gyp o iau cu mine la Paris, la Berlin, Viena, Roma — oriunde afară de Anglia, departe de tatăl ei şi de poporul acesta înţepenit în tradiţii şi plicticos. Ei îi place să călătorească ! ‘ Da, vor putea să fie fericiţi de aci înainte. Nopţi înstelate — zile sublime — aer diafan şi uşor care nu te îneacă şi nu te îndeamnă să bei — inspiraţie adevărată — muzică adevărată ! Străzile Parisului cu miresmele parcurilor, şi frunzele încărcate de rouă din Tier^arten, un acord de serenadă pe străzile întortochiate din Florenţa, lumini de licurici în largul cîmpiilor cernite de vălul tulbure al serilor din Italia — amintirile acestor amănunte îl im- bătau. Căldura pe care simţise în trup, din cauza băuturii, se risipi şi începu să simtă răcoarea unui. fior. Închise cehii şi se gîndi să doarmă, pînă se întoarce Gyp. Ii deschise însă numaidecît din cauza viziunilor chinuitoare care de un timp încoace începuseră să-l chinuiască : chipuri cu trăsături mobile şi hidoase se perindau prin mintea lui, devenind de fiecare dată mai respingătoare şi lipsite de consistenţă, pînă cînd i se părea că sînt numai găuri — şi chipurile acestea corupte şi purtînd pecetea desfrîului, furnicau în jurul lui, luînd înfăţişarea unor rădăcini de copaci care semănau cu obrazul omenesc şi dispăreau imediat ce deschidea ochii. Era un spectacol îngrozitor. In casă era linişte deplină. De la etajul de sus nu sc auzea niciun zgomot. Nici jocul căţeluşilor cel puţin. Se gîndi să se ducă să vadă ce face fetiţa.

în timp ce traversa hallul, cineva sună la intrare. Era o telegramă. Desfăcu plicul. „Gyp şi fetiţa sînt cu mine — urmează scrisoarea. — Winton".

Fu apucat de un hohot de rîs şi trînti uşa în nasul factorului, apoi se repezi în goană la etaj ; dar la oe bun. Aci nu era nimeni acuma. Asta poate însemna că nu se va mai întoarce la el niciodată ? Se opri în faţa patului lui Gyp şi se trînti cu faţa în jos întrinsul, apoi începu să plîngă, moleşit de băutură. Va să zică î! părăsise ? De aci înainte nu-i va mai vedea niciodată ochii închizîndu-se şi nu o va mai săruta niciodată pe pleoape. Nu va mai

simţi niciodată în fiinţa lui fiorul pricinuit de drăgălăşenia ei. Sări în picioare. A pierdut-o ? Ar fi absurd să se mai gîndească la ceva. Toată afacerea asta fusese pusă la cale de englezul acela indiferent, cu chipul de piatră şi sufiet de diavol — tatăl ei care venise să fure fetiţa.

Coborî la parter şi după ce bău puţin coniac, se simţi mai bine. Ce să facă acuma ? „Urmează scrisoare". Să se ducă în Bury Street ? La ce să se mai ducă ? Mai bine să bea ; să se distreze.

îşi luă pălăria şi plecă de acasă, alergînd ca un besmetic, pînă cînd simţi că va cădea grămadă, trebui să ia o trăsură care-1 duse la un restaurant din Soho. Nu mîncase nimic de azi dimineaţă, decît un pesmet, şi dejunul era întotdeauna frugal, aşa că ceru să-i aducă o supă şi o sticlă din cel mai bun Chianti pe care-1 aveau — gîn- dul să noănînce ceva mai consistent, îl umplea de scîrbă. Stătu două ceasuri nemişcat în faţa mesei, cu obrazul alb ca varul, tăcut şi cu fruntea scăldată de o sudoare rece ; din cînd în cînd gura i se crispa şi miinile începeau să-i tremure, gesturi de care cei din apropierea lui făceau haz sau se simţeau înspăimîntaţi. Dacă nu ar fi fost un personaj cunoscut în acest restaurant, cu siguranţă că ar fi trezit bănuieli. Pe la nouă jumătate, după ce-şi termină sticla de vin, se ridică în picioare şi lăsînd pe masă o monetă de aur, plecă fără să mai aştepte să-i aducă restul.

încă nu- se făcuse complet întuneric, deşi felinarele erau aprinse. Se îndreptă spre Piccadilly, legănîndu-se pe picioare. O profesionistă de trotuar trecu pe aproape şi se uită la el. Se opri şi după ce se uită şi el la ea, o apucă de braţ şi-şi continuară drumul împreună ; acum se simţea mai 'sigur pe picioare. Apoi dintr-odată fata se opri şi încercă sâ scape din mîna lui ; în mijlocul feţei boite ca o mască, ochii îi luceau aprinşi de spaimă.

— Haide, fato, bîlbîi el. Tu eşti ca şi *soţia* mea. Nu vrei să bem ceva împreună ? , -

Fata clătină din cap şi cu o mişcare subită reuşi să scape din strînsoarea lui, apoi o sbughi ca o pasăre din laţ şi dispăru în mijlocul mulţimii care inundase strada. Fiorsen se legănă pe picioare şi începu să rîdă. *Femeia* reuşise sâ scape a doua oară din mîna lui. Trecătorii se uitau la el miraţi. Făcu o strîmbătură şi ieşi din Piccadilly, trecu pe lîngă St. James Church şi se îndreptă spre Bury Street. Cu siguranţă că nu-1 vor lăsa să intre, dacă va suna. Dar se va uita la ferestrele casei, în care erau ghiveciuri de flori. Intră prin capătul celălalt al străzii, şi întîlni un muzicant care scîrţîia dintr-o vioară învechită. Fiorsen se opri să asculte. Nenorocitul de el ! Cînta Paghiacci. întinse braţul şi-i puse mîna pe umăr.

— Prietene, zise Fiorsen, împrumută-mi vioara dumitale. Eu

sînt un viorist celebru. Poate reuşesc să fac ceva bani pentru dumneata.

— *Vraiment, Monsieur !*

— *A, vraiment! Voyons! Donnez — un instant — vous verrez'*

Cîntăreţul se uită la el cu îndoială, dar îi întinse voara, ca hipnotizat; chipul lui întunecat se schimbă numaidecît, cînd văzu pe străinul acesta cum duce vioara la umăr şi felul în care mînuia arcuşul, jueîndu-şi degetele în lungul corzilor. Fiorsen înainta în stradă, căutînd ferestrele cu ghiveciuri înflorite, apoi se opri şi începu să cînte *Che fard ?* Cîntăreţul care venise în goană după el, asculta notele vrăjite pe care le scotea vioara lui hodorogită şi se uita la el emoţionat, şi cu ochii lucind de invidie. Acest monsieur cu obrazul ca de mort, cu pieptul ca o seîndură şi ochii de beţiv, cînta ca un arhanghel. Dar nu era deloc uşor să faci ceva parale în străzile acestui oraş afurisit. Poţi cînta mai bine decît corul îngerilor, căci de nicăieri nu cade nici o lăscaie. Străinul cînta acum o altă melodie care părea că te ciupeşte de corzile inimii

— *tres joii — tout ă fait ecoewrant!* Dar iată. şi aci ca în toate părţile, un *monsieur* vine şi închide ferestrele şi coboară perdelele. In toaţe părţile la fel. în aceeaşi clipă străinul îi întinse vioara şi arcuşul, Împreună cu cîteva monede de argint; pe urmă acest *monsieur* înalt şi straniu, o rupse la fugă, de parcă l-ar fi gonit toţi dracii din urmă — probabil nici nu era atît de beat pe cît i se păruse lui. Cuprins de teamă că a fost amestecat într-o afacere pe care el nu era în stare să o înţeleagă, muzicantul infirm şi cu chipul întunecat plecă repede, şchiopătînd şi dispăru după colţ, fără să îndrăznească să se uite înapoi, pînă cînd nu ajunse la a doua stradă. Pe urmă numără banii pe care îi dase Fiorsen şi examinînd cu băgare de seamă vioara şi arcuşul, exclamă : *Bigre!* Apoi o încet spre casă-

19

Gyp nu dormi aproape de loc. De trei ori la rînd se dădu jos din pat şi se furişă nesimţită pînă la uşa camerei în care dormea fetiţa. După amiaza aceasta îi pusese nervii la mare încercare. Era. atît de cald, încît cîntecul de adineaori al viorii îi mal vîjîia şi acum în urechi. După melodia aceasta a lui Poise, recunoscuse imediat că nu se putea să fie altcineva decît Fiorsen; iar gestul subit al tatălui ei care se repezise să tragă perdelele, îi confirmă şi mai mult această certitudine. Dacă l-ar fi văzut în faţa ei, s-ar fi simţit mult mai puţin impresionată, decît de amintirea acestei vechi emoţii. Amintirea aceasta din trecut, refăcuse legăturile pe

care abia ieri după amiază le crezuse rupte cu desăvîrşire. plînsul bătrînei viori parcă ar fi repetat cu durere : „Iartă-mă, iartă-mă !“ Dacă l-ar fi urît cu adevărat ,ar fi fost mult mai uşor să se despartă de el. Dar pe cît îi venea de greu să-şi continue viaţa alături de el, tot atît de greu îi venea şi să-l urască. Omul acesta era atît de flexibil —ori nu se poate să urăşti decît un om rigid, un om încăpăţînat. Detesta toate faptele lui şi-l detesta şi pe el, din cauză că le săvîrşea ; dar după aceea era tot atît de puţin capabilă să-l urască din cauza purtării lui, pe cît era de incapabilă să-l iubească — ori despre aşa ceva nici vorbă nu putea să fie. Cînd începu să se lumineze de ziuă, gîn- durile i se limpeziră şi hotărîrea. ei începu să se precizeze. Era mult mai bine să admită realitatea brutală a situaţiei şi să o accepte, îm- păcîndu-se cu ea, decît să încerce să se mai amăgească.

Winton petrecuse şi el o noapte de insomnie — auzi, să vină ca un cerşetor şi să-i cînte sub ferestre — asta era culmea tuturor îndrăznelilor ; deci declară, în timp ce stăteau la masă, că se va duce numaidecît să vorbească avocatului său şi să-i ceară sfatul, pentru a proteja pe Gyp contra persecuţiei acestui om. Fără îndoială trebuie să existe în această privinţă şi un articol de lege ; în acest domeniu el era complet dezorientat. In timpul acesta însă Gyp şi nici fetiţa nu trebuiau să părăsească locuinţa. înainte de amiază Gyp se aşeză la masă şi scrise lui monsieur Harmost, încer- cînd să-i explice mîhnirea pe care o simţea din cauza scenei petrecute în casa lui, dar nu pomeni nici o vorbă despre plecarea ei de la Fiorsen. Tatăl ei se întoarse din misiunea lui, foarte tăcut şi nemulţumit. Avocatul nu reuşi să-l facă să înţeleagă decît cu mare greutate, că fetiţa aparţine lui Fiorsen şi dacă el va insista să-i fie predată, legea li-o va lua. Discuţia aceasta deschise vechea lui rană, aducîndu-i aminte că şi fetiţa lui purtase numele altui bărbat — pe care-1 crezuse tatăl ei şi al cărui nume trebuise să-l poarte. Spuse avocatului că ar prefera să facă lui Fiorsen cine ştie ce, decît să se învoiască la aşa ceva, şi-i ceru să înceapă acţiunea de divorţ, în care să prevadă că toate datoriile pe care le are pînă acum, vor fi plătite, dar numai cu condiţia să lase pe Gyp şi fetiţa în pace. După ce povesti lui Gyp conversaţia avută cu avocatul, intră în camera improvizată drept dormitor al fetiţei. Pînă acum fiinţa aceasta minusculă nu-1 interesa decît din pricină că făcea parte din însăşi viaţa lui Gyp ; din clipa aceasta însă i se păru că această minusculă creatură care-1 priveşte cu ochii adînci şi cercetători, strîngîndu-i de degetul pe care-1 întinsese spre ea, are o existenţă a ei aparte. Apoi o văzuse că surîde — un surîs fără farmec, dar a cărui amintire rămase neştearsă în sufletul lui Winton.

In dorinţa de a începe cît mai repede acţiunea de divorţ,

amînă plecarea la Mildenham, dar neavînd nici un fel de încredere în cei „doi derbedei“, luă măsuri ca fetiţa să nu fie scoasă la plimbare niciodată, decît păzită de doi oameni, şi nici Gyp să nu plece de acasă niciodată singură. Precauţia lui merse atît de departe, încit conduse el însuşi pe Gyp la lecţia pe care vinerea următoare o avea cu monsieur Harmost, şi-şi exprimă dorinţa de a intra şi a stringe mîna acestui moşneag. Intîlnirea lor fu foarte ciudată : le veni atît de greu să schimbe cîteva cuvinte împreună, încît ţi-ai fi închipuit că fiecare dintre ei este căzut de pe altă planetă. După cîteva minute încărcate de o cordială sfială, obişnuită între doi oameni care n-au ce-şi spune, Winton se retrase în camera de alături şi Gyp se aşează la pian.

Monsieur Harmost zise cu glasul liniştit.

— Scrisoarea dumitale a fost plină de bunăvoinţă, mica mea prietenă — şi tatăl dumitale e un om foarte cumsecade. Dar în fond trebuie să recunoaştem că soţul dumitale mi-a făcut un compliment. Zîmbetul lui părea că zăvorăşte cuvinte grele de resemnare. Va să zică te-ai mutat din nou la tatăl dumitale ? Mă întreb, cînd va veni ziua, să fii şi dumneata fericită.

— Niciodată !

— Serios, asta este părerea dumitale ? Nu, aşa ceva este peste putinţă. Dar să nu pierdem timpul preţios al tatălui dumitale. Hai Ja muncă.

In maşină, cînd se întorceau spre casă, Winton declară :

— Moşneagul acesta este un om foarte cumsecade.

Cînd ajunseră în Bury Street găsiră pe camerista ei foarte agitată. Intrînd dimineaţa în camera de muzică, găsise pe stăpînul ei „ţinîndu-se cu mîinile de cap şi gemînd îngrozitor. Lipsise de acasă toată noaptea, doamnă, căci a plecat imediat ce dumneavoastră aţi... venit aici în vizită, aşa că n-am prea avut mult de dereticat. Am alergat după bucătăreasă şi l-am urcat în dormitor, iar după ce l-am întins în pat, neştiind unde sînteţi, am telefonat contelui Rosek

— cred că nu am făcut cu asta o greşeală — şi contele a venit imediat. Pe urmă m-a trimis la dumneavoastră. Doctorul spune că are un început de meningită şi vă strigă mereu pe dumneavoastră. Aşa că n-am ştiut ce să mai fac“.

Gyp se făcu palidă ca o moartă şi răspunse :

— Ellen, aşteaptă-mă cîteva clipe aici, şi trecu în sufragerie, iar Winton se duse după ea.

— Tată, ce să fac ? O meningită ! Ar fi îngrozitor să mă gîndesc că toate acestea se întîmplă din vina mea. Trebuie să mă duc să-l văd. Dacă e adevărat ceea ce spune fata, mi-ar fi peste putinţă să suport gîndul acesta. Cred că datoria mea este să plec imediat acasă.

Winton dete din cap.

— Voi merge şi eu cu tine. Ellen se poate întoarce acasă cu maşina, ca să anunţe că venim şi noi.

Aruncînd fetiţei o privire, ca şi cînd i-ar fi spus rămas bun, Gyp se gîndi cu amărăciune : *„Aceasta* este soarta mea ; va fi peste putinţă să mai scap de ea ! Pe drum, pînă să ajnugă, nici ea nici Winton nu scoaseră nici o vorbă, dar Gyp îl ţinea strîns de mînă. In timp ce bucătăreasa se duse să anunţe pe Rosek despre sosirea lor, Gyp începu să-şi exahiineze grădina. Nu trecuseră decît două zile şi şase ceasuri, de cînd stătuse exact în locul acesta şi admirase ghiveciul de pansele înflorite ; din clipa cînd Rosek se repezise la ea, aici în casă, şi o sărutase. îşi strecură braţul sub al tatălui ei şi îl privi rugătoare :

— Tată, te rog să nu aminteşti nimic despre incidentul pe care ţi l-am povestit. Ce importanţă mai poate avea aşa ceva ?

La cîteva clipe după aceea apăru Rosek, dar înainte ca el să poată scoate vreo vorbă, Winton declară ;

— Acuma, după ce fiica mea este aici, nu cred să mai avem ■evoie de amabilitatea serviciilor dumneavoastră. Bună ziua !

Gyp tresări abia simţit. Văzu că vorbele acestea spintecară **mla-** dria lui Rosek, întocmai ca o spadă repezită printr-o foaie de hîr- tie. Pe buze i se zugrăvi un surîs chinuit şi înclinîndu-se în faţa lor, ieşi din cameră. Winton se repezi după el, parcă i-ar fi fost teamă să nu fure vreo pălărie din cuierul de la intrare. După ce auzi că se închide uşa de la ieşire, se întoarse spre fiică-sa şi-i spuse:

— De aici înainte nu cred că te va mai supăra.

Elanul de recunoştinţă al lui Gyp fu un amestec de părere de rău, faţă de omul acesta care avea o singură vină : că o dorise.

Pe Fiorsen îl aşezaseră în camera ei care era mai largă şi ml răcoroasă decît a lui. Cînd o auzi, deschise imediat ochii.

— Gyp ! Tu eşti ? Ce vedenii îngrozitoare am avut — nu mal pleca de lingă mine.

Se ridică într-un cot şi-şi sprijini fruntea de pieptul ei. Şi exact ca in prima seară cînd se întorsese acasă beat, în sufletul ei se topiră toate celelalte porniri ,în nesfîrşita dorinţă de a-1 ocroti.

— Nu face nimic, stai binişor, murmură ea. Nu voi pleca **de** acasă. Stai liniştit, nu faci nici o mişcare, şi te vei vindeca foarte curînd.

Peste un sfert d$_e$ ceas Fiorsen adormi. Umbrele de durere **şl** spaimă care i se oglindeau pe obraz înainte să adoarmă, o impresionaseră profund. Toate bolile de creier par fioroase şi e peste putinţă să asişti la chinurile prin care trebuie să treacă bieţii bolnavi. Va trebui să rămînă acasă — vindecarea lui depindea de prezenţa ei. Cînd veni doctorul, o găsi tot nemişcată, alături de patul lui, şi o rugă să iasă afară. Părea un om blînd şi era îmbrăcat au două jiletci, iar în timp ce vorbea, făcea semne spre Gyp, dar cu fiecare semn al lui, ei i se părea că sfîşie un nou văl sub care se ascunde secretul vieţii ei casnice. Singura reţetă era somnul şi odihna. Avea o mîhnire adîncă şi din cauza ei se chinuieşte — da, fără îndoială. Şi puţin robit de patima beţiei... Dar cu asta va trebui să se termine acum definitiv. Stomacul este tot atît de afectat ca şi nervii. Cercetîndu-1 mai deaproape, ar fi peste putinţă să nu-ţi dai imediat seama de gravitatea situaţiei. După toate parenţele, înainte de căsătorie nu a dus o viaţă prea ordonată. S-au căsătorit — cîtă vreme a trecut de atunci ? Ochii lui blinzi cîntăriră pe Gyp din creştet pînă în tălpi. Un an şi jumătate ! Da, asta trebuie să fie. Munceşte mult în timpul exerciţiilor la vioară şi din greu ? Evident! Muzicanţii sînt întotdeauna porniţi spre lipsa de cumpăt — instinctul exagerat al frumosului este întocmai ca o făclie care arde la amîn- două capetele. Va trebui să aibă grijă de el. A lipsit de acasă, nu-i aşa — a fost la tatăl ei ? Da. Nu există nimeni care să poată îngriji un bolnav mai bine decît soţia lui. Tratamentul ? De ! Va trebui

să urmeze zi şi noapte tratamentul pe care i-1 va prescrie. Pe urmă linişte deplină. Şi nici un fel de stimulent. Dacă se simte slăbit, să-i dea o ceşculiţă de cafea fierbinte şi tare, dar fără lapte. Să nu se mişte din pat. Să fie ferit de supărări şi de emoţii. E tinăr şi plin de viaţă. Orice grijă este de prisos, înainte de aş putea da senma de evoluţia bolii. Mîine se va vedea, dacă va fi nevoie de o infirmiera care să-l îngrijească în timpul nopţii şi să stea de gardă lîngă el. Nu are voie să mai pună mîna pe vioară cel puţin timp o lună de zile, şi nici pe alcool — să urmeze cea mai strictă moderaţie, din toate punctele de vedere. Fâcînd un ultim gest spre Gyp, ca pentru a sublinia cuvîntul „moderaţie", scoase tocul din buzunar şi însemnă ceva pe o foaie de carnet, strînse mîna lui Gyp, zîmbi şi încheindu-şi haina Ia piept, plecă.

Gyp se aşează din nou în scaunul din faţa patului. Ce ironie ! Tocmai ea care nu dorise nimic altceva, decît libertatea, să fie acum principala vinovată a prăbuşirii lui. Dacă n-ar fi fost ea, el astăzi nu ar fi preocupat de nimica şi nici nu s-ar fi căsătorit. Dar oare tot ea era vinovată şi de patima beţiei la care căzuse, de datoriile pe care le făcuse şi chiar de prezenţa acelei fete în viaţa lui ? Iar după ce încercase să scape şi să-l scape şi pe el de toate acestea — rezultatul era destul de deplorabil, aşa cum îl vedea în faţa ei. Nu cumva în destinul ei era ceva fatal, menit să distrugă existenţa bărbaţilor care se apropiau de ea ? Din pricina ei Winton se simţea nenorocit, tot aşa monsieur Harmost, contele Rosek — iar acum soţul ei. înainte de a se căsători, cîţi nu încercaseră să cucerească dragostea ei, şi plecaseră zdrobiţi! Se ridică de pe scaun şi apro- piindu-se de oglinda din perete, se privi lung şi cu adîncă mîhnire.

20

La trei zile după încercarea ei nereuşită de a evada, trimise lui Daphne Wing o scrisoare în care-i da de ştire despre boala lui Fiorsen şi-i spunea că în apropiere de Mildenham există o căsuţă unde

— dacă îi va face plăcere să se ducă — va putea găsi linişte completă şi va fi ferită de curiozitatea lumii, iar la sfîrşitul scrisorii o ruga să-i dea voie să-i ofere o compensaţie pentru paguba pe care a suferit-o din cauza contractelor de angajament pe care a trebuit să le rezilieze.

Dimineaţa următoare găsi pe domnul Wagge în mijlocul salonului, învîrtind în miinile cu mănuşi negre un joben cu o eşarfa neagră de crep. Se uita pe fereastră ca şi cînd ar fi avut aievea viziunea acelei nopţi fierbinţi de vară, cu lumina tremurată de lună în jurul tufelor de floarea soarelui, cînd fiica lui dansase

pentru prima dată pe sub copacii înveliţi în umbră. îi văzu gîtul gros ca de taur, de culoare cărămizie, repezit în sus din mijlocul gulerului larg şi cravata neagră, pe pieptul lucitor al cămăşii scrobite. Se apropie de el cu mîna întinsă şi-l întrebă :

— Ce faci domnule Wagge ? E foarte amabil din partea dumitale, că te-ai gindit să vii la mine.

Domnul Wagge se întoarse spre ea. Obrazul lui roşcovan avea o expresie deznădăjduită. *

— Bună ziua doamnă, sper că sînteţi foarte bine, după cît văd. Aveţi o casă frumoasă. îmi plac şi mie foarte mult florile. Acestea au fost întotdeauna slăbiciunea mea.

— La Londra florile sînt una dintre rarele plăceri pe care ţi le poţi oferi.

— Exact; îmi închipui că aici aţi putea răsădi şi dalii. (Mînat de un instinct obscur de a se descurca în situaţiile dificile şi cedînd dorinţei de a se arăta cît mai amabil, continuă). Fata mea mi-a arătat scrisoarea pe care a primit-o de la dumneata. Mie nu-mi place să fac scrisori, de aceea am găsit cu cale să ne înţelegem cu viu grai, mai ales intr-o chestiune atît de delicată. Ţinînd seama de situaţia dumneavoastră, nici nu se putea să fiţi mai bună, decît aşa cum sînteţi. Tot aşa şi eu, am încercat să cîntăresc întotdeauna situaţia din punct de vedere creştinesc. Omul este trecător şi nu poţi niciodată să ştii dinainte, cînd îţi soseşte ceasul. Am spus fetei mele, că voi veni să vorbesc cu dumneavoastră.

— îmi pare foarte bine că aţi venit. Mi-am închipuit că probabil veţi veni.

Domnul Wagge tuşi, ca să-şi dreagă glasul, şi continuă :

— N-aş vrea să spun vorbe grele în prezenţa dumneavoastră, ia adresa unei anumite persoane, mai ales că din scrisoarea dumneavoastră aflu că este indispus, dar vă rog să *mă credeţi,* îmi vine destul de greu să mă stăpînesc. Deasemenea, în situaţia dată, mi-e peste putinţă să mă gîndesc la bani ; dar cu toate acestea pentru fiica mea această situaţie reprezintă o pierdere serioasă, chiar foarte serioasă. Afară de asta trebuie să mă gîndesc şi la demnitatea familiei mele. De, numele pe care-1 poartă fiica mea — este numele meu şi cum v-am spus, eu sînt un om respectat în lumea mea şi un om credincios care-şi face întotdeauna datoria faţă de biserică. Totuşi, vă rog să mă credeţi, am momente cînd îmi vine foarte greu să mă stăpînesc, şi numai gîndul acesta şi faptul că s-a întîmplat să vă cunosc pe dumneavoastră, mă fac să îmi păstrez cumpătul.

Mîinile lui uriaşe, în mănuşile negre se frămîntau fără încetare şi picioarele încălţate în ghetele lucitoare jucau încontinuu pe par- ehet, din cauza emoţiei. Gyp se uita la ghetele

lui, de teamă să nu latîlnească ochii aceia mărunţi ca de purceluş, scotocind printre dogmele creştine şi carnetul de cecuri, în timp ce-i vorbea despre cinstea Iui personală şi lumea în care trăia, de supărarea lui şi despre ea lasăşi.

— Domnule Wagge, te rog să-mi dai voie să fac ceea ce mi-am pus în gînd. M-aş simţi foarte mîhnită dacă nu aş avea posibilitatea **să-i** dau această mică compensaţie.

» Domnul Wagge îşi suflă nasul.

— E o chestiune foarte delicată, răspunse el. Şi nici nu ştiu limpede care ar fi datoria mea în această împrejurare. Vă rog să mă credeţi, că nu ştiu.

Gyp ridică privirea.

— Prima noastră datorie este să ferim pe Daisy de orice suferinţă, nu este aşa domnule Wagge ?

O clipă expresia feţei domnului Wagge se schimbă, parcă ar **fi** vrut să răspundă : „Suferinţă ! Asta las-o în grija tatălui ei". •ar se răzgîndi; o clipire furişă în luminile ochilor părea că ar vrea să trădeze slăbiciunea bărbatului cucerit de farmecul femeii pe care o vede în faţa lui; se răzgîndi şi întorcînd privirea în altă parte, tuşi încetişor. Gyp continuă cu glasul blînd.

— Te rog, ca să-mi faci mie plăcere.

Privirea zăpăcită a domnului Wagge se opri asupra ei. Ii răspunse pe un ton din care se vedea limpede că încearcă să fie cît se poate de blînd.

— Dacă dumneata prezinţi lucrurile în felul acesta, nici nu mi-ar fi posibil să găsssc un mijloc pentru a refuza, dar să rămînă vorba între noi, atitudinea mea faţă de această chestiune rămîne complet neschimbată.

— Evident. îi mulţumesc foarte mult ; îmi vei da de ştire mai tîrziu de ceea ce vei decide. Nu vreau să-ţi risipesc nici o clipă mai mult timpul cu această chestiune, şi-i întîinse mîna.

Domnul Wagge i-o strînse cu oarecare ezitare.

— E adevărat că am o întîlnire cu un domn la Campden Hill, care pleacă la douăsprezece. Dar eu nu întîrzii nici odată de la în- tîlniri. Bună ziua doamnă.

li urmări cu privirea silueta neagră de uriaş în timp ce ieşea pe poarta care da la stradă, după ce-şi încheie cu multă grijă mănuşile negre şi lucioase, apoi se urcă la etaj şi se spălă pe obraz şi pe mini.

Cîteva zile la rînd Fiorsen se zbătu între întuneric şi lumină, dar prăbuşirea lui venise tocmai lâ timp, ca să nu fie iremediabilă, **şi** primejdia începu să descrească în fiecare zi ce trecea., După două

săptămini de linişte deplină, nu le mai rămînea altceva de făcut, decît — cum spunea doctorul — să-şi umple pieptul cu aerul proaspăt de mare şi să evite orice motiv care ar putea provoca o recădere. Gyp căutase să evite toate aceste pricini posibile şi să le izoleze, împreună cu ea însăşi; cît timp era slăbit de boală şi incapabil de vreun exces, îl putea stăpîni complet. Dar trebui să treacă prin citeva clipe de grea încercare, pînă să Se decidă să trimită după Betty şi după fetiţă, ca să se instaleze din nou în propria ei casă. îl plăti toate datoriile, inclusiv mia de lire pe care o datora lui Rosek şi despăgybirile către Daphne Wing. Fata se instalase în căsuţa aceea singuratică unde nimeni nu auzise pînă acum de numele ei, şi aici trebuia să-şi petreacă singură clipele de groază care o aşteptau, fără să aibă altă apărare contra curiozităţii celor din jurul ei .decît o rochiţă neagră şi o verighetă de aur pe degetul inelar.

Luna august şi prima jumătate a lunii septembrie o petrecură în apropiere de Bude. Pasiunea lui pentru mare îl făcu să stea cît se poate de liniştit şi să se ferească de frămîntări. Fusese chinuit de spaime atît de grozave, încît i-ar fi fost peste putinţă să le mai uite atît de uşor. Locuiră la o fermă unde se simţea foarte mulţumit de contactul cu oamenii simpli din jurul său, şi Fiorsen părea în- cîntător ,cînd era bine dispus. încerca mereu să atragă pe „sirena® lui de lîngă fetiţă, ca să fie numai cu el singur, şi să rătăcească împreună printre stîncile acoperite de ierburi şi prin nisipul ca de aur de pe malul mării. Plăcerea'lui cea mai mare era să poată descoperi în fiecare zi cîte un colţişor nou, unde să poată face baie, fără să fie văzuţi de nimeni şi să poată sta să se zvînte la soare. Şi de fapt femeia aceasta, aşezată pe cîte un colţ de stîncă acoperită de alge, cu picioarele în cîte un ochi de apă, şi răsfirîndu-şi cu degetele părul ud şi bogat, semăna cu o sirenă adevărată. Dacă l-ar fi iubit! Dar cu toate că în mijlocul naturii era un om mult mai uşor de suportat, sufletul ei rămase tot închis, nu se înfiora niciodată la auzul glasului lui, şi nici inima nu-i bătea mai repede în timpul îmbrăţişărilor. Privirile ei îndreptate asupra fetiţei se deosebeau atît de mult de cele pe care i le acorda lui, încît ar fi fost peste putinţă ca el să nu bage de seamă care este situaţia adevărată, oricît ap fi fost de egoist. Din cauza aceasta începu să urască pe acest mic rival al lui, şi Gyp îşi dădu seama imediat de ura lui stăpânită eu care se uita le fetiţă.

După ce vremea se schimbă, Fiorsen deveni neliniştit şi începu să simtă lipsa viorii, aşa că se întoarseră la Londra, cu trupul plin de sănătate. In timpul celor trei săptămini Gyp nu putu scăpa nici o clipă de senzaţia că viaţa pe care o ducea acum, era o simplă fază de tranziţie, şi în clipa cînd se instalară din nou în

capitală, sentimentul acesta deveni mai consistent, întocmai ca ploaia care începe să se reverse în pale grele, după cea dintîi burniţă care se cerne deasupra pămîntului. Se gîndise de multe ori la Dauhne Wing fi-i trimise o scrisoare, la care primi următorul răspuns :

DRAGA DOAMNA FIORSEN,

O, cît sînteţi de bună ; îmi dau seama care ar trebui să fie sentimentul dumneavoastră faţă de mine, şi totuşi mi-aţi scris. Aţi fost cum nu se poate mai bună, cînd mi-aţi permis să mă instalez in casa asta. încerc din toate puterile să nu mă gîndesc la nimica, dar cu toate acestea e peste putinţă să-ţi stăpîneşti gîndurile care se îmbulzesc, deşi mă interesează acum atît de puţin ceea ce se va întîmplă rle aici înainte. Mama va veni în curînd să stea Împreună cu mine. Uneori stau toată noaptea ou ochii deschişi, şi ascult şuierul vîntului ; nu vi se pare şi dumneavoastră că vîntul este tot ce poate fi mai melancolic în viaţa unui om ? De multe ori mă întreb dacă voi mai rămîne în viaţă. Sper că voi muri. Vă rog să mă credeţi, îmi doresc această moarte. La revedere doamnă Fiorsen. Nu-mi voi ierta niciodată ceea ce v-am făcut.

A dumneavoastră recunoscătoare, DAPHNE WING

în conversaţiile lor nu aduseseră niciodată vorba despre fata **asta** ; ar fi fost incapabilă să spună, dacă el se mai gîndea la mica dansatoare sau dacă ştia ce s-a ales de ea. Dar acuma cînd termenul era foarte aproape, Gyp se simţea tot mai mult îndemnată să se ducă Ia ea să o vadă. Trimise o scrisoare tatălui ei care după ce petrecuse sezonul la Harrogate, împreună cu mătuşa Rosmunda, se întorsese la Mildenham. Winton îi răspunse că infirmiera a sosit şi că în casă mai este o femeie, probabil mama fetei, dar e adevărat că el n-a întrebat pe nimeni anume, cine este. N-ar fi mai bine să vină ea şi să se intereseze de situaţie ? El e numai singur şi au început şi vînătorile de vulpi. Felul acesta de a-şi ascunde dorinţa iui proprie de a o vedea, era la el ceva caracteristic. Dar gîndul că prezenţa ei îi va face plăcere şi dorinţa de a alerga în galop, pe urma haitei cîinilor, o deciseră să plece. Fetiţa se simţea destul de bine, Fiorsen nu mai bea deloc, aşa că ar fi putut să lipsească de acasă cîteva zile şi în felul acesta să fie cu conştiinţa liniştită că şi-a plătit datoria şi faţă de mica dansatoare. De cînd se întorseseră din vacanţa lor în Cornvall, începuse din nou să acompanieze pe soţul ei la pian în timpul exerciţiilor de vioară, aşa că într-o înainte de amiază, după ce terminară exerciţiile, îi spuse :

— Astăzi după amiază aş vrea să plec pentru o săptămînă Ia Mildenham. Tata **e** numai singur în toată casa.

Văzu că i se umflă vinele gîtului şi se face roşu ca para.

— La tatăl tău ? Nu, asta nu se poate. Te-ar fura şi pe tine,

cum a furat fetiţa. Dacă vrea, poţi să i-o dai. Dar pe tine, nu ; asta nu se poate.

La erupţia aceasta neaşteptată din partea lui se simţi cuprinsă de revoltă. Pînă acum nu-i ceruse niciodată nimic, şi nu avea dreptul să-i refuze posibilitatae de a pleca de acasă; se apropie de ea pe la spate şi o cuprinse în braţe.

— Gyp, draga mea; eu am| nevoie de tine aici, căci şi eu sînt singur. Nu pleca de la mine.

încercă să se desfacă din braţele lui, dar nu reuşi. Simţi cum creşte revolta în sufletul ei, dar îi răspunse cu glasul ca de gheaţă :

— Mai este şi un alt motiv.

— Nu există nici un fel de motiv care m-ar putea determina să accept, ca tu să-mi fii luată.

— Fata care va naşte în curînd copilul pe care i l-ai făcut tu, este în apropiere de Mildenham, şi trebuie să mă duc să o văd ce face. îşi desprinse braţele de pe trupul ei şi se retrase încet spre canapea, apoi se aşează, fără să mai spună nimic. Gyp se gîndi: „îmi pare rău, dar nu meriţi altceva**. — S-ar putea să moară. Trebuie să mă duc să o văd; dar n-ai nici un motiv să te temi că nu mă voi mai întoarce. Voi fi înapoi de astăzi într-o săptămînă; ai cu- vîntul meu.

Se uită la ea, fără să clipească.

— Bine. Tu te ţii întotdeauna de vorbă ; te vei ţine şi de astă dată. Dar imediat după aceea, adăugă brusc: Gyp, nu pleca !

— Trebuie să plec.

O cuprinse în braţe.

— Atunci spune-mi că mă iubeşti.

Dar ea era incapabilă să facă o astfel de declaraţie. Una era să-i suporţi îmbrăţişările şi cu totul altceva să *te* prefaci că iubeşti pe cineva. După ce rămase singură, stătu îndelung pe canapea, cu ochii fixi şi gura încleştată, apoi îşi netezi părul şi se gîndi :

— Aici, chiar în locul acesta — l-am văzut cu dansatoarea aceea. Ce tîmpiţi sînt bărbaţii!

în aceeaşi după amiază pe înserat, ajunse la Mildenham. Winton o aştepta pe peron. în drumul spre casă, trăsura care-i aducea de la gară, trecu prin faţa căsuţei în care locuia Daphne Wing. Era o căsuţă mică de cărămidă, la poala unei coline, acoperită toată cu viţă sălbatică, în faţă cu o grădiniţă plină de tufe de floarea soarelui şi era locuită de fostul jokeu Pettance, şi de o fiică a lui care era văduvă şi avea trei copii. „Secătura asta căreia nu-i mai tace gura", cum îi spunea Winton, era şi acum în slujbă la grajdurile din Mildenham, iar fiica lui era *spălătoreasă* pentru oamenii de serviciu. Gyp angajase aceeaşi infirmieră pe care o avusese ea însăşi cînd născuse fetţa, şi bătrînul doctor

care o asistase pe ea, trebuia să vină şi de astădată, cînd va sosi momentul. In jurul casei nu se simţea nici o mişcare, dar Gyp nu vru să se oprească, deoarece era nerăbdătoare să ajungă cît mai curînd acasă, să vadă camerele bă- trîne, să-şi umple pieptul cu mirosurile atît de cunoscute care pluteau în largul lor, să-şi vadă calul ei de altădată şi să-i simtă botul rece şi catifelat cînd începe să o amuşine în palme, să vadă dacă i-a adus bucăţica de zahăr. Ce plăcere să se vadă din nou acasă şi **să** se simtă sănătoasă şi voinică, pentru ca să poată încăleca iarăşi. Zîmbetul lui Markey care-i aştepta în pragul casei, fu adevărată plăcere, pînă şi hallul întunecat în care se stingeau ultimele raze de soare peste pielea primului tigru pe care-1 împuşcare Winton şi pe care de atîtea ori se trintise epuizată, după ce se întorcea de la cîte **o** vînătoare.

în boxa unde era calul ei, bătrînul Pettance era ocupat cu ţe-sala. Chipul lui spînatic şi numai creţuri, se lumină de un zîmbet larg, cînd o văzu.

— Bună seara, miss ; am avut astăzi o zi superbă. Ochii lui aprinşi pe care bătrîneţea nu-i slăbise complet ,o înveliră într-o privire caldă.

— Ei, ce faci Pettance ? Ce face Annie şi ce mai fac copiii ? Ce face calul meu de altădată ?

— Se simte admirabil, domnişoară, şi-i tot atît de linguşitor ca o pisâcuţă. Mîine vă va duce ca o săgeată, dacă aveţi de gînd să ieşiţi.

— Cum merge cu picioarele, şi-şi plimbă mîna în lungul pi-ciorelor calului, cu muşchii ca nişte arcuri de oţel.

— De cînd l-am băgat la grajd, nu i s-au umflat pînă acum niciodată — a fost la cîmp toată luna iulie şi august ; dar am avut grijă de el ca de ochii din cap, căci îmi închipuiam că veţi veni cît de curînd.

— Arată speldid, declară Gyp, şi fără să se ridice, adăugă : Dar pensionara dumitale ce face — tînără doamnă pe care ţi-am trimis-o ?

— De doamnă, e foarte tînără şi femeile acestea tinere sînt întotdeauna emoţionate, cînd se întîmpla să intervină aşa ceva ; aş putea spune aproape că n-a mai fost niciodată la — cu mare greutate reuşi să găsească cuvintele care i se părură cele mai potrivite

— la remontă. De, ce să faci, trebuie să Ie primeşti aşa cum sînt. Dar maică-sa ce să vă spun, mi se pare foarte hazlie ; pe mine însă mă cam scoate din sărite. îmi vine foarte greu să mă împac cu ea.

De, nu e din lumea noastră şi cu asta se explică totul. Infirmiera însă, ce să vă spun, e o femeie care nu suportă orice. Eu cred că tînăra trebuie să fie cam isterică — ceea ce se explică pentru o femeie care a rămas văduvă atît de tinără.

Lui Gyp i se păru că mai vede zîmbetul lui ironic, de bătrîn şiret, chiar fără să se uite la el. Dar ce importanţă putea să aibă, chiar dacă a ghicit adevărul ? Omul acesta va şti să păstreze un secret care făcea parte din camerele slugilor.

— Mamă' Doamne, ce mai scene de plînsete şi de nervi mi-a fost dată să văd. Eu dorm în camera de alături — toate acestea aveau loc noaptea — dar cind se întîmplă să rămîi văduv la vîrsta asta, nici nu se poate altfel. îmi aduc aminte de vremea cînd eram călăreţ în Irlanda, la căpitanul O'Neill, era acolo o femeie tînără...

Gyp se gîndi că dacă nu-1 întrerupe în efuziunile lui, va ajunge prea tîrziu la masă, şi se întoarse spre el :

— O, Pettance, cine a cumpărat mînzul cel roib ?

— Domnul Bryan Summer'ay, ma'am, de la Widrington, domnişoară, pentru vînătoare şi pentru călărie la oraş.

— Summerhay ? A, da ! Gyp îşi aduse aminte de tînărul cu ochii limpezi şi cu zîmbetul provocător care călărea un cal roib ; ace] tînăr îndrăzneţ a cărui înfăţişare parcă i-ar fi adus aminte de cineva pe care l-a cunoscut undeva mai demult. — Cu siguranţă că în cazul acesta calul se va simţi destul de bine, acolo unde este.

— Da, domnişoară, se va simţi bine, căci şi stăpînul este un om cumsecade. Cînd a venit aici să vadă calul, a întrebat de dumneavoastră. I-am spus că acuma sînteţi cocoană măritată. A — s-a mirat el — călărea superb. îşi aducea foarte bine aminte de calul pe care-1 aveaţi. Cînd a venit, domnul maior tocmai lipsea de acasă, aşa că i-am dat voie să încalece şi după ce a sărit cîteva garduri cu el, s-a întors şi mi-a spus. „Bine, îl voi cumpăra". E om plăcut la vorbă şi nu-i place să-şi piardă vremea — nici nu s-a împlinit săp- tămîna şi calul a părăsit grajdul nostru. îl va ţine bine, căci şi el e bun călăreţ şi are mult curaj, dar după cît am văzut eu, mi se pare să are mîna cam grea pe dîrlogi.

— Ai dreptate Pettance ; dar acum eu trebuie să plec. Te rog să spui fiicei dumitale Annie, că mîine mă voi duce să o văd.

— Foarte bine domnişoară, îi voi spune. Mîine la şapte şi jumătate este o vînătoare la Filly Cross ; mergeţi şi dumneavoastră ?

— Sigur că da. Noapte bună !

în timp ce traversa grăbită curtea, Gyp ce gîndi ; „Călărea super**. Adevărată plăcere să auzi astfel de cuvinte. îmi pare bine că a cumpărat calul meu.

îmbujorată la faţă de plimbarea pe care o făcuse călare, în dimineaţa aceleiaşi zile, cam pe la amiază Gyp se îndreptă spre căsuţa jokeului. Era o dimineaţă blîndă de septembrie, cînd aerul albea încălzit de razele soarelui ridică în vîrtejuri ierburile uitate pe mirişti şi roua picură pe sub streaşina pădurilor. Poteca ducea printre două partale de pămînt, într-o parte islazul comunal, în marginea căruia pe nişte tufe de nalbă erau întinse rufe la uscat, şi dincolo de acesta o livadă, în lungul căreia nu întîlni pe nimeni. Ieşi în drum şi intră în grădina casei care era plină de floarea soarelui şi de zorelele înşirate sub poala pereţilor de cărămidă roşie, ascunse sub plopii ale căror frunze începuseră să îngălbenească. In faţa unei fereşti deschise era un scaun gol şi pe el o carte întoarsă cu faţa în jos. Singur fumul care se ridica din coş, era semn că în casa aceasta trăieşte cineva. Gyp se opri în faţa uşii întredeschise, impresionată de liniştea profundă din interiorul casei care părea că prevesteşte ceva. Era gata să ridice mîna, să bată la uşă, cînd i se păru că aude un plîns stăpînit. Apropiindu-se de fereastră, văzu o femeie îmbrăcată în verde, probabil doamna Wagge ,stînd la masă şi plîngînd, cu o batistă la gură. în aceeaşi clipă din camera de sus veni un geamăt surd. Gyp trecu pragul şi bătu la uşa camerei în care era femeia îmbrăcată în verde. Uşa se deschise şi văzu pe doamna Wagge în faţa ei. Nasul, ochii şi obrazul ei uscăţiv era roşu, şi în rochia ei verde cu părul de nuanţă verzuie (căci doamna Wagge începuse să încărunţească şi-şi da pe cap cu o loţiune galbenă care mirosea a cantaridă) lui Gyp îi făcu aceeaşi impresie ca un măr verde care se înroşeşte pe o parte, cînd e bătut de razele soarelui. Pe obrazul ei se vedeau dîre umede şi în mînă mai ţinea batista mototolită. I se păru îngrozitor să apară îmbujorată la faţă şi mirosind a rouă, în faţa acestei biete femei chinuite de o adîncă mîhnire. Gyp se simţi îndemnată să o rupă la fugă. Era îngrozitor ca tocmai acum, să apară în faţa ei cineva care să aibă weo legătură directă cu bărbatul acela. Ingînă cu greutate şi cu glasul aproape stins :

— Doamna Wagge ? Vă rog să mă iertaţi — am venit să văd dacă s-a întîmplat ceva ? Eu sînt aceea care a determinat pe Daphne să vină aici.

Femeia stătu cîteva clipe la îndoială, dar într-un tîrziu reuşi să răspundă :

— Copilul s-a născut... mort azi dimineaţă.

Gyp tresări şi dădu să spună ceva. Să treci printr-un astfel de zbucium, ca la urmă să ajungi aici. Instinctul ei de mamă se revoltă

şi tresări chinuit de durere, dar raţiunea conchise : E mai bine aşa I Mult mai bine!

— Cum se simte Daphne ?

— Rău — foarte rău. Nu ştiu nici eu ce să zic, căci mi-e capul val virtej ; dar acesta este adevărul. E îngrozitor, să treci prin toate acestea.

— Infirmiera mea este aici ?

— Da ! Este o femeie foarte încăpăţînată, dar foarte vrednică, asta trebuie să o recunosc şi eu. Daisy este foarte slăbită. Ce nenorocire. Dar acum, va trebui să ne gîndim şi la înmormSntare. Iţi face impresia că nu se mai isprăveşte. Şi toate acestea numai din pricina omului aceluia. Doamna Wagge întoarse capul ca să-şi amuţească hohotul de plîns în batistă.

Gyp ieşi încet din cameră, fără să-şi dea seama limpede, nu cumva ar fi mai bine să se întoarcă acasă, apoi se pomeni urcînd scara cu paşi înceţi. In camera din faţă trebuia să zacă fata aceea naivă care abia acum un an se întrebase, dacă n-ar fi mai bine să-şi ia un amant. Infirmiera auzind zvonul de glasuri, întredeschise uşa, şi văzînd cine este, ieşi pe coridor.

— Dumneata eşti ? Ce drăguţ din partea dumitale, c-ai venit !

— Cum se simte ?

— Relativ destul de bine după cele întîmplate. Cred c-aţi aflat ?

— Da ; îmi dai voie s-o văd ?

— Nu cred că se poate. Mi-e peste putinţă să o înţeleg. Nu are pic de inimă, nu ştiu ce-i cu ea. îmi face impresie că nu ţine deloc să se facă bine. Cred că din cauza bărbatului acestuia. Pe urmă ridică privirea spre Gyp: Ce ziceţi, acesta să fie motivul ? S-o fi plictisit de ea ?

— Da, soră, probabil acesta este motivul.

Infirmiera o cercetă cu privirea din cap pînă In picioare.

— E adevărată plăcere să se uite omul la dumneata. Eşti îmbujorată la obraz şi-ţi strălucesc ochii. La urma urmelor cred că prezenţa dumitale ar putea să-i facă numai bine. Poftim înăuntru.

Gyp'intră în cameră, pe urma ei. Cu ochii închişi şi părul blond încheiat pe frunte de sudoarea chinurilor, cu o mînă slăbită şi palidă, întinsă pe deasupra cearşafului spre inimă — o madonă palidă şi străvezie, cu buzele întredeschise, aşteptînd parcă bomboana. Şi în toată imensitatea acestui pat alb ca de zăpadă, un singur punct mai luminos : cerculeţul de aur al verighetei pe degetul al patrulea.

— Ia uită-te încoace drăguţo, ce vizitatoare ţi-am adus.

Daphne Wing mişcă pleoapele şi întredeschise gura, pe

urmă
o închise din nou. Gyp se gîndi : „Sărăcuţa de ea. Şi-a închipuit că e el, dar cînd colo vede că am venit eu singură".

Buzele livide se întredeschiseră din nou :

— O doamnă Fiorsen; dumneata eşti ! Cit ai fost de bună cu mine ! Pe urmă pleoapele i se întredeschiseră din nou, dar de astă- dată cu totul altfel decît înainte.

Infirmiera ieşise din cameră. Gyp se aşeza pe un scaun şi-o apucă sfioasă de mînă.

Două lacrimi grele fugiră în lungul obrazului fetei.

— A trecut totul, zise Daphne cu glasul stins, şi acum nu a mai rămas nimic. — copilul a fost mort; v-i s-a spus ? Eu nu vreau să mai trăiesc. O, Doamnă Fiorsen, de ce nu vor să mă lase în pace, să mor şi eu ?

Gyp, chinuită de vederea lacrimilor ei ,se pleacă spre ea şi o mingîie. Daphne Wing continuă pe acelaşi ton stins :

— Dumneata ai fost foarte bună cu mine, şi aş fi preferat, să nu fi murit copilul.

Gyp se ridică în picioare şi reuşi să îngîne :

— Fă-ţi curaj. Gînteşte-te la arta dumitale.

— Dansul ! răspunse fata, şi încercă să rîdă. Toate acestea mi se par acum atît de departe.

— Da, dar după ce totul s-a terminat, vei începe să simţi din nou plăcerea de a dansa.

Cu ochii şi gura închisă, cu obrazul de un albastru transparent ca alabastrul, chipul ei în această clipă era desăvîrşit şi cu totul lipsit de orice expresie vulgară. Ce capriciu straniu din partea naturii care admisese ca chipul acesta de floare albă să fie fiica doamnei şi 'domnului Wagge.

Daphne Wing deschise ochii.

— O, doamnă Fiorsen, mă simt atît de slăbită şi sînt atît de singură. Nu mai e nimeni şi nimic în jurul meu.

Gyp simţi contagiunea care zbuciuma sufletul fetei şi se temu să nu se trădeze.

— Cînd a venit infirmiera şi mi-a spus că aduce un vizitator, am crezut că este el. Dar cu toate acestea acum sînt mulţumită. Dacă s-ar fi uitat la mine în această clipă, cum avea obiceiul să se uite uneori, aş fi murit pe loc.

Gyp se aplecă şi o sărută pe fruntea asudată, care mai păstra încă un vag parfum de floare de portocali.

Ieşi repede în grădină, dar în loc să apuce pe poteca pe unde venise, trecu în partea din spatele căsuţei şi se opri în rarişte unde se aşează pe un trunchi de copac. Cu obrazul în palme şi coatele proptite pe piept se uita la vegetaţia care

tremura în soare şi la roiurile de muşte cum trecea zburînd. Dragostea ! De ce este oare întotdeauna atît de oribilă şi de tragică. Te surprinde şi pleacă. Sau aruncă două fiinţe una în braţele celeilalte şi pe urmă se stinge prea devreme. Nu vine niciodată să surprindă două fiinţe, să le topească una într-alta, ca niciodată să nu se mai despartă ? Dragostea ! Aceasta distrusese viaţa, tatălui ei şi acum pe a lui Daphne Wing; dragostea care nu te surprinde niciodată, cînd ai dori-o, ci întotdeauna atunci cînd nu trebuie. Lotrul care te pîndeşte din marginea drumului şi-ţi moleşeşte sufletul, înainte de a-ţi astîmpăra dorinţa trupului, sau îţi moleşeşte trupul înainte de a stinge pojarul sufletului. Mai bine să nu-1 întilneşti în calea ta niciodată — mult mai bine ! Din stăpîn pe voinţa şi toate pornirile tale ,devii rob, ca Daphne Wing ; ca soţul ei cînd se zbuciuma pentru soţia care nu-1 putea iubi; ca tatăl ei care sîngera în piroanele cu care-1 ţin- , tuise pe crucea amintirilor. Şi, în timp ce urmărea jocul de lumină pe deasupra frunzelor crestate de ferigă, Gyp se gîndi : „Dragoste, fereşte-te pe departe din drumul meu, să nu mă întîlnesc cu tine !“

In fiecare dimineaţă se ducea la căsuţa din marginea drumului, şi în fiecare dimineaţă trebuia să treacă prin faţa doamnei Wagge. Bătrâna asta prinsese slăbiciune de ea, şi spunea infirmierea că e „femeie foarte distinsă şi are nişte ochi frumoşi — de-ţi vine să crezi că este italiancă". Femeia aceasta face parte dintre oamenii al căror cult pentru „distincţie* nu este deloc în raport cu posibilităţile lor materiale. Tocmai acest cult determinase pe doamna Wagge să îndemne pe fiică-sa să înveţe dansul. Cine ţi-ar putea spune, unde poţi să ajungi în ziua de azi, cu o astfel de carieră ? Povesti lui Gyp cum s-a căznit ca să facă din Daisy o doamna „şi poftim, acesta este sfîrşitul la care a ajuns“, şi se uita cu stăruinţă la părul, la urechile, la mîinile şi la picioarele lui Gyp. înmormîntarea îi da foarte mult de gîndit.

— Voi întrebuinţa numele de Daisy Wing, căci acesta este numele care i s-a dat la botez, iar Wing este numele pe care şi l-a luat ca artistă, aşa că şi unul şi altul este la locul lui; cred însă că nimeni nu va bănui legătura adevărată dintre aaceste două nume. Ce ziceţi ? Cît despre tatăl copilului, credeţi că ar fi bine să declar „defunctul Joseph Wing “? Vedeţi dumneavoastră, chiar dacă acest copil s-a născut mort, pentru a obţine autorizaţia de înmormîntare, va trebui să dau numele părinţilor. Mi-ar fi peste putinţă să suport gîndul că oamenii aceştia ar putea bănui ceva, căci domnul Wagge s-ar simţi deznădăjduit. înţelegeţi, aici este vorba despre reputaţia lui, ce

nenorocire...

Gyp murmură :

— Da, faceţi aşa cum doriţi.

Cu toate că era şi acuma palidă ca o moartă şi se zbătea chinuită de deznădejde, Daphne Wing începuse să se refacă fiziceşte. Cu fiecare zi ce trecea .obrazul ei devenea tot mai limpede şi tră

săturile vulgare de mai înainte, începeau să se accentueze. La urmă de tot va putea să se întorcă la Fulham pe deplin vindecată de nebunia acestei dragoste, cu sufletul puţin mai împietrit şi ceva mai puţin superficială.

Ultima dacă cînd o vizită, Gyp se întoarse din nou în luminişul unde se oprise la început şi se aşeză pe acelaşi buştean. Lumina batea blîndă în frunzele îngălbenite ale copacilor din jurul ei; de sub frunzele de ferigă zbughi un iepure şi se repezi din nou în ascunzătoarea tufişului, iar din cealaltă parte a pădurii se ridică o gaiţă şi după ce şuieră strident ,se aşeză pe o ramură şi începu să se legene, uitîndu-se la ea. Acum cînd era aproape de ziua cînd trebuia să se întoarcă la Fiorsen, îşi dădu seama că a făcut o mare greşeală plecînd de acasă. Contactul asiduu cu această fată, făcea ca viaţa conjugală alături de el, să i se pară şi mai insuportabilă decît i se păruse înainte. Numai dorinţa de a-şi revedea fetiţa o determina să se mai întoarcă acasă. In această clipă ar fi fost în stare să o urască. Omul acesta era tatăl copilului ei! Gîndul unei astfel de posibilităţi i se păru ridicul. Fiinţa aceasta minusculă nu-i lega unul de altul cu nimic mai mult decît atunci cînd ar fi fost consecinţa unei legături venite la întîmplare, cum ar fi de pildă accidentul unei nimfe urmărite de un fam. Nu se poate ! Fetiţa ! Fetiţa aceasta era numai a ei singură. Dorinţa nestăpînită de a o revedea cît mai curînd, îi spulberă toate celelalte gînduri.

Dimineaţa următoare Winton o însoţi la Londra. După ce o văzu că s-a urcat în maşină, întrebă :

— Mai ai la tine cheia de la casa din Bury Street ? Bine. Bine. Adu-ţi aminte Gyp, că această casă te aşteaptă primitoare — la orice oră din zi şi din noapte.

Lui Fiorsen îi telegrafiase, şi acasă ajunse la cîteva minute după ora trei. El nu era nicăieri şi telegrama nedeschisă aştepta pe măsuţa din hali. Se urcă în fugă la etaj, să vadă fetiţa. Plînsul îndurerat al unei fiinţe incapabile să spună ce vrea, o făcu să se cutremure. în suflet îi tresări un sentiment de triumf, cînd se gîndi ; „Probabil plînge după mine !“ Betty sta în mijlocul camerei şi în timp ce mişca leagănul, se uita zăpăcită la obrazul fetiţei, încer- cînd să înţeleagă ce vrea.

— O, ce bine ai făcut că te-ai întors, bupuria mea. îmi pare atît de bine, de azi dimineaţă nu mai ştiu ce să fac cu ea. Cum deschide ochii, începe să ţipe în felul acesta. Pînă astăzi însă s-a purtat ca un înger. Haide fetiţa mamei...

Gyp o luă în braţe şi ochişorii negri şi adinei ai fetiţei se opriră cîteva clipe mulţumiţi asupra ei, dar la cea dintîi

mişcare, începu din nou să ţipe. Betty adăugă :

— De azi dimineţă ţipă aşa, de cum a intrat domnul Fiorsen în cameră. E adevărat că fetiţei nu-i place să-l vadă. Se uită la ea cu nişte ochi care te sperie. Azi dimineaţă — nu ştiu ce mi-a venit
— mi-am zis : Acesta este tatăl ei şi ar fi bine să se obişnuiască cu el. I-am dat voie să intre, o singură clipă ; iar cînd m$_r$am întors
— intrasem în camera de baie — l-am văzut că iese din cameră furios şi am auzit fetiţa ţipînd. De atunci ţipetele n-au mai încetat, afară de răstimpurile cînd adoarme.

Stringînd fetiţa le piept, Gyp rămase nemişcată.

— Spune Betty ,cum arăta domnul ?

Dădaca începu să-şi frămînte şorţul cu mîna şi se întunecă la faţă.

— De doamnă, răspunse bătrîna, eu cred că era beat. Da, sînt sigură de asta, căci l-am simţit cum duhnea a băutură. A început să bea chiar de a treia zi după plecarea dumneavoastră. Alaltăieri s-a întors acasă foarte tîrziu — l-am auzit înjurînd, în timp ce urca foarte zgomotos scara. O, Doamne, ce păcat!

Fetiţa care stase liniştită în poala ei .începu să ţipe din nou. Gyp se întoarse spre dădacă.

— Betty, mi se pare că are ceva la braţe. Dacă pui mîna pe braţele ei, începe numaidecît să ţipe. Nu cumva o fi vreun ac cu gămălie ? Ia vezi. Scoate-i rochiţa. O, Doamne... ia te uită !

Braţele subţirele purtau deasupra coatelor o urmă neagră, ca şi cînd cineva le-ar fi ciupit cu furie bestială. Cele două femei se uitară îngrozite una la alta.

— Asta e o faptă pe care numai el a putut-o săvîrşi.

Gyp se făcu roşie-neagră la faţă şi ochii i se umplură de lacrimi, dar se zvîntară numaidecît. La vederea chipului ei care acum era palid ca ceara şi gura îi rămăsese încleştată, Betty îşi stăpîni erupţiile de indignare. După ce unseră braţele fetiţei cu un liniment şi o înfăşurară în vată, Gyp trecu în camera ei şi trîntindu-se pe pat, începu să plîngă deznădăjduită. încercînd să-şi amuţească în pernă hohotele de plîns.

Plîngea din cauza furiei care o cutremura. Auzi fiara ! Să-şi înfigă unghiile în trupul plăpînd al fetiţei ei, din cauză să se speriase de ochii lui care o priveau ca nişte ochi de piSipă. Ce fiară ! Ce suflet de diavol! Şi după toate acestea va veni la ea să scîn- cească : „Scumpa mea Gyp, nu am făcut anume gestul acesta — de unde puteam să ştiu eu că o doare ? începuse să ţipe şi-mi... De ce ţipă cînd mă vede ? Eram revoltat. Dar nu

m-'km gîndit anume să-i fac vreun rău !“ I se părea că-1 aude stăruind şi plîngînd să-l ierte. De atădată însă nu-1 va mai ierta. Plînsul i se potoli. Stătu nemişcată şi ascultă tic-tacul pendulei, care drămăluia sute de do

vezi despre răutatea manifestată de el faţă de fetiţa ei — faţă de copilul lui. Cum se poate ca un bărbat să facă aşa ceva ? Nu cumva omul acesta a înebunit de-a binelea ? începu să tremure toată, parcă ar fi fost scuturată de friguri, şi se acoperi cu plapuma. Avea judecata destul de limpede, pentru ca. să-şi poată da seama, că şi gestul acesta, exact ca şi insulta adusă lui monsieur Harmost, tatălui ei şi altora, nu era decît rezultatul unei stări de nervozitate extremă, pe care era incapabil să şi-o stăpînească. Fetiţa ei ! Fiinţa aceasta atît de plăpîndă ! îşi simţea sufletul în clocot ,acuma cel puţin reuşise să ajungă pînă acolo încît să-l urască ; şi stînd aşa, se gîndi la cuvintele cele mai biciuitoare cu care-1 va lovi în obraz, şi-l va face să sîngereze. Prea suferise multe de la omul acesta.

Se făcu seară şi el încă nu se întorsese acasă ; la zece se duse şi se culcă. Simţi nevoia să aibă fetiţa, alături de ea — căci parcă-i spunea ceva, că nu poate fi în siguranţă, dacă rămîne în camera ei.

O aduse la ea, căci nu se trezise încă, şi după ce o aşeză în pat, încuie uşa. Stătu multă vreme trează .aşteptînd din clipă în clipă să-l audă venind. Intr-un tîrziu adormi şi se trezi din somn siperiată. De jos se auzea zgomot nedesluşit. El trebuie să fie. Lăsase în cameră o lumină aprinsă, şi plecîndu-se spre fetiţă, se uită la ea cum doarme şi respiră liniştită. Se aşeză lîngă ea.

Se întorsese : era el, căci îl auzea urcînd scara, şi după sunetul paşilor trebuia să fie beat : — urmă un scîrţîit de trepte, apoi un răbufnit surd, se vede că în cădere se apucase de balustrală ; ceva mai tîrziu un murmur nedesluşit, şi pocnetul ghetelor care căzură pe parchet. Un gînd îi trecu prin minte : „Dacă ar fi beat în lege, ar fi fost incapabil să şi le scoată — dar nici dacă ar fi fost treaz, nu şi le-ar fi scos. Oare ştie că m-am întors ? Pe urmă se auzi din nou scîrţîitul treptelor de la scară, ca şi cînd s-ar fi ridicat în picioare, sprijinindu-se de balustradă, pe urmă paşi uşori şi respiraţia lui şuierătoare în faţa uşii — un bîjbîit prin întuneric şi clanţa de la uşă începu să se învîrtească. Pe semne ştia că s-a întors ; probabiî văzuse şuba ei cu care venise în tren, sau o fi văzut telegrama. Clanţa de la uşă se mişcă din nou, pe urmă după o pauză, clanţa de la uşa care despărţea camerele lor fu zguduită cu furie, li auzi glasul răguşit de băutură şi bîlbîitul :

— Gyp — deschide — n-auzi Gyp !

Pe urmă sunetele deveniră din ce în ce mai confuze, ca şi cîncî ar fi alergat de la o uşă la alta ; se auzi scîrţîitul treptelor ; pe semne ieşise din nou pe scară, şi într-un tîrziu nu se mai auzi nimic.

Timp de o jumătate de ceas Gyp rămase în picioare şi trase cu urechea. Unde o fi ? Ce face acum ? Prin mintea ei chinuită treceau tot felul de gînduri. Se vede că era la parter. Ce va fi oare în stare să facă, acum la beţie ? Apoi dintr-odată i se păru că miroase a fum. Pe urmă mirosul se destrămă, ca la citeva clipe să-l simtă din nou ; se apropie furiş de uşă, învîrti cheia în broască, fără să facă nici un zgomot, o întredeschise şi se uită jos la parter.

în casă era întuneric beznă şi nu se simţea nici un fel de fum. Apoi fără să-şi dea seama de unde, simţi că o mînă i s-a încleştat pe glezna piciorului. Tot singele năvăli spre inimă şi-şi înăbuşi un ţipăt, încercînd să închidă uşa. Braţul lui şi piciorul ei însă rămaseră între uşă, şi uitîndu-se mai bine, îl văzu cît era de lung, cu faţa în jos. O strîngea ca într-o menghine, şi se ridică în genunchi, pe urmă cu multă greutate în picioare şi-şi făcu loc să intre în cameră. Cu respiraţia şuierătoare, Gyp se lupta cu el să-l dea afară, fără să facă zgomot. Puterea lui de beţiv păru că rezistă cîteva clipe şi pe urmă-1 părăsi, parcă ar fi scăpat printr-o supapă, dar a ei se destindea continuă şi mai mult decît şi-ar fi închipuit, în timp ce suflă spre el cu glasul întretăiat:

— Ieşi; ieşi afară din camera mea — mă — ticăloşiile ! în aceeaşi clipă îşi simţi sufletul îngheţat de groază ; cu o mişcare subită, îi scăpase din mînă şi acuma era exact în faţa patului, cu braţele întinse deasupra fetiţei.

Se repezi asupra lui pe la spate şi apucîndu-i mîinile, i le ţinu strîns, dar el începu să se zbată şi căzu peste pat. In aceeaşi clipă Gyp se aplecă şi ridicînd fetiţa în braţe, ieşi pe uşă şi învcepu să coboare scâra în goană, prin întuneric; în urma ei auzi paşii lui grei, orbecăind, ca să o ajungă din urmă. Se repezi în sufragerie şi încuie uşa în urma ei, dar în aceeaşi clipă îl auzi izbindu-se în- trînsa cu violenţă şi căzînd grămadă. încercă să liniştească fetiţa <2are începuse să plîngă, şi o băgă sub halatul cu care era îmbrăcată, ca să o încălzească, stînd mereu la pîndă. ca să audă ce se petrece dincolo. Nu-se simţea nici o mişcare. Spuza focului din cămin mai era caldă. Luă moltonul de pe masă şi puse cîteva perne pe jos, ca să culce fetiţa, pe urmă o acoperi şi învelindu-se cu faţa de masă, rămase cu ochii măriţi în mijlocul întunericului şi ascultă. Cîteva clipe se mai auzi un hîrşîit, pe urmă nimic. Aşteptă îndelung, pînă cînd se putu decide să se apropie de uşă. Nu se putea expune pentru a doua oară unui atac. De afară se auzea respiraţia lui grea; ascultă fără să se mişte, pînă cînd îşi dădu seama că a adormit.

Deschise uşa încet şi se uită pe furiş. Era întins pe parchet în faţa scării care ducea la etaj şi dormea adînc. Cunoştea destul de bine somnul acesta şi era sigură că nu se va trezi.

Simţi o amară satisfacţie, gîndindu-se că a doua zi dimineaţă

11 vor găsi tot acolo, nemişcat, dar ea atunci va fi plecată. Ridică fetiţa cu cea mai mare băgare de seamă şi trecu pe lîngă el. Ajunsă din nou în dormitor, după ce zăvori uşa, se apropie de fereastră şi se uită în noaptea de afară. Se revărsa de ziuă şi grădina ei se vedea cenuşie, ca o adunare de umbre — era ultima dată că o mai vedea.

Se pieptănă şi-şi îmbrăcă blana, căci începuse să tremure de frig. Adună cîteva lucruri mărunte care-i erau dragi şi le băgă în poşetă, împreună cu portmoneul. îşi făcu pregătirile în grabă şi rămase foarte mirată cînd îşi dădu seamă de precizia cu care se mişca. După ce termină, scrise dădacei cîteva cuvinte, spunîndu-i să vină după ea, împreună cu căţeluşii în Bury Street, pe urmă băgă hîrtia pe sub uşa camerei unde dormise fetiţa pînă acum. O înfăşură într-un jerseu şi într-un şal, şi începu să coboare scara. Se făcuse ziuă şi lumina cenuşie a zorilor se strecura în hali. Trecu fără grijă prin faţa lui Fiorsen care dormea, pe urmă se opri o clipă, ca să respire. Dormea sprijinit cu spatele în perete, cu capul întins pe braţul proptit în curbătura treptelor scării şi cu faţa în sus. Faţa aceasta care sute de ori fusese atît de aproape de a ei, trupul acesta chircit, părul în dezordine, umerii obrazului scofîlcit, repeziţi înainte şi gura întredeschisă, umbrită de mustaţa aurie — în toată figura aceasta inertă era ceva divin care se destrăma — şi Gyp se simţi emoţionată. Dar, numai pentru o singură secundă. De astă dată totul trecuse, şi pentru totdeauna. Intorse capul, ca să nu-1 mai vadă, îşi încălţă pantofii, deschise uşa de la intrare, luă fata în braţe pe urmă închise uşa la loc şi plecă.

PARTEA A TREIA

1

Gyp se duse la Londra. Toată iarna şi primăvara trecută şi le petrecuse la Mildenham, făclnd călărie şi ocupîndu-se de

lecţiile ei de muzică, fără să vadă aproape pe nimeni altcineva, decît pe tatăl ei ; se întorcea acum la Londra, în suflet cu aceeaşi senzaţie pe care o simţi într-o zi de aprilie, cînd în fundul cerului albastru şi senin, aleargă bulgări albi de nori şi firele de iarbă din lunci se întind pentru prima dată, lucind în lumina caldă a soarelui. In gara Widrington în compartiment apăru un hamal, în mînă cu un geamantan, un pardesiu şi un sac cu cîteva crose de golf ; în faţa uşii era un grup de oameni. Gyp văzu o femeie înaltă cu părul blond, aproape cărunt, o fată care ducea de lanţ un foxterier şi un bărbat care sta cu spatele spre compartiment ,iar subţioară avea şi el un prepelicar, pe care fata îl mîngîia fără încetare.

— La revedere bătrîne Ossy ! Cît e de drăguţ ! Tumbo, fii cuminte, că tu nu pleci.

— La revedere fiul meu. Vezi nu lucra prea mult!

Răspunsul tînărului nu-1 mai auzi, dar acesta provocă o cascadă
de efuziuni între care se auziră cuvintele ;

— O, Bryan, eşti un. — La revedere Oss ! La revedere, la revedere !

Tînărul intră în compartiment. Gyp se uită din fugă la el, în timp ce sta plecat pe marginea ferestrei şi făcea semne cu pălăria. Era vechea ei cunoştinţă din timpul vînătorii, „Mister Bryan Sum- mer'ay", cum îi spusese bătrînul Pettance, care acum un an îi cumpărase calul de călărie. Cînd îl văzu că ia din plasă pardesiul, ca să facă loc cîinelui, să nu simtă prea mult legănatul trenului, Gyp se gîndi : „îmi plac oamenii care se gîndesc şi la cîinii lor, înainte clo a se gîndi la ei". Capul lui rotund, cu părul blond buclat, fruntea înaltă şi gura frumos formată i se părură şi de astădată foarte cunoscute. „Unde am văzut eu un om care seamănă cu acesta ?" îl văzu că închide fereastra, pe urmă se întoarse spre ea.

— Preferaţi. — O, ce mai faceţi ? Ne-am cunoscut în timpul unei vînători. Crpd că nu vă mai aduceţi aminte de mine.

— Dimpotrivă, îmi aduc aminte foarte bine. Anul trecut ai cumpărat un cal de al meu. Cum îi merge ?.

— E în cea mai perfectă formă. Am uitat sâ întreb cum îl cheamă ; eu l-am botezat Hotspur, din cauză că nu-1 mai pot stăpîni cînd este în faţa unui obstacol. îmi aduc aminte cum alerga în ziua aceea cu dumneata, cu frîul apucat între dinţi.

Tăcură amîndoi şi zîmbiră, pe urmă Gyp întrebă :

— Ce drăguţ e ; cîţi ani are ?

— Doisprezece. E foarte neplăcut cînd un cîine începe să îm- bătrînească.

Urmă o nouă tăcere în timpul căreia el se uita la ea cu

ochii limpezi.

— Am trecut într-un rînd pe la dumneavoastră, împreună cu mama; asta a fost anul trecut în noiembrie. Dar aveaţi un bolnav în casă...

— Da — eu eram bolnavul.

— Grav ?

Gyp clătină din cap.

— Am aflat că v-aţi căsătorit — Glasul lui deveni mai tărăgănat, ca şi cînd ar fi avut intenţia să mascheze lipsa de legătură a acestei întrebări. Gyp se uită la el.

— Da, dar eu şi fetiţa stăm acum din nou împreună cu tatăl
meu.

— A ! îmi aduc aminte ce galop extraordinar a fost acela din ziua cînd v-am cunoscut.

— Superb! Doamna care era pe platformă a fost mama dumitale ?

— Da, împreună cu sora mea Edith. Widrington este o localitate moartă şi nu cred că Mildenham să fie mult mai bun.

— E foarte calm, dar mie îmi place viaţa aceasta.

— Bine că mi-am adus aminte ; eu nu cunosc numele dumneavoastră de acuma ; nu vreţi să mi-1 spuneţi ?

— Fiorsen.

— A, da ! Vioristul. Viaţa este ca şi jocul de noroc, nu-i aşa ?

Gyp nu găsi cu cale să-i dea un răspuns la observaţia aceasta
neaşteptată. El scoase din buzunar o cărţulie roşie.

— Cunoşti volumaşul acesta ? Cînd sînt pe drum îl iau întotdeauna cu mine. Sînt cele mai frumoase versuri care s-au scris "vreodată.

Cartea se deschise la următoarea strofă :

Potrivnic nimica, în calea iubirii.
Să stea şi nu e nici lege adusă.
Nici silă s-oprească pornirile firii.
Ca fruntea să-şi plece supusă.
In dimineaţa vieţii a dragostei flori
Răsări-vor mîndre pe urmele morţii Şi
vor străluci sub lumini de zori,
Ca veşni'c să-nfmnte vitregia sorţii.

Soarele căzut departe în asfinţit, inunda zarea de o lumină verde şi în largul cîmpurilor cirezile nepăsătoare, sau aşteptau la jgheaburi, legănînd din cozile stufoase, ca să alunge muştele. Un snop de raze intră pe fereastră în compartiment şi în lumina lor jucau firi— ■cele de praf; întinzînd mîna prin radiaţia

aceasta de lumină, ca ■să-i dea volumul înapoi, îl întrebă cu glasul blînd :

— Citeşti de predilecţie poezii ?

— Mai mult tratate juridice. Dar cu toate acestea sînt convins •că poezia este tot ce poate fi în lume mai frumos ; nu este aşa ?

— Nu ; eu găsesc că muzica este mai frumoasă.

— Dumneata eşti muziciană ? Arăţi ca şi cînd ai fi, iar dacă «şti cu adevărat, atunci eşti o muziciană pasionată.

— Mulţumesc ; dar dumneata ? Nu eşti pasionat de loc ?

— Mie-mi place opera.

— Forma cea hibridă şi cea mai ştearsă a muzicii.

— Tocmai acesta este motivul pentru care îmi place. Dumitale nu-ţi place deloc ?

— Ba da ; şi mă întorc la Londra numai pentru operă.

— Adevărat ? Nu eşti cumva abonată la spectacole ?

— Ba da, pentru sezonul întreg.

— Tot aşa şi eu. Atunci voi avea ocazia să te mai văd.

Gyp zîmbi. Trecuse multă vreme de cînd nu mai vorbise cu ain bărbat de seama ei; trecuse multă vreme vreme de cînd nu mai văzuse o faţă care să o intereseze şi să-i trezească admiraţia, trecuse tot atîta vreme de cînd nu mai fusese ea însăşi admirată. Trenul făcu o curbă şi razele de soare o luminau acum de Ia genunchi în sus, iar căldura lor o făcu să simtă şi mai intens mulţumirea nelămurită şi presimţirea că astăzi va avea o zi bună.

în timpul unui drum pe care-1 faci cu trenul, se pot spune multe, ■vreme de două sau trei ceasuri şi toate acestea îţi lasă o amintire mult mai durabilă. Dificultatea pe care o întîmpini, din cauza zgomotului, pentru a te putea înţelege, provoacă anumite confidenţe. Ceasurile petrecute într-un compartiment de tren, stînd faţă în faţă, contribuie la intensificarea unei prietenii, mai mult decît în- tîlnirile care se înşiră din întîmplare, luni de zile, una după alta. In timpul conversaţiei lor, el se dovedi mult mai volubil şi avea 4a îndemînă mai multe subiecte despre care ea nu putea aduce vorba. Ii plăcea să-l asculte vorbind, cu glasul lui puţin tărăgănat, să-I audă debitînd cu îndrăzneală spirite, şi să-i audă rîsul stăpînit care i se ridica din piept ca o viitoare. începu să-i vorbească fără reticenţe, despre trecutul lui; anii petrecuţi la internat, pe urmă Universitatea şi eforturile pe care le făcea la bară, despre ambiţiile, gusturile şi chiar despre nebuniile lui. Seria aceasta de mărturisiri, implica o anumită nuanţă de măgulire, în faţa căreia ar fi fost peste putinţă să rămînă indiferentă. Apoi dintr-o dată, fără nici un fel de introducere, o întrebă

dacă ştie să joace pichet.

— Cu tata joc aproape în fiecare seară.

— Nu vrei să jucăm o partidă împreună ?

înţelese să-i propune să joace, numai ca să se poată aşeza mai aproape de ea, din cauză că întinzîndu-şi ziarul peste genunchi, acesta făcea un fel de legătură între ei; pentru ca să-i întindă cărţile, după ce le amesteca, să-i atingă mîna ca din întîmplare şi să-i privească chipul. Atenţia aceasta nu era de loc neplăcută, deoarece ea însăşi se uita bucuroasă la el; omul acesta avea un „farmec" special, ceva luminos şi lipsit de orice formalism, exact calitatea care lipseşte la cei mai mulţi bărbaţi voinici şi frumoşi.

Cînd îi dădu mîna la despărţire, ea i-o strînse în mod involuntar. în timp ce sta în faţa maşinii şi se uita la ea cu o admiraţie sinceră, umbrită de părerea de rău a despărţirii, îi spuse :

— Va să zisă te voi vedea la Operă, şi probabil pe Row (aleea călăreţilor din Hyde Park). Aş vrea să vin odată la dumneata în Bury Street, dacă-mi dai voie.

Gyp dădu din cap şi maşina se pierdu în mijlocul sufocantei atmosferei vesperale a străzilor Londrei. Winton nu era acasă şi se duse de-a dreptul în camera ei. După timpul pe care-1 petrecuse la ţară, camera aceasta i se părea acum prea strimtă. îmbrăcă un halat şi se aşeză în faţa oglinzii, ca să-şi scuture funinginea rămasă în păr, din timpul călătoriei.

De luni de zile, de cînd se despărţise de Fiorsen, trăia într-un fel de vis de uşurare. Abia acum de curînd începuse să-şi dea seama de noua ei situaţie — situaţia unei femei căsătorite, dar fără bărbat; femeia decepţionată care totuşi în taină îşi doreşte adevăratul tovarăş, ale cărei simţuri şi vederi şi ale cărei dorinţi şi frumuseţe se accentuează cu fiecare ceas care trece. Privindu-şi chipul reflectat în oglindă, luminos şi trist, situaţia ei aridă îi apăru mai limpede. La ce-i folosea că este frumoasă ? Frumuseţea aceasta nu mai folosea acuma nimănui, n-avea încă douăzeci şi şase de ani, şi începuse să trăiască exact ca-n sihăstrie. Se simţi înfiorată — dar nu din cauza frigului — şi-şi adună halatul mai strins în jurul umerilor. Anul trecut pe vremea aceasta, fusese cel puţin în plină viitoare

a vieţii. Cu toate acestea prefera să trăiască în mijlocul acestei sihăstrii, decît să se mai întoarcă la el, căci amintirea lui îi evoca scena din seara aceea cînd îl văzuse plecat, cu mîinile întinse deasupra patului fetiţei şi cu degetele răşchirate, ca ghiarele unei păsări de pradă.

După evadarea ei din dimineaţa aceea, Fiorsen o urmărise săp- tămîni de zile, la Londra, la Mildenham şi prin Scoţia, unde o dusese Winton, ca să o ferească din calea lui. Ea însă rămase neînduplecată în hotărârea de a nu se mai întoarce la el pentru a doua oară ,aşa că Fiorsen renunţase de a o mai urmări şi plecase în străinătate. De atunci nu mai avea nici o ştire despre el, afară de cele câteva scrisori — pline de revoltă sau de scînceli pe care probabil le scrisese in clipe cind mintea-i era tulburată de băutură. Dar la urma urmelor încetară şi aceste scrisori şi de patru luni nu mai ştia nimic de el. Se vede că se „vindecase" de ea, pe acolo pe unde era acum.

Lăsă peria din mînă şi începu să se gândească la dimineaţa aceea, cînd alergase pe jos, cu fetiţa în braţe, în lungul uliţelor pustii şi tăcute, în zorile pline de ceaţă ale acelei zile de octombrie ; la clipele grele cît aşteptase frîntă de oboseală pe trotuar, ca să vină cineva să-i deschidă. De atunci se întrebase de multe ori, cum de spaima a putut să o terorizeze atît de mult, încît să se poată decide la o evadare atît de grăbită. Tatăl ei şi mătuşa Rosamunda insistaseră să ceară divorţul. Dar instinctul şi mîndria nu-i permiteau să-şi ventileze în public secretul suferinţelor — nici să se prefacă, pentru circumstanţă, că l-a iubit, cind în realitate ea nu-1 iubise niciodată. Fusese greşeala ei, că se măritase fără să-l fi iubit —

Nu e nici lege adusă...
Nici silă s'oprească pornirile firii.

Ce ironie a sorţii! Dacă tovarăşul ei de drum ar fi ştiut.

Se ridică din faţa oglinzii şi privi in largul camerei, aceeaşi cameră in care dormise pe vremea cînd era fată. Va să zică se gîndise mereu la ea în timpul acesta. Cînd l-a întîlnit, nu i-a făcut deloc impresia că intilneşte un om necunoscut. In orice caz acum nu mai erau străini, unul pentru altul. Apoi dintr-o dată, pe peretele din faţa ei îi văzu chipul. Fireşte, acesta era ! Ce prostie din partea ei, să nu-şi poată aduce aminte imediat. Intr-un cadru cafeniu, era o fotografie a celebrului tablou *Capul unui tinăr* de Botticelli sau Masaccio, expus la National Gallery. Cu ani de zile în urmă, se îndrăgostise de capul

acestui tînăr, şi de atunci era mereu în camera ei. Acelaşi chip larg, cu ochii limpezi şi îndrăzneţi, cu gura energic şi frumos desenată, cu aceeaşi îndrăzneală în priviri — doar ca în realitate faţa lui era mai englezească, nu italiană, era mai veselă, mai distinsă, mai puţin poetică, — ceva care-ţi aducea aminte de un curtean de pe vremea lui George al II-lea. Ce-ar mai rîde, dacă i-ar spune, că seamănă cu un flăcău de ţăran, cu părul cîrlionţat şi ceafa arsă de soare. Zîmbi, şi după ce-şi împleti părul, se urcă în pat.

Somnul nu voia să se apropie de ea ; auzi pe tatăl ei că s-a întors şi se urcă în camera lui; apoi auzi ceasornicele din turnuri bătînd miezul nopţii, pe urmă unul, apoi două, în tot timpul acesta freamătul depărtat de pe Picadilly. Nu se învelise decît cu un cearşaf, şi cu toate acestea îi era cald. în cameră se simţea un parfum ca de flori. De unde o fi venind ? Se dădu jos din pat şi se apropie de fereastră. Pe pervazul ei, ascuns în dosul draperiilor era un buchet de toporaşi. O atenţie din partea tatălui ei — cît era de drăguţ 1

Îşi îngropă obrazul între vrejurile delicate ale florilor şi-şi aduse aminte de primul ei bal. Probabil Bryan Summerhay fusese şi el la -balul acela. Dacă i-ar fi fost prezentat, şi dacă s-ar fi întîmplat să danseze cu ei. în loc să danseze cu bărbatul acela care o sărutase pe braţ, cît de diferite ar fi fost părerile ei în privinţa bărbaţilor, faţă de cele pe care le avea astăzi despre ei. Dacă ar fi admirat-o

— în noaptea aceea de bal toată lumea o admirase — drept răsplată pentru această admiraţie, nu i-ar fi plăcut oare şi el ei, poate chiar mai mult decît ceva trecător ? Sau poate s-ar fi uitat şi la el ca la toţi care-i făcuseră curte înainte de Fiorsen, ca la un fluture care se învîrteşte în jurul flăcării şi este destul de prost, ca să se lase să-şi pîrlească aripile ? Dar probabil ei îi fusese scris să-şi primească lecţia, să fie umilită şi înjosită.

In mînă cu un fir de toporaş, a cărui mireasmă o respira cu lăcomie, se apropie de portret. Nu-i vedea decît conturele feţii şi ochii care se uitau la ea: ceva se mişcă în sufletul ei, uşor ca o tresărire, ca o frunză căzută care se întoarce pe cealaltă parte, mişcată de boarea lină, ca o sfioasă bătaie de aripi. Cu floarea mereu în mînă şi braţele încrucişate pe piept îşi simţi din nou inima zbătîndu-se de fiorul abia simţit al emoţiei ce se trezea într-însa.

Era tîrziu — sau mai curind, foarte devreme, căci se făcea ziuă, cînd adormi şi visă un vis straniu. Călărea pe mijlocul unei livezi înflorite. Era îmbrăcată în negru şi în jurul capului

avea o aureolă de cristale ţepoase şi lucitoare : plecase pe deşelate şi sta cu genunchii adunaţi sub ea, aşa că aproape nu simţea, deloc spinarea calului, iar frîul pe care îl avea în mîini era făcut din vrejuri împletite de caprifolii. Cînta şi privirile-i fugeau în largul cîmpului, ca să se ridice spre cer, şi se simţea mai uşoară decît un fulg, iar calul în timp ce gonea .întorcea din cînd în cînd capul şi smulgea cîte o floare de caprifolii din frîu. Apoi dintr-o dată i se păru că acest cap care se întorcea spre ea, este capul lui Summerhay şi ochi: lui o privesc zîmbind. Pe urmă se trezi. Razele soarelui pătrundeau pe sub perdele pe care le ridicase, c.' -ă ajungă la ghiveciul de flori, şi-i ardeau acum pe obraz.

2

Tîrziu în aceeaşi seară, Summerhay ieşi din căsuţa in care locuia pe Chelsea, şi se îndreptă spre malul fluviului. în anumite stări sufleteşti se întîmplă ca un bărbat să iasă la larg, spre cîm- puri, păduri sau margini de ape — unde cerul e liber şi privirile pot rătăci nestînjenite în largul lui. Bărbatul e întotdeauna singur cînd este îndrăgostit şi tot singur e şi cînd se întîmplă să moară. Nimeni nu se interesează de un om atît de preocupat şi nici el nu se interesează de nimeni, în orice caz pe el nimeni nu-1 interesa. Se opri în faţa parapetului şi ridică privirea spre stelele care clipeau printre frunzele arţarilor de pe chei. Din cînd in cînd respira adînc aerul cald şi imobil. Nu se gîndea la nimic anume — nu se gîndea deloc, parcă toate gîndurile lui erau adormite. Se aşeză pe o bancă şi închise ochii. In închipuirea lui se trezi chipul unei fiinţe
— un singur chip. Luminile de la ferestrele caselor din faţă începeau să se stingă una după alta; nu mai trecea nici o maşină şi numai rareori apărea cîte un trecător. Summerhay însă rămase nemişcat ca în extaz, iar pe chipul lui lumina de zîmbet apărea şi se ştergea la intervale regulate, alternîndu-se ca lumina şi umbra, în timp ce atmosfera din jurul lui, începea să se mişte odată cu fluxul apei care urca spre maluri.

Se lumina de ziuă ,cînd se ridică de pe bancă şi se întoarse acasă, dar în loc să se ducă la culcare, se aşeză la birou şi începu să lucreze la aranjarea dosarului în procesul pe care-1 avea a doua zi„ şi lucră fără întrerupere, pînă în clipa cînd sosi ora obişnuită a că— lăriei de fiecare dimineaţă .înainte de a-şi face baia şi a lua dejunul. Avea o constituţie — dealtfel destul de obişnuită la avocaţi — care-1 făcea să se simtă recreat după

un lung efort spiritual. înzestrat anume pentru această profesie pe care o îndrăgise, numele lui începea să aibă răsunet în lumea avocaţilor de bară ; cu toate acestea din cînd în cînd se lăsa tîrît de inspiraţia şi preocupările momentului ,cum nimeni altul în locul lui, nu ar fi fost în stare să se lase- tîrit. Era un fel de paradox. Ca să poată trăi retras, preferase să locuiască în căsuţa aceasta din Chelsea, în loc să-şi fi luat o casă- în Temple sau în St. James ; şi totuşi era un excelent camarad la- care numeroşii lui prieteni se uitau cu o dragoste plină de sfială _

In faţa femeilor avea mare trecere, dar cu toate acestea reuşise pînă acum să rămînă sufleteşte complet liber. Era un fel de jucător, dintre cei îndrăzneţi, care mergea adine şi se lăsa luat de apă — pînă cînd datorită unei întîmplări neaşteptate reuşea să iasă din nou la suprafaţă — ca într-o bună zi să rămînă totuşi la fund. Tatăl lui care fusese în diplomaţie, era mort de cincisprezece ani ; mama lui era celebră în lumea semi-intelectuală a societăţii de elită. N-avea **nici' un** frate, dar avea două surori şi o rentă anuală a lui. Cam acesta ar fi fost Bryan Summerhay la vîrsta de douăzeci şi şase de **ani,** cu toate că încă nu-i răsăriseră dinţii de minte.

In dimineaţa acestei zile, în timp ce se îndrepta spre Temple, simţea aceeaşi mulţumire neînţeleasă pe care o simţise şi în ajun, şi înaintea lui plutea şi-acuma chipul acela cu trăsături regulate, de o paloare caldă, cu ochii adînci şi negri — depărtaţi unul de altul, cu urechile frumoase şi mici şi cu buclele de păr castaniu pe fruntea delicată. Probabil viziunea lui nu era tocmai atît de precisă

— era mai mult o emanaţie, o părere, o amăgire, de graţie şi spirit care-1 captivase şi-l obseda. Obsesia aceasta nu-1 mai părăsea nici o clipă, dar nici el nu dorea să-l mai părăsească. Era în firea lui o anume pornire, că dacă se întîmplă să-i placă un cal, îl juca mereu, de cîte ori îl scoteau să alerge, iar da.că-i plăcea o operă, se ducea să o asculte de mai multe ori la rînd, şi cînd ii plăcea un poem pe care l-a citit, îl învăţa pe dinafară. Mergînd, ca de obicei pe malul fluviului, senzaţii noi începură să-l înfioare şi se simţi mulţumit.

Ajunse la tribunal destul de tîrziu şi intră numaidecît în sala de şedinţe. îmbrăcat în robă şi cu peruca pe cap, părea o figură din epoca georgiană. Nu-i mai lipsea decît o aluniţă sau chiar două,

o redingotă largă în poale, o sabie şi o cutioară de prizat tutun care să completeze peruca albă, şi ar fi fost un personaj desăvîrşit din secolul al optsprezecelea — deoarece avea aceeaşi statură robustă şi totuşi delicată, acelaşi chip luminos,

palid bronzat, gura frumoasă cu zîmbet bun, atitudinea subliniată de o uşoară indiferenţă, privirile limpezi şi sufletul plin de vitalitate. Cînd te uitai la el, aproape-ţi părea rău, că un astfel de om s-a născut un secol mai tîrziu.

Tîrziu după amiază cînd se întoarse acasă, după ce reuşi să scape de mirosul acestui costum convenţional, al pergamentelor şi de toate miresmele de peşte stătut şi mucezeala care se desprinde din cărţile de legi, intră cu cap cu tot în putina plină de apă din camera de baie, şi după ce se şterse zdravăn, îşi aprinse ţigara şi ieşi să se plimbe în lungul cheiului. Erau aproape ceasurile şapte. Ieri, exact la această oră, se urcase în tren şi văzuse chipul acela care de atunci era mereu în faţa lui. Frigurile te apucă întotdeauna la aceleaşi intervale.

Ar fi fost peste putinţă ca la această oră să faci cuiva o vizită. Dar în drum spre Club ,ar fi putut să se abată prin Bury Street.

Trecu prin faţa magazinului de încălţăminte, unde demult se gîndea să facă o comandă, şi se întrebă, unde si-o fi cumpărînd ea pantofii. Dar în aceeaşi clipă imaginea ei îi apăru în minte, extraordinar de clară, cum sta aşezată în colţul compartimentului, pe urmă în picioare, alături de maşină, întinzîndu-i mîna. In jurul ei pluteau miresme de flori şi de vînturi umezite de ploi. Se opri în faţa unei oglinzi alături de o vitrină, fără să-şi privească imaginea încruntată şi cu ţigara stinsă în gură, cum se uită la el. Pe urmă plecă din nou, de astă dată mai grăbit. Ajuns în Bury Street, simţi parcă ar fi avut o povară grea pe umeri şi picioarele ca plumbul. Anul acesta din ferestrele casei lui Winton nu mai zîmbea nici un ghiveci de flori, şi numai numărul de la intrare o făcea să se deosebească de celelalte case din vecini, sau cel mult bătăile inimii lui Summerhay, cînd simţi că aid era locul pentru care venise. Apucă pe Jermyn Street şi dintr-odată se simţi copleşit de tristeţe. Clubul său era Ja celălalt capăt al străzii St. James, şi intră numaidecît în sala cea mai puţin cercetată. Era biblioteca, unde se îndreptă spre secţia franceză, şi luînd dintr-un raft volumul *Cei Trei Muşchetari*, se aşeză într-un fotoliu aşa fel ca să stea cu spatele la cei care vor intra. Cartea aceasta care era romanul lui favorit, poate l-ar mai fi înveselit puţin, dar el nu încercă să citească. Se gîndi că din locul unde era acum, ar fi putut arunca pînă la ea cu o piatră, că dacă n-ar fi pereţii aceştia, glasul lui s-ar auzi pînă la ea, ar putea chiar să o vadă.. Ce tâmpenie !... O femeie pe care n-o văzuse decît de două ori în viaţă. Ce tîmpenie fără pereche !

— Cinci puncte ! Trei dame — cu trei valeţi ! Cunoşti poemul lui Dowson : *Cynara, în felul meu, ţi-am fost fidel... ?*

Este mai bun decît toate versurile lui Verlaine ,afară doar de *Sanglots lengs.* Ce ai ?

— O cuartă de la damă. Iţi place numele Cynara ?

— Da, dar dumitale ?

Cynara ! Cynara ! Da — melancolia toamnei: o petală de trandafir luată de vînt, o frunză moartă, un susur...

— Bun ! Un punct. Astîmpără-te Ossy, nu mai sforăi.

— Bietul bătrîn — lasă-1, te rog, nu-1 deranja. Te rog amestecă în locul meu. O, mi-a mai venit o carte, şi în clipa aceasta genunchii lor se apropiară...

Scăpă cartea din mînă — şi tresări speriat.

Ah ; inutil, căci nu va mai putea scăpa ! Se aşează comod în fotoliul larg şi închise ochii. Peste cîteva minute nu mai ştia de nimica şi dormi somn fără vise.

La două ceasuri după aceea un prieten — care se plictisea — dădu peste el, şi oprindu-se în faţa lui, se uită zîmbind la capul buclat şi la expresia feţei lui care era exact ca a unui copil mic cînd doarme. In glumă lovi cu piciorul în fotoliu.

Summerhay tresări şi se întrebă : Ce este! Unde mă găsesc oare ? Dincoace de faţa zîmbitoare a prietenului său, pluti cîteva clipe o altă faţă, eterică, fermecătoare. încercă să se reculeagă :

— Luate-ar naiba să te ia.

— îmi pare rău, prietene dragă.

— Cît e ceasul ?

— Zece.

Summerhay murmură ceva de neînţeles şi se lăsă în partea cealaltă a fotoliului. Nu mai putu să adoarmă, dar o vedea, îi auzea glasul şi-i simţea contactul cald, al mîinii înmănuşate.

3

Vineri seara la Operă se cînta *Cavalleria* şi *Pagliacci* care împreună cu *Faust* şi *Carmen* erau singurele opere în timpul cărora Winton reuşea să nu adoarmă. Privirile femeilor, care nu se cade să se oprească mai stăruitor asupra unui punct, cuprind mai mult decît pot vedea ochii unui bărbat. Gyp văzuse fie Summerhay înainte de a o vedea el; il văzuse intrînd şi strîngîndu-şi clacul apăsat pe vesta albă, apoi uitîndu-se în jurul lui, ca şi cînd ar fi căutat pe cineva. Arăta foarte bine în frac. După ce se aşează în fotoliu, îi mai putea vedea profilul; şi

în timp ce urmărea distrată pe San- tuzza şi voluminosul Turiddu, se întrebă oare va reuşi să-l facă să se întoarcă spre ea, dacă va încerca să-l fixeze cu privirea, cînd exact în această clipă, îl văzu că se întoarce spre ea. Dar după prima privire pe care o schimbară împreună, Gyp constată mirată, că ar vrea să se mai uite odată la el. Oare îi va plăcea rochia cu care era îmbrăcată ? Era frumos pieptănată ? Ar fi fost mai bine, dacă nu şi-ar fi spălat părul tocmai în ziua aceea. în pauză nu ridică privirea decît în clipa cînd îi auzi glasul.

— Bună seara domnule maior Winton !

Winton fusese informat despre întîlnirea lor din tren. Ardea de nerăbdare să fumeze o ţigară, dar pînă acuma nu se putuse decide să lase pe fiică-sa singură. După ce schimbară cîteva cuvinte, se ridică din fotoliu.

— Te rog, Summerhay, stai cîteva minute în locul meu, eăci mă duc să fumez o ţigară.

Summerhay se aşează lîngă ea. Gyp avu ciudata seznaţie, că sala cu publicul dispar din faţa ei şi se vedea pe sine din nou sin- singură, în compartimentul de tren. Avea zece minute de care putu să profite în toată libertatea. Să se bucure de privirile limpezi ale ochilor lui, de răsunetul glasului, şi de rîsul lui. Să rîdă şi ea si să fie drăguţă cu el. Erau doar prieteni !

— La National Gallery, este un tablou, pe care aş vrea să ţi-1 arăt, zise ea cînd îl văzu că se pregăteşte să plece.

— Vrei să mi-1 arăţi ? Mîine ? La ce oră ? La trei ?

Simţi că s-a roşit, şi valul fierbinte care-i ardea obrajii, odată cu zîmbetul care-i lumina ochii, îi dădeau senzaţia rarei plăceri de a se simţi frumoasă. Puţin după aceea plecă. Tatăl ei veni nesimţit şi se aşează lîngă ea ; de teamă ca expresia obrazului ei să nu o trădeze, îi puse mîna pe braţ şi-l întrebă :

— Tată, ia uită-te la pieptănătura femeii din penultimul rînd de fotolii, şi spune-mi drept, ai mai văzut ceva atît de frumos ?

Pînă cînd să se întoarcă Winton în direcţia indicată de ea, orchestra începu uvertura din *Pagtiacci.* Şi în timp ce urmărea desfăşurarea intrigii pasionante, îşi dădu seamă că începe să înţeleagă pentru prima dată muzica în altfel, decît cu simţurile estetice, cum făcuse pînă acuma. Biata Nella ! Săracul Canio ! Bietul Silvio. Ochii
i se umplură de lacrimi. în personajele acestei comedii tragice părea că simte vibrînd o dragoste pasionată — fulgerătoare, puternică, violentă, blîndă şi înspăimîntătoare.

Iubirea mea eşti tu : a ta voi fi,
In noaptea asta, şj întotdeauna ;
Nimic din ce-a fost n-a mai rămas.
Doar deznădejdea şi sufletul cernit.

La commedia & finita 1

în timp ce-şi îmbrăca mantoul, privirile ei căutau pe Summerhay. încercă să-i zîmbească, dar nu reuşi, şi încet îşi deplasă privirea şi se întoarse ca să ajungă pe tatăl ei care apycase înainte.

Nu întîrziase din cochetărie, dar se temea să nu bage de seamă că a fost nerăbdătoare să vină cît mai repede. îl văzu imediat între colonade şi cît ai clipi constată schimbarea de pe faţa lui, cînd o văzut că se apropie. îl conduse de-a dreptul în faţa tabloului. Jobenul şi gulerul tare al lui Summerhay nu contribuia cu nimic la asemănarea cu portretul, dar cu toate acestea era evidentă.

— Ei, ce zici ?

— De ce zîmbeşti ?

— Am o fotografie a acestui tablou, de pe vremea cînd eram de cincisprezece ani; prin urmare vezi că eu te cunosc de multă vreme.

Se uită îndelung la tablou.

— Nu mai spune ! Va să zică eu semăn cu acest tablou ? Voi încerca acum să găsesc şi eu unul care să semene cu dumneata.

Gyp clătină din cap :

— Uite, acesta este tabloul meu favorit; *Moartea Procrysei.* Expresia de mirare care se oglindeşte pe faţa faunului, ochii închişi ai Procrysei, cîinele care stă alături, lebedele şi toată atmosfera de tristeţe pentru ceea ce ar fi putut să fie.

— Da, pentru ceea ce ar fi putut să fie... Ţi-a plăcut *Paigliacci ?*

— Cred că m-a emoţionat peste măsură.

— Sînt de aceeaşi părere. In timpul spectacolului te-am urmărit.

— Spectacolul unei morţi — din cauza dragostei, mi se pare îngrozitor. Arată-mi tablourile dumitale favorite. Aş fi în stare să ţi le indic chiar eu.

— Ei, haide !

— înainte de toate *Amiralul!*

— Da ! Şi mai care ?

— Cei doi Bellini.

— Pe onoarea mea, dumneata eşti ghicitoare. Gyp începu să
rîdă.

— Dumneata preferi o atitudine categorică, fineţe, culoare... Este exact ? Iată încă unul dintre tablourile mele preferate.

Era o *Crucificare* de Damessina : o cruce subţire şi înaltă, cu un Crist slab, umil şi chinuit, atît de impresionant de singur, în mijlocul unui peisaj întunecat şi pustiu.

— Acest tablou mă impresionează mai puternic, decît imaginile pompoase şi idealiste. Presimţi că realitatea a fost aleeasta. Pe urmă familia Francesca ! Nu-i aşa că sînt foarte frumoase ?

Dete din cap în semn de aprobare, dar privirile lui patcă spuneau :

— Tot atît de frumoasă eşti tu.

Petrecură aproape două ceasuri printre aceste tablouri nenumărate, aproape tot atît de singuri ca şi în compartimentul de tren. După ce refuză să se întoarcă împreună cu el acasă, Summerhay rămase nemişcat în umbra colonadelor. Razele de soare cădeau în valuri de aur,

porumbeii îşi ciuguleau penele, iar lumea care traversa Trafalgar Square, părea pete negre şi minuscule altăuri de leii gigantici şi de coloana uriaşă. Dar el nu vedea nimic din toate
acestea, ci se gîndea la ea, că este cu totul altfel decît femeile pe care le-a cunoscut pînă acum. Altfel decît femeile şi fetele din lumea bună, şi îndoit de deosebită de toate femeile din lumea artei. Nu făcea parte nici dintre femeile moderne — cu studii universitare şi veleităţi critice. Era o femeie cum nu era alta. Dar ştia despre ea atît de puţin. Nici dacă a fost vreodată îndrăgostită cu adevărat. Unul era 'soţul ei acuma; ce însemna omul acesta în viaţa ei ? „Femeia rară, enigmatică şi impasivă : Ea !“ Cînd zîmbea, cînd ochii ei., dar nu, clipirile ochilor ei erau prea repezi pentru ca să poată pătrunde în adîncurile lor. Era încîntătoare, în timp ce examina tablourile, cu zîmbetul acela fugar care-i juca pe buze. Cît ar fi dorit în această clipă să-i poată săruta buzele ! Oftă şi începu să coboare scările cenuşii de piatră, bătute de lumina de soare. Capitala care trepida de freamătul vieţii în plin „sezon[11], i se păru aproape deşartă. Mîine — mîine va fi ziua cea mare cînd se va putea duce la ea, să o vadă.

4

După vizita pe care i-o făcuse în duminica aceea, Gyp se aşezase în faţa unui vas cu flori de mărgăritar şi se gîndea la o frîn- tură din conversaţia lor...

— Doamnă Fiorsen, povesteşte-mi ceva despre dumneata.

— Ce anume ai vrea să ştii !

— Despre viaţa dumitale casnică. Ceva despre căsătoria dumitale.

— Am comis o groznică greşeală — împotriva dorinţei tatălui meu. Pe soţul meu nu l-am văzut de luni de zile; şi cred că nu-1 voi mai vedea niciodată, dacă voi reuşi să mă feresc din calea lui. Iţi ajunge atît ?

— Dumneata nu-1 iubeşti ?

— Nu !

— Crezi că vei putea să devii din nou liberă ?

— Prin divorţ ? A, nu cred că m-aş putea decide la aşa ceva !

— Da, ştiu că este o situaţie îngrozitoare, ca să te prezinţi în faţa curţii.

O strînsese de mînă cu toată puterea.

îşi îngropă obrazul în florile de mărgăritar, pe urmă se ridică, şi aşezîndu-se la pian, începu să cînte. Tatăl ei o găsi la întoarcere tot în faţa pianului. în timpul celor nouă luni pe care le petrecuse in tovărăşia fiicei lui, Winton părea că mai întinerise ; îmbrăcămintea lui parcă era şi mai elegantă şi părul tăiat scurt începuse să-i lucească.

— Tată, a venit domnul Summerhay. I-a părut râu că nu te-a găsit acasă.

Urmă o tăcere destul de lungă.

— Draga mea, de asta mă îndoiesc.

Ar fi fost peste putinţă ca de aici înainte ea să se împrietenească cu un bărbat, fără ca în conversaţia lor să intervină această tăcere. Simţind că tatăl ei se uită la ea, îl întrebă :

— Te-ai simţit bine în parc ?

— Acum treizeci de ani nu întîlneai prin parc decît mahalagii şi snobi, dar astăzi numai Dumnezeu ar fi în stare să-ţi spună ce fel de oameni sînt cei pe care-i întîlneşti.

— Dar florile ?

— A — da — florile şi păsările; dar uite ce, eu vorbesc despre oameni ! Ascultă Gyp, spune-mi, ce fel de om este tînărul Summerhay ?

— O, un băiat cît se poate de cumsecade.

Ar fi fost în stare să descifreze mult mai repede gîndurile lui Winton, decît pe ale ei însăşi, şi vedea că el se zbate între dorinţa ca ea să se distreze şi să se simtă fericită, şi dorinţa de a o preveni contra oricărei eventualităţi. Oftă îngîndurat şi-i răspunse :

— Spune-mi Gyp, la ce se gîndeşte un tînăr în timpul verii ?

Femeile subtile şi experimentate, pot impune adoratorilor lor o anumită distanţă. Gyp îşi dădea seama că, dacă ar pronunţa un singur cuvînt, totul s-ar schimba dintr-odată; dar cu toate acestea nu-1 pronunţă. Totuşi accepta **să** se întîlnească cu Summerhay aproape în fiecare zi, pe Row, la Operă sau în Bury Street. Se obişnuise ca în fiecare zi, tîrziu după amiază, să iasă în parcul St. James şi să se aşeze pe o **bancă** în faţa havuzurilor. **Intr-o** după amiază, în timp ce se întorcea acasă de la tribunal, trecu prin parc, şi văzind-o, se opri; din ziua aceea erau mereu împreună după amiezile prin parc. De ce să facă pe tatăl ei să se neliniştească, văzîndu-1 că vine prea des în Bury Street ? Era atît de plăcut să stea împreună pe o bancă, să vorbească liniştit, în timp ce copii

îmbrăcaţi în zdrenţe alergau pe dinaintea lor sau prindeau cu undiţa peşti, ca să-i bage în cîte un borcan de sticlă, să-i ducă acasă şi să-i vadă ce fac pe timp de ploaie cînd ei nu puteau ieşi în parc, la joacă.

Cînd anotimpul se apropia de sfîrşit, zilele începeau să se scurgi liniştite, în aşteptarea vînturilor care vor aduce o nouă schimbare.

Era de la sine înţeles că simţeau adevărată plăcere să stea alături, rsub ramurile copacilor, în apropierea florilor şi a apei, a porumbeilor şi a raţelor.

3

Summerhay nu era omul în inima căruia să poţi citi ca într-o ■carte deschisă, dar în ziua cînd începu vacanţa judiciară, şi el coborî din casă pentru ca să se ducă la ultima lor întîlnire, pe -chipul lui nu puteai descifra nimic ce n-ai fi ştiut de mai înainte. In realitate însă se simţea foarte emoţionat. Omul acesta avea un principiu al lui de morală. Poate părea şi acesta o „reminiscenţă ■din epoca georgiană[41], dar adevărul era, că nu dorea cîtuşi de puţin ca prin atitudinea lui să pricinuiască nemulţumiri unei femei. Pînă acuma reuşise să se stăpînească, dar această stăpînire de sine îl costase mai mult decît ar fi fost el dispus să admită. Singurul martor al zbuciumului său, era dinele scoţian căruia seară de seară îi tulbura somnul, în timp ce el măsura cu paşi largi, ceasuri de-a rîndul, camera lui de lucru. Ea trebuia să ştie şi să cunoască sentimentele lui, iar dacă preţuia această iubire, ar fi fost de ajuns să mişte din degetul cel mic; dar cu toate acestea ea nu făcuse acest gest. Cînd îi întindea mîna sau cînd simţea parfumul care se desprindea din rochiile ei sau cînd privirile Iui îi urmăreau respiraţia calmă, părea că totul în jurul lui începe să se învîrtească şi era adevărată tortură să păstreze în faţa ei aceeaşi atitudine corectă şi calmă.

Cit timp o putuse vedea aproape in fiecare zi, pornirile acestea puteau fi stăpînite destul de uşor ; dar acuma cînd se apropia timpul să o piardă — pentru săptămîni întregi — începea să se zbată chinuit de deznădejde. Trecuse prin grele încercări, chiar în timpul cînd căutase să se ascundă din faţa lumii, ca să nu bănuiască nimeni ce schimbare s-a operat în sufletul lui. Un om prins în vîr- tejul dragostei, caută să trăiască pe cît posibil în singurătate, pe- trecîndu-şi o parte a timpului liber cu exerciţii fizice cît mai grele, şi cu

clipele de linişte extatică, pentru a putea evoca în mintea lui •cît mai limpede chipul femeii iubite. Reuşise să se ocupe cu toată seriozitatea de profesiunea lui, şi era foarte mulţumit din cauza asta, dar nu reuşise să se ocupe în deajuns de prietenii lui, pentru ca aceştia să nu-şi pună întrebarea : „Ce este cu Bryan Summerhay ?“ Evitase întotdeauna să vorbească despre felul în care-şi petrece timpul liber, iar acum în urmă începuse să evite chiar pe colegii lui care erau obişnuiţi să ia masa împreună cu el, să danseze şi să facă sport. Dar în acelaşi timp căuta să se evite pe sine însuşi — ducîndu-se în toate părţile, la distracţii care ar fi putut să-l preocupe timp de cîteva ore, fără să-i ceară nici un fel de concentrare. Constatase contra voinţei lui, existenţa acestei pasiuni care îi impunea anumite sacrificii. Totuşi niciodată nu-şi pusese întrebarea, dacă Gyp este demnă de o astfel de iubire. O dorea, pur şi simplu, aşa cum era fără să încerce să o analizeze din nici un punct de vedere.

Refuză să se gîndească la trecutul ei. Aflase că este fiica naturală a lui Winton, dar în faţa celui care îi aduse această ştire de scandal, se simţi îndemnat de dorinţa, să ridice pumnii şi să-i facă în cap cîteva cucuie. Nici căsătoria ei nenorocită nu putea să aibă vreo importanţă pentru el — nimic nu avea acum importanţă, afară de clipele pe care le putea petrece în apropierea ei. Dar acuma ea se ducea la mare şi el pleca în Perthshire, la vînă- toare de gîşte. O lună încheiată !

Va avea curajul să-i spună adevărul ? Din cînd în cînd chipul ei lua expresia unui copil care se aşteptă să. audă un cuvînt răstit sau ameninţător. Ar fi fost peste putinţă să o bruschezi. Dar odată sau de două ori i se păru că în privirile ei se aprinde o seînteie de duioşie — care se stinge tot atît de repede, pe cît de neaşteptat a apărut.

Sprijinit cu coatele pe parapetul fluviului, urmărea reflexul apelor. Soarele lumina vîrtejurile întunecate de unde — ale apei care trecuse pe sub ramurile sălciilor din Eynsham, toborîse pe la Oxford, ocolise pe după domul din Clifton, ca să treacă pe la Moulsford şi să ajungă la Sonning. Ce extraordinar ar fi să, poată ieşi într-o bună zi cu barca pe fluviu şi să fie numai ei doi. singuri, pînă seara. Ce-1 determinase să se poarte atît de timid ? îşi trecu mîna peste obraz şi avu senzaţia că a slăbit. Dacă ar şti ea cît o doreşte şi cît suferă din cauza acestei dorinţi. Se desprinse din locul unde se oprise şi se îndreptă spre Whitehall. în drum întîlni doi tineri pe care-i cunoştea ; unul dintre ei era căsătorit de

curînd. Şi aceştia trebuiau să plece în Scoţia pentru Bobotează. Cît de banală şi de ştearsă i se părea acum această sărbătoare, care pînă de curînd fusese pentru el punctul cel mai culminant al evenimentelor anului ; ziua deschiderii vînătoarei. Ar fi fost cu totul altceva, dacă ar fi plecat şi ea în Scoţia, împreună cu el.

Intră în St. James Park şi se apropie de havuzuri, căutînd banca pe care se aşezau ei în fiecare zi. Tresări cînd o văzu că ea îl aşteaptă. Acum nu va mai ezita nici o clipă ci va încerca să-i vorbească.

Era îmbrăcată într-o rochie de muslină de culoarea păpuşoiului copt şi sta sprijinită de spătarul băncii, picior peste picior, cu
o mînă pe umbrela închisă şi cu faţa pe jumătate ascunsă sub gar- dina largă a pălăriei. Summerhay se duse de-a dreptul la ea.

— Gyp, nu se poate să mai continuăm în felul acesta ! Ştii foarte bine că eu te ador. Dacă e peste putinţă ca dumneata să mă iubeşti, va trebui să încerc să mă smulg de lîngă dumneata. Spune Gyp. vrei să plec ?

Făcu o uşoară mişcare, parcă ar fi venit să-l oprească, apoi îi răspunse cu glasul domolit:

— Evident, că nu vreau să pleci. Cum să vreau aşa ceva ?

— Atunci mă iubeşti ?

— Te rog să stai puţin ; să mai aştepţi pînă cînd ne vom întoarce din vacanţă. Atunci îţi voi răspunde.

— Să aştept atît de mult ?

— O lună. Nici pentru mine nu e uşor ; apoi ridică ochii spre el. Te rog, nu mai continua acuma.

în aceeaşi seară, la Club, prin fumul ţigărilor pe care le aprindea una după alta, părea că-i vede chipul ridicat spre el în după amiaza aceea, şi se simţea în al şaptelea cer, ca din înălţimea aceasta să se prăbuşească în adîncul tenebrelor iadului, şi de aici să se repedeadă din nou spre lumina tăriei.

6

Bungalowul înconjurat de o terasă, clădit pe litoralul de miazăzi de către un prieten artist al mătuşii Rosamunda, avea o grădină în care era un molift, şi părea că acesta s-a repezit cel dintîi din mijlocul pădurii pornite pe urma lui. Casa era- izolată, pe marginea unei stînci joase, deasupra golfului care se termina în coline de nisip, ridicate ca nişte trepte.

Noaptea, cînd privea de la fereastra camerei, Gyp avea

senzaţia că aici este singură pe lume. Undele mărunte ale mării ca de argint, moliftul solitar, lumina rece a lunei, cerul albastru întunecat ca cicoarea, şopotul continuu al valurilor care se repezeau pe plajă, pînă şi aerul rece şi sărat al mării, îţi dădeau senzaţia de singurătate. Chiar în cursul zilei — pe vreme de pîclă fierbinte, cînd ierburile sărace de pe litoral abia se înfirau de vînt şi păsările de mare treceau ţipînd peste oglinda apelor — aveai de multe ori senzaţia că trăieşti în vis, nu aevea. Făcea băi de mare şi de soare şi se înnegrise tot atît de mult cît şi fetiţa ; dar cu toate acestea simţea o uşoară nemulţumire faţă de viaţa ce se desfăşura în jurul ei, faţă de păsările de mare şi lumina de soare, de valurile şi corăbiile albe care se pierdeau in zare, faţă de pădurea de molift bătută de lumină, faţă de fetiţa ei care gîngurea, alergind neastîm- părată, faţă de Betty şi toate celelalte slugi — faţă de întreaga viaţă care se desfăşura în jurul ei, la suprafaţă atît de simplă şi lipsită de orice grijă.

Poşta venea o singură dată pe zi, şi o aştepta cu cea mai mare nerăbdare. Totuşi scrisorile primite de la el, care începeau ca şi ale ei, cu „dragă prietene[11], puteau fi citite de toată lumea. Acuma cînd este departe de ea, nu-şi va zice oare, că a fost mai bine să rupă relaţiunile dintre ei şi să o uite ? Pe el 11 aştepta viaţa cu toa*e bucuriile ei ; cum va putea să persiste în dorinţa de a se lega pentru totdeauna cu o femeie care nu mai avea nici o nădejde în viaţă şi .nu-i putea oferi nimica ? Va veni o fată cu ochii albaştri şi părul roşcat — tipul acela de femeie care se deosebeşte atît de mult de temperamentul ei — şi i-1 va lua pentru totdeauna. Ce se va întîmpla atunci ? Nu se va putea întîmpla nimic mai rău, decît ceea ce a fost pînă acuma ? Nu, va fi mult mai rău, atît de rău, încît nici nu îndrăzneşte să se gîndească mai îndelung la ce va fi.

Pe urmă, timp de cinci zile nu mai sosi nici o scrisoare. Durerea şi gelozia pe care o simţea în aceste clipe, nici nu se compara cu emoţia mîndriei jignite pe care o simţise odinioară, cînd printre perdele văzuse pe Fiorsen alături de Daphne Wing pe canapea ; cît de departe era acum această scenă. A cincea zi, cînd factorul nu-i aduse decît o factură pentru pan[l]ofiorii fetiţei şi cîteva rîn- duri de la mătuşa Rosamunda, care era la Harrogate împreună cu Winton, Gyp simţi că sufletul ei începe să rătăcească în mijlocul tenebrelor. Nu cumva totul se terminase ? Năucită de durere şi fără să-şi mai dea seama ce face, plecă de acasă şi începu să rătăcească prin pădure.

Merse în neştire, pînă cind nu mai văzu nimic în jurul ei,

decît trunchiurile cenuşii şi pline de răşină alse copacilor, pe urmă se întinse pe pămînt, cu obrazul proptit în palme şi cu coatele îngropate în stratul gros de frunze afinate, şi începu să se gîndească. Sub pleoape începură să i se înghesuie lacrimile — nu plîngea decît rareori, căci plînsul o indispunea şi mai mult, în loc să o uşureze — se întoarse pe spate şi rămase nemişcată. în jurul ei era tăcere deplină. Murmurul depărtat al valurilor nu putea ajunge pînă aici ; în jurul ei nu se auzea zumzet de gîze şi nici păsări cîr.- tînd. Trunchiurile drepte ale copacilor se înălţau ca nişte coloane într-un templu acoperit de ramurile întunecate şi palele albastre de cer, în lungul cărora alergau pete de nori. Aici era pacea de care avea nevoie sufletul ei răscolit.

0 formă întunecată apăru printre copaci, pe urmă încă una — doi măgăruşi care scăpaseră din vreun ţarc ; se opriră şi începură sâ se lingă unul pe altul pe gît şi pe boturile umede. Umile şi blînde dobitoace care o făcură să se simtă ruşinată. De ce să-şi facă inimă rea, cînd avea la îndemînă tot ce poate oferi unui om viaţa — afară de dragostea despre care-şi închipuise că nu o va dori niciodată ? Da, dar acuma o dorea şi o dorea din toată puterea trupului şi a sufletului ei.

Se cutremură de un fior şi se ridică în picioare ; furnicile începuseră să se urce pe ea şi trebui să le adune una cîte una de pe rochie şi de pe gît. Apoi se întoarse din nou spre plajă. Dacă se va întîmplă ca el să întîlnească pe altcineva care să ia locul pe care-1 ocupase ea în gîndurile lui, nu-i va arăta niciodată, nici cu vorba nici cu fapta, că prezenţa lui i-a lipsit şi că l-a dorit — niciodată. Mai curînd ar prefera să moară, dec![1] să-i spună ceva.

Ieşi din pădure în lumina soarelui. Marea era liniştită şi plaja umedă lucea cu scăpărări de opal; pe suprafaţa apei se vedeau înfiorări de unde, ca nişte încolăciri de şerpi în adînc; departe in zări, malul stîncos care tăia vederea în formă de arc, părea o viziune de vis. Totul părea ireal. Apoi dintr-o dată îşi simţi inima bă- tînd cu atîta violenţă, încît i se tăie respiraţia. La picioarele stîncii din marginea mării, nu departe de potecă, era Summerhay, care o aştepta.

Cînd o văzu, se ridică numaidecît în picioare şi se îndreptă spre ea. îi spuse cu glasul foarte liniştit:

— Da, sînt eu ; nu cred că ai avut pînă acuma ocazie să vezi o femeie care să semene atît de mult cu o ţigancă. Credeam că eşti tot în Scoţia. Ce face Ossy ? Apoi simţi că începe să-şi piardă cumpătul.

— Nu Gyp, este inutil să ne mai ascundem. Trebuie sâ

ştiu care este adevărul.

1 se păru că inima a încetat să-i mai bată, dar :i rtisi. .. 'e calmă :

— Hai să stăm jos cîteva clipe, şi se apropie de marginea mării, unde nu puteau fi văzuţi de oamenii casei, şi în timp ce smulse cîteva fire de costrei, se întoarse spre el şi-i spuse : Eu n-am încercat niciodată să te fac să ţii la mine. Niciodată.

— Nu ; niciodată.

— Faci o mare greşeală.

— Ce importanţă poate avea aşa ceva ? Cînd cineva iubeşte, aşa cum te iubesc eu, nu se mai gîndeşte, dacă ceea ce face e bine sau rău. Ştiu că pentru dumneata eu nu însumez nimica. Dar astăzi se împlinesc exact unsprezece săptămîni, din ziua cînd ne-am întîlnit în tren, şi din ziua aceea eu n-am mai avut o singură dipă de linişte.

Gyp oftă.

— Ce e de făcut. Ia uită-te colo — pata aceea albastră care se vede în mijlocul ierburilor, este fetiţa mea. în drumul meu stă ea — şi tatăl meu — şi mie mi-e frică de iubire, Bryan.

Era pentru prima dată cînd o auzea spunîndu-i pe nume, şi Summerhay o apucă numaidecît de mînă :

— Ţi-e frică — de ce să-ţi fie frică ?

Gyp continuă cu glasul stins :

— Mi-e frică de mine şi de iubirea aceasta care n-ar mai cunoaşte nici o măsură. Nu mai spune nici o vorbă. Te rog, nu mai continua. Haide să mergem la masă, şi ridicîndu-se în picioare, o luă înaintea lui pe cărare.

Rămase pînă în timpul ceaiului, dar nu mai aduse vorba despre iubirea lor. După plecarea lui, se aşeză sub molift, şi luă pe mica Gyp în poală. Dragoste ! Dacă mama ei ar fi renunţat la dragoste, ea nu s-ar mai fi născut. Ţînţarii începură să bîzîie în jurul lor şi trebui să intre în casă. După ce supraveghe pe Betty în timpul cît făcu baia fetiţei, trecu încamera ei şi se aşeză la fereastră. Astăzi se întîmplase ca ea să stea întinsă pe pămînt în mijlocul pădurii, pe obraz cu dîrele de lacrimi pe care i le storsese deznădejdea ? Departe, pe stînga moliftului, în mijlocul cerului luna se ridicase palidă şi ştearsă, deasupra unei lumi noi şi a unei grădini ca din basme.

In seara aceea rămase cu cartea deschisă în faţa ei, dar fără să citească ; în sufletul ei se desfăşura procesul de stranie prefacere, provocat de prima iubire, cînd totul începe să se confunde în „tu“ şi „eu“, în acea supunere pasionată şi

intensă renunţare care deschide drumul deplinei uniri dintre două fiinţe.

Dormi fără vise şi se trezi cu capul greu şi deprimată. Se simţea prea moleşită pentru ca să poată face baie, şi-şi petrecu toată dimineaţa împreună cu mica Gyp pe malul mării. Va avea oare energia necesară şi îndrăzneala, ca în timpul după amiezii să se ducă pînă la stînca din zare de unde nu se mai vedea litoralul, ca să se în'ilneaseă cu el, aşa cum îi făgăduise ? Pentru prima dată, de pe vremea cînd era fetiţă mică şi făcea cîte o şotie, se feri să întîlnească privirile dădacei Betty, de teamă că ea va ghici ce se petrece în sufletul ei. Imediat după ceai, plecă de acasă, căci altfel ar fi venit el la ea, şi nu dorea să-l vadă servitorii venind, două zile la rînd.

In după-amiaza aceasta de sfîrşit de august părea că firea toată zîmbeşte în jurul ei ; recolta era adunată, merele erau în pir^ă, în ramuri ciripeau păsările, în largul cerului pluteau nori molatici şi leneşi, iar fiorul uşor al apelor mării părea zlmbete. Trecu pîrîul şi apucă pe o potecă în lungul cîmpului. In partea aceasta pădurea de molift părea că se retrăsese de pe pămîntul negru şi gras. In largul livezilor de lucerna care aşteptau a doua coasă, se auzea zumzet de albine şi prin aer săgetau rîndunelele cu pieptul alb, gonind după gîze. Gyp adună un buchet de flori de cicoare şi se întoarse spre marginea mării. Cînd ajunse aproape de stînci, îl văzu stînd în picioare şi privind în partea de unde se aştepta ca să apară. Aici nu se mai auzea zumzetul albinelor nici blzîitul gîzc- lor din ierburi, numai şopotul liniştit al valurilor care se urcau în-cet în susul stîncilor. Pînă acuma nu auzise că se apropie, şi prin minte îi fulgeră un gînd : „Dacă mai faci un singur pas, acesta va fi definitiv". Se opri şi ridică buchetul de flori la buze; pe urmă un oftat se urcă încet pînă la ea ; apoi ieşi în faţa lui şi se opri :

— Iată-mă !

O apucă de mînă şi fără să scoată o vorbă, trecură pe sub bolta de siinci. Merseră un timp alături pe malul pietros, pe urmă urcară peretele stîncilor şi ieşiră printre ierburile aspre, mergînd tot mai departe, pînă cînd ajunseră la o barieră. O deschise, dar cînd să treacă înaintea lui, întinse braţul după ea şi strîngînd-o la piept, o sărută. Sărutul acesta, pentru ea care fusese sărutată de mii de ori pînă acuma, fu sărutul cel dintîi. Palidă ca o moartă, se sprijini de stîlpul barierei, apoi cu buzele tremurînde şi ochii adinei şi întunecaţi se uită la el

rătăcită. în clipa următoare se întoarse în loc, şi căzîndu-i în braţe, îşi ascunse obrazul la pieptul lui. Un hohot de plîns părea că i se urcă din adîncul pieptului şi începe să-i zguduie toată fiinţa ; pe urmă nu-1 mai putu stăpîni şi începu să plîngă de părea că i se sfîşie inima. Nici stăruinţele iui, nici vorbele de mîngîiere pe care i le murmura la ureche, nu o mai putură opri. Sărutul acesta rupsese stăvilarele sufletului ei, şi viitoarea luase cu ea toată viaţa pe care o dusese pînă acuma, îndeplinind o prefacere neaşteptată şi minunată. într-un tîrziu reuşi să murmure cu mare greutate :

— îmi pare rău — îmi pare foarte rău. Te rog, nu te mai uita la mine. Lasă-mă puţin singură — şi mă voi linişti numaidecît.

Se supuse fără să scoată un singur cuvînt, şi întoreîndu-se înapoi, se aşeză pe stâncile de pe marginea mării, cu spatele la ea şi privirile rătăcite în larg.

încleştîndu-şi mîinile cu toată puterea pe răslogii porţii, Gyp se uita după iluturii care se alungau în lumină, depărtîndu-se spre marginea înspumată a mării dantelate, pînă cînd nu se mai vedeau decît ca nişte puncte albe pe fondul albastru de cer.

Cu toate acestea nu reuşi să-şi recîştige încrederea în sine. Ceea ce se schimbase acuma în sufletul ei, era o prefacere prea violentă, prea neaşteptată şi prea încîntătoare. Se uită la *el* şi zise :

— Lasă-mă acuma, să mă întorc singură acasă. Mîine voi veni din nou.

— Tot ce vrei Gyp, voi face întotdeauna tot ce vrei.

îi luă mîna şi i-o ţinu strîns pe obrazul său, apoi îşi încrucişa braţele pe piept şi continuă să privească spre larg. Gyp nu se întoarse numaidecît acasă, ci se opri în mijlocul pădurii de molift pînă cînd începu să se întunece şi stelele să clipească în mijlocul cerului albastru liliachiu, despre care misticii spun că este culoarea vălului în care se înveselesc sufletele drepţilor.

Tîrziu noaptea, după ce-şi aranja părul şi se pieptănă, se ridică de la oglindă şi ieşi pe terasă. Din casa adormită nu se auzea nici o mişcare şi în jurul ei nu se simţea nici o undă de vînt. Obrazul, mîinile, şi tot trupul îi ardeau ca de pojar. Lumina de lună părea că-i pusese in acţiune toate simţurile. Tremurul de pe oglinda apelor continua, legănat de fluxul acoperit de năsip, luceau ca după o ninsoare proaspătă. Totul părea însufleţit, cum pare In fiecare noapte cu lună. Un fluture de noapte o înfiora, atingîndu-i obrazul cu aripile, şi

undeva departe se auzea o cîrtiţă scurmînd nisipul malurilor. Apoi dintr-o dată i se păru că umbra moliftului din grădină începe să se mişte — încet — abia perceptibil. Alături de trunchiul copacului era Summerhay, în picioare, aproape invizibil, cu un obraz bătut de lună şi cu palma făcută punte peste ochi. Pe urmă întinse braţul spre ea, parcă ar fi implorat-o. Gyp nu se mişcă ci se uita drept la statura lui plecată înainte, cu braţele întinse. Apoi simţi că ceva s-a mişcat într-însa, ceva necunoscut şi neaşteptat şi în clipa următoare îl văzu că se apropie. Se opri în faţa ei şi ridică privirea ; acum ii putea distinge expresia feţei pe care se oglindea pasiunea, respectul şi mirarea, şi-i auzi murmurul sfios :

— Dumneata eşti Gyp ? Dumneata cu adevărat ? Arăţi exact ca o fetiţă !

7

Din clipa cînd i se dădu, Gyp simţi o mulţumire care i se păru cu atît mai fără hotar, cu cît ea nu crezuse niciodată. într-o astfel de posibilitate şi nici nu-şi putuse închipui că va fi în stare să iubească aşa cum iubea acuma. Zilele şi nopţile trepeau ca un vis. întocmai cum înainte de asta nu putuse admite ca lumea să se amestece şi să afle tainele vieţii ei conjugale, tot aşa astăzi începu să nu se mai gîndească deloc la ceea oe va zice lumea din jurul ei. Numai amintirea tatălui ei i se părea că o apasă greu pe conştiinţă. Winton se întorsese la Londra şi ea presimţea ,eă va trebui să-i mărturisească întregul adevăr.

Două zile înainte de a împlini luna pe care trebuia să o petreacă pe coasta mării, plecă şi ea la Londra, lăsînd pe Betty cu fetiţa, ca să o urmeze în ultima zi. După ce se întoarse de la Club, puţin mai palid la faţă din cauza curei pe care o făcuse, Winton o găsi aşteptîndu-1. Se îmbrăcase într-o rochie de seară, şi po umerii albi, chipul şi gîtul ei ars de soare părea un bronz lucitor. Nu o văzuse pînă acuma niciodată atît de vioaie şi nici cu ochii atît de aprinşi, aşa că-i scăpă o uşoară exclamaţie de mulţumire. îţi făcea impresia că este o floare care ultima dată cînd ai văzut-o, abia îmbobocise, iar acuma înflorise în toată splendoarea. Nu reuşi să-i înfrunte fără sfială privirea şi toată seara aceea îşi amînă din clipă mărturisirea pe care trebuia să i-o facă. Nu era tocmai uşor să-i faci o astfel de mărturisire — dimpotrivă.

Cînd îl văzu că-şi aprinde „ultima ţigară înainte de culcare", se aşează pe covor alături de fotoliul lui Winton, ca şi în seara aceea depărtată, cînd se întorseseră de la primul ei bal, ca să-i facă *el* o mărturisire.

— Tată, îţi mai aduci aminte ce-ţi spuneam odinioară : că nu pot înţelege tocmai bine ceea ce-aţi simţit, tu şi mama, unul faţă de altul ? (Winton nu scoase nici o vorbă). Acum înţeleg limpede starea sufletească a unui om care preferă să moară, decît să renunţe la cineva.

— La cine ? La Summerhay ?

— Da ; mi-am închipuit că eu nu mă voi îndrăgosti niciodată de nimeni, dar tu ştiai mai bine decît mine ce va trebui să se întîmple.

Da, el ştiuse mai bine decît ea.

înconjurat de liniştea grea, prin mintea lui se încrucişau întrebările cu iuţeală de fulgere :

— „Ce să fac acum ? Ce pot să fac ? Să încerc să obţin pentru ea un divorţ ?“

Poate din cauza mulţumirii care-i tremura în glas şi din cauza seriozităţii sentimentului pe care i-1 mărturisise, nu se simţea mîh- nit, cum se simţise odinioară, cînd o pierduse din cauza lui Fiorsen. Dragostea! Pasiunea fulegărtoare care îi prinsese în vîrtejul ei pe amîndoi r pe el şi mama ei. Dragoste pentru tînărul acesta ?

Era un băiat cumsecade, un bun călăreţ — deci explicabil. Cel puţin dacă drumul în faţa lor ar fi fost liber ! Ii puse mîna pe umăr şi declară.

— Bine Gyp; în cazul acesta va trebui să încercăm să obţinem divorţul, căci altceva nu ne rămîne de făcut.

— Acum e prea tîrziu. Lasă-1 pe el să *ceară* divorţul contra mea, dacă va vrea.

Prea tîrziu ? Va sâ zică era prea tîrziu ! Gîndul neaşteptat, că ol nu are dreptul să se amestece într-o astfel de chestiune, îl făcu să nu mai adauge nimica. Gyp continuă :

— Il iubesc din toate fibrele fiinţei mele. Puţin mă interesează ce se va întîmplă de aici înainte — făţiş sau pe ascuns. Nu mă interesează deloc ceea ce va orede lumea.

Se întoarse şi se uită la el. Aceasta era Gyp pe care el nu o mai văzuse niciodată. Emoţionată, blîndă, dar cu respiraţia fierbinte, puţin alarmată, ca o pisică sau o leoaică în clipa cînd simte că puii ei sînt în primejdie. îşi aduse aminte de expresia obrazului ei, pe vremea cînd era fată mică şi încerca să sară cu calul peste obstacole care erau prea înalte. într-un

tîrziu coborî privirea spre ea şi-i răspunse :

— îmi pare rău că nu mi-ai spus mai demult.

— N-am putut să-ţi spun; căci nici eu nu ştiam. O, tată, iartă-mă, căci văd că eu îţi fac numai supărări. Iartă-mă !

îi luă mîna şi-şi lipi obrazul fierbinte de ea. Winton se gîndi :

— Să te iert! Fireşte că te iert; dar nu e vorba despre asta. Aici e vorba...

Intr-o clipă fu cuprins de viziunea chinuitoare a fetei adorate care va fi sfîşiată de gura lacomă a lumii — sau care va trebui sâ ducă aceeaşi viaţă de cîrtiţă pe care o dusese el — condamnată să trăiască în întuneric, să se întîlneasfc-ă pe ascuns şi să se ferească de toată lumea, dar mai ales de fetiţa ei. Dar nu se poate să se repete din nou ! Şi totuşi, nu era oare existenţa aceasta de preferat, decît să auzi bîrfeli, să vezi clipiri şirete în ochii altora şi să auzi desfrîul cun> se indignează sub masca virtuţii ? Mai mult syu mai puţin, lumea în care trăia Summerhay era aceeaşi lume ca şi cea în care trăia el ; prin urmare scandalul — ca orice existenţă parazitară — se va desfăşura într-un cerc restrîns. Mintea lui trează începu să caute un punct de scăpare, şi chipul lui luă înfăţişarea vulpii cînd apare din mijlocul hăţişului :

— Spune Gyp, nu ştie nimeni ?

— Nimeni!

Asta însemna cevp. în aceeaşi clipă un val de revoltă i se ridică din adîncul sufletului, şi-l făcu să murmure :

— Mi-e peste putinţă să mă gîndesc că tu suferi şi individul acela de Fiorsen se plimbă în voie. Nu s-ar putea să renunţi la întâlnirile cu Summerhay, pînă cînd vom obţine divorţul ? Cred câ-1 vom putea obţine, dacă nimeni n-a prins pînă acuma de veste. Gyp, ascultă, atîta lucru cred că-mi datorezi şi mie. Mai mult nu-ţi cer.

Gyp se ridică în picioare şi apropiindu-se de fereastră, stătu multă vreme, fără să răspundă nimica. Winton aştepta în Jinişte. Pe urmă o auzi că-i răspunde.

— Ar fi peste putinţă. Am putea să renunţăm la întilnirile noastre, dar aci nu este vorba de asta. Este vorba de ceea te vom simţi după aceea. Cred că mi-ar fi peste putinţă să mă mai respect. O, tată, tu nu-ţi dai seama ? Omul acesta m-a iubit, în felul lui de-a iubi ; şi acuma să încerc o astfel de prefăcătorie. Să încerc să adun dovezi în favoarea mea, invocînd legătura dintre e] şi Daphne Wing, cazurile de beţie, incidentul cu fetiţa ; să mă prefac în faţa lumii că ţineam la

iubirea lui, cînd în realitate eu ajunsesem să nu-1 mai pot suferi şi nu mă interesa deloc, dacă-mi este credincios sau nu — şi în toată vremea aceasta să am conştiinţa încărcată de gîndul că în realitate eu aparţin altuia. Aş prefera să-i spun adevărul şi să-l rog să ceară divorţul în favoarea lui.

Winton ripostă :

— Hai să zicem, că va refuza ?

— în cazul acesta, voi putea fi cel puţin cu conştiinţa liniştită, şi voi accepta ceea ce-mi poate oferi viaţa.

— Dar mica Gyp ?

Cu privirile pierdute în gol, ca şi cînd ar fi încercat să citească tainele viitorului, îi răspunse cu glasul domolit :

— Intr-o bună zi ea va înţelege. Sau poate, pînă cînd să afle. totul va fi demult terminat. Ai auzit vreodată ca fericirea să poată dura ?

Se plecă spre el, şi sărutîndu-1 pe frunte, ieşi din cameră. Căldura buzelor ei şi parfumul pe care-1 lăsă în urmă, înveliră pe Winton, ca o amintire din trecut.

Prin urmare aici nu era nimic de făcut ? în general, oamenii de seama lui, nu cunosc în deajuns nicd pe cei care sînt în imediata lor apropiere ; în seara aceea însă cunoscu sufletul fiicei lui cum nu reuşise să-l cunoască niciodată înainte. Ar fi fost inutil să încerce ceva contra instinctelor ei. Va trebui să stea nemişcat şi să urmărească propria lui pasiune — renăscută în fiica lui — cu toate durerile şi zbuciumul cotropitor prin care trecuse altădată — probabil ani de-a rîndul ? Prin minte îi trecu vechea zicătoare populară : „Aşchia nu sare departe de tăietor[1]*. Acuma cînd viitoarea
începuse, ca va sacrifica totul — fără să se mai gîndească nici la ea, nici la nimeni — aşa cum făcuse cl şi mama ei, trecînd dincolo cic orice măsură. Dar la urma urmelor Gyp era mai fericită, decît putuse fi femeia pe care o iubise el şi care era legată de un bărbat. La ce să se zbuciume de pe acuma, cînd c mult mai bine să primească situaţia aşa cum este, de vreme ce şi-aşa nu se mai putea schimba nimica.

8

Gyp nu putu adormi. Gîndul să spună totul lui Fiorsen. nu-i mai da răgaz. Oare va accepta să ceară divorţul, în cazul cînd va afin că ea aparţine altuia ? Dispreţul lui pentru aşa

zisa „morală burgheză", lipsa lui de cumpăt, slăbiciunea şi vanitatea jignită, totul pleda contra unei astfel de hotărîri. Nu, ar fi fost peste putinţă ca el să se decidă să se despartă de ea, cel mult în caazul cînd ar fi dorit el însuşi să scape în mod legal de această căsătorie, ori aşa ceva era foarte puţin probabil. Prin urmare ce-ar fi avut de cîştigat, făcîndu-i o astfel de mărturisire, cînd acest procedeu ar fi fost în detrimentul iubitului ei — de ce să-şi simtă conştiinţa încărcată, tocmai faţă de omul acesta care după mai puţin de un an de la căsătoria lor, îşi luase o amantă şi nu ezitase să o aducă chiar în casa pe care o plătea şi o conducea soţia lui ? Nu ; lui Fiorsen nu-i va face această mărturisire, decît cel mult pentru a-şi satisface nîndria. că nu face nimic ce ar trebui să-i ascundă.

Dimineaţa următoare cobora în sufragerie, fără să se simtă cu nimic mai aproape de hotărîrea definitivă, decît fusese înainte. Nici ea nici tatăl ei nu aduseră vorba despre conversaţia pe care
o avuseseră seara precedentă, şi Gyp se întoarse în camera ei oa să se ocupe de rochiile de care nimeni nu se mai ocupase în timpul săptămînilor cît lipsise de acasă. Trecuse de amiază, cînd auzi o bătaie sfioasă în uşă, şi deschizînd-o, se pomeni cu valetul Markey în faţa ei.

— Iertaţi-mă, madam.

Gyp îl pofti înăuntru. Markey închise uşa pe urma lui.

— Domnul Fiorsen, doamnă, este jos în hali; s-a strecurat pe uşă, în clipa cînd am deschis să văd cine sună la intrare; ar fi fost peste putinţă să-l mai dau afară, decît cel mult cu forţa.

— Tata este acasă ?

— Nu, madam; domnul maior Winton a plecat la Clubul de scrimă.

— **Ce i-ai spus ?**

— I-am răspuns că mă duo să văd; după cît ştiu eu, nu e nimeni acasă. Ce ziceţi; să încerc să-l dau afară din casă ?

Gyp clătină din cap.

— Spune-i că nu e nimeni dispus să-l primească.

Ochii rotunzi ai lui Markey, ascunşi în fundul sprincenelor încruntate se îndreptară spre ea îndureraţi. Deschise uşa să plece, dar Fiorsen, care aştepta afară, făou o mişcare furişă şi se strecură înăuntru. Văzu pe Markey intinzînd braţele spre el, ca şi cînd ar fi fost gata să-l ia în spinare, şi-i porunci cu glasul foarte liniştit :

— Markey — te rog — aşteaptă pe culoar.

După ce se închise uşa, se retrase pînă la măsuţa ei de toaletă şi sprijinindu-se de ea, se întoarse şi se uită la soţul ei; inima îi bătea în piept de părea că vrea să sară din loc.

Fiorsen purta o barbă scurtă şi obrazul parcă-i era mai plin decît înainte, iar ochii mai verzi; încolo era tot aşa cum îl ştia Primul gînd care-i trecu prin minte, fu o întrebare : „Ce m-a determinat să-mi fie milă de omul acesta ? Nu va fi nici-odată în stare să se tăvălească într-atîta desfrîu şi beţie, incit să moară — are mai multă vitalitate decî douăzeci de bărbaţi luaţi împreună[1]*.

Tresărirea zîmbetului nervos care-i încremenise pe faţă. dispăru ; ochii îi fugeau în largul camerei, cînd furioşi, cînd vicleni, cum făcea şi înainte.

— Ei bine Gyp, exclamă el şi glasul parcă-i tremurase puţin, nu mă săruţi ? După ce în sfîrşit am reuşit să mă întorc acasă !

Ce tîmpenie! în aceeaşi clipă se simţi pe deplin liniştită.

— Poate vrei să vorbeşti cu tatăl meu ; este plecat!

Fiorsen dădu înfuriat din umeri.

— Ascultă, Gyp! M-am întors ieri din Rusia. Am nştigat
o mulţime de bani în ţara asta. Intoarce-te la mine. Mă fac om cumsecade — ţi-o jur ! O. Gyp, întoarce-te la mine şi vei vedea ce fel de om voi fi. Te voi lua cu mine în străinătate, pe tino şi pe *bambina.* Vom merge la Roma —■ ori unde vei vrea tu — să trăim aşa cum îţi va plăcea. Numai să te întorci la mine !

Gyp îi răspunse cu violenţă :

— Vorbeşti prostii.

— Gyp, ţi-o jur, că în viaţa mea nu am întîlnit nici-o femeie care să se poată compara cu tine. Fii încă o dată bună cu mine. De astă dată mă voi ţine de cuvînt. Pune-mă la încercare !

La cuvintele acestea tragice care i se părură şi făţarnice şi copilăreşti, Gyp simţi in sufletul ei forţa pe care o prinsese noul sentiment ce o stăpînea. Pe măsură ce convingerea aceasta creştea într-insa, chipul ei devenea tot mai împietrit şi glasul mai aspru.

— Dacă acesta este motivul care te-a adus aici — te rog pleacă. Eu nu mă voi mai întoarce niciodată la tine. Odată pentru totdeauna, *te rog* să înţelegi acest lucru.

Tăcerea lui o impresionă mult mai adînc decît insistenţele de adineauri; cu o mişcare subită şi fără să-l

simtă, se apropie de ea • şi plecîndu-se înainte aşa că obrazul lui ar fi putut să o atingă, declară :

— Tu eşti soţia mea. Vreau să te întorci la mine. Trebuie să te ştiu din nou a mea. Daoă nu vrei, mă voi sinucide, sau te omor.

Braţele lui se întinseră brusc şi o cuprinseră, ca să o strîngă la piept. Dădu să ţipe, dar într-o clipă se răzgîndi şi luă o hotârîre neaşteptată ; se lăsă ţeapănă în braţele lui şi îngînă stăpînită :

— Lasă-mă; strînsoarea ta îmi face rău. Ia loc şi stai liniştit. Vreau să-ţi spun ceva.

Tonul cu care vorbea îl făcu să-şi desprindă braţele de pe trupul ei şi se dădu un pas înapoi, ca să o poată vedea. Se depărta de lîngă el şi aşezîndu-se pe un vechi sipet de stejar, îi făcu semn să se aşeze şi el pe marginea ferestrei. Inima îi bătea chinuită şi se simţea înfiorată de o uşoară indispoziţie fizică. In clipa cînd se apropiase de ea, mirosea a coniac. îi făcea impresia că este închisă într-o cuşcă împreună cu o fiară sălbatică, sau în celula unui nebun furios. în clipa aceasta amintirea viziunii, cînd sta cu mîinile întinse ca nişte ghiare spre fetiţa ei, fu atît de vie, încît aproape nu-1 mai vedea că aşteaptă la un pas de ea, să audă ce vrea să-i spună. Oprindu-şi privirile asupra lui, începu cu glasul stins :

— Gustav, spui că mă iubeşti. Am încercat şi eu să te iubesc. Dar n-am reuşit niciodată — nici chiar în primele zile după căsătoria noastră. Am încercat din toate puterile mele. Sînt convinsă că ar fi peste putinţă să nu te intereseze sentimentele unei femei, chiar dacă s-ar întîmpla ca această femeie să fie soţia ta.

Văzu că începe să-i tremure muşchii obrazului, şi continuă :

— Cînd am simţit că nu voi fi în stare să te iubesc, mi-am dat seamă, că nu am nici un drept asupra ta. Eu nu am încercat niciodată să-mi asum vreun drept asupra ta, nu-i aşa ?

Din nou fl văzu că tresare şi continuă mai grăbită :

— Dar cred că nu-mi vei cere să-mi petrec toată viaţa alături de tine, fără să ştiu ce este iubirea — tocmai tu, care ai încercat-o de atitea ori. Apoi îşi împreună mîinile atît de strîns, încît se miră de liniştea cu care vorbea, şi murmură stins : *Sint* îndrăgostită. Şi m-am dat bărbatului pe care îl iubesc.

Il văzu că-şi acoperă faţa cu mîinile şi parcă auzi un

scîncet Gyp avu senzaţia că aude un cerşetor care se ţine după ea, debitind refrenul cunoscut: „Fie-ţi milă, doamnă, fie-ţi milă!“ Poate se va repezi la ea şi o va sugruma ? N-ar fi mai bine să dea fuga pînă la uşă — să cheme ajutor ? Cîteva clipe care i se părură fără sfîrşit, se uită la el cum se leagănă pe marginea ferestrei, cu obrazul acoperit de palmele mîinilor. Apoi fără să se mai uite la ea, îşi ■duse pumnul încleştat la gură şi ieşi din cameră. Prin uşa întredeschisă Gyp văzu chipul de piatră al lui Markey luminîndu-se, cînd Fiorsen trecu pe lîngă el. încuie uşa şi se întinse pe pat. Tşi simţea inima bătînd furioasă. Ce se va întîmplă, după o astfel de lovitură se va duce la o crîşmă ? Spusese cîteva cuvinte pe care
i le dictase deznădejdea. Dar cu oe drept încerca să fie gelos şi înfuriat contra ei ? Cu ce drept! Se apropie tremurînd dc oglindă şi cu gesturi mecanice îşi netezi părul. Era adevărată minune că reuşise să scape neatinsă dintr-o astfel de întîlnire !

La trei după amiază trebuia să se întîlnească cu Summerhay, pe banca lor din St. James Park. Dar acum totul se schimbase ; situaţia era mai dificilă şi mai primejdioasă. Va trebui să aştepte ■şi să se sfătuiască cu tatăl ei. Dar dacă nu se va duce la întîlnire, el ar putea să se alarmeze — îşi va închipui că i s-a întîmplafc ceva sau poate — ce prostie — că a uitat, ori că-i pare rău de ceea ce a făcut. Ce şi-ar închipui ea în locul lui, dacă ar constata că lipseşte de la prima întîlnire. după zilele pe care le petrecuseră împreună în extaz ? Şi-ar închipui că s-a răzgîndit, că s-a convins că ea nu este demnă de el, deoarece o femeie care cedează atît de uşor, nu merită ca un bărbat să-şi sacrifice viaţa pentru ea.

In mijlocul acestei chinuitoare nesiguranţe îşi petrecu cele doua ceasuri care urmară, pînă aproape de trei după amiază. Dacă nu se va duce, el ar fi în stare să vină pînă în Bury Street, ceea ce ar fi mult mai primejdios. îşi puse pălăria şi se îndreptă repede spre St. James Palace. După se constată că nu o urmăreşte nimeni, mai prinse puţină inimă. Sosi cu zece minute mai tîrziu, şi-l văzu că se plimbă neliniştit în sus şi în jos, întorcîndu-se în fiecare clipă, ca să nu scape banca din vedere. După ce se salutară cu indiferenţa caracteristică între amanţi, care totuşi nu reuşeşte să înşele multă lume, se îndreptară împreună spre Green Park şi se aşezară pe o bancă, la umbra copacilor. I; povesti conversaţia pe care o avusese cu tatăl ei; dar numai

după ce simţi mîna lui într-a ei, ascunsă sub umbrela pe care şi-o pusese pe genunchi, îndrăzni să-i povestească şi despre scena cu Fiorsen.

îşi retrase mîna şi o întrebă :

— Gyp, omul acesta a pus mîna pe tine ?

întrebarea aceasta căzu ca o lovitură. Dacă a pus mîna pe ea ; sigur că da !

Il simţi că se cutremură ca de friguri. Gura şi pumnii îi erau încleştaţi. Se uită la el şi zise cu glasul blînd :

— Bryan, linişteşte-te. Nu m-a sărutat şi nu i-aş fi permis pentru nimic în lume.

I se păru că face un efort ca să-şi poată întoarce privirile spre ea, apoi îl auzi că răspunde :

— Nu face nimica ; a trecut!

Rămase nemişcată şi cu sufletul rănit. Simţea că a fost întinată de atingerea acestui om şi se simţea nedemnă de cel de lingă ea. Evident, nu se putea să fie altfel. Dar inima ei rămăsese neatinsă

— şi-i aparţinea întreagă, numai lui. Unui bărbat însă nu-i este deajuns numai atîta — el vrea ca şi trupul să rămînă neprihănit. Pe acesta nu i-1 putea oferi; la asta s-ar fi putut gîndi mai demult, în loc să se gîndească numai acum. Rămase cu privirile pierdute şi copleşită de durere.

Se apropie un băieţaş şi oprindu-se în faţa lor, se uită la oi cu ochi adînci şi nemişcaţi. în mînă avea o felie de pline unsă cu magiun şi se făcuse tot una pe obraz. O femie se auzi strigînd după el: „Jacky, n-auzi să vii !“. Femeia se apropie şi luîndu-1 de mînă, îl duse cu ea, dar băieţaşul se împleticea, uitîndu-se înapoi, cu mîna întinsă, parcă ar fi vrut sa-i dea şi ei o bucăţică de pîine cu magiun. Summerhay îi trecu braţul în jurul mijlocului şi se uită la ea :

— A trecut iubito. De aci înainte nu se va mai întîmpla aşa ceva niciodată ! îţi făgăduiesc.

Era uşor să-i făgăduiască, şi chiar să se ţină de vorbă. De aci înainte însă va suferi mereu, de cîte ori îşi va aduce aminte de celălalt.

— Bryan, zise ea, eu nu pot fi a ta deaît aşa cum sînt acum. Ar fi peste putinţă să mă nasc din nou pentru tine; cu toate cu aş dori — aş dori din toată inima.

— Nu te mai gîndi la nimicurile acestea. Haide să mergem la mine acasă şi să luăm ceaiul; nu e nimeni în toată

casa Hai să plecăm.

O apucă de mînă ; şi Gyp nu mai simţi nimic, decît plăcerea nemăsurată de a fi atîit de aproape de el.

După ce trecu pe lîngă Markey, fără să-l vadă, Fiorsen se repezi in stradă, dar nu făcu nici o sută de metri, şi se întoarse înapoi, îşi uitase pălăria. Valetul, care era în hali, deschise uşa şi-i întinse pălăria largă în gardini, pe urmă o închise, imediat, trîntind-o ou violenţă. Apucă spre Piccadilly. Ce n-ar fi fost în stare să facă în această clipă, oa să nu mai vadă expresia aceea de pe faţa lui Gyp. Chinuit de gelozie, simţi totuşi iun fel de uşurare, ca şi cînd ar fi scăpat de ceva îngrozitor. Va să zică ea nu-1 iubise niciodată ! Nu-1 iubise deloc ? I se părea peste puitinţă ca o femeie căreia el îi arătase atîta dragoste, să rămînă complet indiferentă faţă de el. Prin faţa lui defilau amintirile imaginii ei — femeie mereu supusă care cedează întotdeauna. Nu se poate ca totul să nu fi fost altceva decît prefăcătorie. El nu era un om de toate zilele — avea un farmec al lui
— cel puţin aşa-i spuseseră celelalte femei. Prin urmare ea minţise ; nici nu se putea să nu mintă.

Intră într-o cafenea şi ceru o sticlă de *fine champagne.* Ii aduseră a carfă pe exteriorul căreia era marcată cantitatea în linii orizontale. Stătu multă vreme în faţa mesei. Cînd se ridică, bătuse nouă linii, şi simţea în vine un fel de pornire feroce, iar în suflet un elan nobil şi plăcut. Era liberă să iubească pe cine-i place. Dar la rîndul lui era şi el liber să pună mîna în gîtul amantului. Se opri în loc. în faţa lui mergea un om. între două placate pe care era scris : „Daphne Wing. Pantheon. Daphne Wing. Dansatoarea Plastică. Poezia mişcărilor ritmice. Azi la orele trei. La Pantheon. Daphne Wing“.

Mica Daphne — *aceasta* îl iubise ! Era trecut de trei. Intră şi se aşează într-un fotoliu din apropierea scenei, înfiorat de o amară plăcere. Aceasta era adevărata ironie. Iat-o ! O mică Pierrettă în rochiţă scurtă diafană, cu obrazul pudrat ca să se armonizeze cu rochiţa de muselină. O Pierrettă care începu să se învîrtească pe vîrful picioarelor, cu braţele ridicate în formă de arc şi mîinile împreunate deasupraa părului strălucitor.

Ce atitudine tîmpită ! Pe faţa ei însă era aceeaşi expresie de altă dată, limpede şi inocentă, ca de porumbiţă ; şi cu toată inepţia atitudinilor cunoscute în coregrafie, din dansul ei emana un efluviu divin care făcu pe Fiorsen să se uite la ea emoţionat. Traversă scena piruetînd, ou mişcări subite ca de fluture, ajunsă din cînd în cînd din urmă de către un Pierrot

îmbrăcat în negru şi cu faţa pudrată ca şi a ei, care începu să se frîngă spre dreapta, cu un genunchi repezit în afară şi vîrful piciorului lipit de glezna celuilalt, cu braţele în forma de arc pe deasupra ei. Pe urmă, cu braţul lui Pierrot

In jurul mijlocului, se opreşte în vîrful unui picior, învirtindu-se încet, în timp ce al doilea picior îl ridică spre tavan, şi tremurul uşor al trupului ei denotă dificultatea acestei figuri ; pe urmă se lăsă pe vîrful ambelor picioare şi se apropie ca în zbor de funclul scenei, ca să revină piruetînd, pe obraz cu expresia suavă de porumbiţă şi picioarele cu forme perfecte, detaşîndu-se albe şi luminoase pe fondul sumbru al decorurilor. Pe scenă era o fiinţă adorabilă. Ridicînd braţele, Fiorsen aplaudă zgomotos şi strigă „*Brava*Văzu că se uită la el ou ochii măriţi, în care clipi o tresărire — nimic altceva. Il recunoscuse. „Este cineva care nu m-a uitat“, gîndi el.

Cînd apăru pentru punctul al doilea din program. *Ultimul dan.? al Opheliei,* era numai singură, cu propria ei imagine reflectată în oglinda unui lac artificial, înconjurat de plante acvatice, care era în mijlocul scenei. Fiorsen zîmbi sarcastic. îmbrăcată intr-o rochie suplă de culoarea valurilor mării, spintecată ca să i se poată vedea picioarele, şi în părul desfăcut, cu flori de margarete şi cicoare, începu să se rotească în jurul chipului ei din apă. tristă, palidă şi mîhnită, piruetînd tot mai repede, pînă cînd atinse viteza necesară dansului frenetic şi în clipa următoare fu cuprinsă în snopul de lumină al unui reflector, ca pe urmă să intre în apa artificială şi să plutească pe spate, printre florile de nufăr, făcute din hîrtie. Era încîntătoare, cum sta aşa cu ochii încă deschişi şi pârul de aur dîră pe urma ei. Fiorsen ridică din nou braţele şi aplaudă strigînd *Brava!.* Cortina se lăsă, dar Ophelia nu se întoarse să mulţumească publicului, fie din cauză că-1 văzuse pe el, fie că voia sâ lase iluzia că s-a înecat. Artificiul acesta era ceva caracteristic pentru o fată ca ea.

Cu un sîsîit de dezgust, aruncat la adresa celor două paiaţe care apăruseră pe scenă şi-şi trăgeau palme, Fiorsen se ridică din fotoliu şi ieşi din sală. Scrise pe o carte de vizită : Vrei sâ mă primeşti ? G. F.“ şi o trimise la cabine. Peste cîteva minute veni răspunsul:

— Miss Wing vă va primi îndată, domnule.

Sprijinit cu spatele de peretele coridorului pustiu prin care vîjîia vîntul, Fiorsen se întrebă ce naiba are de căutat aici şi ce naiba îi va putea spune acuma fata aceasta.

O găsi stînd îh picioare, cu pălăria în cap, în timp ce

garderobiera îi încheia pantofii de lac. Ii întinse mîna peste trupul femeii care sta plecată în faţa ei:

— O, domnule Fiorsen, ce mai faci ?

Fiorsen îi strînse mîna mică şi umedă, iar ochii lui o cercetară fugar, evitînd să-i întîlnească privirile. Chipul ei era tot ca mai înainte, şi totuşi parcă era mai împietrit, mai indiferent; numai trupul ei desăvîrşit şi flexibil, era aceiaşi. Garderobiera murmură : „Bună ziua domnişoară", şi ieşi din cameră.

— A trecut multă vreme de cînd nu te-am mai văzut, nu-i aşa ?

— Da ; am fost plecat în străinătate. Văd că dansezi tot atît de superb ca şi altădată.

— Exact; accidentul n-a influenţat întru nimic felul meu de a dansa.

Făcu un efort, ca să o poată privi în faţă. Era oare asta aceeaşi fată care se ţinuse cu deznădejde de el, care-1 saturase de sărutările ei. de lacrimile şi de umilinţele cu care-i cerşea iubirea — o singura clipă de iubire ? Astăzi însă era mult mai fermecătoare şi mai plină de ispite, decît o ştia el de altădată. Se uită la ea şi zisa :

— Haide, sărută-mă, mica mea Daphne.

Daphne Wing nu se mişcă ; dinţii ei albi se vedeau rînduiţi deasupra buzei inferioare ; şi după cîteva clipe îi răspunse :

— O, nu, mulţumesc. Ce face doamna Fiorsen ?

Fiorsen îi răspunse răstit.

— Cu asta s-a terminat.

— O, a divorţat de dumneata ?

— Nu. Să nu-mi mai vorbeşti de aa ; m-ai auzit; să nu-mi mai vorbeşti de ea.

Daphne Wing, mereu în picioare, oprită în mijlocul cabinei încărcate de tot felul de lucruri, îi răspunse pe un ton complet şters.

— Poate-ţi închipui că eşti politicos, nu-i aşa ? Mi se pare foarte ciudat; nu ştiu dacă aş putea afirma că-mi face plăcere să te văd. Am trecut prin clipe foarte grele, nu ştii de asta; dar doamna Fiorsen s-a purtat cu mine ca un înger. Ce te-a determinat să vii acum la mine ?

Tocmai ! Ce l-a determinat să vină la ea ? Prin minte-i trecu un gînd : „Ea îmi va ajuta să uit“, şi-i răspunse grăbit :

— Daphne, m-am purtat cu tine ca o brută. Am venit ca să-mi repar greşelile din trecut.

— O, nu ; acum nu se mai poate repara nimic — mulţumesc, şi începu să-şi pună mănuşile. Purtarea dumitale m-a învăţat o mulţime de lucruri, poate la asta nici nu te-ai

gîndit. Ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare. Ia te uită, ţi-ai lăsat bărbuţă. Crezi că arăţi mai bine cu ea ? Eu cred că barba te face să arăţi a Mephistofele.

Fiorsen se uită stăruitor la obrazul ei cu forme atît de perfecte a cărui pieliţă transparentă începuse să se rumenească uşor. Nu cumva încerca să-şi bată joc de el — tocmai fata asta care era atit de simplă !

— Unde locuieşti acum ?

— Trăiesc singură, şi am un studio. Dacă vrei, n-ai decit să vii să-l vezi. Un singur lucru însă trebuie sâ înţelegi : că m-am săturat definitiv de dragoste.

Fiorsen rînji.

— Chiar cînd ar fi vorba de altul ?

Daphne Wing ii răspunse cu glasul liniştit :

— Aş prefera să vorbeşti cu mine cum se cade să vorbeşti cu o doamnă.

Fiorsen îşi muşcă buzele.

— Vrei să-mi faci plăcerea să iei ceaiul cu mine ?

— Da, mulţumesc ; sînt chiar flămîndă. Cînd am matineu, nu iau niciodată masa ; cred că e mai bine să ies în scenă cu stom.-icul gol. Ţi-a plăcut dansul meu în Ophelia ?

— Mi s-a părut artificial.

— Da, scenariul este făcut din oglinzi şi pînze de sirmă. Dar spune-mi, în timpul dansului am reuşit să sugerez spectatorului impresia că sînt nebună ? Asita mă interesează. Fiorsen aprobă din cap. îmi pare bine. Vrei să plecăm ? Mi s-a făcut foame.

Se întoarse cu spatele la el şi se uită în oglindă, ridică braţele amîndouă să-şi îndrepte pălăria, şi o clipă i se văzu toată perfecţiunea formelor, pe urmă luă o poşetă care atîrna de spătarul unui scaun şi se întoarse spre el :

— Dacă nu te superi, cred că ar fi mai bine să o iei înainte, ca să atragem mai puţin atenţia. Te voi ajunge din urmă la Ruffel’s

— unde se găsesc lucruri excelente. *Au revoir.*

Fiorsen coborî înspăimîntat, enervat şi neaşteptat de supus spre Coventry Street, şi după ce intră la RuffeFs. se aşeză la o masă de lîngă fereastră. Apoi dintr-odată amintirea fetei fu ştearsă de viziunea recentă a lui Gyp, aşezată pe sipetul de stejar de la picioarele patului, pînă în clipa cînd ridicînd privirea, văzu pe Daphne în faţa vitrinei, uitîndu-se la coşuleţele de prăjituri expuse. Fata intră numaidecît.

— O, bine că eşti aici. Aş vrea o cafea îngheţată şi

cornuri cu nuci, pe urmă cîteva felii de rulouri şi frişcă bătută. Eşti de acord ?

După ce se aşeză la masă în faţa lui, începu să-l examineze ou atenţie.

— Unde ai umblat prin străinătate ?

— Stockholm, Budapesta, Moscova şi alte oraşe.

— Splendid; crezi că eu aş putea avea succes la Budapesta sau la Moscova ?

— S-ar putea foarte bine să ai; căci pari destul de englezoaică.

— O, crezi cu adevărat că sint destul de englezoaică ?

— Complet! Felul tău de — fu incapabil să-i spună : Felul tău de vulgaritate specifică nu se poate întîlni în altă parte.

— Felul meu de frumuseţe ?

Fiorsen rinji, arătîndu-şi dinţii.

— O, pînă acum nu mi-ai spus niciodată o amabilitate atît de emoţionantă. Cu toate acestea eu aş prefera să fiu tipul grecesc — frumuseţea aceea păgînă ; cred că înţelegi ?

Linia obrazului ei profilat în această clipă pe fondul de lumină părea de o puritate calmă.

— Mica mea Daphne, zise el ; bănuiesc că trebuie să mă urăşti ? Nici nu s-ar putea să nu mă urăşti.

Daphne Wing ridică ochii rotunzi, albaştri-oenuşii spre el, şi-l examina cum ar fi examinat prăjiturile din farfurie.

— Nu ; acum nu te mai urăsc. Evident, dacă te-aş mai iubi, ar trebui să te urăsc. Nu ţi se pare că ceea ce-ţi spun eu acuma, seamănă a irlandeză. Dar cred că ar fi peste putinţă să te gmdeşti la un bărbat care s-a purtat ca o secătură, fără să-l urăşti, nu-i aşa ?

— Prin urmare, pe mine mă consideri drept o secătură ?

— Nu ţi se pare că eşti ? Nici nu s-ar putea să fii altceva — după felul în care te-ai purtat. Cred că eşti de acord ?

— Şi ou toate acestea ai acceptat să iei ceaiul cu mine ?

Daphne Wing începuse să mănînce, şi-i răspunse cu gura plină :

— Uite ce ; acum sînt independentă, şi cunosc destul de bine viaţa. Tocmai din cauza aceasta pentru mine eşti cu totul inofensiv.

Fiorsen întinse mîna şi o apucă de braţ, tocmai în dreptul pulsului care bătea regulat. Fata apucă furculiţa cu cealaltă mînă şi continuă să mănînce, uitîndu-se la el. Fiorsen îşi retrase mîna, parcă l-ar fi înţepat cu ceva.

— Văd că te-ai schimbat — aci nu mai încape îndoială.

— Desigur ; cred că nici nu te aşteptai să mă găseşti

altfel, nu-i aşa ? Prin astfel de situaţii nu se poate să treci fără să tragi o învăţătură. Eu am fost o biată gîsculiţă, nenorocită — se opri ou linguriţa în aer — dar cu toate acestea...

— Eu te mai iubesc şi aoum, mica mea Daphne.

Fata nu-şi putu stăpîni un oftat.

— înainte de asta. nu ştiu ce-aş fi fost în stare să sacrific, numai să te pot auzi spunîndu-mi aceste cuvinte.

întoarse capul şi scoţînd o nucă din prăjitura care era în faţa ei, o băgă întreagă în gură.

— Vrei să vezi studioul meu ? L-am renovat complet şi e foarte drăguţ. Cîştig douăzeci şi cinci de lire pe săptămînă; viitorul meu contract este încheiat Ia treizeci. Mi-ar face plăcere să ştie şi doamna Fiorsen de asta. — O, am şi uitat, că nu-ţi place să mă auzi vorbind despre ea. De ce anume ? Aş vrea să-mi spui şi mie motivul, îl văzu că s-a înfuriat, dar continuă : Nu mi-e frică de dumneata deloc. înainte de asta îmi era grozav de frică. O, ce mai face oontele Rosek ? Tot atît de palid este ? Nu mai iei ceva ? Aproape n-ai mîncat nimic. Ştii ce-aş mai vrea acum ? O limonadă de căpşuni, cu o felie de mandarină deasupra.

După ce-şi termină limonada, sfărîmînd madarina cu vîrful pai|ului de care se servise, ieşiră din local şi luară o maşina. In drum pînă la atelier, Fiorsen încercă să o apuce de mînă, dar ea-şi încrucişă braţele pe piept şi-i spuse cu glasul liniştit:

— NU e politicos să profiţi de faptul că eşti cu o doamnă în maşină. Se retrase îmbufnat şi se uită la ea cu atenţie. Fata asta se juca cu el ? Sau poate prezenţa lui nu o mai interesa nici cît negru sub unghie ? I se părea de necrezut.

Maşina care trecuse prin străduţele mărunte din Soho,, se opri. Daphne Wing se dete jos şi apucînd pe o alee îngustă, se opri în faţa unei uşi verzi, pe dreapta; în timp ce o deschidea, se întoarse spre el şi-i spuse :

— îmi place să stau în strada aceasta mică şi sordidă ■ — căci nu are aerul de diletantism. Evident, cînd am închiriat casa, aici nu era un studio ; era partea din fund a atelierului unui papetar. Fiecare palmă de loc, cucerită pentru artă, însemnă ceva, nu-i aşa ?

Urcă o scară cu cîteva trepte acoperite de un covor verde, şi intrară într-o cameră mare, luminată prin tavan, ai

cărei pereţi erau tapetaţi cu mătase japoneză de culoare galbenă ca floarea de a^alee. Se opri cîteva clipe fără să spună nimic, parcă ar fi fost fermecată de frumuseţea interiorului ei, pe urmă întinse braţul spre pereţi şi-i spuse :

— Mi-am pierdut multă vreme cu decoraţia, căci totul este făcut de mîna mea. Ia uită-te la micii mei copăcei japonezi, nu-i aşa că sînt adorabil ? Pe marginea ferestrei, din tavanul care cobora în pantă, erau şase merişori pitici, aranjaţi cu multă grijă. — Cred că această cameră i-ar plăcea şi contelui Rosek, adăugă ea pe neaşteptate. Are ceva bizar în felul în care se prezintă, nu-i aşa ? Am căutat să-mi creez un decor bizar, pentru a introduce nota originală In arta mea. Astăzi acest amănunt este foarte important. Dincolo am dormitorul şi baia, şi o bucătărie unde totul este la indemînă, şl apă caldă la orice oră. Părinţii mei găsesc camera asta extrem de caraghioasă. Uneori vin la mine şi stau şi se uită în jurul lor. Nu

se pot însă obişnui cu acest cartier pe care-1 găsesc prea sordid. Dar eu sînt de părere că un artist este mai presus de aşa ceva.

Emoţionat de naivitatea ei copilărească, Fiorsen îi răspunse :

— Ai dreptate, mica mea Daphne.

Se uită la el şi din piept îi scăpă doar un oftat uşor.

— Pentru ce te-ai purtat cu mine atît de urît ? întrebă ea. îmi pare atît de rău, din cauză că astăzi nu mai sînt în stare să simt nimic. Apoi îşi acoperi ochii ou dosul palmeL

Emoţionat profund, Fiorsen se ridică de pe scaun şi se apropie de ea, dar fata întinse braţul ca să-l oprească, şi o lacrimă îi luci intre gene.

— Te rog, ia loc pe canapea. Vrei să fumezi ? Uite, acestca sint ţigări ruseşti.

întinse braţul şi luă de pe o măsuţă de fag, poleită cu aur, o cutioară albă, plină cu ţigări trandafirii.

— Aici la mine totul este rusesc sau japonez ; îmi închipui că lucrurile acestea contribuie foarte mult la crearea atmosferei. Am şi o balalaică ; ştii să cmţi la ea ? Păcat! Dacă aş avea o vioară» ce bine ar fi! Mi-ar plăcea să te aud din nou cîntînd. îşi împreună mîinile : îţi mai aduci aminte de seara aceea cînd am dansat pentru dumneata în faţa focului din cămin ?

Fiorsen îşi aducea foarte bine aminte. Ţigara trandafirie it tremura între degete şi răspunse cu glasul aproape stins:

— Dansează şi-acum pentru mine, Daphne !

Fata clătină din cap.

— Nu am încredere în dumneata nid de cinci parale. Ar fi peste putinţă ca cineva să aibă încredere în dumneata — spune drept.

Fiorsen se îndreptă din mijloc.

— Atunci ce te-a făcut să mă aduci aici ? Ce urmăreşti, tu...

Ochii rotunzi ai fetei se îndreptară spre el, şi-i răspunse calmă :

— îmi închipuiam că-ţi va face plăcere să constaţi că totul a trecut, fără să lase urme — acesta a fost motivul. Dar dacă nu te interesează aşa ceva, n-ai decît să pleci.

Fiorsen se lăsă din nou pe spătarul canapelei. încetul cu încetul, în mintea lui începu să-şi facă loc convingerea că tot ce spune ea este adevărul adevărat. Dădu drumul unui nor de fum spre tavan şi începu să rîdă.

— De ce rîzi ?

— încep să-mi dau seama că tu eşti tot atît de egoistă ca şi

mine.

— Este exact ceea ce urmăresc, căci mi-am dat seama că este singura atitudine cuminte pe care o poate avea omul.

Fiorsen rise din nou.

— Nu trebuie să-ţi faci gînduri din cauza asta. Tu ai fost întotdeauna o mică egoistă.

Daphne se aşează pe un scăunel şi-i răspunse :

— în timpul cît te-am iubit pe dumneata, nu eram deloc egoistă. Dar cred că nu mi-a folosit la nimica, nu-i aşa ?

— Datorită acestei împrejurări, dragă Daphne, ai ajuns femeie. Chipul tău de astăzi este cu totul altfel. Ai gura mai frumoasă decît înainte. In totul pari mult mai frumoasă decît ai fost pînă acuma. Obrajii fetei începură să se rumenească, şi încurajat de această emoţie, continuă grăbit : Dacă m-ai iubi şi astăzi, mi-ar fi peste putinţă să mă mai plictisesc de tine. O, poţi să mă crezi, că-ţi spun numai adevărul ! Aş..

Daphne clătină din cap.

— Te rog, mai bine să nu vorbim de dragoste ; vrei ? Spune, ai avut succese mari la Moscova şi Petrograd ? Cred că triumfurile cu adevărat mari, trebue să fie sublime.

Fiorsen îi răspunse îngîndurat:

— Am cîştigat foarte multe parale.

— îmi închipui că trebuie să fii foarte fericit.

Nu cumva fata asta vorbea cu el în bătaie de joc ?

■-T- Mâ simt nenorocit.

Se ridică de pe canapea şi se apropie de ea. Daphne ridică privirea şi se uită te el.

— îmi pare foarte rău că te simţi nenorocit. Eu ştiu ce va să zică asta.

— Dumneata ai putea să mă ajuţi, să nu mă mai simt nenorocit. Mica mea Daphne, dumneata ai putea să mă ajuţi, să uit.

Se opri şi-i puse mîinile pe umeri. Fără să se mişte, fata îi răspunse :

— Cred că vrei să uiţi pe doamna Fiorsen, nu-i aşa ?

— Mă gîndesc la ea ca la o moartă. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt Daphne şi să începem de la început. Acum nu mai eşti o fetiţă ; ai devenit o femeie, o artistă.

Daphne Wing întoarse capul spre scara de la intrare.

— A sunat cineva. Poate sînt părinţii mei ? Este exact ora cînd vin la mine. O, e îngrozitor, nu-i aşa ?

Fiorsen se retrase pînă aproape de perete. Ajunse cu capul pînă în ramurile copăcelului japonez şi începu să-şi muşte degetele.

— Mama are o cheie de la intrare, şi ar fi inutil să te ascund în altă cameră, căci ea se uită bine în toate părţile prin casă, de cîte ori vine la mine. Dar se poate să nu fie ei; şi pe urmă acuma nici nu mă mai tem, cum mă temeam odinioară ; este mare deosebire atunci cînd eşti de capul tău, şi cînd trebue să trăieşti în casa părintească.

Il repede din cameră. Fiorsen auzi glasul acru al unei femei, pe urmă vorba răguşită a unui bărbat astmatic şi un sărut zgomotos. Nu ştia ce să facă. Se simţea prins în cursă. Ce demon cu chip de porumbiţă. Văzu o doamnă îmbrăcată în rochie verde de mătase cu desene mărunte, un domn gras, cu o barbă scurtă căruntă, îmbrăcat într-un costum cenuşiu şi la butonieră cu o dalie minusculă, iar pe urma lor Daphne Wing, roşie, emoţionată şi cu ochii măriţi de spaimă. Fiorsen făcu un pas, cu gîndul să scape fără prea multă discuţie, dar domnul cel gras se întoarse spre Daphne :

— Daisy, te rog fă prezentările. N-am înţeles tocmai bine — domnul Dawson ? Bună ziua domnule. Probabil unul dintre impresarii fiicei mele ? îmi pare bine de cunoştinţă.

Fiorsen se înclină în faţa lor. Ochii mici ca de purceluş ai domnului Wagge se opriră asupra merişorilor pitici.

— Are un apartament foarte drăguţ aici — pentru ca să poată lucra — e liniştit şi nu pare deloc banal. Cred că apreciaţi talentul fiicei mele, nu-i aşa, domnule ? Cred că ar trebui să cauţi mult, ca să-i poţi găsi pereche.

Fiorsen se înclină din nou.

— Te poţi mîndri cu ea, continuă domnul *Wagge,* căci e un astru care abia acuma apare la orizont.

Domnul Wagge tuşi, ca să-şi dreagă glasul.

— O, desigur, noi ne-am dat seamă de pe vremea cînd era fată mică de tot, că are stofă. Am ajuns să mă interesez şi eu de profesia ei, cu toate că nu este genul meu. Dar fata asta a fost o încăpăţînată, şi mie mi-a plăcut perseverenţa întotdeauna. Cînd perseverezi, succesul este pe jumătate asigurat. Tineretul acesta în mare parte îşi închipuie că viaţa este o simplă glumă. Cred că în meseria dumitale domnule, ai întîlnit destui de felul acesta.

— Robert! Acesta nu e *Dawson.*

Urmă o tăcere care părea că nu se mai termină. Pe o parte era femeia aceasta oţărîtă, cu capul repezit înainte, ca o găină cînd vrea să-ţi scoată ochii, pe cealaltă Daphne care sta cu ochii mari şi braţele încrucişate pe piept; la mijloc bărbatul acela gras, cu barba căruntă, cu obrazul roşu ca racul, cu ochii scăpărînd de furie şi glasul răguşit.

— Mă, secătură ! Mă, bestie infernală !

Se repezi spre el cu pumnul încleştat. In clipa următoare Fiorsen făcu un salt, coborî scara dintr-un suflet şi deschizînd uşa, se repezi în stradă.

In aceeaşi seară Summerhay se opri în colţ la Bury Street şi urmări cu privirea pe Gyp care se apropia repede de casa tatălui ei. Dispăru, şi în clipa următoare dorinţa de a fi mereu lingă ea, începu să crească în sufletul lui, nestăpînită. Acuma, după ce soţul ei aflase, nu mai aveau nici un motiv să mai aştepte. Cît timp individul acesta îi ameninţa cu prezenţa lui, niciunul dintre ei nu va mai avea nici o clipă de linişte. Va trebui să plece cu el în străinătate, pînă cînd lucrurile se vor limpezi ; pe urmă va găsi un loc unde să poată trăi liniştiţi şi ea să se simtă în siguranţă. Pentru ca să poată pleca, va trebui să-şi aranjeze toate afacerile pe care le avea in curs. Pe urmă se gîndi :

— N-are nici un rost să mă decid la măsuri numai pe jumătate. Va trebui sâ informez pe mama. Din ce va afla mai repede, va fi cu, atît mai bine.

Făcu o strîmbătură şi se îndreptă spre Cadogan Gardens, unde locuia şi mătuşa lui, la care trăgea doamna Summerhay de cîte ori era în Capitală. Lady Summerhay aştepta să se servească masa şi in timpul acesta citea o carte despre visuri. Umbrarul roşu al lămpii cernea o lumină, trandafirie peste rochia ei cenuşie, rumenindu-i un obraz şi proiectînd o scăpătare albă peste umărul rămas în întuneric. Era o femeie gravă, cu părul blond care abia începuse să încărunţească ; se măritase de tînără şi era văduvă de cincisprezece .ani — era un spirit foarte vioi, temperat de contactul cu oameni -care aveau o situaţie în societate, şi se pricepea admirabil să-şi stă- pînească emoţiile sufletului în clocot, căci ştia că la vîrstă ei elanul nu mai are nici un rost. Nu era nici meschină nici lipsită de libertate în păreri, cum sînt oamenii din societatea bună, ci judeca lucrurile exact cum le-ar fi judecat un om cu răspundere oficială

— participa la orice discuţie, dar evident, nu încerca niciodată să modifice felul de a vedea al altuia. Nenumăratele curente pentru emanciparea şi folosul public, în care era interesată nu numai ea ci şi toate prietenele ei, erau de fapt numai un mijloc de a cheltui prisosul de bunăvoinţă şi energie cu care era înzestrată din fire. Activa pentru binele public în conformitate cu directivele emise de oamenii politici în timpul meselor la care asistau. Nu era deci vina ei că oamenii aceştia îşi permiteau şi ei luxul să stea la masă, în ■faţa publicului. Cînd fiul ei se apropie

de ea, ca să o sărute, îi ,arâtă cartea şi-i spuse :

— Cartea omului acestuia este o adevărată ruşine; îşi etalează
preocupările sexuale, de te *face* să-ţi ieşi din fire. Nu toată lumea se simte obsedată de astfel de probleme. Autorul acesta ar trebui închis într-o casă de nebuni.

Summerhay se uită la ea şi-i răspunde :

— Mama, ţi-am adus cîteva ştiri foarte proaste.

Lady Summerhay îl cercetă înspăimîntată cu privirea. Cunoştea destul de bine expresia pe care o vedea acum întipărită pe chipul lui, felul în care-şi ţinea capul, ca atunci cînd are ceva de gînd să pună la cale, indiferent de consecinţele ce ar putea urma. Tot aşa venea la ea şi cînd trebuia să-i mărturisească datoriile făcute la jocul de cărţi.

— Cred că tu cunoşti pe maiorul Winton, proprietarul castelului din Mildenham şi pe fiica lui. Sînt îndrăgostit de femeia asta
— sînt amantul ei.

Doamna Summerhay simţi că i se taie respiraţi :

— Bryan !

— Bărbatul cu care s-a măritat, e un beţiv. A trebuit să-l părăsească de mai bine de un an, împreună cu fiica ei — dar afară de asta, mai sînt şi alte motive. Ascultă mamă, chestiunea aceasta este penibilă — dar trebuie să o cunoşti şi tu. Ar fi peste putinţă să se gîndească la un divorţ. Glasul lui deveni mai aspru. Nu încerca să mă convingi să renunţ. Ar fi inutil.

De pe chipul mîndru al lui Lady Summerhay păru că a căzut un văl şi uitîndu-se la fiul ei, îşi împreună mîinile.

Frînturile acestea fulgerătoare din „viaţă“, care pentru ea nu fuseseră înainte decît „cazuri“ izolate şi foarte depărtate, i se părură brutale şi fiul ei avu aceeaşi senzaţie, fără să ştie anume de ce. Ce ştire îngrozitoare şi neaşteptată. Se plecă spre ea, şi iuîndu-i mîna, i-o sărută :

— Liniştеşte-te mamă ! Ea se simte fericită, şi tot aşa mă simt şi eu.

Lady Summerhay reuşi cu mare greutate să murmure :

— Crezi — crezi că din situaţia aceasta ar putea să iasă un scandal ?

— Nu cred aşa ceva. Dar în orice caz el este informat.

— Societatea nu iartă niciodată.

— îmi pare foarte rău, de dumneata mamă.

— O, Bryan !

Exclamaţia aceasta pe care o auzea pentru a doua oară, păru că-i sfîşie nervii.

— Nu trebuie să spui nimănui despre ceea ce ţi-am vorbit acuma. încă nu ştim nici noi ce întorsătură vor lua lucrurile.

Sufletul lui Lady Summerhay palpita chinuit de durere. O femeie pe care ea n-a văzut-o niciodată, a cărei origine era îndoeinică şi a cărei căsătorie o pervertise, nu putea să fie decît un fel de sirenă. Lovitura era prea dureroasă. Crezuse în fiul ei; visase să ocupe o situaţie importantă în viaţa politică şi era convinsă că va reuşi să-şi cucerească această situaţie, ca pe ceva ce i se cuvine.

îl întrebă cu glasul stins :

— Acest maior Winton este un om din lumea bună ?

— Evident. Cît despre ea, este o femeie care poate face faţă oricărei situaţii. E cea mai mîndră femeie pe care am întîlnit-o în viaţă. Nu te gîndi nici un moment la felul în care ar trebui să o tratezi. Ea nu cere niciodată nimănui, nimica — poţi să mă crezi în toată liniştea ; şi nici nu este femeia care să accepte resturile căzute din milă de la un ospăţ.

— E mai bine aşa.

Dar în timp ce se uita la fiul ei, Lady Summerhay îşi dădu seama că în sufletul lui dragostea pentru ea începe să se destrame, şi-l întrebă cu glasul liniştit:

— Ai de gînd să trăeşti pe faţă împreună cu ea ?

— Dacă va fi de acord.

— încă nu eşti sigur ?

— Nu, dar voi fi foarte curînd.

Cartea îi scăpă din poală. Se apropie de cămin şi rămase în picioare, uitîndu-se la fiul ei. Veselia care-i lucea în priviri, se stinsese şi faţa lui i se părea acum străină. îşi aduse aminte că l-a mai văzut odată aşa, în parcul din Widrington, cînd se supărase pe un cal şi trecuse pe lîngă ea în galop, cu părul buclat, răvăşit, ca o creastă de demon.

— Cred că nu te aştepţi să mă vezi mulţumită de alegerea pe care ai făcut-o, adăugă ea mîhnită, chiar dacă este aşa cum mi-o descrii tu. Mi se pare că am auzit vorbindu-se ceva în legătură cu ea ?

— Din ce se va spune mai mult rău despre ea, din ce o voi iubi mai mult.

Lady Summerhay oftă.

— Ce are de gînd să facă bărbatul ci ? L-am auzit odată cîntind la un concert.

— Din punct de vedere moral sau legal, n-a făcut pînă acuma nimica. Nu doresc de la Dumnezeu nimic altceva, decît

ca el să înceapă procesul de divorţ.

— Gyp ? Acesta este numele ei ? Se simţi apucată de o dorinţă irezistibilă, dar fără niciun fel de afecţiune, să vadă pe această femeie. Nu ai vrea să o aduci la mine în vizită ? Pînă miercuri sînt singură în toată casa asta.

— Nu cred că va primi să vină. Mamă, să ştii că este o femeie superbă.

Pe buzele mamei lui jucă un zîmbet. Fără îndoială — o Afroditâ ! Dar ce se va întîmpla mai tîrziu ?

— Maiorul Winton ştie ?

— Da.

— Ce-a zis de legătura dintre voi ?

— Din punctul lui de vedere, ca şi din al dumitale, situaţia este deplorabilă. In orice caz, ţinînd seama de situaţia în cure se găseşte ea, nici nu s-ar putea să fie altfel, decît deplorabilă.

Sentimentele stăpînite ale doamnei Summerhay rupseră stăvi- larele şi un torent de cuvinte îi scăpă de pe buze :

— O, dragul meu copil, nu s-ar putea să te reculegi ? în viaţa mea am avut ocazie să văd o mulţime de afaceri de felul acesta, sfîrşind prost. Legile şi obiceiurile sociale îşi au şi ele rostul lor. şi forţa pe care o exercită asupra individului este irezistibilă. Numai rareori se întîmplă, dar şi atunci trebuie să fie cineva de o forţă excepţională, ca să poată scăpa de sub rigorile lor. Să nu-ţi închipui că vei reuşi să eviţi nemulţumirile pe care ţi le-ar putea pricinui, căci ar însemna să te amăgeşti zadarnic. Dacă ai fi scriitor sau artist, care să-şi poată exercita profesiunea chiar în mijlocul deşertului, ar fi cu totul altceva, dar meseria ta te leagă aici de Londra. Gîndeşte-te bine, înainte de a te decide să înfrunţi societatea în care trăieşti. E foarte frumos să afirmi că ceea ce faci, nu interesează pe nimeni, dar foarte curînd te vei convinge, că totuşi interesează. Afară de asta, dragă Bryan, eşti convins că o vei putea face fericită ?

Cînd îi văzu expresia obrazului, se opri numaidecît.

— Mamă, mi se pare că tu n-ai înţeles. Iubesc pe femeia asta atît de mult, încît în afară de ea nimic nu mai poate exista pentru mine.

— Vrei să spui că eşti vrăjit ?

— Vreau să spun exact ceea ce ţi-am spus. Noapte bună !

— Nu vrei să iei masa cu mine ?

Dar el plecă, şi nemulţumirea, teama şi desnădejdea începur.': să-şi facă loc în sufletul lui Lady Summerhay. Se duse şi sc aşează la masă, singură şi tristă.

Summerhay se întoarse de-a dreptul acasă. Felinarele clipeau prin tulbureala serii de toamnă ; vîntul rece smulgea ici coîo cîte o frunză îngălbenită de pe ramurile copacilor. Ceaţa serii începea să şteargă culorile vii ale oraşului — era ceasul cînd formele dure şi precise din cursul zilei încep să se şteargă, să se îmblînzească, să devină întunecate, misterioase, cînd toate secretele ascunse în sufletul muritorilor, în susurul frunzelor, între pereţii caselor încep să se trezească şi să lunece pe aripile visurilor, şi poezia din sufletul oammenilor începe să cînte. Lui Summerhay însă îi mai cînta şi-acum în urechi glasul mamei sale, şi presimţea că fapta lui înseamnă un fel de provocare la adresa tuturora. Pînă şi chipurile trecătorilor pe care-i întîlnea, păreau schimbate. Nimic de aici înainte nu va mai fi pentru el atît de simplu şi de firesc, cum fusese pînă acuma. încă nu-şi putea da limpede seama de ceea ce se petrecuse în jurul lui, dar începea să „înţeleagă" — cum spun guvernantele despre copii mici cînd manifestă cea dintîi înţelegere a realităţii din jurul lor — că de aici înainte va fi obligat să stea la pîndă, mereu gata de atac contra societăţii pe care a ridicat-o împotriva lui.

In clipa cînd dădu să descuie uşa de la intrare, îşi aduse aminte de scena din aceeaşi după amiază, cînd cu un gest furiş şi prevăzător, deschisese pentru prima dată uşa în faţa lui Gyp, ca să intre în casa lui, şi se gîndi că de aici înainte viaţa pe care o va duce, va fi o continuă provocare la adresa societăţii în care este -condamnat să trăiască.

Intră în camera de lucru şi după ce aprinse focul în cămin. începu să golească sertarele, să aleagă şi să distrugă hîrtiile, să facă liste şi să împacheteze documente. în cameră era linişte şi totul părea plin de prezenţa invizibilă a lui Gyp. închise ochii şi i se păru că o vede alături de cămin, stînd în picioare şi cu faţa întoarsă spre e!, aşa cum o văzuse înainte de plecare. Din ce femeia aceasta îl va iubi mai mult, din ce-i va fi tot mai dragă. ..Doamne Sfinte !“ exclamă el. Bătrînul terrier scoţian se ridică din colţul lui şi apro- piindu-se de el, îi puse botul negru şi rece în palmă.

— Haide Ossy, bătrînul meu Ossian !

Cîinele sări în fotoliu şi-şi încolăci trupul acoperit de blana neagră pe lîngă el; încălzit de focul care pîlpîia sub spuză şi în-cepea să se stingă, odată cu amintirile trecutului său.

11

Cu toate că Gyp nu se uită înapoi, simţea că Summerhay s-a oprit in loc şi se uită după ea, cum se depărtează spre casa tatălui ei din Bury Street. Se simţea surprinsă de pasiunea vijelioasă care o stăpînea, întocmai ca un înotător cînd intră în mare şi-şi dă seama că a pierdut terenul de sub picioare şi valurile încep să-l ducă cu ele.

îşi petrecu a doua noapte fără să închidă ochii, ascultînd ceasurile cum se scurg unul după altul, pe măsura clopotului din turnul catedralei Westminstcr. In timpul mesei povesti tatălui ei despre apariţia neaşteptată a lui Fiorsen. Winton tresări şi sc uită la ea.

— Şi ce-ai făcut Gyp ?

— I-am spus adevărul.

Curios şi contrariat, cu toate că nu avea nici un motiv pentru aşa ceva, plin de admiraţie pentru îndrăzneala de care dase dovadă şi înspăimîntat de urmările pe care le-ar putea avea pasiunea aceasta violentă a dragostei profunde ce o stăpînea — reuşi cu multă greutate sâ-şi înfrîneze avalanşa aceasta de sentimente şi să o întrebe :

— Cum a primit ştirea aceasta ?

—A rupt-o la fugă. Sînt convinsă că acuma nu va mai admite să divorţeze.

— Exact; eu nu-1 cred capabil nici cel puţin de această necuviinţă. Tăcu un timp, pe urmă adăugă : în cazul acesta dragă Gyp soarta urmează să se decidă singură, din voinţa zeilor. Dar fii cu băgare de seamă, Gyp !

Către amiază Gyp se duse să aducă pe mica Gyp care se întorcea de la mare, guralivă, serioasă şi arsă de soare ca boabele de cafea prăjită. După ce-i dădu de mîncare, tot ce poftea şi avea voie să mănînce, Gyp o luă in braţe şi se urcă în dormitor unde după ce o înveli într-un şal, se întinse alături de ea pe pat. După cîteva mîngîieri alături şi vorbe de leagăn, mica Gyp care era ostenită de drumul pe care-1 făcuse, adormi numaidecît. Gyp rămase trează şi se uită la ea cum sta adormită cu umbrele negre ale genelor reflectate pe obraji. Nu era pasionată după copii, dar fetiţa aceasta cu ochii adînici şi negri, delicata şi arsă de soare, cu glasul gîngurind mereu în jurul „mămichii", era adorabilă şi insinuant de seducătoare. Se dezvoltase foarte repede, luînd rotunjimile pline de graţie ale unui animal tînăr şi perfecţiunea de floare. Se vedea de pe acuma că sîngele italian pe care-1 moştenise de la străbunica ei, începca să prevaleze, iar părul care pierduse moliciunea din primele luni ale

copilăriei, începuse să i se cîrlionţeze la ceafă şi pe frunte. O mînuţă înegrită de soare, îi scăpase de sub şal şi acum se cripase între ciucuri. Gyp îi examina unghiile trandafirii cu albul aproape ridicul de mic şi-i urmări liniştea respiraţiei, mai liniştită decît tremurul petalelor de floare cînd nu se simte nici o adiere de vînt, pe urmă se plecă spre pleoapele cu gene lungi, tot mai adînc, pînă cînd trebui să-şi încoarde gîtul, ca să nu o sărute.

Ir. aceeaşi seară, în timpul mesei, Winton îi spuse :

— Am fost la Fiorsen şi l-am prevenit să-şi vadă de treaba lui. L-am găsit la Rosek. Cînd am ajuns în faţa casei, am întîlnit la intrare pe dansatoarea aceea — şi i-am dat să înţeleagă că am întîlnit-o, aşa că-mi închipui că de aici înainte te va lăsa în pace.

— Spune-mi, cum arată fata ?

Winton zîrnbi. Cum să-i descrie impresia pe care i-a făcut-o fata asta pe care o întâlnise coborînd scările — ochii aceia care îl priviseră speriaţi, în clipa cînd l-au recunoscut, şi gura rămasă deschisă.

— Este aproape tot aşa cum a fost şi înainte. Cam speriată de apariţia mea. Destul de drăguţă, dar evident, vulgară. Purta o pălărie albă, foarte elegantă. Cînd am intrat, Rosek cînta Ia pian şi celălalt din vioară. Erau gata să nu mă primească în casă. Ciudată locuinţă...

Gyp îşi putea imagina foarte uşor ce-a fost. Pereţii negri, statuile de argint, gravurile lui Rops, flori veştede de trandafiri şi mucuri de ţigări în toate părţile — cei doi în faţa pianului — şi tatăl ei calm şi rece ca un sloi de gheaţă.

— Cu astfel de indivizi nu se poate să te porţi cu mănuşi. Mi-a fost peste putinţă să uit purtarea lichelei aceleia de polonez faţă de tine, draga mea.

Gyp se cutremură de un fior de groază.

— Aproape îmi pare rău că te-ai dus să vorbeşti cu el, tată. I-ai spus ceva...

— Nu, cred chiar că am fost exagerat de politicos. Cu toate acestea n-aş putea afirma că pe unul dintre ei nu l-am numit derbedeu. Ei mi-au răspuns ceva relativ la infirmitatea mea, de care n-ar trebui să abuzez.

— O, tată, drag.

— Polonezul...

Se simţi din nou cuprinsă de groază. Prin faţa ochilor i se şterse chipul palid şi suav al lui Rosek, cu ochii aceia plini de enigme, cu gura zîmbitoare, plină de dorinţi stăpînite, gura aceea senzuală — omul acesta nu o va ierta niciodată.

Winton însă zîmbea. Era mulţumit de această întîlnire în

timpul căreia putuse să-şi descarce sufletul.

Gyp îşi petrecu toată seara, scriind prima şi adevărata ei scrisoare de dragoste. Dar a doua zi cînd apăru în faţa căsuţei lui Summerhay, aşa cum îi scrisese, obloanele erau închise şi casa părea pustie. Ar fi trebuit să o aştepte la fereastră. Poate nu primise scrisoarea ei, sau nici nu se mai întorsese acasă de ieri ? îşi simţi inima îngheţată de spaima obişnuită între doi oameni care se iubesc, şi pierd ocazia să se întîlnească. In grădiniţa triunghiulară era o statuetă a unui Eros cu arcul rupt — pe urmărul lui înverzit de vreme, se oprise o vrabie ; în jurul capului frunzele de liliac îi tremurau ca o coroană de lauri, iar la picioare bătrînul terrier scoţian sforăia de zor.

— Ossy ! dinele se apropie de ea, dînd încetişor din coadă. Unde e stâpinul ? Hai spune ?

Clinele îşi frecă botul de picioarele ei. Părăsi casa şi grădina cu sufletul chinuit de tot felul de gînduri. Unde plecase oare ? De ce nu i-a dat de ştire ? îndoielile începură să o asalteze. Ce ştia ea despre omul acesta, dincolo de declaraţiile lui de dragoste ? Gelozia care o chinuise cele cîteva zile de vacanţă petrecută pe malul mării, cînd scrisorile lui încetaseră să mai sosească, începu să o ciiinuie şi mai violentă. Aici nu putea să fie altceva decît o femeie care avea drepturi asupra lui, sau o fată pe care el a iubit-o. Rămase consternată de gelozia aceasta subită care o chinuia. îşi închipuise întotdeauna că mîndria ei o pune la adăpostul unui astfel de sentiment, atît de sumbru, de dureros şi nedemn — un sentiment atît de sîngeros şi chinuitor în simplitatea lui neaşteptată.

Winton plecase la Club, aşa că mîncă ceva din fugă ; pe urmă se îmbrăcă din nou şi ieşind în stradă, trecu pe lîngă biserica St. .James ca să ajungă în Piccadilly care la această oră era foarte populat, şi se îndreptă spre parc. Alergătura aceasta o făcea să se simtă mai uşurată, şi-şi continuă drumul, zîmbind, fără să-şi dea seama de ce. De pe străzile laterale apăreau femei care umblau cu prefăcută grabă, mergînd spre o ţintă anume care nu era nicăieri. Gyp simţea o uşoară înfiorare cînd le întîlnea privirile curioase ale ochilor îndreptaţi spre ea, din mijlocul obrazelor acoperite de fard. Presimţea că prezenţa ei le supără — dar în clipa aceasta simţea o dorinţă nebună să supere pe toată lumea care-i ieşea în cale.

Un brăbat îmbrăcat în frac şi cu pardesiul descheiat, începu să meargă la pas cu ea. îşi continuă drumul drept înainte — pe buze cu acelaşi zîmbet indiferent — conştientă de mirarea omului de alături de ea care se simţea atras ca de o putere magnetică. Vâzîndu-i expresia oglindită pe faţă, bărbatul coti pe

o stradă lăturalnică şi dispăru, iar ea se simţi din nou stăpînită de veselia răutăcioasă de adineaori.

Traversă pe partea cealaltă a parcului şi o luă înapoi spre St. James, copleşită de astădată de adîncă mîhnire. Ce bine ar fi ca acuma iubitul ei să fie aici lîngă ea şi să treacă împreună pe sub umbra vărgată de lumină a felinarelor, înveliţi de aerul călduţ al serii. De ce nu era acuma pe stradă, între aceşti trecători. Cu un singur zîmbet ar fi fost în stare să facă orice bărbat să se ia după ea, dar era incapabilă ca din deşertul acestui oraş, să facă să se apropie de ea singurul bărbat pe care l-ar fi dorit. Se opri în colţul străzii St. James. Aici era clubul lui. Probabil el era la club, la o partidă de cărţi sau juca biliard şi cu toate acestea părea că este în altă lume. Foarte curînd va ieşi de la club şi se îndrepta spre un muzic hali, sau va apuca spre casă, gindindu-se la ea... adică de ce tocmai gîndindu-se la ea ! Trecu foarte aproape de ferestrele clubului şi se grăbi să ajungă mai repede acasă.

Dimineaţa următoare primi de la el o scrisoare. Summerhay îi spunea că este într-un han de pe marginea Thamisei, şi o aşteaptă să vină cu trenul de unsprezece. O va aştepta în gară. Avea de gînd să-i arate o casă pe care o văzuse în apropiere, iar după amiaza şi-o vor putea petrece împreună pe marginea apei. Ştirea de la el o primi cu un extaz pe care nu era în stare să şi-l ascundă. Winton care o urmărea cu privirea, îi spuse pe neaşteptate.

— Gyp, mi se pare că eu va trebui să plec pînă la New Market; aşa că mă voi întoarce acasă numai mîine seară.

In compartimentul trenului care o ducea la destinaţie, trăi cîteva clipe de extaz. Nici dacă iubitul ei ar fi fost alături de ea în compartiment, nu i s-ar fi părut că ar putea să fie mai aproape de el, decît în aceste clipe.

îl zări imediat ce trenul intră în gară ; se apropiară unul de altul, fără să-şi strîngă mîna, fără să-şi spună nimica, doar că se priviră îndelung.

O trăsurică, despre care Summerhay, spunea că o scosese „din pămînt cu cal şi vizitiu cu tot*', îi luă numaidecît, şi sub valtrapul cu caro se acoperiseră pe genunchi, se ţineau strins de mînă.

O zi de început de septembrie, caldă, dar nu excesiv si lumina soarelui se cerne ca un văl de mătasă peste pomii pustiiţi de belşugul verii, peste cîmpurile sdcerate, îmblinzind verdele

colinelor şi dîndu-le o patină arămie ; în depărtări se aud bătăi stinse de puşcă şi în timp ce te uiţi la ramurile copacilor, vezi că o frunză începe sâ se desprindă şi pleacă, fără su-ţi poţi da seama de ce.

Apucară pe o potecă şi trecînd pe lîngă o pădurice de fagi, ajunseră în faţa unei case singuratice şi vechi, clădită din cărămidă roşie, acoperită de viţă sălbatică ; casa avea o vatră joasă şi coşuri înalte. în faţa ei era o pajişte de grădină, neîngrijită, înconjurată de plopi şi la mijloc un nuc bătrîn. Toată grădina era plină de lumină de soare şi în aer plutea un zumzet neostenit de albine. Dincolo de şirul plopilor era o porţiune de teren unde caii de curse ieşeau dimineaţa, să-şi facă galopul cotidian. Summerhay scoase cheile de la intrare. După ce trecură pragul, totul li se păru ca într-un basm de copii, în timp ce-şi închipuiau că vor trăi aici
împreună şi alegeau destinaţia fiecărei camere. Gyp se gîndi că plăcerea clipei acesteia nu trebuie tulburată cu o discuţie, spunîndu-i că o astfel de hotărîre ar trebui cîntărită mai îndelung. Iar cînd o întrebă :

— Ei ce zici dragă, de casa asta ? se mulţumi să-i răspundă :

— Este foarte drăguţă în felul ei, dar mai bine să profităm de ocazie şi să ne întoarcem pe malul fluviului.

Inchiriară o barcă de la han, iar pentru Summerhay care fusese pe vremuri vîslaş în echipa de la Oxford, fluviul de la Lechlade pînă la Richmond, era o veche cunoştinţă ; Gyp însă îl vedea pentru prima dată şi se simţi cuprinsă de magia lui irezistibilă. Ziua aceasta limpede şi liniştită, cu plimbarea în lungul undelor verzi şi adînci, printre florile de nufăr care se legănau la suprafaţa apei, cu gînguritul porumbeilor şi libelulele care săgetau prin aer, peşti care stăteau leneşi la suprafaţă, plăcerea de a întinde mîna în apa rece ca pe urmă să-şi răcorească obrajii înfierbîntaţi, prezenţa atît de apropiată a iubitului ei, total i se părea ca un vis în care se întrupau dorinţele ei de fericire. Era oare adevărat, că abia cu un an în urmă ea trăise alături de alt bărbat ?

Era tîrziu cînd ajunseră în partea unde era ultimul braţ cu apa moartă al fluviului şi după ce legă barca la mal se aşează din nou lîngă ea; din adîncul umbrelor care se întindeau peste luciul apei, simţi cum o melancolie nelămurită prinde să i se furişeze în suflet şi tresări, auzindu-1 că începe să vorbească.

— Gyp, va *trebui* să plecăm undeva împreună. Ne va fi peste putinţă să mai trăim despărţiţi unul de altul, mulţumindu-ne cu ceasurile pe care le putem petrece împreună pe ascuns, cum este acesta de astăzi.

— De ce nu, dragul meu ? Plimbarea aceasta nu ţi se pare c-

a fost divină ? Ce-am putea aştepta mai adesăvîrşit, decît această plăcere de a fi împreună ? A fost ca în paradis.

— Da, dar cînd te gîndeşti că trebuie să ne despărţim în fiecare zi; că trebuie să trăiesc nopţi şi zile întregi, fără să te pot vedea ; Gyp trebuie să te decizi! Tu nu mă iubeşti îndeajuns, ca să poţi face un astfel de sacrificiu ?

— Te iubesc prea mult, ca să dorim mai mult decît ne-a fost dat, ar însemna să ispitim providenţa. Mai bine să continuăm aşa cum sîntem, dragă Bryan[1]!

— Ţi-e frică de ceva ?

— Mai bine să nu schimbăm nimica din viaţa noastră, căci ar fi să ne supunem unui risc.

— Ţi-e teamă de cunoştinţe, de societatea în care trăim ? Eu mi-am închipuit că aşa ceva nu te poate interesa.

Gyp zimbi.

— De societate ? Nu, mie nu mi-e teamă de societate.

— Atunci de cine ? De mine ?

— Nu ştiu nici eu tocmai precis. Bărbaţii se plictisesc foarte uşor. Eu sînt o fire neîncrezătoare, şi nu mă pot stăpîni să nu-ţi spun adevărul, dar nici nu mă pot schimba.

— Ar fi peste putinţă ca un bărbat să se plictisească de tine. Nu cumva ţi-e frică de tine însăţi ?

Gyp zîmbi din nou.

— In orice caz, nu mi-e frică din cauză că te-aş iubi prea puţin.

— Cum se poate ca cineva să iubească prea mult ?

Ii luă capul în palme şi-i apropie obrazul de buzele ei:

— Nu, Bryan : să continuăm aşa cum am început. Voi face tot posibilul ca să nu ai niciodată motiv să regreţi ceasurile pe care le petreci cu mine. Dacă s-ar întîmplă să te plictiseşti de dragostea mea, mi-ar fi peste putinţă să mai trăiesc.

El continuă să pledeze multă vreme — cu vorbe repezi, cu sărutări, cu argumente; dar la tot ce-i spunea, ea se mulţumea să-i răspundă, pe acelaşi ton blînd şi plin de tristeţe : „nu !“ Se făcuse seară şi se simţea roua din ierburi, cînd părăsiră barca. în momentul cind să intre pe peronul gării, îl apucă de mînă şi i-o strînse la piept:

— Iubitule — nu fi supărat pe mine ! Poate într-o bună zi îmi voi schimba hotărîrea luată acuma.

în compartimentul trenului care o aducea spre Londra. încercă să-şi închipuie încă odată că este în barcă, învelită de umbrele serii apropiate, de şopotul trestiilor şi tot farmecul liniştit al fluviului.

12

Deschise încet uşa de Ia intrare şi se duse de-a dreptul în camera ei. Tocmai începuse să-şi scoată bluza cînd dădea Betty intră plîngînd.

— Betty, ce s-a întîmplat ?

— O, draga mea, unde ai fost pînă acuma ? Au venit şi-au furat-o. Ticălosul acela de bărbatul dumitale, a venit şi a smuls-o din cărucior, pe urmă s-a urcat cu ea într-un automobil uriaş, împreună cu celălalt. Aproape mi-am pierdut minţile. Gyp se uită la ea năucită. Domnul maior era plecat de acasă şi n-aveam cui să-i spun. Tocmai mă întorsesem să închid poarta de la stradă şi nici nu l-am băgat de seamă, pînă cînd l-am văzut că se întinde cu braţele acelea imense peste cărucior şi o ridică. Biata femeie se lăsă pe marginea patului şi începu să plîngă cu sughiţuri.

Gyp rămase împietrită de groază. Mizerabilul de Rosek se răzbunase pentru umilinţa pe care nu i-o putuse ierta.

— O, Betty, cît trebuie să plîngă mititica de ea !

Un nou torent de gemete fu singurul răspuns pe care-1 primi de la dădacă. Apoi dintr-o dată îşi aduse aminte de ceea ce spusese avocatul acum un an — că în faţa legii Fiorsen are drept asupra fetiţei şi o poate reclama. Pe vremea aceea, dacă ar fi înteput un proces scandalos contra lui, ar fi reuşit să obţină ea fetiţa ; astăzi însă — probabil ar fi peste putinţă. Ce urmăreau oare ? Să o determine să se întoarcă la Fiorsen sau să renunţe la iubitul ei ? Se apropie de oglindă şi zise :

— Vom pleca numaidecît şi vom încerca să i-o luăm într-un fel sau altul. Du-te Betty, şi spală-te pe obraz.

în timp ce se îmbrăca, lupta din toate puterile contra groazei pe care i-o pricinuia eventualitatea de a-şi pierde copilul sau iubitul ; din ce va fi mai liniştită, va reuşi cu atit ma uşor să lupte contra lor, cu mijloace subtile şi repezi. In casă avea undeva un mic pumnal pe care i-1 dăruise cineva mai demult. îl căută şi după ce-1 scoase din teacă, îl înfipse într-un dop de plută şi şi-l strecură în sîn. Dajcă sint în stare să-i fure fetiţa, atunci sînt în stare să facă orice. Scrise tatălui ei cîteva rînduri, spunîndu-i ce s-a întîm- plat şi unde se duce. Pe urmă luară o maşină şi plecară. Apa rece şi liniştea stăpînei sale făcuseră pe Betty să se liniştească, dar stringea conţinu pe Gyp de mînă şi ofta îndurerată.

Gyp îşi dădu toată silinţa să nu se gîndească la nimica. Dacă s-ar fi gîndit că în timpul acesta fetiţa ei plînge, cu siguranţă ar fi început să plîngă şi ea. Dar revolta pe care o simţea contra

celor doi, îi dădu curajul de care avea nevoie. Luă o hotărîre subită şi se întoarse spre Betty, apoi declară cu glasul liniştit:

— Betty, aici e vorba de domnul Summerhay ! Din cauza lui ne-au răpit fetiţa. Bănuiesc că şti că noi ne iubim. Pe fetiţă au furat-o ca să mă determine să fac ceea ce-mi vor cere.

în loc de răspuns, auzi un fel de scîncet prelung.

Pe faţa ei buclată se citi consternarea pricinuită de conflictul între concepţia ei morală şi încrederea pe care i-o inspira Gyp, între temerile şi dorinţa ei de a o vedea fericită, lupta dintre sluga credincioasă şi dădea ei de altădată.

— O, drăguţa de ea ! Este un gentleman cît se poate de cumsecade. Niciodată nu te-am considerat cu adevărat căsătorită, cu străinul acesta, în biroul acela îngrozitor de stare civilă, fără muzică şi fără flori, fără binecuvîntarea preotului şi fără nimica. Am plîns pe vremea aceea de nu mai ştiam de mine.

— Nu Betty, adevărul este, că mi-am închipuit că sînt îndrăgostită. Un tremur convulsiv şi un oftat adînc anunţă un nou val de lacrimi. — Nu mai plînge ; sîntem aproape. Gîndeşte-te la fetiţa noastră.

Maşina se opri. îşi pipăi pumnalul, pe urmă se dădu jos, şi apucînd pe Betty de braţ, începu să urce scara, fără să se teamă de nimica. Prin minte îi defilau amintiri despre Daphne Wing şi Rosek, despre femeia aceea grasă, cum o chema ? Amintirile atîtor fantome şi atîtor ceasuri dureroase : se vedea pe sine însăşi cobo- rînd această scară, ca să ia maşina care o aştepta ; pe Fiorsen alături de ea pe întuneric, retras într-un colţ sau străin lîngă ea.într-un rînd se întoarseră pe jos acasă, spre ziuă şi făcuseră o bună bucată de drum împreună cu Rosek. Amintiri tulburi şi ireale. Strîngînd mai cu putere pe Betty de braţ, sună şi întrebă valetul care veni să le deschidă :

— Ford, domnul Fiorsen este acasă ?

— Nu ma-am ; domnul Fiorsen şi contele Rosek au plecat la ţară, astăzi după amiază. încă nu mi-au dat de ştire unde sînt. Probabil se făcuse albă la faţă, căci îl auzi ca prin vis că o întreabă : Pot să vă dau vre-un ajutor doamnă ?

— Te rog, cînd au plecat ?

— La orele unu ma'am — cu maşina. Contele Rosek era la volan. Dar cred că nu vor lipsi prea mult, căci nu şi-au luat decît dte un geamantan. Dacă vreţi să-mi lăsaţi adresa ma-am, vă pot da de ştire imediat ce se întorc.

îi întinse o carte de vizită şi murmură :

— îţi mulţumesc Ford ; îţi mulţumesc foarte mult, apoi apucă din nou pe Betty de braţ şi sprijinindu-se de ea, coborî

scara.

Se simţi cuprinsă de o groază cumplită. Să pierzi fiinţe care nu se pot ajuta pe ele însăşi — copii sau căţeluşi — şi să ştii dinainte că nu ai posibilitatea să dai de urma lor, să le vii întrajutor, indiferent de suferinţele prin care trec. Se simţea ca şi cînd ar fi fost bătută în piroane şi nu putea face nici o mişcare, în timp ce plînsul chinuitor al fetiţei îi răsuna în urechi. Nu putea face nimica ; se simţea complet neputincioasă. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să se întindă în pat şi să aştepte. Din fericire, datorită plimbării pe care o făcuse în timpul după amiezii, adormi somn adînc. Cînd se trezi, văzu că pe tava cu care-i aduseseră ceaiul, era o scrisoare de la Fiorsen.

Eu nu sînt un răpitor de copii, ca tatăl tău. Legea îmi dă drept asupra copilului meu. Dar dacă-mi juri că renunţi la amantul tău, iţi voi aduce fetiţa imediat înapoi. Dacă nu vei vrea să renunţi la el, voi pleca din Anglia împreună cu ea. Trimite-mi răspuns la Oficiul poştal, şi prevină-1 pe tatăl tău, să nu xncsrce nimic împotriva mea.

GUSTAV FIORSEN,

In josul scrisorii era adresa unui oficiu poştal din West End. După cîteva clipe de chinuri sufleteşti, îşi regăsi din nou liniştea şi curajul. Probabil fusese beat cînd îi scrisese această scrisoare ? Parcă simţea mirosul de coniac al respiraţiei lui ; dar era foarte uşor să-ţi imaginezi ceea ce crezi, şi-ţi convine. Citi scrisoarea din nou. Dacă ar fi scris-o el, cu siguranţă nu s-ar fi putut stăpîni să nu facă vreo aluzie la justiţie, sau vreo ironie la adresa lui însuşi, pentru a salva reputaţia ei. Scrisoarea însă era dictată de Rosek. Revolta ei se trezi din nou. De ce să încerce să lupte cu remuşcările care o chinuiau ? Sări din pat şi se aşeză la masă :

Cum ai putut să comiţi o astfel de imfamie ? In orice caz nu lăsa fetiţa fără dădacă. Nu este deloc un gest demn de tine, să faci pe biata micuţă să sufere. Betty va fi gata de plecare, în orice moment vei trimite după ea. Intrucît mă priveşte pe mine, trebuie să-mi laşi timp să mă pot hotărî ce am de făcut. Iţi voi spune peste două zile.

După ce expedie scrisoarea şi trimise o telegramă tatălui ci la New Market, citi din nou scrisoarea primită de la Fiorsen şi se convinse definitiv că era dictată de Rosek. Apoi dintr-o dată îşi aduse aminte de Daphne Wing. Poate cu ajutorul ei s-ar putea face ceva. I se păru că o vede zăcînd albă şi livid, deznădăjduită

din cauza morţii copilului ei. în orice caz putea face o încercare.

Peste un ccas maşina ei se opri în faţa locuinţei familiei Wagge. Tocmai întinsese braţul spre sonerie, cînd auzi un glas alături de ca :

— Daţi-mi voie ; am eu cheia de la intrare. O... dumeavoastrâ sînteţi, şi se pomeni faţă în faţă cu domnul Wagge caro se întorcea de la magazin. Poftim, poftim, zise el. Tocmai mă gindeam, nu cumva vom avea ocazie să ne revedem, după cele ce am auzit.

îşi atîrnă în cuier jobenul învelit de crep negru şi întinzînd mina spre clanţa uşii, adăugă cu glasul răguşit :

— îmi închipuisem că afacerea asta s-a terminat, şi-i deschise uşa de la sufragerie.

în camera aceea de care Gyp îşi aducea aminte atît de bine, masa era întinsă şi acoperită cu o faţă plină de pete, pe care se vedea si o sticlă de sos Worcestor. Vasul cel mic, albastru, dispăruse şi acuma nimic nu mai tulbura armonia de verde şi roşu.

— Daph... Daisy nu mai locuieşte aici ? întrebă Gyp repede.

Pe chipul domnului Wagge se oglindea bănuiala, viclenia şi admiraţia pe care prezenţa lui Gyp i-o inspira de fiecare dată cînd o vedea.

— Cu alte cuvinte, din atitudinea dumneavoastră ar trebui să înţeleg, hîîm...

— Am venit să rog pe Daisy să-mi facă un serviciu.

Domnul Wagge îşi suflă nasul.

— Dumneata va să zică nu ştii...

— Ba da ; bănuiesc că ea se întîlneşte cu soţul meu ; dar faptul acesta îmi este complet indiferent — omul acesta nu mai există pentru mine.

Expresia feţei domnului Wagge deveni şi mai enigmatică : la sentimentele de adineaori se adăuga acuma şi demnitatea de soţ.

— Ei bine, ţinînd seama de situaţie, probabil nu ar fi cîtuşi da puţin de mirare. Eu am fost întotdeauna de părere...

Gyp îl întrerupse, înainte de a-şi termina fraza.

— Te rog, domnule Wagge, să nu mai insistăm. Vrei să-mi dai adresa lui Daisy ?

Cîteva clipe domnul Wagge rămase preocupat de propriile lui gînduri, pe urmă răspunse cu glasul puţin cam răstit :

— Comrade Street, şaptezeci şi trei, So'o. Pînă marţea trecută, cînd am avut nenorocul să mă întîlnesc cu el, trebuie să vă spun eă mă credeam îndreptăţit să cred orice. Astăzi însă numi rămîne decît părerea de rău că nu l-am pocnit — era prea iute de picior pentru mine... Făcînd gesturi cu mîna înmănuşată în

negru, continuă : Totul se datoreşte acestei afurisite de independenţe — vă rog să mă iertaţi — dar e peste putinţă să te stăpîneşti, sfîrşi el.

Gyp îl auzi în timp ce ieşea :

— Cine ar fi în stare să se stăpînească ? îmi închipuiam că după cele întîmplate, îşi va băga minţile în cap. Apoi cînd puse mîna pe clanţa de la intrare, chipul lui tumefiat şi bărbuţa căruntă se plecă peste umărul ei: Dacă vă duceţi la ea, sper că dumneavoastră...

După ce se urcă în maşină, Gyp se cutremură de scîrbă. Intr-un rînd luase masa cu tatăl ei pe Ştrand. Localul era plin de tipuri care semănau cu domnul Wagge.

13

Numărul şaptezeci şi trei, în Comrade Street, Soho, era foarte greu de găsit, dar totuşi nimeri la adresă, cu ajutorul unui băiat care aducea laptele. O mînă albă şi grăsuţă apăru prin întredeschizătura uşii, şi se întinse după sticla de lapte, pe urmă se auzi glasul lui Daphne Wing:

— O, unde este frişca ?

— Azi nu am frişca.

— O, nu ţi-am spus să-mi aduci în fiecare zi la amiază, de doi penny.

— De doi penny, repetă băiatul, făcînd ochii mari. Mi se pare că ai vrut să vorbeşti cu ea ? şi începu să bată cu pumnul în uşa care se închisese. O doamnă vrea să vorbească cu dumneata. Bună ziua, miss.

în uşă se arătă Daphne Wing, îmbrăcată într-un himono albastru. Ochii ei cercetară repede pe Gyp.

— O, se miră ea.

— îmi dai voie să intru ?

— O da, desigur, vă rog chiar. Tocmai mă apucasem să fac exerciţii. O, îmi pare foarte bine că vă văd.

în mijlocul atelierului era o măsuţă aşternută pentru două persoane. Daphne Wing se îndreptă spre masă, în mînă cu sticla de lapte şi în cealaltă cu un cuţitaş, cu care probabil deschisese stridii. Se întoarse apoi spre Gyp. Era stacojie la faţă şi tot aşa şi gitul care apărea în formă de V din faldurile kimonoului. Ochii ei mari şi speriaţi întîlniră privirile lui Gyp.

— O, doamnă Fiorsen, sînt atît de mulţumită. Vă rog să mă credeţi. Ţineam atît de mult să veniţi să vedeţi apartamentul meu. Cum aţi aflat adresa mea ? Pe urmă plecă privirile în pămînt şi adăugă : Cred că va fi mult mai bine să vă spun

adevărul. Domnul Fiorsen a venit într-o zi la mine, şi de atunci l-am întîlnit şi la contele Rosek, pe urmă... noi...

— înţeleg, dar te rog să nu-ţi mai pierzi vremea povestindu-mi.

Daphne Wing continuă grăbită :

— Evident, eu sunt acuma femeie independentă. Apoi dintr-odată masca de sfială pe care şi-o impusese, căzu şi apucă pe Gyp de mînă : O, doamnă Fiorsen, eu niciodată nu voi reuşi să fiu ca dumneata.

— Să sper că nu vei reuşi. — Cum să ceară acestei fete un serviciu ; ar fi oare posibil ca tocmai ei să-i ceară ceva ? încercă să-şi stăpînească revolta şi reuşi să articuleze cu prefăcută linişte : îţi mai aduci aminte de fetiţa mea ? Sigur că nu; n-ai văzut-o niciodată. *El* şi contele Rosek au reuşit să mi-o răpească.

Daphne Wing îi frămîntă mîna într-un gest convulsiv.

— O, ce ticăloşie. Cînd s-a întimplat asta ?

— Ieri după amiază.

O, îmi pare bine că de atunci n-a mai apărut in faţa mea. O, cit de îndurerată trebuie să fii ! Ce ticăloşie ordinară. Pe chipul lui Gyp trecu o umbră de zîmbet. Daphne Wing continuă : Nu ştiu dacă dumneata îţi dai seamă, dar pentru mine liniştea aceasta a dumitale mi se pare ceva îngrozitor. Mă înspăimîntă. Dacă s-ar fi întîmplat să trăiască fetiţa mea şi să mi-o fure cineva în felul acesta, eu cred că aş fi mai mult moartă decît vie.

Gyp îi răspunse cu glasul îngheţat.

— Cred ; aş vrea să mi se redea copilul, şi m-am gîndit că...

Daphne Wing îşi împreună mîinile.

— O, crcd că voi putea obţine atîta lucru de la el... Se opri zăpăcită, pe urmă adăugă sfioasă : Eşti sigură că situaţia de acum nu te supără deloc ?

— Nu m-ar supăra nici dacă ar avea cincizeci de femei de care să fie îndrăgostit. Poate chiar este cu adevărat.

Dinţii maxilarului superior al lui Daphne se înfipseră în buza de jos, cu o expresie de ferocitate.

— Astăzi înţeleg să facă el ceea ce vreau eu, nu să fac eu ceea ce vrea el. Acesta este singurul avantaj pe care ţi-1 poate oferi iubirea. O, te rog, nu mai zîmbi in felul acesta ; mă faci să mă simt atît de nesigură de mine.

— Cînd te vei revedea cu el ?

Daphne Wing se aprinse la faţă.

— ll aştept să vină la masă. Cred că nu e cazul, ca la mine să se simtă cum s-ar simţi într-o casă străină, nu este aşa 7 Pe urmă ridică puţin privirea : Ştii că nu-mi dă voie nici să pomenesc numele dumitale ; cînd nv-aude, parcă e ca un ieşit din minţi. Tocmai din cauza aceasta sînt sigură că el te mai iubeşte. Doar că iubirea lui este foarte ciudată. Pe urmă apucă pe Gyp din nou de mînă : Nu voi uita niciodată cît de bună ai fost cu mine. Sper că dumneata — ai reuşit să te îndrăgosteşti de altcineva. Gyp îi strînse degetele umede şi lipicioase ale mîinii, iar domnişoara W'ing continuă : Sînt convinsă că fetiţa este un îngeraş. Cît trebuie să suferi. Eşti palidă ca o moartă. Dar suferinţa nu ajută la nimica. Cu învăţătura asta m-am ales şi eu, din suferinţele prin care am trecut.

Gyp făcu un pas şi aplecîndu-se.spre ea, o sărută pe frunte.

— La revedere. Fetiţa mea dacă ar şti ce faci pentru ea, ţi-ar fi recunoscătoare.

Cînd dădu să plece, auzi un hohot de pllns pe urma ei. Dar înainte să poată spune ceva, Daphne Wing îşi duse mîna la gît, ca şi cînd ar fi vrut să-şi înăbuşe suspinele, şi declară cu glasul înecat :

— O, — ce tîmpenie ; mă simt perfect stăpînă pe toate emoţiile mele ; dar... cred că prezenţa dumitale mi-a adus aminte — eu nu plîng *niciodată...*

Ecoul cuvintelor acestora şi hohotele stăpînite de plîns o petrecură în lungul aleei, pînă la maşina cu care venise.

Cînd ajunse în Bury Street, găsi pe Betty aşteptînd în hol, cu boneta în cap. Nu trimisese nimeni după ea şi nici de la New Market nu sosise nici un răspuns. Se urcă în camera ei, ca să scape de privirile iscoditoare ale servitorilor. Trăgea cu urechea la cel mai mic zgomot care venea din stradă, dar carc în relitate nu putea să aducă nici o schimbare, şi se apropia mereu de fereastră. Betty intrase în camera fetiţei care era de cealaltă parte a culoarului, şi o putea auzi cum se plimbă neodihnită de la un colţ la altul printre mobile. Puţin după aceea se făcu linişte, şi deschizînd uşa cu băgare de seamă, o văzu aşezată pe un cufăr, cu spatele la uşă, plîngînd cu sughiţuri. Gyp se întoarse tremurînd în camera ei. Dacă — dacă fetiţa ei nu se poate să-i fie redată decît în schimbul acestui sacrificiu, ce va face ? Ce se va întîmplă, dacă scrisoarea pe care o primise, era ultimul lui cuvînt şi va trebui să se decidă la o alegere. La care

va renunţa ? Pe cine să urmeze — pe iubitul ei, sau fetiţa ?

Se apropie de fereastră ca să respire aerul rece al serii — durerea îi sfîşia inima. Lupta aceasta violentă care se da între închipuirile şi sentimentele ei, o făcea să se simtă ameţită ; era incapabilă să-şi limpezească gîndurile pentru a putea înţelege forţa celor două instincte care se încăieraseră în sufletul ei, cu o violenţă pe care înainte de asta ar fi fost incapabilă să o admită.

Privirile i se opriră asupra tabloului care-i aducea aminte de Bryan ; i se părea că acuma nu mai seamănă cu el — de loc. El era mult mai real, mai adorat şi mai dorit. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de cînd refuzase să plece cu el pentru totdeauna. I se părea atît de straniu. Acum se va duce într-un suflet la el — cînd va vrea şi unde va vrea să o ducă, nici nu mai interesează. Numai să se poată vedea din nou în braţele lui. Nu va fi în stare niciodată să renunţe la el. In auzul ei se trezi însă gînguritul fetiţei : „Mămică dragă“. Fetiţa ei — fiinţa aceea fragedă — cum va putea să renunţe la ea, să nu-i mai ţină în miini nici să-i sărute Irupuşorul firav şi ochii aceia adinei care te priveau atît de serios.

Vuietul Londrei venea de departe şi-şi făcea loc, intrind în cameră, pe fereastra deschisă. Ce freamăt de viaţă, ce de oameni — şi nimeni care să-ţi dea o mînă de ajutor. Se depărtă de fereastră şi se aşează în faţa pianinei pe care şi-o aşezase aici, ca să nu supere pe Winton. Cu braţele încrucişate pe piept, se uita fără să facă nici o mişcare, la claviatura albă. Prin minte îi trecu romanţa aceea pe care o cîntase o fată la primul concert al lui Fiorsen — romanţa plină de deznădejde şi renunţare.

Nu, nu ; ea nu va fi în stare — i-ar fi peste putinţă. Va rămîne lîngă iubitul ei. Lacrimile începură să-i curgă în lungul obrazului.

In faţa porţii se oprise o maşină, dar ea nu ridică privirea, pînă cind auzi pe Betty că intră, ca adusă de vint.

14

Cînd tremurînd din tot trupul intră în sufragerie, pe Fiorsen îl găsi în faţa bufetului, cu fetiţa în braţe.

Se apropie cu paşi întinşi de ea şi i-o întinse,

— Ia-o, zise el, şi fă ce vrei. Fii fericită !

Strînse fetiţa la piept, dar nu răspunse nimica. N-ar fi fost în stare să scoată o vorbă, nici dacă de asta ar fi atîrnat viaţa ei; se simţea recunoscătoare, speriată, umilită şi în acelaşi timp

cuprinsă de o teamă instinctivă, în faţa acestei trecătoare şi ireale manifestări de altruism din partea lui. Aici era mîna lui Daphne Wind ! Dar cu preţul cărei renunţări reuşise să obţină acest gest de omenie din partea lui ?

Probabil Fiorsen simţi gîndul care-şi făcea loc în sufletul ei, căci se uită la ea şi protestă :

— Nu n-ai crezut în mine niciodată; nu m-ai crezut niciodată capabil să fac un gest generos.

Gyp îşi plecă fruntea, ca să nu i se vadă tremurul buzelor.

— îmi pare rău — cît se poate de rău !

Fiorsen se uită la ca.

— Pentru numele lui Dumnezeu; pe tine nu te voi putea uita niciodată — niciodată.

Ochii i se umpluseră de lacrimi ; Gyp se uită la el emoţionată şi sfioasă, dar mereu la pîndă, din cauza neîncrederii pe care i-o inspira. Fiorsen îşi trecu mîna peste obraz şi ea se gîndi: „Vrea ca eu să constat prezenţa lacrimilor lui“, dar el bănui la ce se gîn- deşte şi adăugă pe neaşteptate :

— Adio Gyp ! Eu nu sunt tocmai atît de rău, pe cît ţi-ai închipuit, şi în clipa următoare plecă.

Tonul pasionat cu care pronunţase cuvintele : „Eu nu sînt tocmai atît de rău“, o făcu să se reculeagă. Omul acesta era incapabil să se uite pe sine însuşi, chiar atunci cînd atingea cele mai înalte culmi ale abnegaţiei.

Liniştea deplină şi destinderea nu vin dintr-odată, dar nu trecu prea mult, şi simţi o irezistibilă nevoie să plîngă şi să spună la toată lumea fericiea fără margini pe care o gusta ea acum. După ce trecu pe mica Gyp în grija dădaeei, se aşeză numaidecît la masă şi scrise lui Summerhay :

IUBITULE,

Am trecut prin clipe îngrozitoare. In timpul cît am fost cu tine, mi-a răpit fetiţa. Mi-a scris că mi-o va da înapoi, dacă renunţ la tine. Dar mi-am dat seama că ar fi peste putinţă să renunţ la tine, chiar cu riscul de a-mi sacrifica fetiţa. Pe urmă, acum cîteva minute mi-a adus-o înapoi, fără să-i fi făcut nici un rău. Mîine vom pleca cu toţii la Mildenham ; dar foarte curînd după aceea — dacă mă mai doreşti şi acuma, * voi pleca împreună cu tine, oriunde vei vrea să mă duci. Tata şi Betty vor avea grijă de fetiţă pînă

cind ne vom întoarce ; după asta probabil ne vom putea statornici în casa aceea veche de cărămidă roşie, pe care am văzut-o împreună. In orice caz mai ai timp să te răsgindeşti. Nu te lăsa influenţat de sentimentul absurd al milei — şi nici de gîndul că va trebui să fii loial faţă de mine — ci caută mai presus de toate să fii sigur de tine ; te implor ! Astăzi aş fi în stare să suport orice, gîn- dindu-mă că ar fi pentru binele tău. Cea mai mare nenorocire ar fi, ca dragostea mea să-ţi distrugă viaţa. O. te rog, din tot sufletul, caută şi te încredinţează că nu te-ai înşelat în sentimentele tale. Eu voi înţelege. Iţi spun aceste cuvinte tresărind din fundul fiinţei mele. Iar acum îţi spun noapte bună, — poate cuvîntul acesta ar putea să fie şi-un adio!

A ta,
G
Y
P

Reciti scrisoarea. Şe gîndise oare bine cînd ii scria, că ar fi în stare să suporte durerea pe care i-ar pricinui-o, în cazul cînd şi-ar retrage cuvîntul — după ce ar cîntări în toată liniştea viitorul care-1 aşteaptă şi-şi va da seamă că aventura cu ea, nu merită un astfel de sacrificiu ?

închise scrisoarea şi o sigilă. La ce poate folosi omului sensibilitatea excesivă ?

Zece zile mai tîrziu, pe peronul gării din Mildenham, în timp ee ţinea pe tatăl ei de mînă, aproape nu-1 mai vedea din cauza lacrimilor care îi împăienjeniseră ochii.

— La revedere scumpa mea. Fii cu băgare de seamă ; telegraf iază-mi de la Londra, şi pe urmă de la Paris. Băiatul acesta are noroc... tocmai ce mi-a lipsit inie.

Ceaţa din faţa ochilor ei se condensă în lacrimi care începură să i se deşire în lungul obrazului, şi cîteva picături căzură grăbite pe mîna tatălui ei.

— Să nu intîrzii prea mult în străini, dragă Gyp.

îşi lipi obrazul umed de obrazul lui. Trenul se puse in mişcare şi-i făcu semne cu mîna, lăsîndu-1 tot mai departe în urmă, agi- tînd pălăria cenuşie ; pe urmă se aşează pe canapea, orbită de potopul lacrimilor care îi curgeau acum în voie pe sub

vălul ce-1 avea pe obraz. In ziua cînd îl părăsise, după căsătoria ei nenorocită, nu plin- sese ; plîngea acuma cînd se despărţea de el, pentru- a zbura spre fericirea care o aştepta.

De atunci însă trecuse multă vreme, şi fusese încercată de multe dureri.

PARTEA A PATRA

Mica Gyp — care avea patru ani şi jumătate în ziua aceea de fntîi mai — se oprise în marginea stratului de lalele şi se uita la curcanii care-şi întindeau capetele printre flori. Semăna foarte mult cu mama ei ; avea aceeaşi faţă ovală, cu sprîncenele negre arcuite, şi ochii adinei căprui ; dar avea privirile limpezi ale copiilor moderni ; părul buclat îl purta sourt tăiat şi picioruşele arse de soare şi lucitoare, erau goale pînă la genunchi.

— *Sic, curcan; tu n-ai mărgele roşii c-ale mele...* haideţi! Şi întinzind mîinile spre ele, cu palmele deschise întoarse în sus, începu să se depărteze de straturile de flori. Curcanii se întoarseră spre ea şi începură să o urmărească lacomi, ridicind picioarele lungi, cu degetele delicate, şi săi tind în lungul cărării, în nădejde că poate are ceva ascuns în palme. Razele soarelui care se apropia de asfinţit. poleia grupul acesta cu o lumină palidă — rochia albastră a micei Gyp, reflexele de aur ale părului ei castaniu, sclipirea steluţelor din pajiştea verde, penele cenuşii ale curcanilor care-şi purtau cu mîndrie gîtul plin de şiragul mărgelelor, înfoindu-şi cozile pestriţe, şi lalelele catifelate, galbene şi roşii. După ce-i duse pînă în faţa porţii care aştepta deschisă, mica Gyp se îndreptă din mijloc şi strigă la ei : Aşa-i că sînteţi nişte proşti ? Hai fugiţi ! şi închise poarta pe urma lor.

Apoi se îndreptă spre nucul din grădină, singurul copac mai înalt care se vedea în interiorul acestor ziduri, şi se apropie de bătrînul terrier scoţian care sta întins la umbră. Se aşează alături de el şi începu să-l mîngîie pe bot :

— Ossv — Ossy, tu mă mai iubeşti ?

Cînd văzu pe mama ei că s-a oprit în pragul uşii, sări in

picioare şi începu să strige : Ossy — Ossy, dă fuga ! — şi repezindu-se spre Gyp îi înconjură picioarele cu braţele, în timp ce dinele se apropia încet de ele.

Cei trei ani care trecuseră, schimbaseră puţin pe Gyp. Trăsăturile feţei ii erau mai blîade, era ceva mai gravă ; părea puţin mai împlinită la trup, şi părul întunecat nu-1 mai purta despărţit în două — ca nişte aripi — ci şi-l aduna pe creştetul capului, ca un coif lucitor care reda cu fidelitate forma reală a capului ei.

— Du-te dragă, şi spune lui Pettance, să pună un bulgăre de sulfur în apa lui Ossy şi să-i taie carnea pentru masă mai mărunt. Dă şi lui Hotspur şi Brownie cîte o bucăţică de zahăr, pe urmă vino, să ne ducem la plimbare. Apoi se lăsă în genunchi şi pcriind părul de pe spinarea lui Ossy, îl Axamină să vadă cum merge cu eczema, în timp ce se gîndea : Hîm, nu miroşi tocmai plăcut, bă- trînule. Da—da, dar nu pe obraz!

Un băiat care făcea curse cu telegramele, intră pe poartă. Deschise telegrama, cuprinsă de o uşoară nelinişte pe care o simţea întotdeauna cînd Summerhay nu era lîngă ea.

„Sînt reţinut; sosesc cu cel din urmă tren ; mîine nu trebuie să mă întorc în oraş. ***Bryan*.***

După plecarea curierului, se aşeză din nou lîngă bătrînul cîine şi începu să-l mîngîie : Ossy — stăpînul va fi mîine toată ziua acasă !

Un glas din mijlocul cărării se auzi alături de ea :

— Avem o seară splendidă, ma’am.

„Secătura" de Pettance, cu încheieturile ţepene, cu obrazul şi mai brăzdat de creţuri, cu gura strînsă ca o pungă, cu înfăţişarea de monstru şi ochii slăbiţi şi mai tulburi decît altădată, se oprise alături de ea, iar pe urma lui venise mica Gyp şi se uita la ei, stînd în mijlocul cărării, cu un picior trecut în faţa celuilalt, aşa cum avusese şi ea obiceiul să stea pe vremea cînd era mică.

— O, Pettance, mîine domnul Summerhay va fi toată ziua acasă, şi vom putea face o lungă plimbare; cînd ieşi la călărie, în cazul cînd eu nu mă voi abate prin partea aceea, te rog lasă vorbă la han, că aştept pe domnul maior Winton la masă.

— Da, ma’am; azi dimineaţă m-am dus să văd micul pony pentru domnişoara Gyp ; e o mînză de cinci ani, liniştită şi cu trupul legănat. I-am spus omului care a adus-o : Nu încerca să mă aiureşti pe mine, zic eu, căci m-am născut călare. Ce te-apuci să ceri douăzeci şi cinci de Lire pentru un astfel de pony *!*

Dacă vei găsi zece, să fii mulţumit. Uite ce Pettance, la ce să mai pierdem vorba de pomană, zice el. Hai să fie cincisprezece. Ascultă, răspund eu, să-ţi mai dau o Liră, să fie unsprezece. Nici un ban mai mult. Pettance, văd că ştii cum se cumpără un cal, zice omul. S-a făcut, dacă mai pui una ; douăsprezece Lire şi tîrgu-i gata. Dar să ştii ma'am, că face cincisprezece Lire, ca un ban. Domnul maior Winton a văzut-o. Dacă vreţi să o cumpăraţi, poftim, că omul n-aşteaptâ altceva.

Gyp se uită la fetiţa ei, care făcuse un salt de mulţumire, dar acum sta nemişcată, uitîndu-se la ea, cu gura întredeschisă.

— Mititica de ea, gîndi Gvp. Niciodată nu cere nimica ! pe urmă continuă cu glasul ridicat : Bine Pettance, cumpăr-o.

— Da, ma'am — foarte bine ma'am. Splendidă seară ma'am. Şi în timp ce se retrăgea spre poartă, cu paşii caracteristici jockei- lor care au laba piciorului întotdeauna în unghi drept cu pulpele, murmură încetişor : Din aceste, două sînt pentru buzunarul meu...

La zece minute după aceea, Gyp împreună cu fetiţa şi clinele, ieşiră să-şi facă plimbarea obişnuită de fiecare seară. De astădatfi. însă nu se îndreptară spre largul cîmpurilor, ci coborîră spre fluviu, în partea unde erau două partale adînci, acoperite de trestii şi înconjurate de diguri pe coama cărora străjuiau stejari şi frasini, in marginea partalelor, tocmai în punctul unde se întâlneau, era un zid vechi de şopron dărăpănat, acoperit cu viţă sălbatică. Partea aceasta era ceva neobişnuit, în mijlocul holdelor de grîu, a fîneţe- lor, a stufărişului care era populat de tot felul de animale şi păsări. Ultima dată cînd trecuseră pe aici, mica Gyp văzuse doi pui de viezure, alergînd speriaţi spre culcuş. Din vîrful unui stejar ale cărui frunze nu erau destul de mari ca să-l poată ascunde, un cuc începu să cînte ; se opriră şi se uitară la el, pînă cînd pasărea deschise aripile şi zbură în altă parte. Liniştea din partea aceasta, verdele auriu al stejarilor şi frasinilor, florile — stînjeneii de apă, păpădia şi ciuboţica-cucului care păreau că se ridică mirate dintre firele de iarbă, toate aduceau aminte lui Gyp de suflul fugar al firii, de zîm- betul ei fermecat şi neînţeles, de vraja care face ca din moarte s'i răsară mereu viaţă nouă. Din marginea stufărişului se ridică o pasăre cu ciocul lung şi aripile in formă de seceră, şi începu sj zboare roată pe deasupra lor şi să ţipe strident. Mica Gyp strînse pe maică-sa de mînă :

— De ce e supărată pasărea, mămică ?

— E un pescăruş. Probabil tovarăşul ei este rănit,

— Ce înseamnă asta, tovarăş ?

— Pasărea cu care doarme în acelaşi cuib.

— S-a speriat de noi ?

— Vrei să ne ducem, să vedem ce s-a întîmplat ?

Pescăruşul continuă să se rotească pe deasupra lor şi să scoată
ţipete stridente. Mica Gyp întrebă :

— Mămică, putem noi vorbi cu pasărea asta ? Mai ales că noi nu vrem să facem nimănui vreun rău, nu-i aşa ?

— Sigur că nu, dar cred că pasărea este prea sălbatică, pentru ca să asculte la ce spunem noi. Dacă vrei, încearcă.

In liniştea serii glasul subţire şi tremurat al fetiţei se înţînă cu al pescăruşului.

— la te uită ; s-a lăsat aproape de pămînt. colo în partea aceea
— probabil acolo i-o fi cuibul. Să nu ne apropiem de c-1.

Glasul micei Gyp răspunse ca un ecou sfios :

— Acolo are cuibul.

Trecură înapoi dincoace ele barieră, în timp ce ţipetele stridente ale pescăruşului, continuau pe urma lor.

— Ce bine, că tovarăşul ei nu este rănit; nu-i aşa mămică ?

Gyp îi răspunse cu un tremur uşor în glas :

— Da dragă, foarte bine ; nu vrei să ne ducem la bunicu, să-l invităm la masă ?

De bucurie, mica Gyp făcu un salt. Se îndreptară spre fluviu.

Winton se instalase de doi ani, în hanul de pe marginea fluviului. Refuzase să se mute împreună cu Gyp, căci intenţia lui era să fie la îndemînă ei, numai atunci cînd va avea nevoie de el. Se mulţumea să ducă o viaţă simplă în mijlocul acestor oameni simpli, făcînd călărie împreună cu ea, cînd se întîmplă ca Summerhay .ţă fie plecat în oraş, sau planuri pentru a apăra situaţia ei socială, se ducea să vadă ţăranii din împrejurimi şi împlinea toate capriciile micei Gyp. Ziua cînd nepoata sa va începe să încalece, avea o importanţă sacră pentru omul acesta în viaţa căruia nimic nu putuse să aibă o mai mare importanţă decît echitaţia. Uitîndu-se la ei doi, cum se ţin de mînă, Gyp se gîndi : „Astăzi tata o iubeşte tot atît de mult ca şi pe mine“.

Masa pe care trebuia să o ia singur la han, îl făcea să se simtă chinuitor de părăsit, dar încerca să-şi ascundă amărăciunea pe care i-o pricinuia ; invitaţia fiicei sale însă o primi tocmai din cauza aceasta, fără sâ manifeste nici un fel de mulţumire exterioară.

In casa unde locuia acuma, Gyp nu adusese nimic din lucrurile pe care le avusese pe vremea cînd trăia cu Fiorsen, afară de pian. Pe pereţii albi erau atîrnate reproduceri după tablourile ei favorite, iar mobila era din lemn vechi de stejar. Cu Summerhay, Winton se înţelegea destul de bine, dar era mult mai mulţumit cînd era numai singur cu fiică-sa. în seara aceasta se simţea înaintat, că e numai singură cu el; de cîtva timp i se părea că o vede pierdută în gînduri şi preocupată de ceva.

— Aş prefera să mai vezi lume în jurul tău, zise Winton.

— O, nu, tată !

Urmărindu-i zîmbetul care-i juca pe obraz, se gîndi : „Răspunsul acesta nu pare a fi strugurii acri din anecdotă — prin urmare ce este ?[u]

— Cred că despre Fiorsen n-ai mai aflat nimica, în ultimul timp ?

— Nici o vorbă. Dar am văzut că în sezonul viitor va cînta din nou la Londra.

„— Va să zică nici asta nu este ; şi totuşi ceva trebuie să fie“.

— Am auzit că Bryan are mari succese. Săptămîna trecută cînd am fost la Londra, am întîlnit o cunoştinţă care-mi vorbea despre el ca despre un om de care se leagă cele mai multe speranţe între tinerii avocaţi ai baroului.

— Da, reuşeşte foarte bine în cariera pe care şi-a ales-o. (I se păru că o aude of tind uşor). Spune tată, găseşti că s-a schimbat mult de cind l-ai cunoscut ?

— Da, mi se pare că este mai puţin vesel decît înainte de asta.

— Exact ; acuma nu mai rîde de loc.

Cuvintele acestea, pronunţate cu glasul blînd şi fără nici un fel de nuanţare, impresionară pe Winton.

— Nu-i poţi cere să fie vesel, cînd te gîndeşti la profesiunea iui, răspunse el; în fiecare zi are de a face cu tot felul de oameni pe care trebuie să-i descoasă în toate chipurile şi să-i întoarcă pe faţă şi pe dos, mai ales cînd te gîndeşti că majoritatea acestora trebuie să fie dezgustători.

în timp ce se întorcea spre han, prin noaptea luminată de lună, se gîndi că ar fi fost mult mai bine să o întrebe de-a dreptul : „Eşti neliniştită din pricina lui, sau poate lumea a început să clevetească pe socoteala ta ?"

în timpul acestor trei ani din urmă, devenise fără să-şi dea seama, din ce în ce mai ostil mediului în care trăise înainte şi se apropiase tot mai mult de lumea umilă — a lucrătorilor agricoli, a micilor fermieri şi micilor negustori, cărora le făcea cîte un

serviciu şi împărţea copiilor lor cîte un ban de argint, cînd se întîmpla să-i întîlnească în calea lai. Nu se gindise niciodată că oamenii aceştia nu-şi puteau permite să-şi dea aere de superioritate, ci se mulţumea să constate respectul şi dragostea pe care o arătau faţă de Gyp. Sufletul lui se încălzea la vederea acestei simpatii, pe măsură ce se revolta contra celor două sau trei familii de nobili din împrejurimi, şi a *parveniţilor* care locuiau în vilele de pe malul fluviului.

Cînd se instalase la han, proprietarul cel mai de seamă din regiune — un om care-1 cunoştea de ani de zile — îl invitase la masă. Primise invitaţia, pentru a se convinge ce se vorbeşte în legătură cu el, şi la prima ocazie aduse vorba despre fiica lui. Gyp — spunea el — ţine foarte mult la flori; Casa Roşie are o grădină foarte frumoasă. Soţia prietenului său însă îi răspunsese cu un rîs nervos : „Da, evident — ştim“. Apoi urmă o pauză lungă. Din ziua aceea Winton îşi saluta prietenul şi pe soţia lui, cu o politeţe care-i îngheţa. Se dusese la ei, nu pentru a-i determina să vină în vizită la Gyp, ci pentru a le da să înţeleagă limpede, că nu se poate să se poarte ireverenţios faţă de fiica lui, fără să-şi primească răsplata meritată. Cu toate acestea, fiind om de lume pînă în vîrful unghiilor, îşi da destul de bine seama, că trăind sub acelaşi acoperiş împreună cu un bărbat care nu era soţul ei, Gyp nu putea fi admisă în mijlocul lumii care avea veleităţi de a face numai ceea ce ar fi fost de acord cu vederile lor; Gyp nu se găsea nici cel puţin în situaţia îndoielnică a unei femei care a fost odată măritată şi s-a căsătorit din nou. Cu toate acestea oricît de aleasă ar fi lumea din care faci parte, aceasta nu te fereşte de slăbiciunile inerente firii omeneşti, şi Winton era gata să pornească la atac contra oricărei mori de vînt, cînd era vorba de fiica lui.

Trăgînd ultimele fumuri din ţigara pe care o fuma înainte de a se duce la culcare, se gîndea :

— Ce n-aş da, să mai am vigoarea de altădată, ca să pot suci gîtul cîtorva farisei ai moralei publice.

Ultimul tren sosea abia la unsprezece şi jumătate, şi după ce rămase singură, trecu în biroul lui Summrrhay, deasupra căruia la etaj, era dormitorul lor comun. Dacă ar fi ştiut de

gîndurile tatălui ei, ar fi rămas îngrozită. Ea nu se simţea deloc îndemnată să fie în legătură cu altă lume şi condiţiunile vieţii ei de acuma, j se păreau de multe ori ideale. Scăpase de oameni, care pentru ea nu aveau nici un fel de interes, şi scăpase şi de toate obligaţiunile deşarte pe care i le impunea societatea. Tot ce vedea acuma în jurul ei era viaţă adevărată — dragoste, natura, călăria, muzica, animalele, şi lumea celor umili. Nimic altceva nu merita să mai doreşti. Se gîndise de multe ori că piesele de teatru şi cărţile pe care le citise despre dezolarea şi deznădejdea în care trăiau alte femei în situaţia ei, trebuie să fie false. Ce-ai putea să mai ceri vieţii, după ce ţi-a dat iubirea ? Astfel de femei nu se poate să fi avut mîndrie, sau altfel, nu se poate să fi iubit cu adevărat. Citise de curînd romanul *Anna Karenina* şi se gîndise de multe ori că atmosfera acestei cărţi avea ceva lipsit de adevăr — ca şi cînd Tolstoi ar fi
încercat să-şi convingă cititorii că eroina lui are remuşcări ascunse. Cînd cineva iubeşte, nu simte nici un fel de remuşcare.

Faptul că dragostea ei de acum, o determina să trăiască izolată, o făcea să simtă adevărata mulţumire ; de dragul lui îi plăcea să trăiască despărţită de lume. Afară de asta, însăşi naşterea ei o condamnase să fie în afară de societatea în care trăia, iar dragostea ei de acum era mai presus de dragostea pe care o admite această lume — întocmai cum fusese şi dragostea tatălui ei, înainte de a se naşte ca. Tot aşa şi mîndria ei era mult mai mare decît a lor. Cum se poate ca anumite femei să se frămînte şi să se zbuciume, din cauză că erau excluse din societate, şi să încerce cu toate mijloacele să revină acolo, unde nimeni nu le mai poate vedea cu ochi buni ? Oare, dacă Fiorsen ar muri, se va putea decide să se căsătorească cu iubitul ei ? Ce schimbare ar mai putea crea o astfel de situaţie în viaţa lor ? De iubit, ar fi peste putinţă să-l iubească mai mult decît îl iubeşte astăzi. Dacă ar fi să aleagă, ea ar prefera să continue viaţa pe care o trăiau acuma. El nu era legat de ea şi putea să o părăsească în orice clipă, dacă va simţi că a început să se plictisească. Dar în fond, aşa cum trăiau ei acum, în afară de lege, nu se simţea el mai legat de ea, decît în cazul cînd ar fi fost căsătoriţi împreună ? Acesta era gîndul, sau simulacrul de preocupare, care începuse să dea o notă gravă expresiei obrazului ei în timpul din urmă, şi din cauza căreia tatăl ei se alarmase.

Fără să mai aprindă lumina în camera în care se strecura» razele lunii de afară, se aşeză la biroul în faţa căruia Summerhay

stătea de multe ori pînă tîrziu noaptea, studiindu-şi dosarele şi lipsind-o astfel de prezenţa lui. Sprijinită cu coatele pe birou şi cu privirile pierdute în lumina tulbure de afară, se lăsă furată de amintirile primei lor întîlniri.

Atîtea amintiri o legau de el, şi aproape toate ejrau numai clipe de fericire. întocmai ca un artist care încearcă să aşeze un suflet zbuciumat în cadrul cel mai potrivit, pentru a-1 face să uite amintirile negre şi să-şi aducă aminte numai de cele însorite : aşa fusese el pentru ea. Timpul de un an şi jumătate, cît trăise împreună cu Fiorsen, şi lunile deşarte care au urmat după aceea, erau întocmai ca o ceaţă, pe care strălucirea celor trei ani din urmă o risipiseră. Singurul gînd care o preocupa acuma, era întrebarea, oare Summerhay o iubea tot atît de mult pe dt îl iubea ea pe el ? Gîndurile ei se întorceau mereu la această întrebare, comparînd zilele şi nopţile din trecut cu zilele şi nopţile prezentului. Temerile că în ziua cînd va fi surprinsă de iubire, nu va mai ţine seamă de nimica, se îndepliniseră. Omul acesta era acuma însăşi viaţa ei, şi cum mîndria era singura ei forţă şi singura slăbiciune — era firesc să fie chinuită de îndoieli.

Pentru primele luni ale dragostei lor, alesesră Spania, ţara aceasta atît de puţin europeană, cu oameni arşi de soare, plină de flori neobişnuite şi de tumultul străzilor, unde bărbaţi sub pălăriile cu gardini largi, încălecaţi pe cai, par numai umbre pînă la brîu, cu femeile învelite în mantii negre şi cu ochii ca stelele, care-ţi fac impresia că au uitat să-şi pună vălurile de orientale. Petrecuseră o lună, de la mijlocul lui septembrie pînă la mijlocul lui octombrie, de mulţumire şi extaz, rătăcind în lungul străzilor ca de vis ale Sevillei ; o lună de îmbrăţişări şi de rîs vesel, înveliţi în miresme şi zgomote stranii, în lumini albe de flori de portocali şi umbre catifelate, de toată căldura şi gravitatea profundă a Spaniei. Văzuseră Alcazarul, ţigaretele, dansatoarele ţigănci din Triana, ruinele învechite de vreme, la care se duceau călare, străzile înguste şi pieţele unde bătrîni gravi stăteau de vorbă pe băncile din faţa porţilor, sub bătaia razelor de soare ; catîrii şi chipul ca din basme al omului care aduna mucurile de ţigări, gustaseră vinul de Malaga şi strugurii din Alicante. Se întorseseră, traversînd platourile Castiliei, ca să ajungă la Madrid unde văzuseră opere lui Goya şi Velasquez, unde se opriră pînă cînd trebui să se urce spre nord, tocmai la timp, ca să viziteze Parisul înainte de deschiderea curţii de justiţie la Londra. Aci petrecură o săptămină întreagă într-un mic hotel pitoresc, şi aduseră o mulţime de amintiri plăcute, dar

şi una destul de tulburătoare. Intr-o seară, cînd la întoarcerea de la teatru, intraseră într-un restaurant, in oglinda din faţa lor văzuseră că intră trei persoane şi se aşează la o masă din spatele lor — Fiorsen, Rosek şi Daphne Wing. în timp ce urmăreau lista pe care le-o întinse chelnerul, Gyp se simţi în siguranţă, căci ştia pe Rosek gurmand, iar fata cu siguranţă era şi ea flămîndă, dar imediat după aceea, era convinsă că va fi peste putinţă să scape neobservată de ei. N-ar fi mai bine să se prefacă indispusă şi să se strecoare din restaurant, fără să dea de bănuit, sau mai bine să-i spună lui Bryan ? Sau să continue să mănîr.ce şi să vorbească, prefăcîndu-se că habar nu are de prezenţii, celor din spatele ei ?

Privindu-se in oglindă, îşi dădu seama că s-a aprins la faţă şi că-i strălucesc ochii. Vor putea constata că dragostea o făcea să se simtă fericită. Pipăi cu piciorul sub masă, ca să întîlnească piciorul lui Summerhay. Alături de oameni aceştia livizi de la oraş, chipul lui ars de soare şi bătut de vînt era adevărată splendoare. El o examina mulţumit, ca şi cînd abia atunci şi-ar fi dat senina cît este de frumoasă. Cum a putut să suporte apropierea bărbatului aceluia cu barbă, cu chipul palid şi cu astfel de ochi. In clipa aceasta, în apele oglinzii întîlni ochii încadraţi de cearcăne negre ai lui Rosek, aprinzîndu-se de o lumină neaşteptată, ceea ce dovedea că a recunoscut-o, pe urmă gura încleştată şi o rumenea iă care-i sări în obraz. Ce va face acum ? Fata era întoarsă cu spatele — şi mînca liniştită. Fiorsen se uita în faţa lui, îngindurats cum îl văzuse de atîtea ori înainte. în clipa aceasta totul depindea de omuleţul acela cu chip de cadavru, care o sărutase odată pe gît. Simţi că restaurantul începe să se învîrtească cu ea. Dacă Summerhay ar fi ştiut că la cîţiva paşi de el erau aceşti doi oameni ! Rosek constatase că ea l-a observat. îl văzu că se apleacă spre fată şi-i spune ceva în şoaptă. Daphne Wing se întoarse şi se uită, apoi deschise gura să exclame, O /, şi în clipa următoare o văzu că se întoarce speriată spre Fiorsen. Fără îndoială ar fi preferat să plece, înainte ca el să bage de seamă. Se şi ridică de la masă numaidecît. Ce poză luase — şi totuşi părea complet stăpînâ- pe sine. înainte de a se îndrepta spre ieşire, trebui să-şi aşeze bine pelerina pe umeri ; pe urmă felul în care se îndreptase spre uşă şi privirea speriată cu care se uitase la ea, înainte de a dispare. După plecarea lor, Gyp se adresă lui Summerhay :

— Dragă, să ne întoarcem acasă.

Avea senzaţia că scăpaseră dintr-o primejdie de moarte — nu din cauza celor doi ale căror gesturi nu puteau să aibă nici o importanţă, nici pentru el nici pentru ea, ci de durerea şi gelozia pe care i-ar fi pricinuit-o lui vederea acestui om tocmai acuma. In timpul primelor săptămîni de viaţă comună, Gyp stătu în continuu la pîndă. El era un copil care abia începea să-şi dea seama de ceea ce se întîmplă în jurul lui, cu toate că avea caracterul ferm şi era mai energic şi mai perseverent decît ea ; totuşi simţea că ea trebuie să ţină cîrma, pentru a evita vîrtejurile şi primejdiile ascunse care pîndeau barca în care se refugiaseră din faţa lumii. Pînă cînd casa din mijlocul livezilor de la Berkshire fu gata să-i primească, trebuiră să stea la un hotel din Londra. îi ceru să nu spună nimănui despre viaţa lor comună. Dorea ca înainte de orice să se vadă stabilită în mod definitiv, cu mica Gyp şi Betty, cu caii ei de călărie, pentru a putea duce o existenţă respectată şi cît mai aproape în aparenţă de viaţa pe care ar duce-o doi oameni căsătoriţi. Dar în prima săptămînă după întoarcerea lor, veni valetul şi-i aduse o carte de vizită : *Lady Summerhay.* După plecarea băiatului, se privi cu îndoială în oglindă. Parcă presimţea ce va gîndi despre ea femeia aceea înaltă, pe care o văzuse odată pe peronul gării — o femeie bună, blîndâ, dar incapabilă de a reprezenta ceva, nu face de el — nici chiar atunci cînd i-ar fi soţie legitimă. îşi aranja părul şi netezindu-şi sprîncenele cu o picătură de parfum, coborî scările, în aparenţă foarte liniştită, dar inima-i bătea în piept ca o furtună.

In holul cu plafonul foarte scund, dar „complet renovat[4]*, vizitatoarea ei răsfoia paginile unei reviste, întorcîndu-le indiferentă, ca în anticamera unui dentist, cînd te gîndeşti la operaţia ce te aşteaptă. Gyp se gîndi : „Mi se pare că este mai speriată decît mine“.

Lady Summerhay îi întinse mîna înmănuşată ;

— Ce faci; sper că nu te superi din cauza vizitei acesteia inoportune. Te rog să mă ierţi.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. îmi pare rău că Bryan nu este acasă. Nu vreţi să luaţi un ceai ?

— Am luat unul; hai să stăm jos. Cum ţi se pare hotelul.

— Destul de drăguţ.

Se aşezară pe o canapea care scăpase de furia „renovării" şi se întoarseră una spre alta.

— Bryan mi-a spus ce bine v-aţi distrat în străinătate. Cred că arată cît se poate de bine. Probabil ştii că eu ţin foarte mult la el.

Gyp răspunse cu glasul blînd :

— Nici nu s-ar putea altfel. Apoi dintr-odată îşi simţi inima împietrită.

Lady Summerhay se uită la ea stăruitoare.

— Cred că nu te vei supăra — din pricina sincerităţii mele — am fost grozav de mihnită. E o situaţie penibilă; pentru dumneata trebuie să fie îngrozitor. Dacă se găseşte vreun mijloc ca să-ţi vin într-ajutor, aş fi foarte fericită să pot face ceva pentru dumneata ; cred că te simţi grozav de jenată...

Gyp îi răspunse cu glasul blînd :

— Dimpotrivă, doamnă. Nu cred că s-ar putea să mă simt vreodată atît de fericită ca acuma.

Lady Summerhay se uită mirată la ea.

— La început este peste putinţă să-ţi dai seama de situaţia reală ; nici dumneata nici el, pînă în ziua cînd veţi constata cu cită cruzime vă întoarce lumea spatele.

Gyp zîmbi.

— Nu se poate ca lumea să-ţi întoarcă spatele, decît atunci cînd cauţi să ieşi în calea ei. Nu voi căuta să întîlnesc în drumul meu pe nimeni, înainte de a fi convinsă că acel cineva este dispus să mă ia drept ceea ce sînt cu adevărat. In fond nu văd întrucît această situaţie ar putea influenţa viaţa lui Bryan ; la vîrstă lui majoritatea bărbaţilor are pe cineva — undeva. Nu putea suferi pe femeia aceasta din înalta societate care — oricît ar fi încercat să se stăpînească — în fundul sufletului îi era duşmană, care se uita la ea ca la o femeie care a scos pe fiul ei din minţi şi l-a împiedicat să-şi pună în practică planurile de reuşită, un fel de Dalilah, care-1 înjosea. Pe urmă continuă pe un ton şi mai blînd : Bryan nu trebuie să pomenească nimănui despre existenţa mea, iar dumneata poţi fi foarte liniştită, că în ziua cînd el va crede că s-a săturat de mine, mă voi feri să mai ies vreodată în viaţă, în drumul lui.

Spunînd aceste cuvinte, se ridică în picioare. Lady Summerhay o urmă maşinaliceşte :

— Sper că dumneata nu-ţi vei închipui —în realitate eu nu mă gîndesc decît la...

— îmi închipui că e mult mai bine ca omul să fie sincqr. Dumneata nu mă vei putea iubi niciodată, şi nici nu mă vei putea ierta, din cauză că am sedus pe Bryan. Astfel stînd lucrurile, vă rog, pe mine să nu mă consideraţi altceva, decît o simplă amantă vulgară. Ne va conveni mult mai bine, şi mie şi lui. Cu toate acestea aţi făcut foarte bine că aţi venit. Vă mulţumesc şi adio, doamnă !

Lady Summerhay se îndreptă spre ieşire, împleticindu-se

printre mese şi scaunele din hol, pînă cînd statura ei înaltă dispăru în dosul unei colonade. Gyp se aşează din nou pe canapea şi-şi duse mîinile la urechile care-i ardeau ca de pară. Demonul mîndriei care sălăşluia într-însa era în această clipă atît de puternic, încît apiroape întrecerea şi iubirea ei. Nu se mişcă de unde se aşezase, pînă cînd veni băiatul şi-i mai anunţă o vizită — era Winton care se simţea extaziat de revederea aceasta, după o despărţire atît de lungă. După ce-i comunică toate ştirile aduse de la Mildenham şi veştile despre mica Gyp, se uită la ea cu atenţie şi adăugă :

— Casa este gata să vă primească, pe amîndoi, fie la Mildenham, fie în Burry Street, imediat ce vă veţi decide să veniţi. Pentru mine Gyp, aceasta este adevărata ta căsătorie. Voi convoca servitorii şi-i voi face şi pe ei să înţeleagă acest lucru.

Avu impresia că-i vede pe toţi stînd drept în faţa luî^ ca în timpul rugăciunii — şi pe tatăl ei în picioare, ţinîndu-se ţeapăn :

„— De aici înainte vă rog să aveţi amabilitatea şi să vă aduceţi aminte. — Vă voi rămîne foarte obligat, dacă veţi ţine seamă..> Pe urmă chipul rotund şi bun al lui Betty care stă îmbufnată, din pricină că este considerată ca fiind în aceeaşi situaţie cu ceilalţi ; faţa blîndă şi inscrutabilă a valetului Markey ; mirarea doamnei Markey care se uită cu ochii ei bulbucaţi ; mutrele ca de vulpi ale cameristelor ; strîmbătura din colţul gurii bătrînului Pettance : „Ho, Mr. Bryan Summerdahy; la început i-a cumpărat calul şi acum a plecat şi ea după el!“

— Dragă tată, nu ştiu nici eu ce vom face. Eşti cît se poate de bun cu mine. Vom vedea mai tîrziu, ce vom hotărî.

— Va trebui să vă ţineţi bine, draga mea, ca să-i puteţi înfrunta pe toţi cîţi vor fi contra voastră, zise el mîngîind-o pe mînă.

Gyp începu să rîdă înveselită.

În aceeaşi noapte, peste prăpastia de întuneric care despărţea paturile lor, se întinse spre el şi-i spuse :

— Bryan, făgăduieşte-mi ceva.

— Asta depinde de ce este vorba. Eu te cunosc acuma destul de bine.

— Nu ; ceea ce-ţi voi cere este logic şi posibil. Făgăduieşte-mi.

— Bine, dacă este aşa cum spui.

— Să-mi dai voie ca să închiriez eu Casa Roşie — să fie a mea, împreună cu toate lucrurile pe care le vom avea într-însa — dă-mi voie ca totul să-l plătesc eu.

— Pentru care motiv.

— Pentru ca să ştiu că am un cămin al meu, care să-mi placă. Mi-e peste putinţă să-ţi dau explicaţii mai amănunţite, dar astăzi după-amiază a venit mama ta, şi după ce am stat de vorbă, mi-am dat seama, că e absolut necesar să procedez în felul acesta.

— Draga mea fetiţă, cum ar fi posibil să-ţi imaginezi că eu aş putea să stau în casa aceea, pe socoteala ta. Ar fi absurd.

— Eşti liber să plăteşti toate celelalte cheltuieli; Londra — călătoriile — rochiile — tot ce vrei. Astfel cheltuielile se vor compensa în mod reciproc. în orice caz, aici nu este vorba de bani. Dar vreau să fiu sigură şi să simt dinainte, că dacă s-ar întîmpla ca într-o bună zi să nu mai ai nevoie de mine, încetezi să mai vii, şi eu voi înţelege că nu mă mai iubeşti.

— Ce cuvinte brutale, Gyp.

— Nu, dragul meu ; sînt o mulţime de femei care-şi pierd bărbaţii numai din cauza exigenţelor lor. Eu n-aş vrea să te pierd din cauza aceasta — înţelegi acuma care este motivul.

— Dragă, asta este o copilărie fără pereche.

— Ba deloc. Bărbaţii — şi chiar femeile — trag la jug, şi cînd nu mai există jugul...

— Ei bine, în cazul acesta, dă-mi voie să închiriez eu casa şi în ziua cînd te vei sătura de mine, vei fi tu aceea care va pleca. Glasul lui părea stăpînit, dar plin de nemulţumire ; îl auzi prin întuneric cum se învîrteşte în pat, ca şi cînd l-ar fi supărat pernele.

— Dragă, mi-e peste putinţă să-ţi explic motivele care mă determină să insist. Dar te rog să mă crezi, vorbesc cît se poate de serios.

— Abia am început existenţa noastră în comun, şi tu vorbeşti de pe acuma, ca şi cînd am fi gata să ne despărţim. Cuvintele tale mă mîhnesc profund, draga mea Gyp.

Urmă o tăcere ca de cimitir, şi amîndoi pîndeau prin întuneric, căutînd să obţină cîştig de cauză, numai datorită aşteptării care se prelungea. Trecu un ceas pînă cînd îl auzi că oftează, pe urmă simţindu-i buzele lipite de gura ei, îşi dădu seama că a cîştigat.

Razele lunii care intrau pe fereastra biroului, începură să o bată în obraz, şi amintirile în jurul ei continuau să se îngrămădească — amintiri din primele lor zile petrecute împreună în

casa aceasta veche.

In prima iarnă Summerhay se întorsese rănit de la vînătoare. Amintirea zilelor pe care le petrecuse la patul lui, în timp ce-1 îngrijea, i se părea plină de farmec, acuma după ce se împliniseră doi ani de atunci. în timpul cît îşi făcuse convalescenţa, se duseră în Pyrinei şi petrecură două săptămîni îneîntătoare la Argeles. tocmai în luna Martie cînd florile albe ale migdalilor se legănau sub cerul albastru de azur. După ce se întoarseră la Londra, avură cea dintîi întîlnire neplăcută, în timp ce se întorceau într-o seară de la teatru. Auziră pe urma lor un glas de femeie :

— Ia te uită ; Bryan, au trecut secole.

El îi răspunse cu oarecare ezitare în glas, ca şi cînd ar fi vrut să se ferească de ea :

— Bună seara Diana. Ce este ?

— Unde te-ai ascuns ? De ce nu vii pe la noi să ne vezi ?

•— M-am stabilit la ţară. Voi veni într-o bună zi. La revedere !

Era o fată înaltă, cu părul roşu, cu un obraz admirabil de alb şi ochii căprii — ochii căprii pe care-i văzu că o cercetează din creştet pînă în tălpi, cu o curiozitate lacomă. Pe urmă îi simţi braţul într-al ei.

— Hai Gyp; vom merge pe jos, pîm. cînd vom intîlni o maşină.

După ce scăpară din mijlocul îmbulzelii, îl strînse de mînă şi întrebă :

— Cine a fost fata asta ?

— Diana Leyton ; una dintre verişoarele mele.

— O cunoşti bine ?

— Da — mai ales înainte de asta, îmi închipuiam că o cunosc.

— Şi ţi-e dragă mult ?

— Sigur că da.

Se întoarse spre ea şi o privi foarte grav, dar gata să izbucnească într-un hohot de rîs. Totuşi la seara aceasta pe care o petrecuseră împreună se adăuga amintirea fetei înalte cu pielea albă de zăpadă, cu ochii scăpărători şi adinei, cu părul roşu ca o flacără, amintire care nu era tocmai plăcută. Din seara aceea însă începură să iasă împreună, în toate părţile, fără să se mai ascundă de nimeni şi fără să ţină seama că se pot întîlni cu cineva. Nimic nu poate fi mai departe de gîndurile tale, decît lumea dimprejurul tău, atunci cînd inima ţi-e plină numai de imaginea celui care este lîngă tine. La Londra se duceau numai rareori. Dar cu toate acestea îi era peste putinţă să nu se

gîndească mereu, că viaţa aceasta retrasă; care pentru ea era o viaţă ideală, nu putea să fie deloc ideală pentru el. El ar fi trebuit să apară în societate, să-şi extindă relaţiile, să facă noi cunoştinţe, nu să trăiască departe de obligaţiile şi plăcerile sociale, ca pe urmă mai tîrziu să-şi dea seama că toate aceste sacrificii a trebuit să le facă numai pentru ea. Drumul pe care trebuia să-l facă de la ţară pînă la Londra în fiecare zi, era prea obositor, şi-l convinse să-şi ia un apartament în Temple, unde dormea de trei ori pe săptămînă. Cu toate insistenţele lui, ea nu se duse niciodată să vadă acest apartament, ci de cîte ori venea la Londra, trăgea în Bury Street. Nu voia să-l facă să simtă, că se ţine scai de el. Făcea totul pentru ca să nu-i stea niciodată în cale şi nici să nu-1 reţină de la nimic, închipuindu-şi că în timpul absenţelor lui, o doreşte cu toată ardoarea. Nu-1 întreba niciodată unde a fost şi cu cine s-a întîlnit. Cu toate acestea se întreba uneori, dacă o mai iubeşte şi astăzi, aşa cum o iubise înainte. O dragoste ca a ei — pasionată, plină de adoraţie, de dorinţa de a ocroti, şi a se sacrifica, de a oferi totul, dar care în taină aşteaptă răsplata unei dragoste tot atît de mari — o astfel de dragoste tinde spre o unire mereu mai completă, chiar în această lume unde totul este atît de schimbător şi de nestatornic. Cu toate acestea se lăsa fără nici o rezistenţă în voia acestei dragoste. Nu făcea nici o încercare de împotrivire ; ca şi tatăl ei înainte de asta, tot aşa şi ea, era incapabilă să se gîndească la altceva, decît la iubirea care-i stăpînea toată fiinţa.

Razele lunii ajunseră pe birou şi luminau vasul în care era un buchet de lalele, dîndu-le o culoare care părea din'tr-o lume pînă la care nu putea străbate mintea omenească. Se reflectă apoi pe bustul minuscul de bronz al lui Voltaire în fundul ochilor căruia părea că se aprinde o scăpărare de zîmbet. Gyp întoarse bustul ca să-i poată vedea şi celălalt obraz ; de sub soclu apăru o scrisoare ; întinse mîna după ea.

Dragă Bryan,
Crede-mă, tu începi să te pierzi —

Puse scrisoarea la loc şi se ridică de la birou, stăpînită de dorinţa năvalnică, să citească această scrisoare pînă la sfîrşit, ca să vadă cine o semnează. Nu se poate. Scrisorile care nu-i aparţin, nu se poate să le cetească. Dar cuvintele acestea dureroase treziră ecou în sufletul ei : „Dragă Bryan, crede-mă, tu începi să te pierzi". Era scrisul unei femei; dar nu venea nici de la mama nici de la sora lui, căci scrisul lor îl cunoştea. Cine îndrăznea să-i scrie că se pierde ? Poate scrisoarea aceasta nu era decît o continuare a unei corespondenţe începute mai demult. O femeie cu care era în relaţii intime, dar al cărei nume ea nu-1 cunoştea, din cauză că el nu-i spusese nimic. Se pierde — dar din ce pricină. Din pricina vieţii pe care o ducea acuma, alături de ea ? Aceasta să fie oare ? începu să se gîndească foarte intens. Ultima vacanţă de Crăciun petrecuseră cincisprezece zile la Florenţa, pe un timp senin şi răcoros ; dar el fusese atît de bine dispus încît aproape nu-1 mai putea stăpîni. Acum erau în mai, dar de atunci nu-1 mai văzuse niciodată atît de vesel, şi nici nu-i mai auzise rîsul acela contagios. „Crede-mă, tu începi să te pierzi“. îşi simţi sufletul încins de ură, împotriva femeii care îndrăznise să-i scrie aceste cuvinte — şi-şi simţea urechile arzînd ca de flacără. Se simţi din nou îndemnată să întindă mîna după scrisoare, dar bustul aşezat deasupra, parcă se uita la ea batjocoritor ; se depărtă de masă, în timp ce se gîndea :

— Mă voi duce în calea lui; mi-e peste putinţă să stau aici şi să-l aştept indiferentă.

Ieşi în grădina luminată de lună şi apucă în lungul drumului alb care ducea spre gară. O potecă scurtată trecea prin păduricea de fagi şi razele palide ale lunii argintau ramurile, de parcă erau acoperite de chiciură, învelind pădurea într-o lumină ca de vis. In mijlocul căreia trunchiurile cenuşii ale copacilor îţi făceau impresia unor fantome. Nu se auzea nici susur de frunze şi nici tresăritul vreunei vietăţi.

— La întoarcere îl voi aduce pe aici, îşi zise ea, şi se opri la o cotitură a potecii pe unde trebuia să treacă la întoarcere. Trenul intră în gară : puţin după aceea trecu un automobil şi după el un biciclist, iar pe urma lor un pieton care după ce făcu cîţiva paşi, o luă la goană. Era el, şi după ce-1 strigă, se retrase din nou în umbra copacilor. Se întoarse şi veni în fugă spre ea.

Se aşezară pe un buştean şi sprijinindu-şi capul de umărul Iul, îl întrebă :

— Astăzi ai avut o zi grea ?

Dragă
Bryan,

— Da, destul de grea; am fost reţinut de o consultaţie care s-a întins mai mult decît ar fi trebuit, pe urmă bătrînul Leyton m-a invitat la masă.

Lui Gyp i se păru că pămîntul a început să se surpe sub ea.

— Leyton : din Eaton Square ? Au avut mulţi invitaţi ?

— Aş de unde ; numai ei doi, cu Bertie şi Diana.

—■ Diana ? Fata aceea pe care am întîlnit-o la ieşirea din teatru ?

— Cînd ? A — da ! Ai o memorie extraordinară, dragă Gyp.

— Da ; mai ales în privinţa chestiunilor care mă interesează.

— Cum adică ? Fata asta te-a interesat ?

Gyp se uită la el.

— Da ! Spune-mi, e fată inteligentă ?

— Cred că chiar tu ai admite că este.

— Şi este îndrăgostită de tine.

— Ei comedie ca asta. Cum de-ţi vine să întrebi aşa ceva ?

— Ţi se pare atît de imposibil ? Eu sînt îndrăgostită de tine.

O luă în braţe şi începu să o sărute, lnchizînd ochii, Gyp se gîndi : Numai de nu m-ar săruta din cauză că vrea să evite răspunsul. Pe urmă timp de cîteva minute niciunul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă.

— Bryan, răspunde-mi, dar numai adevărul adevărat: Nu ai niciodată senzaţia că te pierzi din cauza mea ?

Era sigură că braţul cu care o cuprinsese, a tresărit, dar chipul lui rămase senin şi calm, iar în glas o notă glumeaţă.

— De, aş putea spune, că n-am avut aproape niciodată, o astfel de senzaţie.

— Făgăduieşte-mi, că-mi vei spune imediat ce începi să te plictiseşti cu mine.

— De acord, dar te previn, să nu contezi pe o astfel de mărturisire cît timp voi fi în viaţă.

-— Eu nu sînt atît de sigură.

— Eu însă, sînt foarte sigur.

A doua zi dimineaţa, după ce coborîse din dormitor, se duse de-a dreptul în birou; îşi simţea conştiinţa neliniştită. „Te pierzi..." Ce făcuse oare cu scrisoarea aceea pe care o primise de la Diana ? îşi aducea minte că Gyp se apropiase de uşă, tocmai în clipa cînd ei terminase de citit. începu să caute prin cutii şi sertare, şi răscolind lucrurile de pe birou, dădu bustul la o parte, şi văzu scrisoarea. întinse mîna după ea şi oftă uşurat:

Crede-mă, tu începi să te pierzi. Sigur că da ; faptul e evident. *II faut se faire valoir!* Ai un singur picior repezit

înainte, iar celălalt ■ţi-a intrat în nu ştiu cc groapă întunecată. Cu un picior în groapă — la vîrstă de treizeci de ani ! Gîndeşte-te şi tu Bryan! Mişcă-te! în lume sînt atîtea lucruri care te aşteaptă. Inutil să-mi răspunzi, că ar fi mai bine să-mi văd de treburile mele. Vorbesc în numele tuturor celor care te cunosc. Cu toţii avem senzaţia că floarea a începiut sâ se veştezească. Afară de asta, tu ai fost unul dintre verişorii mei favoriţi, de pe vremea cind aveam cinci anî, iar tu erai un îngrozitor tiran de zece ; şi mi-e peste putinţă să mă gîndesc că începi să te duci încet şi pe neobservate la fund, în loc să te urci cu paşi repezi. Cunosc expresia ta: îmi bat joc de toată lumea, dar oare ai reuşit să-ţi baţi cu adevărat, sau îşi bate ea joc de tine ? Dar atîta ajunge. Cind vii' pe la noi? Am citit cartea aceea. Autorul îşi închipuie despre iubire că nu este nimic altceva, decît pasiune. Nu ştiu dacă are dreptate. Probabil tu vei şti' mai bine.

Nu fii supărat din cauza acestei scrisori care seamănă cu o scrisoare venită de la bunica noastră.

Au revoir. A ta bună verişoară,

DI AN A LEYTON

împături scrisoarea şi o băgă în buzunar. Rămăsese ascunsă timp de două zile sub soclul acestui bust. Gyp o fi văzut-o ? Se uită la chipul de bronz, iar obrazul filozofului îl privi cu ochii lui ştinşi, parcă ar fi vrut să-i spună :

— Mă băiatule ; eu ştiu ce ştiu despre taina care se ascunde în sufletul oamenilor — în sufletul tău, în sufletul iubitei tale, în sufletul acestei fete sau în al oricui. Vei vedea ce farse îţi va face acest demon de aici înainte. N-ai decît să-l legi burduf, să-l închizi cu şapte peceţi, să-l bagi într-un dulap şi să-l ţii la lacăt. Mîine va fi din nou slobod, şi lacătele nu-ţi vor mai fi de nici un folos. Ha-ha-ha !

Iar Summerhay păru că-i răspunde :

— Mă, ţap logodit! Tu n-ai avut niciodată suflet.

în camera de la etaj Gyp probabil era tot în faţa oglinzii şi-şi aranja pieptănătura aşa cum o lăsase — ar trebui ca un bărbat să fie cel din urmă dintre ticăloşi, pentru ca sâ încerce, fie chiar cu gîndul.

Ochii bustului parcă ar fi vrut să-i răspundă :

— Nu te grăbi cu vorba ! De ce nu te gîndeşti, la

Dragă
Bryan,
fata aceea ispititoare, cu părul roşu şi albă ca zăpada, cu ochii adînci şi negri ca doi cărbuni aprinşi.

Piei Satano ; inima din piept este numai a lui Gyp; şi nu se va găsi nimeni în lume care să i-o ia înapoi.

Cît de mult o iubise şi cît de mult o iubea astăzi. Pentru el va rămîne întotdeauna ceea ce a fost şi înainte de asta. Gura înţeleptului păru că se ţuguie puţin :

— Aşa este dragul meu, dar multe şi întunecate sînt cărările care duc la inima omului — ori în asta multe pot fi cuprinse.

Auzi un zgomot care-1 făcu să se întoarcă. In cadrul uşii apăru mica Gyp:

— Bună dimineaţa, Bryan !

Se repezi spre el şi i se urcă pe genunchi, iar în părul desfăcut îi luceau lumini de soare.

— Ce faci ţigăncuşo ! Cine a crescut fată mare ?

— Mă duc la călărie.

— E, nu mai spune !

— Bryan, hai să ne jucăm.

— Bine, să ne jucăm.

Cînd apărură amîndoi în camera ei, Gyp era ocupată cu acele amănunte care reţin întotdeauna o femeie cel puţin un sfert de ceas, după ce-ţi spune că „e gata“, iar cînd auzi pe mica Gyp strigînd „gata“, se opri, ca să se uite la el.

Summerhay se aşezase pe răstalniţa patului, şi cu braţele încrucişate pe piept, îşi încorda gîtul şi se umfla în fălci, ca o minge, apoi dintr-odată se lăsa pe spate, deşi mica Gyp ghicea întotdeauna dinainte momentul cînd nu va mai avea respiraţie.

Pe urmă ea se prefăcea că aduce „toţi caii din grajdurile regelui" şi se căznea zadarnic să-l pună din nou pe picioare. Urmărind jocul acesta străvechi, la care asistase de sute de ori pînă acum, i se păru că astăzi are un farmec special: cum să se mai poată îndoi de el, cînd mai putea fi atît de ridicol de copilăros ? Uitîndu-se la capul lui, pe care mînuţele fetiţei îl frămîntau în toate chipurile, se gîndi:

— Şi fata asta a îndrăznit să-i spună că se pierde. Fata aceea înaltă şi albă ca zăpada, fata din faţa teatrului — Diana cu care a stat aseară la aceeaşi masă — numai ea putuse scrie astfel de vorbe. Era sigură că ea îi trimisese scrisoarea.

In după amiaza aceea, după ce făcură un lung galop în largul ponoarelor, întoarse privirea în altă parte şi-l întrebă pe nerăsuflate :

—- li place să vîneze ?

— Cui?

— Verişoarei tale — Diana.

îi răspunse cu glasul cît se poate de tărăgănat :

— îmi închipui că această întrebare ar vrea să spună : dacă nu cumva mă vînează pe mine ?

Cunoştea destul de bine tonul cu care,-l vorbea şi expresia de pe obrazul lui, şi ştia foarte bine că e supărat, dar îi fu peste putinţă să se stăpînească.

— Tocmai !

— Cu alte cuvinte dragă Gyp, începi să fii geloasă.

în clipa cînd îi scăpară aceste cuvinte, simţi că inima i-a îngheţat în piept, iar a lui Gyp tresări speriată. Continuă să meargă în trap liniştit, dar cînd se opri şi se întoarse spre ea, se sperie. Chipul ei era ca de piatră, în timp ce-i suporta privirea.

— Cred că n-ai luat în serios cuvintele pe care ţi le-am spus, zise el cu glasul blînd.

Ea clătină din cap. Ştia că încercase cu dinadinsul să o jignească. Apoi îi răspunse :

— Priveşte norul acela prelung şi alb, şi nuanţa de verde de pe cer — mîine vom avea ploaie. Trebuie să ne bucurăm de fiecare zi frumoasă şi să ne aducem aminte că poate va fi cea din urmă.

Puţin alarmat, ruşinat, dar în acelaşi timp nemulţumit, Summerhay îşi continuă drumul alături de ea.

In noaptea aceea plînse prin somn, şi cînd o trezi, îl cuprinse în braţe şi se lipi de el, înecată de lacrimi :

— O, am visat că tu nu mă mai iubeşti.

O ţinu vreme îndelungată, strînsă la piept, şi întP-un tîrziu reuşi să o liniştească. Niciodată ; nu va înceta niciodată să o iubească tot atît de mult ca şi astăzi. Dar un nor, făjră să fie mai mare decît podul palmei, se poate întinde peste zare, şi-ţi poate cerni cerul, ca toată ziua să ţi se pară mohorîtă.

Vara trecu şi fiecare dintre ei simţea în suflet intermitenţa chinuitoare a unei reticenţe. Zilele lungi şi limpezi creşteau mereu, trecură dincolo de zenit şi încetul cu încetul începură să devină tot mai scurte. Sîmbetele şi duminicile, plecau cu Winton şi mica Gyp, să se plimbe pe fluviu, dar de cele mai multe ori inumai singuri, căci pentru Gyp fluviul nu pierduse nimica din magia primei după-amiezi pe care o petrecuseră împreună în largul apelor. Toată săptămînă aştepta cu nerăbdare ceasurile acestea pe care le puteau petrece împreună, ca şi cînd apele fluviului ar fi fost pentru ea un aliat care o apăra contra lumii pornite să i-1 ia, şi contra pornirilor lui pe care demult înainte de asta, le găsise că sînt „rămăşiţe din epoca geogiană". Intr-un

Dragă Bryan,

rind riscă să se ducă la Tribunal, ca să-l vadă cu perucă şi robă de avocat. Sub arcul cenuşiu al perucii pe fruntea inaltă părea un om crud dar priceput

— ieşit dintr-o lume din care ca nu va putea face parte niciodată, o lume strălucitoare, dar tiranică. Ea nu stăpînea şi nu cunoştea decît o parte din si^letul lui. Cînd erau însă pe fluviu, simţea că este complet al ei — îndrăgostit, leneş, impudic de drăguţ, stind întins cu capul la ea în poală, sărind în apă şi înotînd în jurul ei, sau vîslind încet şi cîntînd : *Mă duc şi eu cu unda călătoare.* Era adevărată binecuvîntare, să poată uita în fiecare săptămînă, cel puţin pentru cîteva ceasuri, convingerea care se săpa tot mai adînc în sufletul ei, că nu se poate să-i aparţină complet. Dar în tot timpul acesta golul de tăcere intermitentă din sufletul ei, devenea mereu mai larg.

Cînd veni vacanţa cea mare, Gyp luă o hotărîre eroică şi declară că va trebui să petreacă o lună departe de ea. în timpul cit Betty se va duce cu mica Gyp la mare, ea va pleca împreună cu tatăl ei, ca să-şi facă şi el cura. Persistă cu toată încăpăţînarea în această hotărîre, şi după nenumărate proteste din partea lui, Summerhay dete din umeri :

— Bine, draga mea, dacă ţii numaidecît să scapi de mine.

Cum să scape de el; dar se stăpîni, mulţumindu-se să-i răspundă :

— în sfîrşit, bine că te-ai decis. Tot eşti băiat cumsecade.

Numai de s-ar întoarce la ea înapoi, aşa cum fusese înainte. Nu scăpă nici o vorbă, ca să-l întrebe unde şi la cine se va duce.

Tunbridge Wells, acest încîntător purgatoriu, unde oameni dornici de linişte îşi preparau sufletele pentru o linişte şi mai durabilă, părea adormit pe coastele dealurilor în lungul cărora se înşirau rînduri întregi de vile. Luncile şi pădurile din apropiere nu fuseseră încă prăjite de căldura verii, aşa că vizitatorii nu se simţeau deloc îndemnaţi să plece spre litoralul mării. îşi făceau cumpărăturile la Pantiles, se plimbau pe dealurile vecine, sau treceau cu crossurile de golf la subţioară şi se pierdeau prin livezi ; participau la ceaiurile lor intime sau vizitau numeroasele biserici din localitate. Departe de orice viaţă zgomotoasă şi în aşteptarea unei vieţi mai liniştite decît cea de pînă acum, făceau totuşi tot posibilul pentru a o întîrzia cît mai mult.

Winton luase un apartament într-un hotel, unde putea face bai şi bea apa termală, fără să fie nevoit să urce coasta dealurilor. Aceasta era prima cură la care participa şi Gyp, după cea de acum şase ani de la Wieshaden. Simţea în sufletul ei o schimbare atît de stranie şi atît de completă care se operase în

acest interval. Pe vremea aceea gusta grăbită din orice băutură ce i se oferea, iar astăzi cu înghiţituri adinei, căuta să-şi astîmpere setea care părea că nu poate fi cu nimica astîmpărată.

Trăia mereu în aşteptarea poştei zilnice, şi dacă se întîmplă ca intr-o zi să nu-i sosească scrisoarea cotidiană, simţea că i se face negru înaintea ochilor. îi scria şi ea în fiecare zi, uneori chiar cîte două scrisori, dar în astfel de cazuri rupea întotdeauna a doua scrisoare, adueîndu-şi aminte de motivele care o determinaseră să accepte această despărţire. în prima săptămînă scrisorile lui Summerhay reflectau un anumit calm, în a doua săptămînă însă deveniră pline de elan ; în a treia erau foarte variate — cînd exuberante, la gîndul că se apropie revederea, cînd triste şi deznădăjduite, dar în acelaşi timp, mult mai scurte decît cele de la început. în cursul săptămînii a treia mătuşa Rosamunda veni şi ea la Tunbridge. Ea era cea mai fervent apărătoare a existenţei pe care o ducea Gyp acum, căci după părerea ei, Fiorsen îşi primea exact lecţia pe care o merita. Avea părerile cele mai definitive şi mai proaste despre bărbaţi, şi cu atît mai proaste despre legea matrimonială ; pentru ea orice femeie care încerca o lovitură fie contra bărbaţilor fie contra acestei legi, era adevărată eroină, cu toate că, vorbind drept, Gyp nu se gîndise nici un moment să dea o liovitură. Temperamentul aristocratic şi rebel al mătuşii Rosamunda clocotea de ură contra „şleahtei“ care considera şi astăzi femeia drept o proprietate a bărbatului. Tocmai din pricina asta se ferise cu cea mai mare băgare de seamă, din calea oricărei posibilităţi care i-ar fi putut creia o astfel de situaţie.

Mătuşa Rosamunda îi aduse şi o ştire neaşteptată :

— Draga mea, am trecut pe Bond Street,, prin faţa cofetăriei aceleia unde se serveşte cafeaua îngheţată cu cremă, şi cînd colo pe cine văd ieşind din cofetărie : Daphne Wing cu amicul nostru Fiorsen ; arăta parcă ar fi fost un cîine pe lang. S-a apropiat de mine, în timp ce mica lui doamnă îl supraveghea cu ochi de guşter. Crede-mă dragă, mi-a fost milă de el; avea şi-acuma aceeaşi expresie flămîndă, dar sînt convinsă că astăzi Daphne Wing mănîncă singură pentru ei amîndoi. M-a întrebat de tine, ce faci.

— Cînd o vei vedea, spune-i că n-am uitat-o şi nici nu o voi uita niciodată; în orice caz ea a avut dreptate : eu nu merit decît o femeie ca aceasta, şi s-a întors să se uite spre fata aceea, îneît mi-a fost şi mie ruşine. Pe urmă m-a salutat cu un gest scurt, cum avea obiceiul şi înainte, şi au plecat împreună, ea umflată în pene ca un curcan. Crede-mă, mi-a fost milă de el.

— Nu era nevoie, mătuşică ; omul acesta va fi întotdeauna capabil să se compătimească pe sine însuşi, răspunse Gyp cu

Dragă
Bryan,

glasul domol.

Mătuşa Rosamunda, nu zise nimica, dar părea nemulţumită. Biata de ea, n-avusese niciodată parte să trăiască aproape de Fiorsen.

In aceeaşi după-amiazâ Gyp se aşezase la umbră, în luncă şi începuse să se gîndească : „Azi e joi. Mai sunt unsprezece zile“, cînd văzu că se apropie cineva de ea : un bărbat, o femeie, şi ceva care semăna cu un cîine. Goana după originalitate şi drepturile absolute ale omului, îi turtise nasul, îi tăiase jumătate din urechi, şi nu-i mai lăsase din coadă decît un ciot. Părea astmatic şi se legăna pe picioare. Pe urmă se auzi un glas :

— Maria, cred că aici va fi bine. Vom putea să ne oprim la soare, fără să mai mergem în altă parte.

In glasul acesta era o răguşeală constantă, contractată în timpul numeroaselor înmormîntăr.i Gyp recunoscu glasul domnului Wagge. îşi tăiase ciocul şi purta barbete, iar doamna Wagge se împlinise binişor. Se aşezară amîndoi în apropiere de ea.

— Aşează-te aici Maria, ca să nu te bată soarele din faţă.

— Nu Robert, eu voi sta aici, şi tu vei sta acolo unde spui să stau eu.

— Ba nu ; acolo vei sta tu.

— Nu vreau să stau acolo. Haide Duckie.

Cîinele se oprise în mijlocul cărării şi se uita la Gyp. Domnul Wagge se uită în direcţia în care se uita Duckie.

— Ia te uită, ce surpriză, se miră el. îşi scoase pălăria şi după ce-şi şterse cealaltă mînă de mîneca hainei, o întinse spre ea. In timpul cît îi dădu mîna, cîinele se apropie şi i se culcă pe picioare. Doamna Wagge îi întinse şi ea mănuşa lucitoare.

— Aceasta este o plăcere neaşteptată, îngînă ea. Cine s-ar fi putut gîndi la o astfel de întîlnire. O, nu lăsaţi cîinele să vi se aşeze pe rochie. Vino încoace Duckie.

Cîinele se lăsă cu spatele pe fluierele picioarelor lui Gyp. Domnul Wagge întrebă :

— Doar n-aţi venit ca să vă statorniciţi aici, nu-i aşa ?

— O, nu domnule Wagge. Am venit cu tata pentru cură.

— A, Ia asta nu m-aş fi aşteptat, căci nu v-am văzut niciodată. Noi ne-am retras aici, e aproape anul. E o localitate drăguţă.

— Da ; găsesc că e foarte plăcută.

— Avem nevoie de natură. Aerul ne prieşte, deşi— cum aţi spune dumneavoastră — este puţin cam aspru. Dar cu toate acestea e plăcut. Căutam demult aşa ceva.

Doamna Wagge adăugă :

— Ne-am gîndit la Wimbledon, dar domnului Wagge i-a plă-

cut mai mult aici decît în albă parte ; aici se poate duce şi lâ plimbare ; afară de asta, localitatea pare mult mai selectă. Avem cîţiva prieteni. Biserica este foarte frumoasă.

Domnul Wagge găsi de cuviinţă să se amestece :

— Eu am frecventat întotdeauna capela ; dar în astfel de localităţi cum este aceasta de aici, biserica se pare că este mai convenabilă ; soţia mea a avut întotdeauna slăbiciune pentru aşa ceva. Eu însă nu am încercat niciodată să mă ascund de ochii lumii.

— Este şi o chestiune de atmosferă, nu-i aşa ?

Domnul Wagge clătină din cap.

— Aş; eu nu suport tămîia — nu sînt nici prea bisericos. Dumneavoastră ce mai faceţi ma'am ? Vorbim foarte des despre dumneavoastră. Văd că arătaţi foarte bine.

Obrazul lui devenise portocaliu închis, iar al doamnei Wagge aproape ca o sfeclă. Cîinele se mişcă, sforăi şi se lăsă şi mai greu pe picioarele lui Gyp.

— Astăzi am aflat ştiri despre Daisy. Mi se pare că a devenit o adevărată celebritate ?

Doamna Wagge oftă. Domnul Wagge întoarse privirea în altă parte şi răspunse :

— Este o chestiune destul de tristă. Să cîştigi patruzeci pînă la cincizeci de Lire pe săptămînă şi pe urmă să vorbească despre tine toate ziarele. Nu m-aş mira să pună de o parte pînă la o mie cincisute de Lire pe an. Eu chiar în anii mei cei mai buni, cînd gripa făcea ravagii, n-am reuşit să ajung niciodată la o mie de Lire net. E are mare succes.

Doamna Wagge adăugă :

— I-aţi văzut ultima fotografie ? Una în picioare ?

Domnul Wagge i-o tăie scurt :

— Mie îmi place să o văd cînd se plimbă cu maşina. Dar după viaţa pe care am dus-o pînă acum, eu am venit aici pentru ca să am linişte, şi nu vreau să mă mai gîndesc la aşa ceva, mai ales cînd sînteţi şi dumneavoastră de faţă, ma'am. Nu vreau deloc — acesta-i adevărul.

Urmă o tăcere în timpul căreia doamna şi domnul Wagge îşi examinară picioarele, iar Gyp se uită la cîinele din faţa ei.

— în sfîrşit, bine că te-am găsit — se auzi glasul lui Winton care apăru alături de ea. Gyp nu-şi putu stăpîni un zîmbet de mulţumire. Chipul tras al tatălui ei, cu ochii pe jumătate tulburi, nasul fin, mustaţa tăiată scurt şi căruntă, de sub care i se vedea linia caracteristică a buzelor, statura lui sveltă şi dreaptă, toată atitudinea lui, pînă şi glasul ferm şi limpede era antiteza însăşi a domnului Wagge care se oprise greoi în faţa ei, un om cu obrazul scorţos, antipatic şi cu glasul răguşit, dar insinuant. Parcă însăşi

Dragă
Bryan,

providenţa ar fi intervenit în această clipă, pentru a pune faţă în faţă pe aceşti doi reprezentanţi a două clase sociale.

— Domnul şi doamna Wagge — tatăl meu.

Winton îşi scoase pălăria. Gyp nu se mişcă de pc scaun şi clinele Duckie îi era mereu întins pe picioare.

— ’m pare bine de cunoştinţă. Cred că apa de aici vă face bine. Se spune că are o putere de vindecare neîntrecută.

— Mulţumesc — în orice caz nu pare să fie mai primejdioasă decît în alte staţiuni. Faci şi dumneata cură ?

Domnul Wagge zîmbi :

— Aş, de unde, răspunse el, eu m-am statornicit in această localitate.

— Adevărat ? Dar aici găseşti cu ce să te ocupi ?

— Adevărul este că eu am venit aici pentru odihnă. Dar cu toate acestea iau tot la două săptămîni cîte o baie de aburi, pentru a înteţi activitatea porilor.

Doamna Wagge adăugă cu glasul blînd :

— Soţului meu se pare că-j prieşte foarte mult.

Winton murmură :

—■ Sigur că da. Al dumneavoastră este cîinele acesta ? Are mutră de filozof, nu-i aşa ?

Domnul Wagge adăugă :

— E un cîine foarte prost nărăvit; nu-i aşa Duckie ?

Cîinele se ridică în picioare, urmărit de privirile tuturor celor de faţă, şi se uită gifîind la Gyp. Ea profită de această ocazie şi se ridică în picioare.

— Noi trebuie să plecăm. La revedere. Ali-a părut btine că v-am revăzut. Cînd veţi întîlni pe Daisy, vă rog să-i spuneţi multe salutări.

Doamna Wagge deschise poşeta, fără nici un motiv vizibil, şi-şi scoase batista; domnul Wagge începu să-şi dreagă glasul zgomotos. Gyp simţi pe Duckie luîndu-se după ea şi auzi pe doamna Wagge strigind, cu glasul ei stins de batista cu care-şi acoperise gura : Duckie ! Duckie !

Winton se uită la ea şi-i spuse In şoaptă :

— Va să zică aceştia doi au avut parte de pramatia noastră. La urma urmelor, dacă stai să te gîndeşti bine, nici de capul ei nu prea era nu ştiu ce. După cît spune mătuşă-ta, fata este şi-acum împreună cu el.

Gyp dete din cap.

— Aşa se pare ; să sperăm că **se** simte fericită.

— El nu are deloc aerul să fie. Dar bine-i face ; să sc înveţe minte.

Gyp ridică privirea şi clătină din cap.

— O nu, tată.

— De, e cazul să nu doreşti niciunui bărbat un rău mai mare decît şi-l poate face singur. Dar cînd văd oameni de aceştia că-şi permit să intre în vorbă cu tine, îmi...

— Dragă tată, ce importanţă au astfel de nimicuri ?

— Pentru mine au foarte mare importanţă, şi gura i se întinse într-un zîmbet amar. în fond este adevărat, că nu prea avem dreptul să condamnăm pe oamenii aceştia, cînd am sta să judecăm situaţia în toată liniştea.

In timpul sezonului pe care-1 pelrecură la Tunbridge Wells, se apropiară sufleteşte unul de altul, mai mult decît în ultimii ani. Afară de asta, fie de pe urma efectului băilor, fie din cauza aerului
— care era prea aspru, cum spunea domnul Wagge — cuirasa care facilita prima datorie de om din lumea bună : stăpînirea pornirilor, începu să cedeze.

în după-amiaza ultimei zile pe care o mai aveau de petrecut în staţiune, plecară împreună într-o lungă plimbare prin împrejurimi. Emoţionată de aspectul copacilor înalţi, bătuţi de soare, Gyp aproape nu era în stare să scoată nici o vorbă. Winton însă care presimţea că în curînd o va pierde din nou, avea chef de vorbă, începu să-i expună- pe larg schimbările radicale provocate în lumea curselor, de spiritul plutocratic al americanilor şi înmulţirea exagerată a pariurilor mutuale, ca pe urmă să-i ţină o lungă filipică despre starea actuală a situaţiei în general. Parlamentul îşi pierduse prestigiul, din clipa cînd începuseră să plătească parlamentarilor diurne; oraşele devorează provincia şi populaţia rurală; vînătorile cu obstacole au început să degenereze; forţa şi dezmăţul pe care-1 reprezintă presa sînt îngrozitoare ; femeile au început să-şi piardă capul, şi toată, lumea paj-e speriată cînd este vorba de bunele maniere. în ziua cînd mica Gyp va ajunge să aibă vîrstă de acum a mamei ei, toată lumea va fi obligată să trăiască sub supravegherea unui Comitet de Control, în oraşe parcuri, şi va da socoteală de fiecare para pe care o va cheltui şi de fiecare minut al timpului ce-i rămîne disponibil; pînă atunci rasa cailor va fi aproape stinsă şi nu se vor mai vedea cai, decît cel mult odată pe an, în cortegiul Primarului Londrei. în orice caz el nu va mai trăi pînă atunci. Apoi se întoarse pe neaşteptate spre ea şi o întrebă :

— Spune-mi Gyp, tu ce crezi că se va întîmpla dincolo de moarte ?

— Tată, eu cred că nu se va întîmpla nimica. Cel mult îmi

Dragă
Bryan,

închipui că va trebui să ne întoarcem iarăşi acolo de unde am plecat.

— Ia te uită — tot aşa credeam şi eu.

înainte de asta nidunul dintre ei nu ştia ce gîndeşte celălalt despre acest subiect.

Gyp murmură :

La vie est vaine —
Un peu d'amour,
Un peu de haine,
Et puis bonjour!

Winton încercă să rîdă, fără să reuşească.

■— Bine, dar după părerea ta, ce este ceea ce se numeşte „Dumnezeu". După părerea mea, eu cred că asta trebuie să fie ceea ce putem găsi frumos şi bun în noi înşine. Noi nu putem concepe ceea ce întrece facultatea noastră de imaginaţie. Dar cu toate aceptea Gyp, este ceva care îmi dă de gîndi t. în viaţa mea, ca orice orri, am avut şi eu o singură inimă ; vine moartea şi totul se preface în ţă- rînă. Ce rost are în cazul acesta iubirea, dacă dincolo de moarte nu există revedere.

— Probabil din cauză că iubind pe cineva sau ceva cu toată ardoarea, răsplata ţi-o găseşti în însăşi această iubire care reprezintă totul.

Winton tresări.

— Da... încuviniţă el într-un tîrziu. Fariserii adună ban la ban, ca să poată juca un cal ce nu va bate cursa niciodată. Acei Yogi din India — care stau nemişcaţi ca de piatră — ptfvindu-şi rotunjimea pîntecelui — fără să le pese că se prăpădeşte lumea în jurul lor, căci ei nu au decît o singură viziune de fericire : a împărăţiei de Apoi. Dar să zicem că această împărăţie nu va veni nici acum nici mai apoi; ce se va întîmplă în cazul acesta ?

îşi trecu mina sub braţul lui şi se strînse lîngă el.

— Tată, tu şi cu mine, noi doi ne vom risipi în vînt şi în razele de soare, în verdele copacilor şi unda apei, întocmai ca *Procrysa* din tabloul de pe peretele camerei mele.

Bryan Summerhay plecă din Edinburg cu expresul de miezul nopţii — ducînd în suflet zbuciumul a două emoţii cu totul deosebite una de alta : părerea de rău pentru fata de care se despărţea, şi dorinţa de a ajunge cît mai repede la femeia spre care se ducea. Cum era oare posibil ca aceste două sentimente opuse să-şi găsească loc în sufletul lui ? Cu toate acestea în timp

ce sta întins în aşternutul compartimentului de dormit, gîndurile lui alergau fără nici o dificultate de la Diana pe care o vedea întinzîndu-i ceaşca de ceai, sau ridicînd ochii spre el, în timp ce-i întoarce notele la pian şi de aici la Gyp al cărei glas părea că-1 aude şi-i simte privirile catifelate, braţele vîrjoase în jurul trupului şi gura fierbinte şi lacomă, căutînd-o pe a lui. Senzaţiile şi tovărăşia spre care se ducea acum erau cele mai profunde clipe de mulţumire pe care i le putea oferi viaţa, şi cu toate acestea, parcă-1 durea puţin despărţirea de fata asta cu părul roşu.

Legănat de mersul trenului adormi şi visă cum nu se poate să visezi decît în timpul cînd mergi cu trenul; pe urmă se trezi în mijlocul liniştii complete a unei gări, şi adormi din nou ceasuri întregi, cel puţin aşa i se părea, ca să se trezească în aceeaşi gară şi pe urmă să adoarmă somn greu, şi să nu se mai trezească decît la Willesden, după ce se luminase de ziuă. Acum nu ma,i simţea decît o singură emoţie, o singură dorinţă — să ajungă cît mai curînd la Gyp. Se urcă în maşină şi începu să zîmbească, simţind în nări mirosul specific al Londrei.

Ea îl aştepta în picioare, în camera lor de la hotel, palidă ca o moartă şi tremurînd toată, iar cînd îi simţi braţele petrecute în jurul mijlocului, închise ochii. în timp ce o săruta, simţi că e gata să leşine, dar el însuşi era incapabil să se mai gîndească la altceva, decît la sărutul acesta fără sfîrşit.

A doua zi plecară împreună într-o mică staţiune din apropiere de Fecamp. în partea aceasta a Normandiei totul părea de proporţii uriaşe — oamenii, animalele, luncile cosite, curţile gospodăriilor, înconjurate de copaci, înălţimea cerului, marea şi pînă şi rugii încărcaţi de mure păreau mai înalţi aici decît în altă parte. La început Gyp se simţi cît se poate de fericită şi părea că nimic nu va tulbura această fericire supremă. Pe urmă poşta aduse de două ori cîte o scrisoare cu ştampila unui oficiu poştal din Scoţia şi cu scrisul foarte cunoscut. Fantomele apar în mijlocul întunericului şi încep să prindă fiinţă în mijlocul ceţei ; tot aşa gelozia nu izvorăşte din judecată dreaptă, ci din suflete care iubesc cu toată deznădejdea, şi pasiunea aceasta începe să crească, pe măsură ce atacă o fire sceptică şi mîndră. Chiar dacă mîndria i-ar fi permis să-l întrebe cine i-a scris aceste scrisori, ea tot n-ar fi crezut că-i spune adevărul. îi va spune — chiar de milă — că niciodată nu s-a gîndit la altă femeie, decît la ea. Dar gîndurile acestea nu erau decît fantome, şi cele trei săptămini pe care le petrecură împreună, îi oferiră destule ocazii ca să poată

Dragă Bryan,

constata că el o iubeşte, aşa că — se simţea fericită.

Se întoarseră acasă pe la sfîrşitul primei săptămîni din luna octombrie. Mica Gyp era acum o călăreaţă desăvîrşită. Supravegheată de bătrînul Pettance, călărea în livada din apropierea casei lor ; încăleca bărbăteşte căluţul cenuşiu, strîngîndu-1 cu picioruşele subţiri şi arse de soare, şi ţinîndu-se dreaptă în şa, în timp ce părul castaniu îi juca pe spate, răscolit de vînt. După întoarcerea lor îşi exprimă dorinţa să meargă la călărie, împreună cu „bunicul, cu mămica şi Bryan". Primele zile şi le petrecură cu îndeplinirea noilor ei dorinţi. Dar nu mult după aceea Tribunalele îşi reluară activitatea şi odată cu ele pentru Gyp începu din nou viaţă grea, cînd Summerhay era numai pe jumătate al ei, iar cealaltă jumătate o reclama pretoriul.

Bătrînul Ossian, terrierul scoţian, sta întins în mijlocul aleii, pîrpâlindu-se în lumina blîndă a soarelui de noiembrie. Se culcase aici şi nu se mai mişcă din clipa cînd stăpînul lui plecase la gară, pentru a se reîntoarce cu primul tren la Londra. Avea şaisprezece ani, şi era surd şi dezamăgit, şi de fiecare dată cînd vedea pe stă- pînul lui că pleacă, ochii trişti cu care-1 privea, parcă ar fi vrut să-i spună : „Te duci, dar pe mine, poate nu mă mai vezi de*aici înainte*[4]. Ceilalţi oameni cumsecade din jurul casei îi deveneau cu fiecare zi tot mai indiferenţi, şi nici nu mai putea suporta ca vreun om străin să intre în curte. De la fereastră Gyp îl văzu ridicîndu-se în picioare, şi sbîrlindu-şi şira spinării, mîrii la factor, arătîndu-şi colţii. De teamă să nu-1 apuce de picioare, se repezi în calea lui.

Era o scrisoare, cu scrisul acela a cărui vedere o neliniştise întotdeauna ; pe un colţ al plicului era notat „imediat", şi-i fusese trimisă de la biroul din oraş, unde nu fusese găsit. Ridică scrisoarea la nas. Era parfumată — dar ce parfum avea ? îşi înţepeni degetul mare şi-l trecu pe marginea plicului. Pe urmă o puse pe masă — dorinţa de a o deschide era atît de puternică, încît aproape nu şi-o mai putea stăpîni. In aceeaşi clipă însă un gînd se trezi în sufletul ei : «Dar dacă o citesc şi nu voi găsi nimic într-însa !" Toată gelozia o chinuise de luni de zile, se va termina dintr-odată. Dar dacă totuşi se va întîmplă să *fie* ceva ! Toată credinţa şi încrederea care o legau de el, se vor dărîma într-o singură clipă — împreună cu încrederea în ea însăşi ,cu dragostea şi mîndria ei. Nu ar fi mai bine să i-o ducă la Londra ? Cu trenul de persoane care pleca la trei după-amiază, putea ajunge la Londra pe la cinci, deci destul de devreme. Mai avea

exact timpul necesar, pentru ca să poată ajunge la gară. Se repezi în fugă pînă sus. Mica Gyp era în capul scării şi răsfoia o carte cu chipuri.

— Drăguţa mamei, mă duc pînă la Londra. Spune lui Betty, că poate mă întorc astă-seară, dar se poate să rijfnîn şi pînă mîine. Haide, sărută-mă.

Mica Gyp se ridică în picioare şi o sărută.

— Dă-mi voie mămică, să mă duc la tine în cameră şi să stau cu tine, pînă îţi pui pălăria.

în timp ce-şi punea pălăria, se gîndi :

— Nu mai iau nici un geamantan ; voi putea să mă aranjez şi fără să iau ceva cu mine.

Coborî scările în goană, luă scrisoarea de pe masă şi se repezi la gară. După ce se urcă în tren, scoase scrisoarea din poşetă. Cît de îngrozitor i se părea scrisul acesta care o făcuse de atîtea ori să se zbuciume şi să plîngă în timpul lunilor care trecuseră. Oare dacă fata aceea ar şti spaima şi suferinţa pe care i-o pricinuise scrisorile ei, i-ar mai scrie şi de aici înainte ? încercă să-şi aducă aminte de chipul ei pe care-1 văzuse o singură dată în treacăt, de glasul ei — din care înţelesese că e glasul obişnuit să fie ascultat. Nu ; ar fi peste putinţă să-i dea de ştire, căci dacă ar afla, aceasta ar determina-o cel mult să persevereze, şi ar fi fost foarte uşor să lupte contra unei femei care nu avea alte drepturi decît cele pe care i le da iubirea.

— Slavă Domnului, îşi zise Gyp, eu nu l-am luat altei femei
— poate cel mult acestei fete.

în timpul anilor care trecuseră, ea nu încercase niciodată să pătrundă taina vieţii lui dinainte de a se cunoaşte. Se ujta pe fereastra compartimentului la cîmpurile care defilau pe alături de tren. La o mică distanţă se vedea fluviul, şi mai încolo braţul de apă moartă, unde în după-amiaza aceea, o rugase să vină la el pentru totdeauna. Părea cu totul altfel decît fusese atunci ; pustiu şi despuiat de farmec, cu sălciile desfrunzite şi păpujrişul tăiat sub cerul cenuşiu de plumb. #

Pe drum trenul avu o întîrziere, şi se întunecase aproape cînd ajunse în gara Paddington de unde luă o maşină ca să se ducă pînă la Temple. I se părea straniu că se duce pentru prima dată la el. în Temple Lane dădu drumul maşinii şi apucă pe jos, în lungul pasajului îngust şi prost luminat care ducea în inima Sanctuarului Dreptăţii.

— Urcaţi-vă pe scara aceea de piatră, domnişoară, pe urmă apucaţi în lungul grilajului, şi intraţi a doua la dreapta.

în lumina tulbure a intrării, descifră o inscripţie : „Summerhay, etajul al doilea[14].

Dragă
Bryan,

îşi simţi inima bâtînd speriată. Ce va zice el ? Cum o va primi ? Nu era oare absurd şi chiar primejdios, să vină la el ? Probabil va avea o consultaţie. O va primi un funcţionar sau un valet, pe cine să-i spună să anunţe ? Se opri pe culoarul de la primul etaj, şi după ce scoase o carte de vizită, scrise cu creionul :

„Pot să te văd, o singură clipă ? — *G.*“

Respiră adînc, ca să-şi liniştească bătăile inimii, şi începu să urce scara. Ii găsi numaidecît tăbliţa, fixată deasupra uşii. Sună — dar nu veni nimeni să-i deschiră ; ascultă — dar nu auzi nici un zgomot. Totul în jurul ei părea masiv, negru şi întunecat — balustrada de fier, scările de piatră, pereţii înalţi şi pustii, uşile grele de stejar. Mai sună odată. Ce să facă acuma ? Să lase scrisoarea şi să plece ? Nici să nu-1 vadă cel puţin — venirea ei romantică şi neaşteptată la Londra să fie pierdută cu totul fără folos — pentru
o simplă vizită în Bury Streel, unde posibil nu va găsi pe nimeni, afară de doamna Markey, deoarece despre tatăl ei ştia că este plecat la Mildenham, pentru vînătoare, şi nu se va întoarce în capitală decît sîmbătă.

— Voi lăsa scrisoarea, îşi zise ea, şi mă duc pînă la Ştrand, să iau un ceai, pe urmă vin şi mai încerc odată.

Scoase scrisoarea, o strecură prin deschizătura făcută anume pentru scrisori, şi după ce o auzi căzînd în cutie, se întoarse şi o luă încet pe Temple Lane. Strada era înţesată de bărbaţi şi băieţi care se întorceau acasă, după munca zilei. Ajunsese aproape de Ştrand, cînd privirile îi fură atrase de silueta unei femei. Mergea alături de un bărbat, în partea de la celălalt capăt al aleei ; erau întorşi cu faţa unul spre altul. Gyp le auzi glasul şi se opri, ca să se uite după ei. Trecură pe sub un felinar; lumina căzu pe coafura femeii şi desveli o mişcare făcută de Summerhay, mişcarea lui obişnuită, cînd da din umeri, pentru a nega ceva, şi-i auzi glasul sonor. îi urmări pînă cînd tţ^versară aleea şi începună să urce scara de piatră pe care o cobonse ea adineaori; pe urmă îi văzu că apucă în lungul grilajului şi dispar sub bolta de piatră. O spaimă de moarte îi înţepeni trupul, încît aproape nu mai era în stare să se mişte.

— O, nu — nu se poate — nu se poate !... şi în sufletul ei se zbuciumau gemete surde, ca şuerul rece de vînturi printre crengile pustiite de frunze ale pădurii, pe o zi ploioasă de toamnă. Ce însemna aceasta oare ? în timpul acestui zbucium chinuitor, nu-i trecu nici o clipă prin minte, să se întoarcă şi să bată la uşa apartamentului lui Summerhay. Nu mai ştia ce face şi nici încotro se duce, şi traversa străzile, fără să mai ţină

seamă de circulaţia intensă a vehiculelor. Ajunse în Trafalgar Square şi oprindu-se in faţa Galeriei Naţionale, se sprijini cu coatele pe parapetul de piatră. Aici se trezi în mintea ei primul gînd mai luminos : Va să zică acesta era motivul că în biroul lui nu mai era nimeni ! Nici secretarul, nici valetul ! Ca să poată fi siguri şi nesupravegheaţi de nimeni. Iar eJ, abia azi dimineaţă o cuprinsese în braţe şi o sărutase. Un ris amar îi muri in gît, sugrumat de hohotul plînsului. La ce mai avea inima aceasta ticăloasă ? Pe soclul unuia dintre leii monumentului, era aşezat un tînăr alături de o fată, pe care o ţinea în braţe. Gyp întoarse capul şi-şi văzu de drum. Se duse în Bury Street. Casa era în complet întuneric. Cu atît mai bine ; dacă ar fi fost lumină, nu ar fi îndrăznit să intre.

In copacii din Green Park mai erau cîteva frunze, care tremurau arămii, ca şi părul fetei aceleia. Din întuneric apăreau viziuni chinuitoare şi se apropiau de ea ca să-i sfîşie sufletul. Apartamentul în care în clipa aceasta nu erau decît ei singuri. Cu siguranţă va încerca să-i spună minciuni. Chiar faptele lui de pînă acuma, fuseseră minciună. Nu merita să fie tratată în felul acesta. Gîndul că este victima unei nedreptăţi, o făcu să se simtă mai uşurată — gînd limpede, conceput de o minte tulburată din cauza durerii. Ea nu se gîndise nici nu se uitase o clipă măcar la alt bărbat din noaptea aceea cînd îl văzuse că se apropie de fereastra ei, pe mijlocul grădinii bătute de razele lunei. Ce tristă mîngîiere !

Intră în Hyde Park şi apucînd în lungul unei poteci care tăia pajiştea în diagonală, încercă să-şi aducă aminte de primele simp- tome care să-i poată indica schimbarea sentimentelor lui faţă de ea. Dar nu reuşi să-şi amintească de nimica. Purtarea lui nu se schimbase de loc, era mereu aceeaşi, ca la început. Prin urmare era posibil ca şi în dragoste să fie prefăcătorie ? Era posibil să te prefaci că eşti îndrăgostit de cineva ca un nebun ? Şi în timpul cînd o săruta pe ea, să se gîndească la cealaltă.

Dragostea ! Ce putere uriaşă o putuse lua în stăpînirea ei, pentru ca un lucru de nimica — numai faptul că-1 văzuse pe stradă cu alta — să o facă să sufere atît de cumplit. Ce să facă acuma ? Să se întoarcă acasă şi să se strecoare nebăgată de nimeni în seamă, ca să intre cum intră fiara rănită în vizuină. în gara Paddington era un tren gata de plecare, şi se urcă fără să mai ezite. în compartiment era lume, oameni de afaceri din City, avocaţi care se întorceau, din palatul unde fusese ea. Era mulţumită că-i vedea urmărind-o cu priviri curioase din dosul diarelor pe care le aveau în mînă, căci în felul acesta era

Dragă Bryan,

obligată să-şi păstreze masca şi să riu se lase pradă emoţiei care-i răscolea sufletul. Dar unul după altul oamenii din comportimente coborau în gările intermediare, unde-i aştepta maşina sau trăsura venită de acasă, şi ea rămase din nou singură,să urmărească oglinda pustie a fluviului luminat de luna care se ascundea încet în dosul norilor îngrămădiţi din miază 7.\ Din adîncurile întunecate ale sufletului ei se ridică un gînd : „Daca deschid uşa şi fac un singur pas — unul singur — voi avea linişte deplină — pentru totdeauna !“

Cind trenul se opri, ieşi din gară mai mult în fugă. începuse să plouă şi picăturile reci care-i răcoreau faţa înfierbîntată, i se părură binecuvîntare cerească. Printre fragii pădurii vîntul ofta încet, apoi se auzea şuerînd şi vîrtejurile de frunze umede începeau să alerge, ridicindu-se pînă la înăiţimea obrazului ei. Ce adîncă şi deznădăjduită era tristeţea pădurii încinse de vînt. îşi făcu drum pe mijlocul stratului de frunze moarte care începuseră să se umezească şi
i se lipeau de pulpele îmbrăcate în ciorapii subţiri. In marginea pădurii se opri, ca să respire şi se uită înapoi, pe urmă îşi propti capul în piept şi-şi continuă drumul prin ploaie.

Intră în casă fără să o simtă nimeni. Se chirci în faţa focului care ardea în cămin şi ascultă plînsul plopilor care zbateau încinşi do vînt, şi-i aduceau aminte de un cîntec scoţian :

Mi-e sufletul de mine pustiit,
Rătăcitor prin noaptea eternă şi neagră.

Puţin după aceea se urcă în pat, şi adormi numaidecît.

A doua zi dimineaţa se trezi veselă, căci îşi aduse aminte gă e sîmbătă şi el trebuie să sosească în primele ceasuri ale după amiezii. Pe urmă-şi aduse aminte de cele întîmplate în ajun, şi demonul mindriei începu să pună stăpînire tot mai deplină pe sufletul ei, pe măsură ce treceau ceasurile grele. Ca să n-o găsească acasă la întoarcere, porunci să-i pună şeaua pe cal şi plecă singură prin ponoare. Ploaia încetase, dar vîntul mai bătea şi-acuma destul de puternic din partea de miază zi, sfîşiind norii cenuşii şi albi care se alungau prin văzduhurile în fundul cărora se tîrau ca nişte dîre tulburi de fum, printre care se vedeau prăpăstii de un albastru închis, ca de gheaţă; în depărtări, spre miazăzi şi apus, dincolo de greabănul dealurilor de la Wittenham, în fundul luncilor de dincolo .je fluviu, se vedeau pămînturile pustii de toamnă, mirişti şi margini do păduri cenuşii sau cu luciri de aramă, de aur şi sclipiri de rouă,

atîrnate de frunzele pe care le smulgeau vînturile. Dar şuerul vin- tului, cerul tulbure deasupra ei şi bătaia înceată a ploii care închidea depărtările erau incapabile să-i alunge din suflet durerea sfîşie- toare şi demonul care pusese stăpînire pe toată fiinţa ei.

Unii oameni au temperamente de jucători înăscuţi, şi nu se pot împotrivi plăcerii pe care li-o oferă destinul, cînd e vorba să-şi încerce norocul.

Summerhay iubea pe Gyp, şi nu se plictisise de ea nici trupeşte nici sufleteşte ; dimpotrivă, era sigur că niciodată nu se va putea plictisi de ea, şi totuşi, luni de zile se jucase cu primejdia care ieri ajunsese la o fază destul de acută. Acuma, în timp ce trenul îl ducea în goană spre ea, începu să simtă un fel de nelinişte care prinsese să-i dea tîrcoale, încercînd să se apropie de sufletul lui. li venea foarte greu să-şi aducă aminte de clipa cînd simţise că zidurile de apărare ridicate împrejurul lui, începuseră să cedeze sub presiunea inamicului. Fata era şi ea o jucătoare din fire. Nu o respecta în aceeaşi măsură în care respecta pe Gyp; prezenţa ei nu-1 emoţiona în măsura în care-1 emoţiona apropierea de Gyp, şi nu era nici pe departe, atît de drăguţă ca ea; şi totuşi fata asta avea uneori ceva care îl făcea să-şi iasă din minţi, farmecul straniu, fascinant şi superfioial, care în fond era repercusiunea unei puternice vitalităţi ce clocotea în adîncul sufletului ei. Fiind un temperament îndrăgostit de viaţă, îi dase să înţeleagă de multe ori că nu încercă să profite îndeajuns de plăcerile pe care i le oferea existenţa. Dar el însuşi era o fire setoasă de plăcerile vieţii. Înrudirea lor depărtată statornicise între ei un fel de intimitate care nu era suficientă, pentru a se privi cu indiferenţă, ci părea anume indicată, să dărîme toate piedicile în drumul ei, pentru a ajunge la o apropiere care în alte împrejurări ar necesita un efort conştient.

El nu prevăzuse gravitatea situaţiei şi nici nu putuse bănui criza care se deslănţuise în seara precedentă. Pe la amiază primise de la ea o telegramă în care-i cerea să-şi îndeplinească o făgăduinţă pe care i-o făcuse mai mult în glumă, în timpul cît fusese în Scoţia, anume, de a o invita într-o după amiază la el la ceai — în fond o chestiune fără importanţă şi complet inocentă. Nu se gîndise că poate fi atît de drăguţă, după ce se va instala în fotoliu său uriaş, şi-şi va scoate blana de pe ea, ca să i se vadă gîtul alb şi superb. Nu se gîndise că în momentul cînd se apleca spre ea ca să-i ia ceaşca de ceai, va întinde braţele spre el, şi după ce-i va apuca obrazul în palme, îl va atrage spre ea, să-l sărute pe gură şi să-i spună : „Acuma cred că vei înţelege" ! începuse să se învirteascâ lumea cu el, şi se mai învîrtea şi-acuma. Atîta a fost tot. Nimica toată. Şi cu toate acestea — în timp ce sîngele îi clocotea în vine

— în timp ce se uita la ea şi-i simţea parfumul în nări, întocmai ca mirosul de brad în mijlocul unei păduri — se ridicase din fotoliu şi după oe-şi puse mănuşile, îşi încheie blana şi se pregăti de plecare, ca şi cînd nu ea ci el ar fi fost acela care s-a repezit să

o sărute. în timp ce coborau scările de piatră îl apucase de braţ şi se strânsese lîngă el. în gara Temple se întoarse şi se uită la el provocatoare, pe urmă-i zîmbi, un zîmbet plin de prietenie şi de făgăduinţe. Cînd se întoarse în apartamentul său, găsi scrisoarea pe care i-o adusese Gyp din Casa Roşie. Numai gîndul că această scrisoare fusese în casa lor, îl umplu de nelinişte. Seara şi-o petrecu foarte agitat la Club, jucînd cărţi şi pierzînd, pe urmă se întoarse acasă şi stătu pînă tîrziu, studiind dosarul unui proces ; dimineaţa fusese foarte ocupat, şi abia acuma cînd începea să se apropie revederea dintre el şi Gyp, îşi dădea seama de duplicitatea situaţiei lui faţă de ea.

Cînd află că a plecat singură călare, neliniştea lui deveni şi mai acută. De obicei îl aştepta întotdeauna, ca să iasă împreună. Nu se gîndise că se va întoarce acasă cu trenul cu care venea întotdeauna. îşi schimbă costumul şi coborî la grajduri. Bătrînul Pettance se instalase pe lada cu ovăz şi răsfoia un carnet Ruff în care-şi însemnase cu creionul toate triumfurile lui din tinereţe : „June Stakes : Multă agilitate. E. Pettance, al III-lea'. „Curse de vînzare la Tidport, H'Cap : Dorothea, E. Pettance, 0". „Cupa Salisbury : Alergat Plum Pudding, E. Pettance", împreună cu toate celelalte succese ale lui.

— O, bună ziua, domnule ; bate vînt rece în după amiaza asta. •Doamna a plecat de mai bine de două ceasuri. N-a vrut să mă ia şi pe mine cu dumneaei.

— Atunci te rog pune repede şeaua pe Hotspur.

— Da, domnule ; imediat.

Mai bine de două ceasuri. Se îndreptă spre viroage, în partea, pe unde de obicei se întorceau întotdeauna spre casă împreună, călări mai bine de un ceas, iscodind depărtările, pe urmă se întoase acasă înfierbîntat şi chinuit de griji. Pe măsuţa din hali erau mănuşile şi biciuşca. îşi simţi inima uşurată şi se repezi în fugă pe scări. O găsi pieptănîndu-se în faţa oglinzii şi se întoarse repede spre el, cînd îl auzi că intră. în timp ce traversa camera ca să se apropie de ea, avu neaşteptata senzaţie, că ea stătuse la pîndă şi aşteptase această scenă. Se feri din calea lui şi-i spuse :

— Nu, te rog ! Nu te preface ! Prefer orice, numai să nu fie prefăcătorie !

N-o văzuse pînă acuma niciodată uitîndu-se la el şi nici vorbindu-i în felul acesta — privirile ei erau întocmai ca două pumnale. Se opri fără să îndrăznească să mai facă vreo mişcare şi o întrebă :

— Gyp, ce s-a întîmplat ?

— Nimica. Dar te rog — nu te mai preface. Pe urmă se întoarse din nou spre oglindă şi continuă să se pieptene.

Era atît de drăguţă, cu obrazul rumenit de lunga călărie pe

care o făcuse, sub şfichiuiala vîntului de toamnă ; se simţea îndemnat să se repeadă la ea şi să o cuprindă în braţe. O întrebă cu oarecare sfială şi o nuanţă de supărare în glas :

— Cred că ai putea să fii mai limpede ; te rog explică-te.

— Asta cel mult poţi să o faci tu, căci tu bîjbîi prin întuneric.

— Nu te înţeleg de loc.

— Nu mai spune ?

Felul acesta de a-i vorbi, fără să se uite la el, în timp ce degetele cu mişcări repezi alergau printre şuviţele părului strălucitor, şi ostilitatea neaşteptată pe care i-o arăta, i se păreau îngrozitoare. Summerhay se aşeză pe marginea patului. O fi scrisoarea pe care o primise ? Dar cum putea să fie, căci părea că n-a fost deschisă ?

— Gyp, ce s-a întîmplat de la plecarea mea pînă astăzi ? Te rog, vorbeşte limpede, şi nu mă lăsa să bîjbîi în felul acesta prin întuneric.

Se întoarse şi se uită la el.

— Te rog, nu te preface că eşti consternat, din cauză că nu ţi-am dat voie să mă săruţi. Nu fi făţarnic, Bryan! Ştii foarte bine că viaţa dintre noi, de luni de zile, este numai prefăcătorie.

Glasul lui Summerhay tremura de indignare.

— Nu cumva ai înebunit ? Eu n-am habar despre ce vrei sâ vorbeşti.

— Ba dimpotrivă, ştii foarte bine. N-ai primit ieri o scrisoare, pe care era o notă marginală : „Imediat" ?

Va să zică acesta *este* motivul. Se reculese şi-i răspunse întunecat. puţin cam trufaş :

— Da, de la Diana Leyton. Ai ceva împotrivă ?

— Nimica ; doar că aş vrea să te întreb atîta : cum îţi închipui că această scrisoare a putut să ajungă la tine la Londra ?

Ii răspunse cu glasul indiferent;

— De unde vrei să ştiu ? Probabil cu poşta, aşa-mi închipui.

— Nu dragul meu ; eu ţi-am băgat-o în cutia de scrisori, după orele cinci şi jumătate.

Summerhay era obişnuit să-şi elaboreze ideile cît se poate de repede, tocmai din pricina aceasta îşi dădu imediat seamă se înseamnă cuvintele ei de acum.

— Prin urmare bănuiesc că tu ne-al văzut.

— Da, v-am văzut.

Se ridică în picioare şi făcu un gest plin de deznădejde, apoi adăugă :

— O, Gyp, te implor, nu fi atît de severă. îţi jur pe...

Gyp izbucni într-un hohot de rîs, apoi se întoarse din nou spre oglindă şi continuă să se pieptene. Gîndul îngrozitor că

trebuie să se bată, cu capul de ceva şi să dărîme cel puţin un perete, făcu pe Summerhay să-i spună cu glasul stins.

— I-am oferit un ceai, atîta tot. Cred că pot să fac acest gest. Ea e verişoara mea. Asta nu înseamnă nimica. Nu înţeleg de ce să-mi atribui fapte josnice pe care nu le-am comis ? M-a rugat să-i arăt apartamentul. Ar fi fost peste putinţă să refuz.

— Să-ţi vadă apartamentul, în care nu era nimeni ? Te rog Bryan — ‘ nu mai continua,căci e ruşinos. Mi-e peste putinţă să te mai ascult.

Sub şfichiuiala de bici a acestor cuvinte, Summerhay o întrebă :

— Cu alte cuvinte preferi să-ţi închipui tot ce poate fi mai rău ?

Mişcările grăbite ale degetelor lui Gyp se opriră.

— Ţi-am spus întotdeauna că eşti complet liber. Crezi că eu nu mi-am dat seama, de luni de zile, de ceea oe se petrece în sufletul tău ? Dar sînt şi momente, cînd mîndria nu mai suportă, şi începi să te revolţi. *Te rog,* nu-mi înşira minciuni!

— Eu n-am obiceiul să mint niciodată — în aceeaşi clipă avu senzaţia îngrozitoare că în jurul lui s-a întins o plasă din care nu mai poate scăpa, o plasă ţesută de intimitatea aceea afurisită care se statornicise între el şi fata aceasta şi pe care din imprudenţă condamnabilă, nu i-o mărturisise — şi se simţi îngrozit. Cum să o facă în această clipă să înţeleagă adevărul ; să-şi dea seama că numai pe ea o iubeşte şi a iubit-o întotdeauna.

— Gyp, îţi jur că între noi n-a intervenit nimic altceva, decît un sărut, dar nici acesta nu a plecat de la mine...

Se întoarse spre el, ca ieşită din minţi şi ţipă :

— Te rog, pleacă de-aici!

întinse braţele şi-i puse mîinile pe umeri:

— Tu eşti singura femeie pe care o iubesc cu adevărat. Ţi-o jur! Trebuie să mă crezi. E prostie ceea ce faci — cea mai mare prostie. Gîndeşte-te la dragostea noastră — la tot ce a fost intre noi... (Chipul ei rămase ca de piatră, şi după ce-şi desprinse mîinile de pe umerii ei, murmură). O, mîndria aceasta a ta, te scoate din minţi!

— Da, mîndria aceasta este singurul lucru care mi-a mai rămas. De aici înainte te poţi întoarce la ea, cînd pofteşti.

— Să mă întorc la ea ! Dacă vrei, nu o voi mai vedea niciodată in viaţă.

— O, te rog, să terminăm asta, fără niciun folos.

In clipa aceasta Summerhay era complet sincer, dar se simţea incapabil să o facă să-l creadă. Ce situaţie groaznică. Ce lipsă de cumpăt şi cîtă nedreptate din partea ei. Ce făcuse el, ca

să aibă dreptul să-i arate atîta neîncredere — să-şi închipuie despre el că ar putea să fie o astfel de lichea ? Ce vină purta el, din pricină că fata aceea îl sărutase ? O putea el opri să-l iubească ? Putea să nu se arate susoeptibil în faţa farmecelor unei clipe trecătoare şi fără nici-o importanţă ? Nu ea era lipsită de cumpăt, nedreaptă şi crudă. îi aruncă o privire întunecată şi ieşi din cameră.

Coborî în birou, şi trîntindu-se pe canapea, se întoarse cu faţa la perete. Dar nu stătu nici cinci minute, şi supărarea lui se evaporă toată dintr-odată, făcînd loc fiorului persistent al unei spaime de moarte. Erau acum faţă în faţă şi înfrunta temperamentul acestei femei — toată mîndria şi scepticismul... adincurile fără fund ale ' dragostei ei unice. Ea nu-1 dorea decît pe el, nimic altceva, cîtă vreme el dorea atîtea şi se împărtăşise de toate mulţumirile. în mod tulbure îşi dădea seamă de această realitate care făcea parte din senzaţia că nu există nici o scăpare, din convingerea că trebuie să se repeadă cu capul înainte şi să-şi croiască drum de ieşire, ca sâ poată respira din nou în toată libertatea, indiferent de obstacolele ce-i vor ieşi în cale. CSt va dura situaţia aceasta ? Se ridică de pe sofa, şi cu fruntea sus, începu să se plimbe prin cameră, şi la fiecare pas scutura din cap, ca şi cînd ar fi vrut să scape de sub povara chinuitoare care-1 apăsa. Diana ! Declarase că nu o va mai vedea niciodată; dar după sărutul acela, după felul în care se uitase la el, în clipa despărţirii, cum va putea să rupâ relaţiunile dintre ei, într-un fel atît de brusc ? Se cutremură ca de friguri. Ce situaţie îngrozitoare. Dar trebuie să fie o cale de ieşire

— trebuie să o găsească. Nu se poate să nu fie ! Dar cum o va putea găsi ?

In mijlocul deşertului vieţii, fatalitatea se oprise în drum şi din adîncul tenebrelor întorsese spre el chipul ei întunecat, clipind din fundul întunericului orbitelor de hîrcă, pentru a-i arăta, că într-o scăpărare de fulger, strania şi dureroasa realitate.

Gyp se închise în camera ei şi începu să facă mai una mai alta — o mulţime de lucruri mărunte — ca orice femeie cînd se simte zdrobită de durerea care-i sfîşie sufletul: trase panglici în rufele din dulapuri şi îşi şterse inelele. Demonul pe care-1 simţise într-însa de cum se dase jos din pat, era acum mulţumit de rezultatul prezenţei lui, şi plecase lăsînd-o copleşită de desnădejde. îşi rănise iubitul pînă la sînge, şi simţise o plăcere diabolică în timp ce-1 rănea, iar acuma tristeţea adîncă începuse să pună stăpînire pe toată fiinţa ei. La ce-i folosiseră toate acestea ? Cum ar fi

putut rănile pricinuite de ea, să vindece rana sîngerîndă care se căscase în sufletul ei şi să alunge răul care intra tot mai adînc în fiinţa ei *?* Cum ar fi putut să se simtă mulţumită, rănind pe cel despre care ştia că o iubeşte ? Dacă s-ar întoarce înapoi şi-ar intra acuma la ea în cameră, i s-ar repezi în braţe, fără să mai ezite nici o clipă. El însă nu se întoarse şi nici ea nu coborî, căci se simţea prea: zdrobită. Să facă întuneric, dar nu lăsă perdelele de la fereşti, căci vederea grădinii bătute de lună în lungul căreia alergau frunzele purtate de vînt, o umplea de o dulce melancolie. Veni mica Gyp să-i spună că vîntul a smuls un oopac din rădăcină şi că ea s-a urcat într-nsul; din ramuri au cules două coşuri de ghindă pe care porcii le-au mîncat numaidecît, şi că pe ea a luat-o vîntul ca pe un fulg, aşa că a treb.uit să alerge dădaca Betty, ca să o prindă. *Bryan* e jos. la el în birou, dar este atît de ocupat, încît a sărutat-o abia în fugă, în clipa cînd a intrat la el, să-i spună.

Vîntul! O, de-ar veni să-i smulgă şi ei din suflet chinuitoarea presimţire, că totul s-a terminat între ei, indiferent cum ar iubi-o de aici înainte, chiar dacă s-ar preface numai, din milă faţă de ea. In sufletul ei chinuit de îndoieli, încrederea fusese cutremurată din rădăcină, şi ar fi fost peste putinţă să i-o readucă. Mîndria ei care nu se mulţumea cu satisfacţii superfiadale, nu se va putea împăca niciodată cu o dragoste împărţită. Tocmai ea — care se temuse atît de mult de dragoste, şi care se luptase împotriva ei din toate puterile, pînă in clipa cînd ne mai puţind să reziste, a fost subjugată trup şi suflet; ea care a dat totul şi cerea în schimb totul, era acum pentru totdeauna şi pe deplin încredinţată, că ci niciodată nu va putea să fie cu totul şi numai al ei.

De luni de zile el se gîndea la altă femeie, fie chiar în mod trecător. Chiar dacă ar fi admis că între ei n-a intervenit nimic altceva decît un sărut, ceea ce se întîmplase pînă să ajungă la acest sărut, tot nimica era oare ? Fata aceasta — verişoara lui — avea toate avantagiile : lume din cer făcea parte, relaţiile familiare, mijloacele materiale şi afară de asta — mai presus de orice — dorinţa mistică a bărbatului care se simte atras de tinereţea şi inocenţa ei. Cu fata aceasta el *s-ar ji putut* căsători. Gîndul acesta o în- spăimînta. Ar fi putut trece cu vederea o nebunie trecătoare — era sigură că i-ar fi trecut cu vederea o astfel de faptă — dar făta aceasta, verişoara lui, îl asedia continuu şi înd|^i să-l prindă Ir mrejele ei. Cum ar putea oare să renunţe la mindria ei de pînă acuma, să încerce să-l aducă înapoi şi să-i înlănţuiască trupul şi sufletul numai de ea ?

Il auzi că urcă scara şi intră în camera lui, iar în timpul acesta ea ieşi din camera ei şi coborî la parter. Viaţa lor trebuia să-şi urmeze cursul obişnuit, ca servitorii casei să nu bage de

seamă nimica. Se aşeză la pian şi începu să cînte. Puţin după aceea apăru şi el, şi se aşeză în faţa căminului, fără să spună nimica.

Masa o luară împreună, încercînd să susţină o chinuitoare conversaţie, faţă de slugi, şi imediat ce terminară el se întoarse în biroul lui, iar ea se aşeză din nou la pian, cu mîinile încrucişate în poală şi lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraz, dar gata în orice clipă să atace claviatura, dacă s-ar fi întîmplat să intre cineva pe neaşteptate. Se simţea sbuciumată de dorinţa să se ducă la el şi să-l cuprindă în braţe, să-i spună :

Mi-e indiferent — complet indiferent. Fă tot ce vrei — du-te la ea — numai să mă iubeşti şi pe mine, cît de puţin.

Dar să iubeşti pe cineva era una şi să te ştii iubită — cît de puţin — este cu totul altceva. Ar fi fost oare cu putinţă ? Da — dar nu pentru ea.

Răscolită pînă în străfundurile sufletului de durerea pe care nu o mai putea stăpîni, se duse şi se culcă, pa urmă-1 auzi că a intrat în camera de baie — şi într-un tîrziu, la lumina flăcărilor focului din cămin îl văzu că a îngenunchiat în faţa patului ei.

— Gyp !

Se ridică într-o rînă şi-i trecu braţele în jurul gîtului. Era îmbrăţişarea unei femei care simte că se îneacă. în dorinţa de a-1 simţi cu totul aproape de ea, îşi uită mîndria, ca să poată aduce din nou trecutul care nu putea fi adus cu nimic înapoi. Ascultă multă vrâme fără să spună nimaica, explicaţiile lui şi jurămintele de dragoste nepieritoare — care i se păreau atît de chinuitoare, de copilăreşti şi de impresionante, încît trebui să încerce să-l mîngîie. In clipa aceasta sacrificiul ei era mai presus de ea însăşi. Puţin interesa acuma că inima-i sîngeră în piept, numai el să se simtă fericit, să aibă tot ce doreşte, alături de ea şi departe de ea — la nevoie chiar departe de ea, şi pentru totdeauna.

Dar după ce el adormi, chinurile ei începură din nou ; în ceasurile lungi şi grele ale nopţii, totul pare că ia proporţii exagerate, şi nu-şi mai putu stăpîni hohotul plinsului. îl trezi din somn şi o luară iarăşi de la început, cu ţipătul ei de deznădejde care o sugruma : „Totul s-a terminat !“ şi protestele lui : „Nu s-a terminat nimica !“ Ca îrd^fte tragedie omenească, amîndoi aveau dreptate, fiecare în felul lui. Ea i se dădea toată şi în schimb îl dorea tot, dar nu putea să-l aibă. La rîndul lui, el o dorea numai pe ea, fără nimic altceva, şi nu voia să o audă că se plirige, dar nu reuşea. El nu putea admite imposibilul, dar ea îl admitea cu toate acestea.

Pe urmă veni din nou chinuitoarea linişte intermitentă. Multă vreme stătu cu ochii deschişi, scrutînd adîncul întunericului, zbă-

tîndu-se în ghiarele desnădejdii, şi încercînd sâ se împace cu ea, dar fără să reuşească. Ar fi fost peste putinţă să-l facă să renunţe la felul de viaţă pe care o dusese pînă acuma — ar fi fost peste putinţă ca în timpul cît el lipsea de lîngă ea, fata aceasta să nu încerce să-i despartă şi să pună stăpînire pe el. Tot atît de imposibil ar fi fost şi să-l supravegheze sau să-l întrebe ce-a făcut şi unde a fost în timpul cît a lipsit de acasă. Imposibil sâ se prefacă în faţa lui că nu vede şi nu înţelege, şi să se mulţumească cu frămîntările rămase de la alţii. Cu toate jurămintele lui, presimţea că în fond nu doreşte deloc să se despartă de această fată. Nici chiar atunci cînd fata nu s-ar mai interesa de el. Temperamentul lui nu era predestinat să trăiască şi să se devoteze unei singure dragoste, cum era cazul cu ea. In minte îi încolţi un gînd : să-l pună la încercare.

îşi retrase braţele încetişor, ca să nu-1 trezească, şi după ce se întoarse, închise ochii şi adormi epuizată.

Dimineaţa următoare, fără să simtă nici o remuşcare, încercă să-şi pună planul în aplicare, silindu-se să zîmbească şi să stea cu el de vorbă, ca şi cînd între ei nu n-ar fi întîmplat nimica, dar în acelaş timp inima îi zvîcni dureros, dnd constată mulţumirea zugrăvită pe faţa lui şi uşurarea evidentă pe care i-o pricinuia această schimbare de atitudine din partea ei. Aşteptă pînă cînd văzu că e gata să coboare, ca să-i spună :

— Dragă , uită tot ce s-a întîmplat ieri. Făgăduieşte-mi că nu vei întreprinde nimica ce ar putea să schimbe viaţa ta de pînă acuma. Va trebui să-ţi păstrezi prieteniile pe care le ai, să nu renunţi la nimica. Eu nu mă voi supăra din pricina asta ; mă voi simţi chiar fericită. (Summerhay se lăsă în genunchi şi-şi culcă fruntea pe pieptul ei, iar în timp ce-1 mîngîia pe păr, Gyp continuă). Nu mă voi simţi cu adevărat fericită, decît dacă vei căuta să profiţi de tot ce-ţi poate oferi viaţa, şi urmărindu-i chipul, constată, că începe să se limpezească.

— Vorbeşti sincer. Gyp ?

— Da, foarte sincer.

— Prin urmare recunoşti că toate acestea nu înseamnă nimic»

— niciodată nu au însemnat nimica în comparaţie cu ceea ce eşti tu pentru mine şi nici de aici înainte nu vor însemna.

Prin urmare el se împăca acuma cu gindul, ca ea să fie crucificată.

— Ar fi grozav pentru tine, să fii determinat să renunţi la. această intimitate. In acelaşi timp ar fi jignitor şi pentru verişoara ta.

Văzu că mulţumirea zugrăvită pe obrazul lui devine tot mai intensă şi nu-şi mai putu stăpîni un hohot de rîs. Summerhay se ridică in picioare şi se uită la ea consternat.

— Gyp, pentru numele lui Dumnezeu, te rog nu începe iarăşi

întoarse capul şi se cutremură toată de suspinele plînsului nestăpînit, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Nu scoase nici o vorbă la rugăminţile şi sărutările lui, ci se ridică repede şi se repezi spre ieşire. Un gînd nebun îi trecu prin minte. Dacă ar muri, el va avea linişte, nu-1 va mai supăra cu nimica — ar fi pace deplină, mulţumire pentru toţi. El însă îi tăie drumul.

— Gyp, te implor în numele cerului ! Voi renunţa la ea — crede-mă, voi renunţa. Te rog, vină-ţi în fire. Fata asta, în comparaţie cu tine nu mă interesează nici cît negru sub unghie.

Urmă din nou un timp de acalmie despre care însă amîndoi începură să-şi dea seama, că nu poate fi altceva decît o intermitenţă provocată de epuizarea comună.

Clopotele din turnul bisericii începură să sune şi vîntul de miază-zi se liniştise şi el — o linişte care începe în timpul nopţii şî durează zece pînă la cincisprezece ceasuri — iar grădina era plină de frunze spulberate, verzi, galbene şi arămii, pe care furia pîntului le smulse de pe crengile copacilor.

Summerhay stătu toată dimineaţa cu ea, căutîndu-şi tot felul de ocupaţii. încetul cu încetul temerile lui de pînă acuma se liniştiră, căci o vedea că s-a liniştit şi ea, iar el nu era omul care să suporte prea îndelung preocupările negre, ci căuta să scape de ele cît mai curînd. După amiază însă furtuna care dormita în sufletul ei rănit iremediabil, se ridică din nou, în clipa cînd o întrebă, dacă nu vrea să pleoe dimineaţa următoare împreună cu el la oraş, pentru a-şi face cumpărăturile de care are nevoie. Cîteva clipe nu zise nimica, dar pe urmă-i răspunse :

— Nu, mulţumesc, dragul meu, dar tu ai treabă, probabil vei avea de făcut vreo vizită.

Glasul si expresia ei îi dovedeau încă odată, cu o limpezime de care nu se mai putea îndoi, că viaţa lui de aici înainte este definitiv umbrită de îndoiala pe care nu o va mai putea alunga din sufletul ei. Dacă nu va reuşi să o convingă din nou despre dragostea lui nestrămutată, va trăi de aici inainte mereu chinuit dd gîndul că într-o bună zi, cînd se va întoarce acasă, ea va fi plecată sau că ar fi în stare să comită cine ştie ce gest iremediabil contra ei însăşi. Se uită la ea îngrozit şi ieşi din cameră. Senzaţia că va trebui să dărîme ceva cu capul, îl prinse din nou în stăpî- nirea ei, şi încercă să scape de ea, plimbîndu-se neostenit din loc în loc. Ce consecinţe îngrozitoare poate avea un lucru de nimica. Tot echilibrul ei sufletesc era distrus ; însăşi

sănătatea ei părea primejduită. Era atît de îngrozitoare fapta lui ? Ce vină avea el că fata aceasta îl iubea ?

In noaptea trecută Gyp îi spusese : „Există oare în lume vreun bărbat pe care să nu-1 urăsc, dacă aş şti dinainte că prezenţa lui ar putea să-ţi pricinuiască ţie o durere, chiar trecătoare ?“ Vorbele ei erau adevărate — presimţea că sînt adevărate. Dar cu toate acestea lui îi era peste putinţă să urască fata aceasta, numai din cauză că-1 iubea — nici chiar atunci cînd ar fi fost vorba să o facă pe Gyp să nu sufere. Ar fi fost cu totul lipsit de logică şi chiar peste putinţă. De ce nu sint oare femeile capabile să-şi dea seama de proporţiile reale ale lucrurilor ? Să recunoască şi bărbatului dreptul de a avea o prietenie, să-şi dea seama că un bărbat poate irece prin clipe de inocentă şi trecătoare pasiune, fără ca aceste amănunte să poată reduce dragostea adevărată pe care o simte pentru ele ? Spunea despre el că e fără suflet — dar de ce ? Din pricină că sărutase o fată care-i oferise gura ei, din pricină că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu ea, şi — da, mai era şi acest de la acest amănunt, pînă la a fi fără suflet este o mare distanţă, şi — că ar fi în stare să-şi piardă cumpătul din pricina ei ? Dar Pentru el Gyp va fi întotdeauna cea mai presus dintre femei. Va trebui să o facă să înţeleagă realitatea. Dar cum ? Să renunţe la tot ? Să renunţe la Diana ? I-ar fi fost foarte uşor, căci sentimentul pe care i-1 inspira fata aceasta, nu era decît superficial despre asta era sigur. Totuşi ar fi neplăcut, ar fi greu şi brutal să o rupă cu ea dintr-odată. Dar cu toate *acestea ar* fi putut să renunţe la ea şi ar fi preferat mai curînd să renunţe, decît ca Gyp să-şi închipuie despre el că este fără suflet. Va putea renunţa — şi va trebui să renunţe.

întrebarea este, la ce va folosi această renunţare ? Il va crede ea oare ? Nu va continua să-l bănuiască de fiecare dată cînd va lipsi de acasă, indiferent unde se va duce şi ce va face de aici înainte ? Sau va trebui să rămînă mereu lingă ea, pironit de neactivitate ? Un val de revoltă începu să pună stăpînire pe el. De ce să se poarte cu el, cum s-ar purta cu un om în care nu poţi avea

nici un fel de încredere? Sau poate nici nu merita această încredere ? Se opri în loc. în clipa cînd "Diana îi petrecuse braţele îtt jurul gîtului, i-ar fi fost cu neputinţă să reziste sărutului ei, pe cît de peste putinţă i-ar fi acum să zboare peste vîrful plopilor care se văd în marginea grădinii. El însă nu era nici mincinos, nici fără suflet şi nici scelerat. Cu ce mjloace ar fi putut să împiedice- ca lucrurile să ajungă în starea în care erau acum ? Poate n-ar fi trebuit să răspundă niciodată la prima ei scrisoare pe care i-o scrisese acum un an. Dar cum putea să prevadă urmările ? Ceea ce s-a întîmplat de atunci încoace, zi de zi; în fond nimic esenţial, aproape nimica. Din nou simţi cum furia se urcă într-însui. Probabil Gyp citise scrisoarea care rămăsese ascunsă sub bustul acela afurisit, de acum, cîteva luni. In timpul acesta otrava lucrase încet,, dar sigur. Cuprins de furie nestăplnită, ridică pumnul şi lovi bustul de bronz peste obraz. Statueta se dete peste cap şi Summerhay se uită la pumnul său zdrobit. Ce gest prostesc ! Dar cel puţin în felul acesta reuşise să-şi descarce pe cineva supărarea. Ce să facă> acum ? Dacă ar putea reuşi să o facă să-l creadă ! Dar din nou simţi- sloiul de gheaţă, în creier, că nimic nu poate fi de folos. Era abia la începutul zbuciumului care de aici înainte nu se mai sfîrşi. Se-zbătea ca fiara în cursă, ca să găsească un loc de ieşire. în sfîrşit... dacă e zadarnic să încerce — atunci la ce să se mai frămînte în mod inutil. Dădu din umeri şi coborî la grajduri, ca să spună lui Pettance să-i pună şeaua pe Hotspur. In timp ce aştepta să vină jokeul, se gîndi:

— Să o chem şi pe ea cu mine ?

Dar se simţea incapabil să mai suporte o nouă discuţie, şi după ce încălecă, se îndreptă cu calul spre ponoare.

Hotspur, calul roib pe care călărise Gyp în ziua vînătarii, cîndi văzuse pentru prima dată pe Summerhay, avea nouă ani. Cele- două defecte pe care le avea stăpînul său în timpul călăriei — obiceiul de a-1 ţine prea strins şi mîna nu tocmai uşoară — contribuiseră şi mai mult la întărirea gurii lui, care era şi altfel destul de tare. Probabil în ziua aceea se întîmplase ceva şi la grajduri, sau poate supărarea stâpînului se reflecta asupra animalului — cum se întîmplă de multe ori cu caii de călărie. Părea mai buiac decît era de obicei şi Summerhay simţea o plăcere perversă să-l facă să se supună tuturor capriciilor lui. Călări mai bine de un ceas, ca pe urmă înfierbîntat şi cu braţele ostenite să se întoarcă spre casă, pe mijlocul celor două ponoare în fundul cărora gardul avea o spărtură. Dădu pinteni calului şi Hotspur trecu peste el ca. o săgeată, iar Summerhay simţi o rară satisfacţie. Il întoarse în loc şi se repezi a doua oară, dar Hotspur sări şi de astă dată fără greutate. începuse însă să se frămînte şi

Summerhay nu-1 mai putea stăpîni decît cu multă greutate'.

— Mă fiară, zbieră el, şi începu să smîncească de frîu, iar prin minte îi trecură cuvintele lui Gyp : „Fără suflet“. şi apucat de o furie neaşteptată, cum se poate întîmpla oricui, începu 'să cravaşeze calul.

Iiostpur începu să galopeze spre capătul unde se împreunau ponoarele şi în clipa aceasta îşi dădu seamă că nu-1 mai poate opri, căci zbura de parcă l-ar fi dus vîntul. Hotspur se ducea drept spre zidul care făcuse cîndva poartă între aceste două terenuri şi prin minte il fulgeră un gînd : „Se va zdrobi de zidul de piatră". Calul .galopa ca o săgeată spre trecătoarea îngustă pe deasupra căreia se întinseseră vrejurile lungi de iederă. Summerhay se plecă în şea

— dar nu deajuns, căci între vrejuri era ascunsă o grindă. Se auzi o pocnituăr seacă. Fu smuls din şea şi aruncat pe spate, peste o grămadă de frunze moarte care se adunaseră în mijlocul unui ochi de apă. Calul trecu printre cele două ziduri şi începu să necheze speriat, pe urmă se întoarse şi se uită cu ochii însîngeraţi la stă- pînul său care nu se mai mişcă, apoi se îndreptă spre largul ponoa- relor, galopînd încet şi purtindu-şi capul sus, ca atunci cînd nu mai •simte povara pe care o dus-o în şea.

Cind îl văzu că după ultimile cuvinte pe care le pronunţase, iese din cameră, Gyp rămase cu sufletul îngheţat. Toată dimineaţa se căznise să-şi păstreze cumpătul. Era mai presus de puterile ei, Să-l ştie în fiecare zi la Londra, alături de fata aceea, sau trecînd prin chinuri atroce, ca să poată evita orice întâlnire cu ea. Nu va fi niciodată în stare de aici înainte, ca să-i mai iasă în cale, cînd se va întoarce acasă, cum îi ieşise înainte de asta, fără să-i arate nimic din chinurile care o rodeau în absenţa lui. Dacă el ar iubi-o cu adevărat, n-ar ezita o singură clipă, să o sacrifice. Pină şi amintirea acestei fete ar trebui să-i fie odioasă. Ar fi încercat să-i dovedească dragostea lui, nu numai prin cuvinte aruncate la întîmplare, căci vorbele n-aveau nici o valoare, cînd faptele dovedeau tocmai contrarul afirmaţiilor lor. Ea care iubea cu fiecare fibră a sufletului şi trupului ei, nu putea concepe ca un bărbat — în timp ce iubeşte şi doreşte o femeie — să poată fi atras de farmecele alteia.

Oare se va simţi mai puţin nenorocită, dacă se va despărţi de el şi se va întoarce la Mildenham ? Să trăiască departe de el ? Ar fi peste putinţă. Să continue viaţa alături de el ? Tot atît de peste putinţă. Era într-o stare de nervi, încît nu mai putea nici să

judece, ci gîndurile ei alergau din loc în loc, fără să mai încerce să le stâ- pînească şi să ia vreo hotărâre. începu să-şi piardă vremea, aşezînd lucrurile din dulapuri, îi cusu o mănuşă, ţesălă pe bătrînul Ossy şi-l unse cu o alifie, făcu ordine în sertarul în care erau scrisorile şi facturile, ca să-şi poată opri gîndurile care alergau nebuneşte.

Pe la cinci după amiază, ştiind că e ora cînd mica Gvp trebuie să se întoarcă de la plimbare şi simţindu-se incapabilă să participe la veselia ei, ieşi din casă şi apucă spre malul fluviului. Liniştea din atmosferă trecuse şi vîntul pornit din miazăzi şuiera printre crengile copacilor, iar în zare se îngrămădeau nori uriaşi, cernind albastrul cerului. Urmărea cu privirea valurile cenuşii ale apei, în care roteau vîrtejuri de vreascuri şi frunze acoperite de spumă, iar pe deasupra lor se întindeau ramurile desfrunzite ale sălciilor. Simţi un dor neaşteptat, să vadă pe Winton ; el ar putea să-i dea un ajutor în clipele acestea de cumpănă — el singur, numai el cu liniştea lui de piatră, cu dragostea şi prezenţa Iui.

Se întoarse înapoi şi traversă a doua oară livada cu paşii înceţi şi cufundată în gînduri. Ar putea să plece undeva împreună — să facă o călătorie în jurul lumii. Poate ar putea renunţa pentru un timp la ocupaţiile lui de acuma ? Dar cum să îndrăznească să-i propună aşa ceva ? Dar în cazul cînd ar consimţi să plece împreună» plecarea asta n-ar fi şi ea o simplă amînare a situaţiei care părea inevitabilă ? Astăzi prezenţa ei nu-1 mai putea mulţumi, şi pe măsură ce va trece timpul, despărţindu-1 de preocupările lui zilnice, îl va putea mulţumi tot mai puţin. Totuşi gîndul parcă mai luminase bezna întunericului închegat în jurul ei. Ajunse la celălalt capăt al ponoarelor pe care se obişnuise să le numească „deşertul". Dincolo de fluviu marginea norilor care se îngrămădeau din răsărit începuseră să se rumenească, iar pe deasupra lor talgerul diafan şi imaterial al lunei clipea blînd din mijlocul cerului de un albastru ca floarea inului. Totul împrejur părea luminat de o culoare neobişnuită. Stejarii încă nu-şi scuturaseră frunzele care după umezeala ploii trecute, păreau poleite cu aur ; fagii cu trunchiurile cenuşii şi tufele dimprejur ale pădurii ca de umbre. O frunză smulsă de vînt susură pe la urechea ei şi trecu înainte, ridicîndu-se în aer, tot mai departe, pînă cînd se pierdu din vedere.

Din cauza ploii poteca era atît de umedă încît trebui să se întoarcă. La trecătoarea dintre ziduri, văzu că s-a oprit un cal care Ia vederea ei începu să necheze. Era Hotspur, cu şeaua pe el şi cu frîul, dar fără călăreţ. Dar de ce ? Cum se poate aşa ceva ?... Trecu dincolo îl văzu pe Summerhay întins în mijlocul băltoacei, cu ochii mari deschişi, şi cu părul de pe frunte plin de

sînge închegat. Cîteva frunze aduse de vîrtejuri i se opriseră pe piept. Dumnezeule,.
Doamne. Ochii îi erau stinşi şi printre buzele întredeschise nu se mai simţea respiraţia ; inima încetase să mai bată şi frunzele i se lipiseră pe obrazul pătat de sîngele care-i cursese din capul zdrobit. Gyp încercă să-l ridice, dar era rece şi înţepenit. Dete un ţipăt şi •căzu grămadă, în braţe cu trupul rece ca un sloi de gheaţă, săru- tîndu-i gura şi fruntea zdrobită, în timp ce-1 strîngea din toate puterile, *ch* să-l încălzească şi să-i dea viaţă din viaţa ei, pînă cînd se întinse şi ea, nemişcată altăuri de el, cu gura crispată pe buzele lui învineţite şi trupul căzut peste trupul lui mort, în mijlocul băltoacei, iar pe deasupra lor se cerneau frunzele din înălţimi şi .goneau vînturile, cu mirosuri reavene de ploi. Calul se apropie cu sfială şi plecînd capul o amuşină, pe urmă se trase înapoi şi necheză din nou, apoi începu să galopeze înnebunit în largul ponoarelor...

Bătrînul Pettance care aştepta pe Summerhay să se întoarcă, pentru ca să poată închide grajdul înainte de lăsarea nopţii, îi auzi nechezatul depărtat şi ieşind pînă în poarta grădinii, încercă să pătrundă cu ochii lui slăbiţi prin tulbureala apusului. îl văzu că galopează razna în largul cîmpului, şi dîndu-şi seama că locul unui ■cal nu este aici, îşi făcu socoteala :

— Ia te uită, afurisitul ăsta de cal, se vede că a scăpat de sub supravegherea stăpînului. Acu va trebui să alerg după el şi să-l prind.

Intră In grajd şi ieşi cu un coş de ovăz, apoi plecă pe cît îl puteau duce de repede picioarele. In primul moment nici nu se gindi la un accident, căci îşi închipuia că stăpînul său s-a dat jos de pe cal, ca să ferească prăjina care închidea trecătoarea, iar afurisitul de Hotspur a profitat de ocazie, ca o rupă la fugă. Purtările calului acestuia nu puteau fi uitate de jokeul care avusese şi înainte de asta destul bătaie de cap cu el.

Peste jumătate de ceas apăru în bucătăria luminată, şi în lungul obrajilor lui scofîlciţi, lacrimile curgeau dîră, scurgîndu-i-se spre colţul gurii strîmbate.

— O Doamne Atotputernice. Alergaţi după fermierul din vecini — şi spuneţi-i să aducă o targă. Doamne — Betty, ia şi bucătăreasa cu dumneata şi veniţi repede, căci n-am fost în stare să o desprind de lîngă el. Haide repede ; Doamne Sfinte. Bietul stăpîn ! Se vede că s-a speriat calul şi a galopat spre spărtura zidului, unde l-a omorît. Am încercat să o ridic în braţe, dar era rece ca gheaţa. Calul l-am văzut scrijelit pe umeri, cum a trecut printre ziduri. Haideţi mai repede. Aduceţi o targă să o ridicăm, altfel va muri şi ea în băltoacă, alături de el. Culcaţi fetiţa şi

trimiteţi pe cineva după doctor, pe urmă expediaţi o telegramă la Londra, să

vină domnul maior cît mai degrabă. Ţine-ţi-vă firea, prostelor Acum nu mai foloseşte plînsul la nimic, la ce mai urlaţi.

In fundul cel mai depărtat dintre cele două ponoare, sub lumina slabă de lună şi felinarul pe care-1 aduseseră cu ei se vedea zidul cu spărtura dărîmată şi grinda ruptă, învelită de vrejurile de iederă, iar în noroiul cărăii funzele ca de aur spulberate de vînt în jurul celor două trupuri îmbrăţişate şi înţepenite. Gyp îşi pierduse cunoştinţa şi nu puteai face nici o deosebire între ei, dacă- sînt amîndoi morţi, sau numai unul. Puţin după aceea, grupul de oameni se puse în mişcare, înaintînd prin iarba umedă, sub lu-_ mina de lună şi bătaia vîntului — cu două năsălii, una dusă de doi bărbaţi, iar cealaltă de două femei şi un bărbat la celălalt capăt — în urma lor bătrînul Pettance cu calul de frîu.

Gyp îşi reveni în simţiri, după ce o întîlniseră în pat, şi cu mintea tulbure, întinse braţul după tovarăşul ei. Mîna însă nu întîlni ceea ce căuta şi rămase cu ochii închişi. In trupul ei fără voinţă nu mai pîlpîia flacăra conştiinţei, iar prin creierul toropit de morfină, gîndurile i se alungau fără nici o legătură şi grăbite : „A da, e la Londra !“ Se întoarse pe spate. Poate s-a întîmplat ceva, şi din pricina asta nu s-a întors încă. Deschise ochii. Va să zică foculi a ars toată noaptea în cămin. Cineva sade în fotoliu — sau e numai vis. Apoi dintr-odată, fără să ştie de ce, începu să se cutremure de plîns. Silueta din fotoliu făcu o mişcare şi se întoarse cu faţa spre lumină. Era Betty. închise ochii şi-şi simţi tot trupul scăldat de o sudoare rece.

— Betty î

— Da, stăpînă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu te mai gîndi la nimica — nu te mai gîndi, odorul mame» Domnul maior trebuie să sosească numaidecît, scumpa mea.

Privirile lui Gyp se desprinseră de pe focul din cămin şi se întoarseră spre colţişorul care se vedea sub perdele strălucind în tulbureala luminii de afară. îşi muie buzele uscate, şi mîinile încrucişate pe piept sub plapumă şi le apăsă cu putere pe inimă. Prin urmare ea nu murise odată cu el — mai trăia încă. Nu se va întoarce cu el odată în pămînt — nu va... Apoi în mintea ei tulbure simţi că se aprinde o licărire de lumină. Cei din jurul ei încearcă să o salveze ; ce prostie neiertată.

— Betty, mi-e sete. Adu-mi o ceaşcă de ceai.

— Da, drăguţo, numaidecît. Să ştii că-ţi va face bine. Fetiţa mea cea vrednică.

Imediat ce văzu că se închide uşa pe urma ei, sari din pat şi •se repezi la dulap, şi după ce-şi îmbrăcă blana, îşi trase pantofii în picioarele goale, îşi înfăşură capul într-un şal de dantelă şi deschise uşa cu multă băgare de seamă. Jos era întuneric şi linişte completă. Coborî scara fără nici un zgomot şi ajungînd în faţa uşii, trase '/ăvoruZ şi se repezi afară. Trecu prin grădină ca o umbră, ajunse la poartă, ieşi în drum şi apucă pe sub bolta copacilor negrii de pe ramurile cărora se scurgeau picăturile de apă. Revărsatul zorilor începea să alunge întunericul nopţii ; abia putea să-şi vadă picioa- .rele şi ochiurile de apă, prin care bălăcea în lungul cărării. Auzi zgomotul făcut de o maşină care urca în goană pe coasta dealului şi se retrase spre marginea tufelor. La lumina farurilor truchiurile •copacilor pădurii răsăreau din noapte ca nişte fantome misterioase. Gyp văzu şoferul intorcînd capul spre partea unde era ea, pe urmă maşina trecu şi cometa farurilor se pierdu în noapte. Era o maşină •care se îndrepta spre Casa Roşie, ducînd pe tatăl ei sau doctorul pe care-1 chemaseră ca să o scape de moarte. O rupse din nou la tugâ. Dintr-o curte ieşi un om care ducea un cîine de lanţ şi strigă -cine-i acolo !" îşi pierduse pantofii şi alerga în picioarele goale, fără să mai simtă colţurile pietrelor sau ramurile rupte, presărate în drumul ei; se îndrepta spre poteca ce cobora drept la fluviu, pe partea stingă a hanului, unde nu era nici o casă pe ţărm.

Cind ajunse la ea, văzu că la cincizeci de metri sălciile plecate asupra unei panglici cenuşii care era apa. Fluviul în mijlocul căruia petrecuse cea mai fericită după amiază din viaja ei. Dacă mai era undeva ceva din fiinţa lui, atunci aici trebuia să fie, unde îi simţise •capul sprijint de pieptul ei, unde visase împreună cu el şi văzuse realizarea desăvîrşitei frumuseţi, unde-1 iubise ca niciodată înainte. Ajunse pe malul apei. Cenuşiu şi rece, acoperit de mister, fluviul •cobora mai repede decît în ajun şi malurile începeau să se limpezească tot mai mult în lumina de zori. Se opri şi încercă să respire după lunga alergătură ; picioarele nu o mai ţineau. Se lăsă in iarba umedă, cuprinzîndu-şi genunchii adunaţi cu braţele şi începu să se legene încet, iar părul desfăcut îi căzu peste obraz. Bătăile speriate ale inimii o sufocau. Stătu nemişcată, ca să poată respira şi să-şi adune puterile, ca să poată muri, după ce va intra în şuvoiul cenuşiu al apei care o va duce la vale. Avu senzaţia că se vede pe sine însăşi aşezată în marginea apei, şi se gîndi : „îmi voi putea vedea trupul fără viaţă, cum îl duce apa şi cum se opreşte printre trestiile malurilor, şi păsările vor zbura mirate în jurul meu". Apoi trupul îi fu cutremurat de un hohot de plîns, cînd îşi aduse aminte de

părul şi fruntea încleiată de sînge a iubitului ei. Căzu cu faţa la pămînt şi-şi înfipse degetele în iarba udă şi in pămîntul muiat de ploaie.

Pe deasupra fluviului scăpără o palidă rază de soare şi trerrrurînd pe oglinda apei; prin aer săgetă o cinteţă şi şuieră subţirel. pierzîndu-se între sălcii : o frunză coborî de sus şi se lăsă încet pe pulpa piciorului ei gol.

Winton fusese sîmbătă toată ziua la vînătoare, iar Duminică se întoarse în capitală cu ultimul tren de seară ; aici se duse dea dreptul la Club, ca să ia masa. în timp ce-şi fuma ţigara, îl cuprinse somnul şi trebui să vină intendentul să-l trezească, pentru ca să poată închide. Cînd ajunse în Bury Street, era demult trecut de orele două şi-l aştepta o telegramă :

Domnului **Summerhay** i **s-a întimplat ceva îngrozitor. Veniţi cît mai repede. — Betty**

Niciodată nu simţise atît de dureros lipsa mîinii drepte, ca în timpul cit Markey trebui să-l ajute să se îmbrace şi să facă bagajele, pentru drumul acesta ca i se părea extrem de lung. îi aduse o maşină şi la trei şi jumătate plecară. îmbrăcat în şuba de blană, Winton se aşezase puţin plecat înainte, gata în orice clipă să se apropie de şofer şi să-i spună încotro să apuce. Noaptea de afară era neagră şi rece, aşa că nu lăsă pe bătrînul valet să stea alături do şofer şi să-i indice drumul, căci ştia că Markey e cam slab de plămîni. Şi de două ori servitorul se întoarse spre stăpînul său ca să-i spună cîteva :

— Pentru domnişoara Gyp, trebuie să fie o situaţie groaznică.

— Da — o situaţie groaznică.

Pe urmă ceva mai tîrziu :

— Credeţi că a murit domnule maior ?

— Numai Dumnezeu ştie, Markey. Să sperăm că nu va fi atît de rău.

Cum se poate ca destinul să fie atît de crud, ca să dea unui om un suflet atît de sensibil, şi să-l lovească atît de cumplit ?

Betty şi una dintre cameriste aşteptau în faţa portijei deschise a grădinii, învelite în tulbureala dimineţii şi frîngîndu-şi mîinile de deznădejde. Cind le văzu, sări din maşină şi strigă :

— Ce este. femeie ? Spune repede !

— O. domnule maior; a plecat şi nu mai ştim unde este. Am lăsat-o singură, doar o clipă, pînă să-i aduc o ceaşcă de ceai. A ieşit din casă şi i-am pierdut urma.

Cîteva clipe Winton rămase nemişcat ca o stană de piatră. Pe urmă întinse braţul şi punînd mîna pe umărul lui Betty, o întrebă cu glasul stins.

— ***Cu el ce*** s-a întîmplat ?

Betty nu fu în stare să răspundă, dar camerista declară fără

să ezite :

— L-a omorit calul, în timp ce călărea prin ponoare, la capătul zidului, unde este spărtura. Stăpîna a stat leşinată pînă acum un sfert des ceas.

— In ce parte a apucat ?

— N-aş putea să vă spun domnule maior ; uşa casei şi poarta de la intrare erau deschise, cînd am prins de veste, dar nu pot sâ vă spun în ce parte s-a dus.

Spre fluviu I

— Markei, întoarceţi maşina, şi nu te da jos. Tu Betty împreună cu camerista şi cercetaţi cu de amănuntul între ponoare. Da ? Ce este ?

— Domnule maior, cînd urcam adineori coasta dealului, mi s-a paărut că în marginea tufelor am văzut o formă omenească îmbrăcată în negru şi pe cap cu ceva alb.

— Foarte bine, să ne întoarcem în vale, repede şi uitaţi-vă bine pe marginea drumului.

In asfel de clipe ar fi peste putinţă să stai prea mult pe gînduri, dar nici nu era nevoie, căci Winton ştia că în partea aceasta tot malul fluviului se putea apropia, decît într-o singură parte. Opri maşina la capătul drumului, unde răscrucea cobora spre ţărm, şi o luă la fugă. Paşii lui nu răsunau prin iarbă, şi din urmă valetul Markey venea după el. Cînd văzu de departe o mogîldeaţă neagră pe marginea apei, se opri, chinuit de gîndul că este numai haina pe care a aruncat-o de pe ea. Pe urmă văzînd-o că mişcă, ridică braţul spre Markey[1], ca sâ nu facă gomot şi încercă să se apropie de ea pe vîrful picioarelor. Cînd ajunse în apropierea ei, aşa fel ca să-i taie drumul spre apă, se lăsă în genunchi şi îngînă cu glasul stins :

— Fetiţa mea !

Gyp ridică faţa şi se uită la el cu ochii rătăciţi. Obrazul ei alb şi tras, cu ocjiii ieşiţi din orbite şi părul căzut i se păru straniu, ca o statuie vie a durerii. Nu ştia ce să-i spună, cum să mîngîie şi cum să o salveze. în privirile ei scăpăra aceeaşi spaimă ca şi în ochii unui animal sălbatic în clipa cînd a căzut în cursă. De pe buze îi scapă un ponos instructiv, ca un scincet de durere :

— Tot atît de îngrozitoare a fost şi pentru mine, pierderea ei în noaptea aceea.

Constată numaidecît că aceste cuvinte îşi fac drum spre înţelegerea ei, căci lucirile sălbatice din priviri i se stinseră. întinse braţele şi o strînse lîngă el, pînă îi simţi obrazul îngheţat, lipit de obrazul lui, şi trupul care tremura ca o vargă, strîns la piept, în timp ce murmura :

— Pentru mine Gyp... gîndeşte-te la mine.

După ce o văzu aşezată în maşină, cu ajutorul bătrânul Markey, se întoarseră, nu acasă ci la han. Puţin după aceea îşi pierdu cunoştinţa şi începu să delireze. Către amiază sosi mătuşa Rosamunda şi doamna Markey pe care le chemase telegrafic, şi închine hanul întreg, ca să nu fie deranjată de nimeni.

Pe la orele cinci maiorul Winton fu rugat să coboare în sala de lectură, care acum era improvizată în salon de primire. In faţa ferestrei îl aştepta o femeie înaltă care-şi acoperise ochii cu mănuşa neagră. Cu toate că trăiau de atîţia ani şi nu-i despărţea unul de altul decît o depărtare de zece mile, el nu cunoştea pe Lady Summerhay decît din vedere, aşa că aşteptă să deschidă ea vorba :

— Aici nu mai este nimic de adăugat; dar am vrut să vorbeso cu dumneata. Ce face fiica dumitale ?

— Deliează.

— Bietul meu băiat! L-ai văzut — i-ai văzut fruntea ? îl voi duce acasă.

în lungul obrazului ei acoperit de vălul negru, lacrimile începură să se deşire încet. Se întoarse spre fereastră şi-şi şterse ochii cu batista. Cu privirile îndreptate asupra fîşiei întunecate de pajişte de afară, Winton murmură încet :

— Vă voi trimite toate lucrurile lui, afară de acelea care ar putea sluji la refacerea morală a fetiţei mele.

Se întoarse şi se uită la el.

— Ce sfîrşit îngrozitor ! Domnule maior Winton — nu cumva acesta ascunde ceva — spune-mi adevărat: s-au simţi pe deplin fericiţi ?

Winton o privi drept în luminile ochilor şi-i răspunse :

— Cum nu se poate mai fericiţi.

Privirile ochilor lui înfruntară fără să clipească, ochii aceia plini de lacrimi care sc uită stăruitori la el : o văzu că oftează din greu. pe urmă se întoarse încă o dată spre fereastră şi coborîndu-şi vălul peste obraz ieşi din cameră.

Nu spusese adevărul — căci din vorbele fără şir pe care le scăpase Gyp în timpul delirului. îşi dase seamă de realitate — dar de asta nu trebuia să afle nimeni, nici chiar mama lui Summerhay, cîtă vreme era în puterea lui să împiedice, ca adevărul să iasă la lumină.

Zile la rînd Gyp rămase fără cunoştinţă, sbătîndu-se între viaţă şi moarte. Winton aproape nu se mişcă de lingă ea, ci-şi petrecu tot timpul în camera aceea cu tavanul scund şi ferestrele mici, încadrate de iederă, de la care se putea vedea fluviul, lunecînd la vale, ca o panglică de argint în timpul acestor

scurte zile de noiembrie, sau negru ca o dîră de smoală în timpul nopţilor înstelate. Reuşise ca prin minune să o scape de lăcomia lui.

Refuzase să aducă o infirmieră. Mătuşa Rosamunda şi doamna Markey se pricepeau de minune, la îngrijjirea unui bolnav, şi i-ar fi peste putinţă să suporte în casă prezenţa unei femei străine care să asculte cuvintele lui Gyp în timpul delirului. Datoria lui era să facă de gardă lîngă ea şi să încerce, pe cît îi era posibil, să ferească aceste secrete de curiozitatea altora. Era în stare să stea ceasuri întregi alături de pat, cu ochii îndreptaţi spre chipul ei. Nimeni nu se pricepea atît de bine ca el, să depene firul acelor misterioase halucinaţii, în aşa fel ca bolnava să-şi poată găsi cît de puţin drumul prin mijlocul tenebrelor pe unde rătăceşte.

Rămase foarte mirat de interesul pe care-1 arătau cunoştinţele lui faţă de starea lui Gyp, pînă şi oameni despre care-şi închipuise că nu-i sînt prieteni veniră şi lăsară cărţi de vizită, sau trimiseră valeţi să întrebe cum îi merge bolnavei. Fu şi mai profund mişcat de interesul sincer cu care oamenii din vecinătaate urmăreau însănătoşirea fetei lui care cîştigase simpatia lor prin blîndeţe şi graţie. într-o dimineaţă îi aduseseră o scrisoare care fusese trimisă din Bury Stret:

Dragă domnule Winton,

Am citit în ziare ştirea despre moartea domnului Summerhay. Mă simt mîhnită pentru durerea ei. A fost atît de bună cu mine, şi crîncena lovitură de acum mi se pare cu atît mai cumplită. Dacă dumneavoastră găsiţi de cuviinţă că e bine să afle de sentimentele cu care ne gindim la ea cu toţii, vă rog să-i spuneţi, nu-i aşa ? îmi închipui cît trebuie să sufere.

A dumitale foarte devotat,
DAPHNE WING.

Prin urmare ei ştiu numele lui Summerhay — nici nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Nu-i răspunse la scrisoare, căci nu ştia ce-ar fi putut să-i spună.

Uneori îşi astupa urechile cu palmele mîinilor, ca să nu mai audă agonia sufletului ei, pe care începuse să o înţeleagă. în timpul delirului se vede că nu-şi dădea seama de tragedia recentă. Buzele ei murmurau mereu cuvinte de dragoste şi îngânau spaima că il va pierde, afară de clipele cînd risul zglobiu, inconştient dovedea fericirea absolută a momentului. Râsul acesta scurt i se părea

îngrozitor de greu de suportat. încetul cu încetul în sufletul lui începea să-şi facă loc o amară mulţumire. Moartea tragică a lui Summerhay pusese capăt unei situaţii care ar fi putut să aibă un sfirşit mult mai tragic decît acesta. într-o noapte, după ce adormise în fotoliul aşezat alături de patul ei, se trezi şi o văzu că se uită la el. Ochii aceştia îndreptaţi spre el, păreau conştienţi — erau ochii ei de altădată. Mişcă buzele şi încercă să articuleze cu glasul stins :

— Tată ! -

— Da, fetiţa mea.

— îmi aduc aminte de tot ce s-a întîmplat.

Auzind cuvintele ei pline de desnădejde, Winton se plecă şi-i sărută mâna care era întinsă peste învelitoarea patului.

— Unde estte îngropat ?

— La Widrington.

— Bine.

Fusese mai mult un oftat, decît un cuvânt în toată forma, şi ridicând privirea, o văzu că a închis ochii din nou. Albul transparent al obrazului şi frunţii» ei încadrate de părul negru era de un contrast surprinzător. Te făcea să te întrebi dacă este obrazul unui om viu sau este frumuseţea pe care o dau tenebrele morţiii.

Se ridică şi se pleacă adînc asupra patului. Respira uşor — adormise.

întoarcerea la Mildenham se făcu, în mici popasuri, pe la începutul lui ianuarie — Mildenham, casa cu încăperile ei întunecate care păstrau aceleaşi mirosuri atât de cunoscute, şi în care se ascundeau fantomele amintirilor din trecut. Pentru mica Gyp care trecuse de cinci ani, aceasta era casa preferată, şi abia acum începea să prindă dragoste de viaţă. Mama ei se simţea mai liniştiită, când o vedea că împrumută acestei case ceva din voiciunea ei, exact cum făcuse şi ea pe vremea cînd era mică.

încă nu-şi revenise complet în simţiri, şi dacă se întâmpla să fie surprinsă de cineva, putea constata imediat paloarea pricinuită de tristeţea ei profundă. Singura ei preocupare de acum, era să nu fie surprinsă de nimeni, în timpul cînd stă singură. Dar lui Winton pînă şi zîmbetul ei i se părea trist. Toată iama şi primăvara care urma după aceea, şi-o petrecu dându-şi silinţa s'o înveselească, dar fără să poată reuşi. începu să-şi dea seama că orice încercare din partea lui este inutilă. Numai timpul o va vindeca — dne ştie.

Odată cu primăvara însă puterea ei fizică se îmbunătăţi, dar totuşi nu încercă niciodată să iasă din grădina casei şi nici nu pomeni de Casa Roşie, nici de Summerhay. Nu părea deloc să fie predespusă la melancolie şi tristeţe ; dimpotrivă făcea toate încercările pentru ca să şi-o ascundă şi să uite. Doar că arăta ca o femeie „cu sufletul zdrobit". Mica Gyp căreia îi spuseseră că „Bryan“ a plecat pentru totdeauna şi că „nu trebue să pomenească niciodată numele lui, ca să nu întristeze pe mămica", se oprea de multe ori şi o urmărea cu privirile grave şi neînţelese. într-un rînd întrebă pe Winton :

— Bunicule, mi se pare că mămica nu trăieşte alături de noi, ci undeva, departe, în altă lume. O fi alături de Bryan.

— Aşa o fi drăguţa mea ; dar despre asta să nu vorbeşti cu nimeni, afară de mine. Nici numele lui Bryan să nu-1 pomeneşti în faţa nimănui.

— Da, bunicule, ştiu ; dar el unde a plecat ?

Ce putea să-i răspundă Winton ?

Făceau împreună foarte multă călărie, căci ca şi mama ei, nicăieri nu se simţea atît de bine ca atunci cînd era în şea, dar nu îndrăsni să poftească pe Gyp să vină şi ea cu ei. Ea nu vorbea niciodată despre cai, nici nu cobora la grajduri, ci-şi petrecea zilele făcînd mici treburi prin casă, ocupîndu-se de grădină, sau în faţa pianului ; uneori cânta puţin, dar de cele mai multe ori se mulţumea să privească notele şi să stea cu mâinile încrucişate pe genunchi. Toate acestea se petreceau pe la începutul verii fatale, înainte ca cineva să-şi fi putut da seama de tremurul adînc al Europei deasupra căreia norii negrii începeau să se îngrămădească ameninţători.

— De-ar putea găsi ceva care să o preocupe, ca să nu se mai gîndească la durerea ei, îşi zicea Winton mereu, fără să poată găsi salvarea.

în iunie îi propusese să plece la Londra, şi spre marea lui mirare, ea se învoi fără să mai stea la gânduri. Plecară în săptămâna Rusaliilor. Trecînd prin faţa proprietăţii Widrington, făcu o sforţare ca să lege o conversaţie cu ea ; dar ceva mai încolo — privind pe furiş pe deasupra ziarului deschis îa faţa lui — văzu că se uită în largul cîmpurilor şi lacrimile îi curgea şiroaie pe obraz. Nu făcea nici o mişcare, nici glasul nu i se auzea, numai lacrimile curgeau neostenie. Ochii lui Winton se strînsese şi în fundul lor clipi o luminiţă, dar chipul lui de piatră rămase încremenit şi aspru, înrît părea că pielea întinsă peste maxilarele e gata să plesnească.

De la gară mişina îi duse pînă in Bury Street, pe străzi laterale în care se desfăşura toată mizeria omenească — oameni cu feţe scofîlcite, cu hainele în zdrenţe, femei încovoiate de munca zilei,

şi
copii cu feţe livide ca nişte fantome, jucându-se pe marginea trotoarelor sau în faţa pragului. Vederea acestor feţe pămîntii şi prost hrănite îţi aducea aminte că sfîrşitul lumii fusese amînat un timp, dar acum era foarte aproape. Casele dărăpănate şi triste, păreau că aşteptă o dăVimare pe care municipalitatea o amînase fără termen ; in tot ce se vedea în jurul lor, nu era nici atîta frumuseţe cîtă ai fi putut găsi la gura unui canal. Gyp sta puţin plecată înainte şi Winton îi simţi mîna intr-a lui.

în aceeaşi seară, după ce luară masa şi trecură în camera pe care Winton o mobilase pentru mama ei, şi unde scaunele din lemn de lămîi, micul birou în stil iacobean, vechile candelabre de aramă erau tot aşa cum fuseseră acum trezeci de ani aproape — Gyp se întoarse spre el :

— Tată, n-ai avea nimica împotrivă, dacă aş înfiinţa la Mildenham un azil pentru copiii săraci, unde ar putea veni să stea la aer urat şi la hrană îmbelşugată ?

Emoţionat de exprimarea acestei dorinţe care era cea dintîi din ziua tragică, Winton îi răspunseră :

— Draga mea, te simţi destul de în putere pentru aşa ceva ?

— Cred că da. Acum nu mai am nimica, doar ceva aici mai svîcneşte cîteodată, — şi duse mîna la inimă. Ceea ce ai da't, nu mai poate fi luat înapoi. Aş încerca cu dragă inimă, dacă s-ar putea, căci îmi închipui că ai trecut prin clipe îngrozitoare din pricina mea. Dar dacă i-aş avea pe ei şi ar trebui să-i îngrijesc, nu mi-ar mai rămînea timp să mă gîndesc şi la mine. Din ce voi avea mai mult timp de lucru, din ce va fi bine. Aş vrea să încep imediat.

Winton aprobă, dînd din cap. Ar fi acceptat — numai ea să se simtă mulţumită.

— Rosamunda te va ajuta ca să-i găseşti, zice el. Ea este neîntrecută în astfel de chestiuni. Pe urmă se uită îndelung la ea şi adăugă : încercă şi fii curajoasă, draga mea, căci într-o bună zi totul ţi se va părea, ca şi când nu s’ar fi întîmplat nimica.

Gyp se sili să zîmbească.

— Şi totuşi — adăugit ea cu glasul stins — cred câ nu m’aş fi simţit bine şi nici din viaţă n-aş fi înţeles nimic, fără ceea ce s-a întîmplat.

îşi aşează mîinile în poală şi ochii îi luceau ca două stele, iar pe buze îi mai juca încă umbra de zîmbet.

Winton se uită la ea şi se gîndi :

— Dragoste ! Dincolo de orice măsură — chiar dincolo da tenebrele eterne ale morţii.

— SFÎRŞIT —

191
5..